LUANNE RICE

BESTSELLER

dans et benimle

TRUVA

LUANNE
RICE

dans et benimle

"Çocuğunu evlatlık veren birisini tanıyorum. Bu yaptığı en zor şeydi. Ve tam olarak neler hissettiğini bilmesem de şunu biliyorum ki onu terk etmeyi asla istemezdi. Asla!"

Hayatın dar patikalarında yürümeye bir dansla başlayan Jane, evlatlık verdiği, vermeye mecbur bırakıldığı, kızı Chloe'nun acı veren özlemini uzun seneler sessizliğe bürünmüş yüreğinde yaşar. Bir tarafta kızının hayatını altüst etmek istemezken öbür tarafta annelik duygularını dizginlemekte zorlanır. Chloe'ya ilk önce bir dost gibi yaklaşan Jane, ustaca kaleme alınmış bu romanda, kendini bir zamanlar yaşadığı zorlukları yaşayan kızına yardım ederken bulur. Uzun bir zaman, yaşanmışlığını ve kalp kırıklıklarını onarmaya çalışan Jane'e hayat, mutluluğa giden yolda yürümesi için artık göz kırpmıştır ve bir zamanlar onu karanlığa sürükleyen dans, ona yeni bir aşkı ve kızını geri vermiştir.

ISBN 975-
3.GRUP KAMPANYA
8 600010 432697
www.kaktusyayinlari.com

KİTAP

KAKTÜSÜN

16 YTL / 16. 000.000 TL

DANS ET BENİMLE

TRUVA YAYINLARI®

TRUVA YAYINLARI®

Yayın No: 62

Truva / Edebiyat: 18 (roman)

Dans Et Benimle

Yazarı: **Luanne Rice**

Çeviren: **Aslı Türk – Nilgün Eker**

Dance With Me

Copyright © 2004 by Luanne Rice

Yayın Danışmanı : Abdullah Şahin

Genel Yayın Yönetmeni : Burak Fazıl Çabuk

Yayın Editörü : İrem Özel - Safiye Gül Avcı

Redaksiyon : İrem Özel - Safiye Gül Avcı

Bilgisayar Uygulama : Truva Ajans

Kapak Tasarımı : www.natagrup.com

Baskı-Cilt : Kilim Matbaacılık Ltd. Şti.

Litros Yolu Fatih Sanayi Sitesi

No: 12/204 Topkapı-İstanbul (0 212) 612 95 59

1. Baskı Eylül 2005

ISBN: 975-6237-62-7

© Kitabın telif hakları, Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Truva Yayınları'na aittir. Yayınevinden ve yazardan yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz.

© Truva Yayınları, 2005

Hocapaşa Mah. Dervişler Sok.

No. 9 Kat: 4 34110 Sirkeci/İSTANBUL

Tel: (0212) 513 85 44

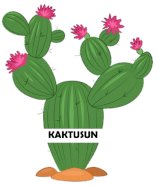
Fax: (0212) 513 85 45

www.truvayayinlari.com

e-mail: truvayayinlari@truvayayinlari.com

Luanne Rice

DANS ET BENİMLE

Çeviren
Aslı Türk - Nilgün Eker

TRUVA

LUANNE RICE

Luanne Rice, *Gümüş Çanlar*, *Sahil Kızları*, *Dans et Benimle*, *Harika Yaz*, *Gizli Saat*, *Gerçek Mavi*, *Güvenli Liman*, *Ateşböceği Sahili*, *Rüya Ülke*, *Yıldız Evi Takip Et*, *9.Bulut*, *Ev Yangınları*, *Paris'in Sırları*, *Taş Kalp*, *Kasabadaki Bütün Melekler*, bir filme dönüştürülen *Aşkta Çılgın* ve yine bir televizyon dizisi olarak karşımıza çıkan *Mavi Ay* gibi kitapların yazarıdır. Newyork'ta ve Connecticut, Old Lyme'da yaşamaktadır.

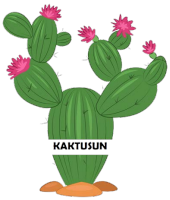
Truva'da çıkan kitapları:

– *Gümüş Çanlar* (Temmuz, 2005)

Teyzelerim Rose Scully ve Janet Lee'ye sevgilerimle...

ÜÇÜZLERİN KURALI

1

En çok sevdiğiniz çocuklarınız olmamalıydı. Eğer Margaret Porter'ın bildiği tek bir şey varsa o da küçücük durumlarda bile birinin tarafını tutmak kadar aileyi bölebilecek hiçbir şey yoktu. Kızlar küçükken hepsinin sırayla arabanın ön koltuğuna binmelerine, alışveriş arabasını sürmelerine ve kahvaltıda yenecek tahılları seçmelerine izin vermeye dikkat ederdi. Böylece hiç kimse " Sen annemizin en sevdiği çocuğusun" diyemezdi.

Şimdi yatağına uzanmış, Jane'in eve dönmesini beklerken Sylvie'nin çamaşırları katlamasını seyrediyordu. İkinci kızı 33 yaşında ve bekardı. Bütün gecelikleri yerleştirmeden önce mükemmel bir kare şeklinde katlardı. Kıyafetin bir kolunun azıcık kayması gibi en ufak bir hata olduğunda gömleği tekrar çeker ve bütün işlemi tekrarlardı.

Margaret şu anda bir çay içmeyi isterdi ama kızının işini bölmek istemedi. Sessizliğiyle Sylvie'ye onu ne kadar takdir ettiğini göstermeyi umuyordu. Ama sinirden çatlamak üzereydi. Ablasının trenini karşılamak için Sylvie işini zamanında bitirecek miydi? Kıpırdamadan uzanmakta zorlandığı için Margaret yastığına dayanmıştı. Bu sahneyi sanki

sinemaymış gibi görerek kendi kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Bazıları için bu durum anne-kız memnuniyetinin resmi olabilirdi: İşini yapan bir çocuk, şefkatli bir aile ve büyük pencerelerden yansıyan mart güneşi...

Sylvie, İrlanda keteninden yapılmış geceliği üçüncü kez çırparken "Allah kahretsin!" diye geveledi. " Bir türlü yapamıyorum."

"Katlamak yerine belki de asmalısın. Bir askı işini görmez miydi?" diye sordu Margaret.

Sylvie, ona öldürücü bir bakış attı. Bu bakış Margaret'ın geriye çekilmesine gerçekten yetti. Sylvie'nin kendisini ebedi istirahate yollamak istediğini düşündüğünden değil, ama tüm iyi niyetine rağmen onun kalbini kırdığını için.

Geriye çekilmişti.

Margaret, "Tamam canım. Sorun değil. Ben onu kastetmemiştim," dedi.

"Tamam anne!"

"Ne kadar güzel iş yapıyorsun!"

"Teşekkürler!" dedi ve içten bir gülümseme attı Sylvie. Margaret daha iyi görebilmek için başını kaldırdı. Gerçekten binlerce yelkeni suya indirebilecek bir gülümsemeydi. Sylvie etrafına ışık saçan güzellikteydi ama ışığını kendine saklıyordu. Sanki kapılarına kadar takip edilmekten korkuyorlarmış gibi iki kızı da aynı şeyi yapıyordu.

Onların bu tazecik güzelliklerini ancak zekaları geride bırakabilirdi. Sylvie bir dönemi Sorbonne'de geçirerek Brown Üniversitesi'ne gitmişti. Kız kardeşinden iki yıl önce Brown Üniversitesi'ne girmeyi başararak annesinin gurur kaynağı olan Jane ise mezun olmamayı seçmişti. Sylvie Twin Nehri'nde, Rhode Adası'nda kalırken Jane de akademiden kaçarak New york'ta pasta pişirme üzerine kariyer yapmayı tercih etmişti. Sylvie, Margaret'ın müdürlüğünü yaptığı Twin Rivers Lisesi'nde yakın zamana kadar kütüphane görevlisi olarak çalışıyordu. Eğitim bayanlar için harika bir alandı: Aklını korursun, yaz tatili yaparsın ve harika kar paketleri alırsın. Bir kişi evlense de evlenmese de sağlık sigortası gibi önemli konuları göz ardı etmemeliydi.

Kızlarının ikisi de evlenmemişti ve Jane üniversite eğitimini bitirmemiş olsa da onun kendi ayakları üzerinde durmasını takdir ediyordu. Bu bakımdan iyi bir örnek olduğunu düşünüyordu. Evli olmasına rağmen, bazı nedenlerden dolayı kızlarını tek başına yetiştirmek zorunda kalmıştı.

Duvar saati yüksek bir sesle tıkladı. Saatler ilerledikçe heyecanını güçlükle saklayabiliyordu. Zamanın geçmesi onun için ilaçlarını almak ya da elbiselerini değiştirmek gibi önemsiz günlük işleri ifade ediyordu. Ama şimdi Jane'in trenini karşılama anlamına geliyordu. Hâlâ çamaşırlarla uğraşan Sylvie'ye baktı ve boğazını temizledi.

"Ne oldu anne?"

Artık yerinde duramayarak, "Senin gitme vaktin gelmedi mi?" diye sordu.

Katladığı pijamalara bakmadan " Sana söylemedim mi anne? Jane taksiye binecek," dedi Sylvie.

Margaret'ın ağzı açık kalmıştı. Yataktan kalkmak ister gibi öne doğru eğildi. Kendisi istasyona gitmek zorunda olsaydı giderdi.

"Ne düşünecek? Kırılacak, istenmediğini... istenmediğini düşünecek."

Sylvie hınzır bir gülücük attı ve " Şaka yapmıştım. Gidiyorum," dedi.

Margaret da gülümsemek istedi ama olmadı. Sanki yolunu kaybetmiş gibi içi taş kesilmişti. Böyle duyarlı kızlara annelik yapmak hiç kolay değildi. Jane'i karşılamamak önümüzdeki on yıl ortada görünmemesine sebep olabilirdi.

"Küçük kayamız hazır mı?" diye sordu Margaret.

"Ne?"

"Düğün pastası."

En sonunda çamaşırları katlamayı bırakan Sylvie yatağın yanına geldi ve " Anne, ne diyorsun bana?" diye sordu.

Margaret panikleyerek gülümsedi. Kızının duymayı istediği kelimeyi biliyordu, tam dilinin ucundaydı.

"Anne?" diye tekrarladı Sylvie.

Bundan altmış yıl önce, Jane ve daha sonra Sylvie'nin de yaşadıkları bu küçük şehirde heceleme şampiyonasıydayken de böyle anlar yaşardı. Kelimeyi biliyordu, heceleri aklındaydı ama harflerin sırası kayboluyordu. Ama odaklandığında her zaman aklına gelirdi.

"O..." diye başladı. Hazır olması gereken bir şeyler vardı. Biliyordu ve tek yapması gereken ne olduğunu hatırlamaktı. Böylece Sylvie'ye sürüklendiğini fark ettirmeden sorusunu tamamlayabilirdi. Kendi kendine kızını endişelendirmek istemediğini söyledi ama daha derinlerde daha kötü bir şey vardı: Kendisinin annesini yerleştirdiği yere kızlarının da onu yerleştirmelerini istemiyordu.

"Jane'in odası hazır mı?" diye Sylvie sorduğunda, bir oh çekerek onun elini tutabilirdi. Ama sanki önemli bir şey olmamış gibi öylece kaldı. Belki de Sylvie fark etmemişti bile.

"Evet, değil mi? Eminim hazırdır. Bana ve eve o kadar iyi bakıyorsun ki Sylvie..."

Kitaplıktaki bir kitabı diğerleriyle aynı hizaya koyan Sylvie "Evet, hazır," dedi.

"Tatlım benim!" diyerek Sylvie'nin elini tuttu. Sylvie'nin nasıl da porselen bir bebek gibi olduğunu düşünerek küçücük ellerini okşadı. Okulda, sahilde herkes ona bakardı. 33 yaşında olmasına rağmen çok güzeldi. Jane de hoştu ama bu kadar bariz bir güzelliği yoktu. Biraz farklıydılar.

"Herkes kendi alanında çok özel," dedi Margaret. "İkiniz de hoş, güzel ve beceriklisiniz. Kız kardeşinin eve geldiğine inanamıyorum. İki kızımı da tekrar aynı çatı altında görmek..."

Bakışları boş ve esrarengiz şekilde, "O kadar da uzun bir zaman için değil," dedi Sylvie. "Çok fazla umuda kapılma anne! Biliyorsun ki çok meşgul."

Margaret gülümsedi ve kızlarının çocukken nasıl yakın olduklarını düşündü. Jane doğduğunda çok mutlu olmuştu ve sonra Sylvie'nin doğuşu çok heyecanlandırmıştı onu, çünkü Jane'e bir kız kardeş gelmişti. Zor günler de geçirmişlerdi... ama kızlar artık büyümüşlerdi ve aile tekrar bir araya geldiğine göre hepsi yeniden, en baştan birbirlerini tanıma şansı bulacaklardı.

"Harika bir şey bu ya! Kendimi *Küçük Kadınlar*' daki Marmee gibi hissediyorum," dedi Margaret.

"Marmaee'nin dört kızı var, iki tane değil."

"İki tane yeterli. Benim kızlarım 4 kişinin olduğundan çok daha fazla hayat dolular. Sen ve Sylvie varken kim dört tane ister ki?"

"Ben Sylvie'yim anne."

Margaret'ın midesi ağrıdı. "Biliyorum. Jane demiştim zaten."

"Hayır, anne! Sylvie dedin ama sorun değil. Ne demek istediğini anladım."

"Emin misin? Ben şey demek istemiştim..."

"Biliyorum sen onun adını kastettin. Hadi hoşça kal anne. Birazdan evde olurum, yatağından çıkma!"

Sevinç içinde, "Tamam. Bana çok iyi bakıyorsun." dedi. Gözlerindeki ışığın fark edilmesi için mümkün olduğunca derinden gülümsedi. Sylvie ne kadar çok sevildiğini ve takdir edildiğini bilmeliydi. Hiçbir evlat onun kadar bütün zamanını ve şefkatini annesi için harcayamazdı. Annesiyle bu evde kalarak kendini feda etmişti. Jane gelmeden Sylvie'ye minnettarlığını göstermeliydi.

Hiç kimse Margaret'ı taraf tutmakla suçlayamazdı. Hayatında başka hatalar yapmıştı ama bunu yapmamıştı. İnsan doğasının ne kadar adaletsiz olduğunu düşündü. İnsan ne kadar aksini yapmak için uğraşsa da daha çok sevdiği biri mutlaka oluyordu. Herhangi iki şey sunulduğunda birisini az da olsa, gizlice de olsa daha çok sevmekten kendini alamıyordu.

Zor olansa, onu içinde saklamaktı.

●●●

Tabii ki tren gecikmişti. Sadece birkaç dakikalık değil, tam 40 dakikalık bir gecikmeydi bu. Görüşüne bakılırsa Kingston'da ray çalışması vardı ve tren 3.30'a kadar Twin Rivers'a ulaşamamıştı. Sylvie'nin umurunda değildi çünkü ona yalnız kalma fırsatı vermişti. Bugünlerde kendisiyle çok az baş başa kalabiliyordu. Kız kardeşini görmek için bekleyemedi. Sembolik bir şeydi bu belki ama; bütün tren yollarının gecikmesini bir tek Jane sağlayabilirdi.

Tren hatları seferlerini gözden geçirerek ve görevliye sorarak bir daha kontrol etti. Sylvie hep dakikliğiyle bilinirdi. Kırk dakika vakti vardı ve o da arabayı park alanının dışına, birinci yola sürdü.

Gelişmeler Twin Rivers'ın manzarasını hayli değiştirmişti. İki nehir arasında, Narragansett Koyu'nda, birkaç mil uzakta kurulan kasaba elli yıl önce dokuma fabrikaları kapandığında zor günler geçirmişti. Fakat sonra, nehrin karşısında Crofton'da makine işleri kurulmuştu ve işletmeler nehrin her tarafına yayılmıştı.

Bütün o kırmızı ahırlı, elma ağaçlı ve siyah-beyaz ineklerle dolu çiftlikler yerini Burger Hamlet'lere, Bedding Heaven'lara ve Now-Bart-lara bırakıyordu. Williams Nehri'nin ve kanalın manzarası yeni yapılan evlerle, binalarla inanılmaz şekilde kapanıyordu.

Ama meyve bahçeleri hâlâ çok güzeldi. Yakında bütün ağaçlar çiçek açacaktı ve Sylvie bu manzarayı Jane'in de görebileceği için çok mutluydu. Belki bu, onun kalmasını sağlayabilirdi.

Sylvie birisi Crofton'da, diğeri ise Twin Rivers'taki iki alışveriş merkezini geçmişti. Jane yeni olanını henüz görmemişti. Jane'in Lantryların buraya taşındıklarını öğrenince ne yapacağını merak etti. Jane'le beraber gittikleri Audubon İlkokulu'nu ve Ortaokulu geçti.

Sylvie'nin ayrıldığı halde hâlâ kütüphane görevlisi olduğu Twin Rivers Lisesi'ne gitmişlerdi. Annesinin bazen Jane'i Sacred Heart Okulu'na gönderselerdi hayatın daha farklı olup olmayacağını merak ettiğini biliyordu. Orada rahibeler belki de onu düzeltebilirlerdi.

Mantıklı olmasa bile her şeyin bir tek nedene dayandığına inanıyordu Sylvie: Evrende bir düzenin olması gerekliydi. Güzel işlerin mutluluğa, kötülüklerin ise acı çekmeye neden olduğunu düşünürdü. Fakat sorun şuydu ki bazılarının yanlış davranışları diğer iyi insanların acı çekmesine neden oluyordu. Bu yüzden Sylvie hep doğru olanı yapmaya çalışırdı. Belki de bu yüzden iyi bir kütüphane görevlisiydi.

Düzeni seviyordu. Bütün o yazılarla, dökümanlarla ve bilgilerle dolu bu çılgın dünyada ne gerekliyse onu yapacağı kesindi. İnsanlara yardım etmeyi de seviyordu.

Tekrar lisenin önünden geçti. Altı büyük pencere, girişin hemen

üstündeki ikinci kat... Kütüphane öylece duruyordu. Kitapların ve kütüphanenin kokusunu alabiliyordu. Ders çalışan ve ödevlerini yapan öğrencilerin o sessiz enerjilerini hissedebiliyordu. İçini çekti. Gitmesi gerekiyordu ama önce bir şeyi kontrol etmeliydi.

John Dufour'un arabası müdür yardımcısının arabasının yerinde duruyordu. Dört tekerlekli bir Subaru almıştı. *Scrabble* (sözcük dominosu) dışında kayak yapmayı sevdiğini biliyordu. Büyük ihtimalle yeni arabasıyla vahşi ormanlara gidiyordu. Umarım kendine dikkat ediyordur, dedi, çünkü bu günlerde eyaletin kuzey taraflarında siyah ayılar görülmüştü.

Saatine bakınca istasyona geri dönme vaktinin geldiğini gördü. Yedi dakikasını, ama Steamboat Alışveriş Merkezi'ndeki o uzun ışığa takılırsa sekiz dakikasını alırdı gitmek. Yaklaştıkça karnı karıncalanıyordu ama bunu düşünmek istemiyordu. Jane Newyork'ta yaşıyordu şimdi ama küçük kasabadaki hatıralarını büyük şehre tercih etmişti. Bunun tekrarlanmayacağını düşünüyordu Sylvie.

Jane'in bu şehirle ilgili her şeyi bildiği için neden geri dönmek istemediğini anlıyordu. Bazı yönlerden onun uzak olması herkesin yararınaydı ama şimdi annelerinin onlara ve bundan sonra ne olacağına dair kararlarına ihtiyacı vardı. Artık Sylvie tek başına çabalamaktan yorulmuştu.

Dört, beş dakika sonra tren gelecekti. Bir çeşit korku vardı Sylvie'de ve titriyordu. Bunun olduğuna inanamıyordu. Jane'in gerçekten geldiğini hayal bile edemezdi. Bütün gece uyumamıştı. Jane'in son dakikada iptal edebileceğini düşünerek bütün gece telefonun çalmasını beklemişti. Ama telefon çalmamıştı; iptal etmemişti. Ablası eve geliyordu ve Sylvie onun tekrar geri dönmesinin ne kadar zaman alacağını merak ediyordu.

•••

Tren hattı bütün Newyork kıyılarından eyalete ve Boston'a uzanıyordu. Şehirler, köyler, yeşil alanlar, bataklıklar aşıyordu. Tren nehri ve koy kıyılarını geçtiğinde düdüğü bütün Twin Rivers Vadisi'nden duyulabiliyordu.

Crofton'taki meyve bahçesinde çalışan Dylan Chadwick de duymuştu düdüğü. Ne zaman bir tren sesi duysa İsabel ve Amanda'yı trende düşünürdü. Yola çıktıklarını, güzel ve gizli mekanları gezdiklerini ve Dylan'ın kendilerini bulması için beklediklerini hayal ederdi. Hepsinin Manhattan'dan Penn İstasyonu'na kadar arabayla gittikleri o son gün aklına geliyordu.

Nerdeyse yapmışlardı. O rozetini çıkarıp gösterir, onların trende ayrıldıklarını görebilirdi. Wilmington'a vardıklarında Longwood Oteli'nden onu arayabilirlerdi, ama hiçbir zaman New york'un dışına çıkamadılar. Hiç bir zaman Otuz Üçüncü Batı Sokağı'nı geçemediler.

Elinde seyyar merdiven, on adımlık bağ ve zincir makası bahçede topallayarak yürüyordu. Çiftçi olarak bu ikinci yaşamında rozetlerin, kötü adamların ve yaralanmanın yeri yoktu. Yeni yaşamı elma çeşitlerinden, köklerden, dikmekten, budamaktan, yetiştirmekten ve ürün almaktan oluşuyordu. Bal arıları da yaşamındaydı. Babasının emlakçısından bu yeri almak için kulübesini ve özürlü maaşını kullanmıştı. Ailesi için yüz metrekarelik bu alanı korumayı, kardeşini ve yengesini mutlu etmeyi planlamıştı. Yaşlı adamın kendilerine bir armağanı olan bu yere kendilerinin olmasına rağmen ayak basmamışlardı. Babalarının hayalini sürdürme düşüncesiyle ilgili fikirleri birbirinden farklıydı.

Erkek kardeşi ve yengesi onu tatillerde evlerine, kızlarının okulundaki arılarla ve sınıf oyunlarıyla ilgili bilgi vermek için davet etmişlerdi ve bu her şeyi Dylan için daha da karmaşık hale getirmişti. Chloe, İsabel'in yaşlarındaydı. Bu nedenle onun katıldığı bütün oyunlar, konserler ve yarışmalar İsabel'i hatırlatıyordu ona. Chloe ile aralarında özel bir bağ vardı ki bu İsabel'le yakınlığından kaynaklanıyordu. Bazen onu çok fazla gördüğünü düşündüğünde kendini geri çekiyordu; sadece birazcık... Kardeşi ve yengesi bunun farkına varmışlar ve bunu engellemişlerdi.

Trenin düdüğü tekrar duyuldu. Dinlemek için yaşlı ağacın dalına yaslandı Dylan. Nerdeyse karısının ve kızının koltuklarında oturduklarını, kitap okuduklarını ya da kağıt oynadıklarını görebiliyordu. İsabel

kağıt oynamayı hala seviyor olabilir miydi? Öldüğü zaman kalp oyunları gibi değişik oyunlar oynamayı seviyordu.

İşine dönen Dylan yaşlı ağacın neresine merdiveni dayayacağına baktı. Sonra, merdivene tırmandı ve dalların daha aşağısındaki kısımlara ve yapraklara ışık gitsin diye çok budadığı ince yerde çalışmaya koyuldu.

Mart ayının sonları en büyük budama zamanıydı. En sonda gelen dondurucu soğuklarla yeniden doğuşun ortasındaki cansız mevsim, bütün ölü ve hastalıklı ağaçların, kurumuş elmaların yok edildiği, mümkün olduğu kadar ince dalların temizlendiği an... Genellikle sabahın ilk ışıklarıyla çalışmaya başlar gün batana kadar, hatta bazen dolunay zamanı gün batımından sonra bile çalışmaya devam ederdi. Bahçeyi tekrar eski günlerdeki haline getirmek istiyordu.

Cansız mevsim... Canlı-cansız her şeyin bazen karlar eriyene kadar bazen daha da uzun bir süre uykuda olduğu mevsim...

Bacaklarının titremesine ve aynı zamanda uyuşmasına aldırmadan merdivende dengesini sağlamaya çalışan Dylan testereye uzandı. Babasıyla çocukken, belki bu ağaçta birlikte oldukları zamanlar aklına geldi.

Babası, "Üçler kuralına dikkat et! Üç yıl boyunca, her yıl çok uzamış dalların, üçte birini kes!" demişti. "Ağacın çok fazla büyümesi için bir yıldan fazla geçmesi gerek. Eski haline gelmesi de bir yıldan fazla sürer." Testiden gelen sert elma şarabı yudumları arasındaki bu dersler gerçekten harikaydı.

Bu cansız zamanlarda nasıl budama yapılacağını babasından öğrenmişti.

İlkbaharın ilk güneşinin habercisi olan bu soğuk mart gününde öten tren düdüğü Dylan'ın canlı kalmasını sağlıyordu. Ses artık uzaklardan geliyordu. Muhtemelen Twin Rivers İstasyonu'na varmıştı. Kimlerin inip kimlerin bindiğini merak ediyordu. Belki birbirine kavuşan aileler vardı şimdi.

Bazı şanslı aileler...

Cansız mevsim...

●●●

Trene binen Jane Porter'ın alnı cama değiyordu. Manzara ona çok tanıdıktı. Bu ulu dağları ve mezraları kendi nefesi kadar yakından tanıyordu. Birçok yeni ev, kesilmiş ağaçlar vardı ama baharla birlikte pembeleşen eski ağaçların dallarına, vahşi topraklara, elma bahçelerine doğru baktı.

Newyork'tan ayrılırken çok da istekli değildi. Uçağa binmeyi sevmiyordu. O yüzden Chelsea'deki apartmanından Penn İstasyonu'na metroyla gelmişti. Oradan gemiyle Connecticut kıyılarından merkez Rhode Adası'na geldi. Bir parçası eve bir an önce gidip annelerini bakımevine yerleştirdikten sonra hemen geri dönmeyi istiyordu. Sadece yapmaları gereken işleri halledip ayrılmayı planlıyordu. Fırının kapısına "balığa gitti" yazıp, yardımcısının yeni bir iş bulmasına yardım eden ve müşterilerini iyi bir rakibine devreden bir mesaj bırakan diğer yarısı ise bunun olası olmadığını biliyordu.

Bilginler "Tekrar eve dönemezsin!" dememişler miydi? Jane, Twin Rivers'ın daha kasaba olduğu, yeni evlerin ve alışveriş merkezlerinin yapılmadığı, kuşların yuva yapışlarını izledikleri bir zamanda burada büyümüştü. Yumurtaları saymak için ağaçlara tırmanır, kuşların yumurtadan çıkışlarını, uçmak için çabalayışlarını ve uçtuklarını izlerlerdi.

Neden dönmüyorlar diye annesine gider ağlardı çünkü mayısta yumurtadan çıkan üç kızıl gergedan kuşu haziranda yok olmuştu. Annesi sarılarak, "Kuşlar böyledir," demişti. "Uçmayı öğrenen kuşlar toprağı kazıp kendi solucanlarını çıkarmak ve yumurtalarını bırakmak için uçup giderler. Göreceksin ki onlar da tıpkı insan yavruları gibi..."

"Ben hiçbir zaman ayrılmayacağım," diye annesine o gün söz vermişti.

"Yapman gereken şeyi yapacaksın ve gideceksin."

Her zamanki inatçılığıyla annesinin sözlerini kabul etmemiş ve hayır anlamında başını sallamıştı.

Kondüktör içerdekilere doğru, "Son durak, Twin Rivers" diye seslendi. "Adımlarınıza dikkat edin. Amtrak'ı seçtiğiniz için teşekkürler!"

Jane koltuğundan kalktı ve yukarıdaki bölmeden el çantasını aldı.

Sonra, büyük kek çantasına uzandı. Sırt çantasını yolculuktan kaskatı olmuş omuzlarına aldı ve arabaya doğru yola koyuldu. Kondüktör yardım teklif etti ama başını sallayarak reddetti. Kendi başına halledebilirdi. Yardıma ihtiyacı olan başka birine yardım etmesini söyledi. Trenin kapısında, ellerini gözlerine siper etti ve alana doğru baktı. Treni karşılamak için bir sürü insan gelmişti ve Sylvie'yi hemen tanıdı. Kalbi burkuldu bir an... Küçük kız kardeşi...

İki yıldır onu görmemişti ama hiç değişmemişti: Sarışın, göz alıcı, bir film yıldızı kadar görkemli. Ama tabii ki Sylvie bunu bilmiyordu. Hâlâ bir bunalım dönemindeki öksüz çocuklar gibi uzun bir elbise ve mavi yünlü bir kaban giyiyordu.

Sylvie önde, trenin merdivenlerinin altında bekliyordu. Jane, sırt çantasını ve kek kutusunu yere bıraktı ve iki kolunu kardeşine doladı. Sylvie'nin saçları portakal çiçeği gibi kokuyordu. Yanakları kızarmış ve yüzü ıslaktı. Jane'inki de aynıydı. Birbirlerinin omzunda, diğerine göstermeden gözyaşlarını sildiler ve başlarını kaldırdıklarında bir şey yoktu.

Bir suçlamadan daha çok normal bir konuşmaymış gibi, "Trenin gecikti." dedi Sylvie.

"Biliyorum. Özür dilerim."

"Yolculuğun iyi geçti mi?"

"Evet, teşekkür ederim."

Jane'in üzerindeki deri ceketin kolunu tutarak, "Bu üzerindeki de ne böyle?" diye hafifçe gülümseyerek sordu.

"Ceketim mi?"

"Çocuk gibi görünmeye mi çalışıyorsun yoksa sert olmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu Sylvie, sözlerindeki iğneleyici ifadeyi silmeye çalışarak. Bu Porter ailesinin bir geleneğiydi.

Jane aklından, "Sen de kırkına kadar Sunnybrook Çiftliği'ndeki Rebecca gibi olmaya mı çalışıyorsun?" diye geçirerek gülümsedi ve bir şeyler söylemek yerine çantasını ve kek kutusunu aldı. Sylvie ise yardım etmek için kılını bile kıpırdatmadı. Park alanına doğru ilerlerken Jane, "Annem nasıl?" diye sordu.

Sylvie'nin gülüşü havada uçup gitti.

"Pek iyi sayılmaz. Düşünce bacağını yaraladı. Şekerinin yüksek olmasından dolayı her zaman mikrop kapma riski yüksek. Ayrıca, onu baştan aşağı kontrol eden doktora yaralarıyla ilgili bir şeyler söyledi."

"Seni belki de polise şikayet edecektir"

"Hiç komik değil, Jane!"

"Üzgünüm," diye hızlı bir şekilde özür diledi Jane ama Sylvie'nin yanakları ve dudakları hâlâ katıydı. "Ona çok iyi baktığını biliyorum."

"Onunla ilgilenmek için işimi bıraktım."

Jane hiçbir şey söylemedi zaten söyleyemezdi.

"Sadece şaka yapmıştım. Aptalcaydı ama tartışmayalım."

"Arabaya bile binmedik daha. Eve geldiğin anda kavga etmeye başlıyoruz."

Omuzlarının ortasında bir acı hisseden Jane, "Biliyorum. Gerçekten üzgünüm," dedi.

Sylvie sadece başını salladı ve bagajı açtı. Jane sırt çantasını arkaya fırlattı ama kek kutusunu sıkı sıkı tutuyordu. İkisi birden kapıyı kapamak için uzandıklarında ellerinin yan yana olduğunu gördü: İkisininki de aynı büyüklükte ve şekildeydi. Sylvie'ye sarılmak ve onu bir daha hiç bırakmamak istedi. Şehirde yaşarken akrabalarının yakınında olmasını özlemişti. Aynı kandan birileriyle olmayı özlemişti. Her şeyden öte kız kardeşiyle birlikte olmayı özlemişti.

Sylvie, Jane'i uyarır bir tonda, "Anneme dikkat et! Eski konuları açma! Üzüntüye fazla gelemiyor!"

"Tamam, üzmem onu."

"İyi. Çünkü bunu kaldıramaz."

"İyi."

Jane'in kucağına bakarak, "Galiba bu kutuda kek var," dedi.

"Hı, evet."

"Şeker hastası olduğunu bilmiyor musun?"

Cevap vermedi Jane. Hatıralarında annesi kendi insulinini kendisi alıyordu. Ayrıca kurabiye, bir dilim kek ya da pasta yediğini, her zaman olmasa bile ara sıra atıştırdığını hatırlıyordu.

"Ona bir şeyler getirmek istedim. Tek yapabildiğim buydu."

"Çok unutkan oldu. Ben olmasam insulinini hiç almayacak. Ayakları çok kötü durumda. Kendisi de dikkat etmiyor. Bu yüzden yaraları azıyor. Durumu gittikçe daha da kötüleşecek." Nefesi tıkandı Sylvie'nin.

"Halledeceğiz, Sylvie." Kardeşinin gözlerinin içine baktı. Onu anlamak için kelimelere gerek yoktu. Bağları o kadar eski ve güçlüydü ki... Hiç konuşmadan arabaya bindiler. Sylvie radyoda klasik müzik çalan bir frekansı ayarladı. Yüzünü cama çeviren Jane, elindeki kek paketini hâlâ sıkıca tutuyordu. Yol boyunca evlerin ve arabaların camlarına, yolda yürüyen insanların yüzlerine gözü takıldı. Kendini alamıyordu. On dakikadır Twin Rivers'taydı ve şimdiden Sylvie'nin hoşuna gitmeyecek şeyler yapıyordu. Nereye bakacağını bilmiyordu ama geçmişten bir şeyler aradığı kesindi. Sylvie izin verirse yarın Crofton'a gidecekti arabayla.

2

Margaret beyaz hasır tepsi dizlerinin üzerinde, gördüğü en güzel keke bakarak yatağa oturdu. Ellerini dua eder gibi tutarak, "Yemek için çok tatlı." dedi.

"Oldukça." Slyvie düzeltti.

"Evet." dedi Margaret keke bakmayı sürdürerek. Kek bir kuş yuvası gibi görünüyordu: Kahverengi dalların ve otların birlikte dokunduğu, şeker kamışlarının yanlardan ve yukardan dışarı fışkırdığı ve içinde üç mavi yumurtanın yan yana dinlendiği bir kuş yuvası. "Bir ardıçkuşu yuvası." Jane'e baktı. "Sen bütün bir yol boyunca onu Newyork'tan mı taşıdın?"

Jane başını salladı. Çok solgun görünüyordu. Cildi renksiz neredeyse saydamdı. Saçları düz, hemen omuzlarının üzerinden kesilmişti. Kuş yuvasındaki en koyu renkli dalın rengiydi, neredeyse siyahtı. Yanındaysa, Slyvie'nin sarı saçları yumuşakça parlıyordu.

"Keki senin pişirdiğine inanamıyorum," dedi Margaret. Parmağını gerçekten kaşıntılı kuru otlar bulmayı bekleyerek, ama bunun yerine yumuşak kremaya bulayarak keke daldırdı. Sylvie ona bir mendille koştuğunda parmağını yalamak üzereydi.

"Sylvie!"

"Bugün şekerin yüksek anne" dedi Sylvie parmağını temizlerken. "Sadece görünüşünü seyretmekle yetin, tamam mı?"

"Kim bir keke bakmak ister ki?" Kırılmış ve utanmış bir şekilde gözlerini Jane'e çevirerek sordu Margaret. "Yiyemeyeceğimi biliyorsanız neden bir kek yapıp benim canımı sıkıyorsunuz?"

"Küçük bir parçanın yeteceğini düşünmüştüm," dedi Jane.

Aile toplantısı kelimeler olmadan sonlandı: Kızlar arasındaki bakışlar, Margaret'ın dudaklarındaki yalvaran gülüş, Sylvie'nin omuz silkişi.

"Bir dilim," dedi Sylvie. "Küçücük."

Şerefli görevi Jane yerine getirdi. Margaret'ın düğününden babalarına bir hatıra olan sterlin gümüşünden kek servis aletini kullanarak broşür şeklinde bir dilimi tabağa koydu. Sylvie'ye mavi yumurtalardan birini vereceğinden emin bir şekilde, daha büyük parçaları kendisi ve kız kardeşi için kesti. "İki günlük kek sadece bir şey için iyidir," dedi Jane sırıtarak. "Dilimlemek çok daha kolay."

"Hımm," dedi Margaret şekerli kremanın dilinin üzerinde erimesine izin verirken. "bu çok lezzetli."

"Öyle." Sylvie onu onayladı.

Jane durumdan memnun kalarak güldü. Sessizlik içinde keki yediler. Margaret uzun süredir böyle bir muameleye maruz kalmamıştı.

"Bir sorum var." diyerek söze başladı Margaret. "Neden orada üç tane yumurta var?"

"Bilmiyorum," dedi Jane. "Sanırım göç etmeyi... Sanırım uçup uzaklara gitmeyi ve sonra eve geri gelmeyi düşünüyordum. Kuşlar gibi."

"İkisinin daha fazla anlamı olabilirdi. Biri senin için, biri de Sylvie için. Benim bebek civcivlerim."

"Civcivler..." dedi Sylvie kız kardeşine bir bakış atarak. "Annem bizi civciv diye çağırıyor. 'Yavru' demeye alışık olduğu zamanları hatırla."

"Fakat niye üç yumurta?" diye öylesine sordu Margaret, bu soruyu neden sorduğunu kendisi de bilmiyordu. "Sadece iki kızım varken."

"Biri Jane için, biri benim için, biri senin için." Sylvie uydurmayı denedi.

"Sanırım kompozisyon için," dedi Jane.

"Evet," Sylvie ona katıldı. "bu çok sanatsal."

"Ya da biri kaybolmuş bebek için," dedi Margaret.

Jane hiçbir şey söylemedi. Ne gözlerini kaldırdı ne de keki yemeyi bıraktı. Margaret düşünceli bir halde çatalının kenarıyla sarı kırıntıları toplayan ve onları ağzına atan kızını izledi.

"Ne oldu?" Suçlar bir şekilde sordu Sylvie. "Bu kadar şeker onun için çok fazla." Margaret'ın temiz tabağını elinden aldı ve gürültülü bir sesle masanın üzerine koydu. Daha sonra doğrudan test aracı için içeride altüst edilmiş, hasta odasında kullanım için değiştirilen çekmeceli sandığa doğru ilerledi. "Biraz başım dönüyor sanki." dedi Margaret yastık yığınının üzerinde dinlenmekten memnun bir şekilde. Kuş tüyüyle doldurulmuş, bulutlar kadar yumuşak, beyaz delikli yastık kılıflarıyla kaplanmışlardı. Sylvie Margaret'ın beyaz yatak takımına bayıldığını biliyordu ve annesinin bu tercihine göz yumuyordu. Odayı döner gibi hissederek içini çekti. Biliyordu ki, olay şekerden ziyade kızların arasındaki gerginlikle ilgiliydi.

"Anne," dedi Jane tabağını yere koyup Margaret'ın elini tutarken.

"Afedersin!" dedi Sylvie neşterle Margaret'ı dürtmesi için ona dokunarak. Margaret gözlerini kapadı. Niçin hiç bu soruyu sormamıştı? Her neyse bu soru nereden gelmişti? İki kızı vardı, her zaman istediği gibi. Çok sevdiği oyuncak bebeği Loly'yle on yaşındayken çekildiği bir fotoğrafı vardı. Anne babası bu fotoğrafı Watch Tepesi'nde pikniketeyken çekmişlerdi. Atlıkarıncaya binmişlerdi, dalgalarda oynamışlardı, buzlu limonata içmişlerdi o gün. Ve sonra bir fırtına çıkmıştı. Anne babası onu o kadar aceleyle arabaya bindirmişlerdi ki, bebeği Loly'yi yağmurda bir bankın üzerinde unutmuştu.

"Onu orada bıraktım," dedi Margaret titreyerek.

"Kimi bıraktın anne?" diye sordu Jane hâlâ onun ellerini tutarken.

"Loly'yi. Oyuncak bebeğimi. Onu benim için bulabilir misiniz?"

"Kes şunu!" dedi Sylvie.

"Emin ol," dedi Jane. "onu senin için bulacağım."

"Bir parça kek almalı," dedi Margaret gülerek.

"Kesinlikle almalı," dedi Jane.

"Bak," dedi Sylvie acil dijital testi önerirken. "iki kırk bir. Çok yüksek. Hepimiz birer parça kek yediğimiz için mutluyum, ama şimdi diyete geri dönmenin zamanının geldiğini düşünüyorum. Tamam mı?"

"Kesinlikle," dedi Jane. Margaret'ın elini sıktı, esneyerek ayağa kalktı. Gömleği göbeğinin bir kısmını gösterir bir şekilde pantolonundan dışarı çıkartılmıştı. Margaret onu gıdıklamak için uzandı ve Jane onlara bakıp güldü.

"Sen bebekken bunu yapardım," dedi Margaret.

Jane başını salladı. Gözleri birbirine kilitlendi ve Margaret zaman içinde geriye dönmenin verdiği delidolu duyguyu hissetti; Jane'in doğdugu zamana, bir bebeğin, oyuncak bir bebeğin onun yaşamına girdiği zamana döndü. Margaret ne zaman fırsat bulsa onu kollarına alırdı ve bırakmayı hiç istemezdi. Jane'in koyu mavi gözlerine bakarak, çağlarca yaşamış bütün kadınların bütün bilgeliklerine sahip olduğuna yemin edebilirdi. Hiçbir bebek o kadar temiz, sakin bakışlara sahip olmamıştı. Ve Jane hâlâ bu bakışlara sahipti...

"Sen yaşlı bir ruhsun," dedi Margaret.

"Ben mi?"

Margaret başını salladı. Büyük kızının gözlerine bakarken dünyanın döndüğünü hissetti. Sylvie hiçbir şey söylemedi, ama Margaret onun izlediğini hissedebiliyordu. Kızları sevimli, zeki ve başarılıydılar. Ama bazen çok güvensiz olabiliyorlardı.

Margaret suçlanmayı kabul etti. Çocuklarına bir şeyleri eksik verdiği yönleri biliyordu. Öncelikle kendi eş seçiminde. Babaları, nasıl söyleyeceğini bilemiyordu, yetersiz bir adamdı. Seyahat eden bir satıcı, yakışıklı bir adam; istediği zaman geldi ve istediği zaman da gitti. Çoğu zaman gitti. İlk zamanlarda Margaret ailesine bakmak için çalışmak zorunda olduğunu fark etti. Salve Regina mezunu biri olarak kız kardeşlerine geri döndü ve yardımlarını istedi. Onlar da belki yerel bir okulda yarım gün çalışırken mastır yapmasını ve öğretmen olmasını önerdiler.

Margaret sadece bunu yaptı. Audubon İlköğretim Okulu'nda vekil öğretmen olarak çalışırken, Rhode Adası Üniversitesi'ne kaydoldu. Annesi, Tanrı'ya şükür, onlara yakın yaşıyordu ve kızlar öğleden sonralarını annelerinin evinde geçiriyorlardı. Annesi olmasaydı Margaret ne yapabilirdi, hiçbir fikri yoktu...

Kızların güzel bir hayatları vardı, bu kesindi. Jane onbir, Sylvie dokuz yaşındayken babaları onları temelli bıraktı. Margaret onun gidişinin neden olduğu yaraların farkındaydı, ama bu yaraların kocasının yanında olduğu yıllarda yol açtığı yaralardan daha kötü olmadığını biliyordu. İçki içişi, hovardalığı, ortadan kayboluşu; Margaret ve onun arasındaki kavgalar; anneleri ağladığında onu teselli etmek zorunda kaldıkları bütün zamanlar...

Margaret kızlarının kendinden ve annesinden sınırsız bir sevgi aldıklarını, okulda ve yaptıkları her şeyde çok iyi olduklarını düşünerek kendini sakinleştirdi. Jane'in ani saldırganlığı ise hepsini şaşırtmıştı. Şimdi Jane'in mavi gözlerine bakarak, Margaret onların gördükleri şeyler için endişeye kapıldı. Kuşları ve doğayı bu kadar seven küçük bir kız için çılgınca bir seçim olan Manhattan milyonlarca mil uzaktaydı...

"Neredeydin canım?" Margaret kendini bu soruyu sorarken buldu.

"Hayatımı yaşıyordum," dedi Jane yumuşakça.

Sylvie nefes aldı.

"Fakat şimdi evdesin," dedi Margaret.

"Evet, evdeyim," dedi Jane.

Söylenebilecek tek şey buymuş gibi görünüyordu. Hiç kimse tekrar konuşmadı. Margaret memnun oldu. Hâlâ ağzının kenarlarındaki şekeri tadarak ve Loly'yi düşünerek gözlerini kapadı. O bebeği sevmişti. Hiç kimse onu ne kadar özlediğini bilemezdi. Of, o ilk gece nasıl da ağlamıştı...

●●●

"Arabayı ödünç alabilir miyim?" diye sordu Jane.

Sylvie kek tabaklarını yıkarken durdu. Lavaboyu köpüklü suyla doldurmuştu ve dirsekleri neredeyse suyun içine girmek üzereydi.

"Sigortan olup olmadığından emin değilim," dedi Sylvie.

"Sigorta?"

"Annemin adına."

"Ama sen onu alıyorsun?"

"Evet, çünkü ben onunla aynı evde yaşıyorum."

"Güzel," dedi Jane gülerek. "burada hâlâ bir odam var. Bütün sigorta şirketlerinin bilgisi için, eve geri dönüyor olabilirdim. Sanırım mecbur kalsaydık onlara burada yaşadığımı söyleyebilirdik. Arabana ne oldu?"

"Sattım," dedi Sylvie Jane'e kurutması için bir tabak verirken. "Kütüphaneden ayrılma kararımı uyguladığımda kemerimi sıkmam gerektiğini biliyordum."

"O arabayı severdin," dedi Jane. Üç yıl önce bir yılbaşı kartı olarak kız kardeşi ona kafasında ters takılmış kırmızı bir Noel Baba şapkasıyla eski, yeşil bir MGB'nin tekerleği üzerinde çekilmiş bir fotoğrafını göndermişti.

Sylvie omuz silkti. "Annemin arabası iyi. Bizi etrafta gezdirmeye yetiyor. Zaten üstü açılabilen araba pratik değildi."

Jane son tabağı da kuruladı. Sylvie'nin abartılı, beklenmedik ve pratik olmayan böyle şaşırtıcı bir İngiliz aracı getirdiğini bildiğine şaşırmıştı. Jane Sylvie'nin böyle romantik bir arabayı kendine aldığını görmekten çok mutlu olmuştu ve şu anda onun arabayı sattığını öğrendiğinde kendini kötü hissetti.

"Steyşın arabayı alırsam kızar mısın?" diye tekrar sordu Jane.

Sylvie tabakları dolaba yerleştirdi. Dudakları sanki Jane'in arabayı neden kullanmaması gerektiğine bir neden daha bulmaya çalışır gibi sıkıca kapalıydı. Jane onun cevabını bekleyerek tezgaha yaslandı.

"Hayır. Bu senin evdeki ilk gecen... Yorgun olacağını düşünmüştüm, ama ne istiyorsan onu yap."

Jane anahtarları avuçladı ve kapıya yöneldi. Meşe ağacından yapılmış dolaptan deri ceketini aldı ve dolabı kapattı. Kalbi hızla atıyordu ve biliyordu ki Sylvie gelmek isteyip istemeyeceğinin sorulmasını bekliyordu.

"Neyse, nereye gideceksin?" diye sordu Sylvie. "Hava kararıyor..."

"Sadece dolaşacağım, etrafa bakacağım," dedi Jane elleri pirinç kapı tokmağının üzerinde. Geri dönse ve Sylvie'nin gözleriyle karşılaşsaydı gözleri, onu da gelmesi için davet etmek zorunda kalacaktı. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Sylvie'nin bir şey daha sormak ya da onu bir konuda uyarmak istediğini hissedebiliyordu. Fakat geri dönüp bakmadı ve Sylvie başka bir söz daha söyleyemeden dışarı çıktı.

●●●

Gümüş bir disk gibi ağaç dallarının üzerinde parlayarak yükseliyordu dolunay. Rutubet akmaya başlamadan önce yapabildiği kadarını yapmak isteyen Dylan geç saatlere kadar çalışıyordu. Gününü ölü ve hastalıklı ağaç dallarını budayarak, diğer dalların büyümesine engel olanları ayıklayarak, biçimsiz bir şekilde yukarı ve aşağı doğru büyüyenleri keserek geçirmişti.

Karanlıkta bile, üzerinde çalışmayı bitirdiği ağacın görüntüsünün düzeldiğini, gölgeliğin hiçbir yerinde dalların sık bir şekilde birbirine geçmediklerini ay ışığının yardımıyla görebiliyordu.

Bir elma bahçesini iyileştirmek evreni iyileştirmek gibiydi. Bu yönden bakıldığında, bu ona bir kanunu yürürlüğe koymanın mükemmel şeklini hatırlatıyordu. Vahşi, çok büyümüş ve karmakarışık olanlara iyiliğe benzer bir şeylerin zevkini ver. Dylan gerçekten bu ideallere sahip olduğu zamanları hatırlayabiliyordu. Bir çeşit umut ve aptallığın evrensel karışımı.

Merdivenini kaldırdı, testerelerini omzuna yükledi ve eve doğru yürümeye başladı. Toprak hala sertti ve tekerlek izlerinin üzerinde yürümek ağrıyan bacağının arkasına doğru keskin bir ağrıya neden oluyordu. Bazen kurşunu, kalça kemiğinde hâlâ duran metal parçalarını gerçekten hissedebiliyordu. Kendine sızlanmayı bırakmasını ve İsabel'i düşünmesini söyledi. Bu her şeyi bir perspektive koymadı mı? Merdiven üstünde geçirilmiş yalnız bir günden sonra zihni, çok aktif bir şekilde çalışıyordu. Konuşacak biri olsaydı, kendiyle hâlâ bu berbat konuşmaları yapmak zorunda olur muydu?

Erkek kardeşinin evine uğramayı düşündü. Birbirinden sadece yarım mil uzaklıkta, aynı yol üzerinde yaşıyorlardı. Birbirine bağlı bir ai-

leydiler ve Dylan her zaman en büyük erkek kardeş olarak ciddiyetle yerini almıştı. Yemek zamanı sona ermişti. Eli muhtemelen bulaşıkları bitirmek üzereydi, Sharon da Chloe'ya ödevlerinde yardım ediyordu.

Ve bu da onun bu akşam bir ziyaret havasında olmadığının farkına varmasının, ziyaretten vazgeçmesinin bir parçasıydı. Tarih sınavı ya da maharet notları ya da hayatında her ne oluyorsa onun için çok heyecanlı Chloe'yu görmek; onun coşkulu ve heyecanlı bir şekilde "Dylan Amca! Bunu dinle! Mozart!" diyerek keman çalmasını dinlemek bazen Dylan'ın baş edebileceğinden daha fazla oluyordu. Bu gece de, havada İsabel ve baharla, o anlardan biriydi.

Ayak seslerini duyunca, Dylan yavaşladı. Meyve bahçesinde kimin olduğunu anlamaya çalışarak dikkatlice etrafa baktı. Her sonbahar çocuklar elmaları çalmak için bahçeye girerdi; yazın bahçeyi bir çeşit aşıklar yolu gibi kullanır burada kamp kurarlardı; nisanda, karlar tamamen eridiğinde, kirli motorcular gezip bahçeyi mahfederlerdi. Fakat şimdi sadece marttı ve hava hâlâ çok soğuktu.

Ay, ağaçların tepelerini aydınlatarak daha yükseğe çıktı ve Dylan bir antilop gördü. Beyaz kuyruklu geyikler ve siyah ayılar onun bahçesinde dolaşırlardı. Sıcak havada ağaçlardan düşen meyveleri yerler, bütün kış boyunca karların içine düşmüş meyveleri bulmak için kazarlardı. Şimdi büyük antilobu izlerken, Dylan nefesini tuttu.

Normalde gruplar halinde dolaşırlardı, ama bu antilop yalnızdı. Ailesi neredeydi? Dylan boynuzlarını saydı: On tane. Büyük ve olgunlaşmıştı. Ay siluetini çizerken, antilop doğrudan Dylan'ın gözlerine bakarak gururlu bir halde ayağa kalktı. Yüz yüze birbirine bakan iki erkek. Peki bu kimin bölgesiydi?

Çalılar tekrar hareketlendi ve bir dişi geyikle iki genç geyik ortaya çıktı. Erkek geyik onları sürüye alır gibi korumacı bir hareketle yanına aldı. Dylan'ın bacağı yandı ve testerelerin ağırlığından omuzları ağrıdı. Görüşü bozulana ve bunları gerçekten görüp görmediğini ya da ay ışığının gözleriyle oyun oynayıp oynamadığını anlayana kadar, uzun bir süre giden geyik ailesinin arkasından baktı.

Parlak siyah gökyüzünde yükseldikçe keskinleşen ay, şimdi sert ve

beyazdı. Annesi her zaman mart ayını "Dolu Karga Ayı" diye çağırırdı. Onu severdi, çünkü kargaların ötüşü kışın sonunu işaret ederdi ve çünkü annesi kargaları severdi. Nadir bulunan insanlardandı ve bilime saygıyı, efsaneye olan sevgiyle birleştiren bir biyoloji öğretmeniydi.

"Karga dili karmaşıktır," diye düşünmüştü annesi. "Her ötüşün farklı bir anlamı vardır ve kuşun daha derinlerde var olan zekasını gösterir. Kargalar sadıktır ve kendilerini ailelerine adamışlardır. Dünyada özgürce dolaşarak, bir kabile ya da konseyde en iyi şekilde çalışarak atalarını onurlandırırlar. Karanlıktan aydınlığa ruhların taşıyıcılarıdırlar."

Olduğu yerde durup, Karga Ayı'na bakan Dylan gözlerini kıstı ve dinledi. Çevresinde çığlık atan ağaç kurbağalarının seslerini duydu; uzakta ise, öten kargaları. Ruhların taşındığını düşünmenin doğru olmasını istedi...

Aniden bir araba sesi duydu. Toprağı, çok da yakında olmayan bir yolu görüyordu. Belki bu Mona'nın annesinin ya da başka birinin eve bıraktığı Chloe'ydu. Açık alana doğru yürüdüğünde arabanın farlarını gördü.

Araba yavaş gidiyordu. Karanlığa baktığında mavi, steyşın arabanın şeklini gördü. Pencereler açıktı, arabada çalan müziği duyabiliyordu: Emmylou Harris. Ay ışığında direksiyondaki siyah saçları profilini kaplayan, bir kolu pencereden dışarı sarkan, dirseği siyah deriyle kaplı kadına baktı.

Bir an için, kadının saçları geriye doğru uçuştu ve kafasını çevirip Dylan'a bakar gibi göründü. Geyik gibi dondu. Kadının gözleri onun gözlerine kilitlendi ve sonra kadın gaza basıp arabayı daha hızlı sürdü. Dylan onu daha önce hiç görmemiş olmasına rağmen, kadının tanıdık geldiğini düşündü.

Meyve bahçesinden eve doğru ilerlemeye devam ederken, kadının pencereden sarkan dirseğini düşünmeyi sürdürdü. Soğuk ve parlak, mavi-siyah, keskin ve uçmaya hazırdı: Tıpkı bir karganın kanadı gibi.

•••

Jane evi buldu.

Yıllardır araba kullanmamıştı, bu yüzden internetteki harita sayfa-

sından yönlerin bilgilerini almıştı. Tek yapması gereken, son ismi, kasabayı ve eyaleti bilgisayara girmekti. "Chadwick, Crofton, Rhode Adası." Bilgisayar hemen arabalar için de yol tarifleriyle birlikte harika bir harita çıkarmıştı. Başka bir düğmeye basarak da havadan görünüşü elde edebilmişti.

Rhode Adası'na yaptığı bir çok ziyaret sırasında, yıllar boyunca telefon rehberindeki isme bakmıştı. Elma bahçelerinin ve ormanın bulunduğu yeşil alanda yer alan caddenin yanındaki Twin Rivers Vadisi'nin haritasını getirmişti. Ve arabayla oradan gelmişti. Bu Newyork'a taşınmadan hemen önceydi. O kadar uzun zamandır uzaktaydı ki, on dört yıldır, bu alanın yolunu unutmuştu.

Harita sorgu sayfası gerçek bir altın yığınıydı: Akıntılar ve göller ve bir milyon kadar kocaman elma ağacına sahip, büyük meyve bahçesinin hemen ucunda yer alan, araba yoluyla iç içe geçmiş evin havadan gerçek bir resmi. "Chadwick" ismi tarayıcının kafasını karıştırmıştı; Crofton'da Mrs. Virginia Chadwick ismindeki fen bilgisi öğretmenini de kapsayan bir çok Chadwick var gibi görünüyordu. Bir de, Eli ve Sharon'ın yanında aynı caddede oturan Dylan isminde biri vardı.

Fakat Jane'in terk edilmiş yoldan arabayla giderken aradığı Eli ve Sharon'ın eviydi. Direksiyonda elleri titredi. Elmaların kokusu havayı kaplıyordu: Dallardan fışkıran çiçekler, soğuk ay ışığında gümüş-pembe rengindeki, yerde mayalanan kış mevsiminin elmaları. Koku sert bir elma şarabı gibi alkollü, sıcak ve baharatlıydı. İlk önce gelmemiş olması gereken bir yere geri dönmenin vermiş olduğu duyguyla kendini sarhoş gibi hissetti.

Sanki bütün bu ağaçların onu sarmış olmasını ummuş ve dilemiş gibi, meyve bahçesindeki kökleri toprağın derinliklerinde kaybolan bu boğumlu ve güzel yaşlı ağaçlara baktı.

Bir adam ona bakarak durdu.

Onu gördüğünde neredeyse Jane'in kalbi duruyordu. Uzun, sakallı, geniş omuzlarıyla ince yapılı bir adamdı. Her iki omzunda da güneş ışığında parlayan bir testere ve merdiven taşıyordu. Sanki meyve bahçesinin bekçisiymiş gibi gözlerini kırpmadan Jane'e bakıyordu.

BİLGİNOKTA KÜLTÜR TEAM

Jane'in ağzı kurudu ve kendini sanki başkasının arazisine tecavüz ederken yakalanmış gibi hissetti. Adamın yüzü umursamaz görünüyordu, ama Jane Sylvie ya da annesinin hissedeceklerini bildiği aynı hoşnutsuzluk duygusuyla kalbinin dolduğunu hayal etti.

Gaza basıp, görünüşe göre terk edilmiş çiftliği, harabeyi geçerek uzaklaştı. Haritada gördüğü, hayalinde birçok kez ziyaret ettiği eve ulaştığında, kalbi çok hızlı çarpıyordu. Harekete geçmek zorundaydı. Arabasını çalışır bir vaziyette, 114 Barn Swallow Yolu'nun önüne park etti ve etrafı süzdü.

Ev hâlâ küçük ve beyazdı. Hâlâ yeşil panjurları vardı. Yeni bir şey: Ön kapıya asılmış yabani bir gül çelengi. Posta kutusunun üzerinde hoş beyaz bir el yazısıyla "Chadwick Ailesi" yazılıydı ve şimdi maviye boyanmıştı. Üst katın ışıkları yanıyordu. Yukarda bir pencere aydınlıktı; pembe perdeleri vardı. Jane uzun bir süre gözünü dikip baktı; ev sanki orada iyi insanlar yaşıyormuş gibi görünüyordu. Nefes alıp verişi neredeyse normale döndü.

Ya da Jane'in nefesi ne kadar normal olabilirse; sanki içinde bir şey çatlamış ve tamir edilemez gibi, ağzının ve kalbinin arasında bir yerde her zaman bir pürüz hissediyordu. Akrep ve yelkovanı ilerleyen, zamanı gösteren, fakat sanki gereksiz bir parçası kırılmış ve içeride kalmış gibi cızırtılı, raftan düşmüş bir saati düşündü.

Şimdi her zamankinden daha fazla duyulan o küçük tıkırtıyı hissetti. Nefes almayı ve nefes vermeyi güçleştiriyordu. Uzun, uzun zaman önce içinde bir şeyin kırıldığını biliyordu. Humpty Dumpty her zaman onun en az sevdiği kreş ritmi olmuştu; bir şeylerin yeniden bir araya konabileceğine inanmak istememişti.

Bazı şeyler burada hep birlikte gibi görünüyordu.

Jane'in varlığı kimseye yardım edemeyecekti. Bencildi. Annesinin "Bencil mi olmak istiyorsun? Herkesin hayatını mahvetmek mi istiyorsun?" diye soran sesini duyabiliyordu.

Hayır. Cevap hayırdı, istemiyordu. Hiçbir zaman da istemedi. Bu insanların hayatlarını tatlı ve mutlu yapmak için fırıncı olmasının nedeniydi. Düğün pastaları ve Şükran Günü çörekleri, çocukların ilk okul

günleri için yuvarlak pastalar ve partiler için kahveli pastalar, ama özellikle doğum günü pastaları pişirmek... Amazon Yağmur Ormanları'nın ve peri masalı şatolarının ve bir kuşun yuvasındaki üç yumurtanın harika, mükemmel, rüya gibi doğum günü pastaları...

Bunlar Jane'in uzmanlığıydı.

Evin yolunda ilerlerken, etrafına bakındı. Pembe perdelere bakarak bir süre tereddüt etti. Onların Chloe, bu onun adıydı, için ne çeşit doğum günü pastaları yaptıklarını merak etti.

Meyve bahçesindeki adamı düşünerek derin bir nefes aldı. Eli ya da Dylan olup olmadığını merak etti. Hangisi olursa olsun kendini onu görünce rahatlamış hissetti. Onu izlediği duygusuna kapıldı...

İnsanların izlenmeye ihtiyaçları vardır.

Caddeden yavaşça aşağı inerken, kendini adamı gördüğü yeri aydınlatan ay ışığını araştırırken buldu. Ona gülümseyebilirdi, ama orada değildi. Kapanmadan önce Nowmart'a gitmeyi istediği için biraz daha hızlı ilerlemeye başladı.

Annesi için oyuncak bir bebek almak istiyordu. Kaybettiği bebeğinin yerini alması için...

3

Her ilkbaharda, yabani kedilerin yavruları olurdu. Chloe Chadwick'in düşüncesine göre, bu bir meyve bahçesinin bitişiğinde yaşamanın en güzel yanıydı. Kediler ay ışığında dans etmek için gece gelirlerdi. Chole bunu ailesine söylediğinde, ona müdahale ederler ve kedilerin sadece avlandığını, avlarını izlediklerini söylerlerdi. Ama Chloe ailesinin yanıldığını biliyordu. Kedileri penceresinden izleyecek ve çılgın, büyülü, romantik bir kedi balosu gördüğünü bilecekti.

Yıllardır, kedilerin bir çoğuyla bir arada olmuştu Chloe. Onları ev hayvanları olarak nitelendiremezdi, kedilerin bir özelliği varsa, bunun başka bir adı olmalıydı. Kediler ona ağaçlara nasıl tırmanacağını, kuşları nasıl izleyeceğini, acıktığında nasıl atılacağını ve nasıl sessizce oturacağını öğretmişlerdi. Etrafında ne olursa olsun ve içinde ne hissederse hissetsin önemli değildi.

Okuldan eve gelirken, geniş bir fırın eleğini kuru kedi mamasıyla doldurdu. Ses bir sürü kedinin dikkatini çekti ve kediler uzun otlardan, çalılıklardan, arabanın altından ve ambarın arkasından ayak bileklerinin etrafında kümeleşerek geldiler.

BİLİNMEYEN KİTAP

"Merhaba herkese," dedi Chloe eleği yere koyarken. Kediler alışılmadık bir şekilde birbirine çarparak miyavladılar. Chloe yemeği almalarını umarak dikkatli bir şekilde onları izledi. Bazıları aç bir şekilde çabucak yediler, bazıları da sessizce yürüyüp gittiler.

"Sadece sen sahiplerisin diye kedilerin et yemekten vazgeçmelerini bekleyemezsin," dedi annesi menekşeleri sıkıca yerleştirirken.

"Neden bekleyemem ki?"

"Chloe, kediler etoburdur. Aslanlar? Kaplanlar?"

Chloe yakın bir zamanda, yemeklerini her zamanki bakkal dükkanı çeşitlerinden sağlıklı yemek dükkanından almaya başladığı özel şeylere değiştirmişti. Pahalıydı ama buna değiyordu: Vejeteryan kedi maması.

"Prensiplerime bağlı kalmalıyım," dedi inatçı bir şekilde.

"Bu sırada, kedilerin açlıktan ölmelerini mi istiyorsun?"

"Açlıktan ölmeyecekler. Onlar yabani meyve bahçesi kedileri anne. Dans ederken, avlanacaklar."

"Fare yakalamalarıyla ilgili bir sorunun yok, değil mi?" diye sordu annesi dans yorumunu görmezden gelerek.

"Avlanmak onların doğası, benim değil," dedi Chloe. "Problem olan şey kemik yiyeceği ve domuz eti ürünlerinden yapılmış kedi mamaları vermek. Domuzların da balinalar kadar akıllı olduklarını biliyor musun?"

"Biliyorum, bize söylemiştin," dedi annesi toprağa hafifçe vurarak.

Chloe annesine baktı. Ön tarafta diz çökmüş bir halde duran annesi, sevimli mavi kurdeleli, geniş gölgelikli saman bir şapka takmıştı. Yeşil bahçe ayakkabıları ve çiçekli geyik derisi eldivenler giyinmişti. Aletlerini, kolundan hoş bir şekilde sallanan, saplı ve "*panier*" diye isim verdiği, yuvarlak bir sepette taşıyordu. Hercai bitkiler, sanki hayali bir bahçe cetveli kullanmışçasına mükemmel, çok düzgün bir şekilde yerleştirilmişlerdi.

"Domuzlar bütün hayatlarını çamurun içinde geçiriyorlar," dedi Chloe tehlikeli bir şekilde, "O kadar sıkışık ki, arka bacakları kaşınsa, kaşımak için bile arkaya dönemiyorlar."

"Yeter, Chloe."

"Akşam yemeğinde ne var?"

Cevap yok. Sadece güzel olan bahçeyi daha da güzelleştirmek için kazmaya devam etti. Her yerde çiçek açan nergisler, fulyalar... Bir hafta ya da daha fazla bir zaman içinde elma ağaçlarının çiçekleri ve leylaklar açacaktı.

"Anne?"

"Tavuk göğsü," dedi annesi.

"Biliyor musun? Pek çok tavuk bütün yaşamını..."

"Yeter!" dedi annesi. "Sen salata ve fırında pişirilmiş patates alacaksın. Tamam mı?"

"Çalışmaya gitmeliyim," dedi Chloe. "Salatayı orada bulurum."

"Salı günlerinin boş olduğunu düşünmüştüm."

Aynı dili mi konuşuyorlardı? Aynı çatı altında mı uyuyorlardı? Annesi iyi miydi? Chloe cumartesi günü Marty Ford'la günleri değiştirmişti ve bunu annesine söylediğini hatırladı. Yaşlı insanların unutkan olmaya başladıklarını, programları ve ayakkabıları gibi şeyleri takip edemediklerini duymuştu. Bazı arkadaşlarının annelerinden daha yaşlı olan annesi elli iki yaşındaydı, ama hâlâ bunun için çok gençti, değil mi?

"Genelde bugünüm boş, ama Marty bana onunla değişip değişemeyeceğimi sordu," dedi Chloe yavaşça. Bir sorun belirtisi arar gibi annesine baktı. Her zaman annesinin ya da babasının hasta olacağından, nefes alıp verişlerinin durmasından, korkmuştu. Çok küçükken, hâlâ nefes alıp verdiklerinden emin olmak için, göğüslerinin inip çıkışını izleyerek anne babasının yatağının kenarında dururdu. Kavgaları her zaman kapalı kapılar arkasında olurdu, ama çok şiddetliydi ve Chloe onlardan birinin kızgın ve hızlı bir şekilde fısıldarken ölmesinden korkardı.

"Bu doğru," dedi annesi aniden ona bakarak. "Bana söylemiştin. Unuttum. Bir dakika bekle, seni bisikletle götüreceğim."

"Kendi bisikletimi kullanabilirim," diye bir teklifte bulundu Chloe.

"Hayır tatlım," dedi annesi. "Sen eve dönmeden hava kararacak ve senin o saatte bisiklete binmeni istemiyorum."

"Yakında ehliyetimi alacağım."

"Bunun için acele etmeyeceğiz."

"Evet, biz...."

"Göreceğiz. Daha on beş yaşındasın ve önce öğrenci izni alman gerekecek." Onu bahçeden yukarı çekmek için elini uzatan Chloe'nun eline uzanıp gülümsedi.

"Güzel görünüyorlar," dedi küçük, mor hercai bitkilere bakıp başını sallayan Chloe.

"Teşekkürler," dedi annesi eldivenlerinin tozunu temizlerken.

"Neden onları yetiştiriyorsun?" diye sordu Chloe. "Yabani bir sürü çiçeğimiz varken? Ve bütün elma ağaçları çiçek açmak üzereyken? Yabani şeyler çok güzel ve senin hiçbir şey yapmana gerek yok..."

"İşlenmemişlik mutlaka güzellik değildir. Meyve bahçesi şimdi eskiden olduğu gibi değil," dedi annesi kötü görünen ağaçlara kaşlarını çatıp bakarak. "Her neyse o bize ait değil. Amcan onu geri getirmek için elinden geleni yapıyor, ama bu kaybedilen bir savaş. Çok uzun süre ihmal edildi."

Chloe ağaçlara baktı. Ailesinin, sadece yok olmasına izin verilmesi gereken meyve bahçesini Dylan Amca'nın satmayı reddettiğini söylediklerini duydu. Annesi ve babası meyve bahçesinin yeni, pahalı evler yapmak için yıkılmasını istiyorlardı. Çünkü bu şekilde daha çok paraya sahip olabilirlerdi.

Bunu düşününce Chloe'nun göğsü sıkıştı. Biliyordu ki Dylan Amca'nın meyve bahçesini hayata döndürmeye çalışması Amanda Yenge'yi ve İsabel'i kaybetmesiyle ilgiliydi. Bütün yaşlı boğumlu elma ağaçlarını, bu ağaçlarda yaşayan kuşları, sıralar arasında avlanan yabani kedileri, yengesinin ve kuzeninin ölümlerini düşünerek kalbi değişik duygularla doldu.

İsabel: Chloe'nun bu güne kadar kız kardeş gibi hissettiği, ona en yakın kişi. İsabel Newyork'ta yaşıyordu, ama her yaz büyükannelerini görmek için tatillerde Rhode Adası'na geliyordu. O zamanlar büyükbabaları hayattaydı; meyve bahçesine sahipti ve elmaları toplayan, elma şırası yapan, tezgahta her şeyi satan bir sürü işçisi vardı.

İsabel öldüğünde Chloe bir ay hiç konuşmadı. Sanki kalbi yerinden sökülmüş gibi hissetti; sanki böyle bir kayıpla yaşamak mümkün değildi. Sanki kağıttan bir bebekmiş gibi, sanki vücudu ikiye bölünmüş gibi hissederek onun yanına uzanabilirdi. Herkes onun travma geçirdiğini fısıldadı. Yatağın ucunda oturup onun elini tutan Dylan Amca dışında o güne ait pek bir şey hatırlamıyordu.

"Ailen seni seviyor," dedi Dylan. "Tıpkı benim İsabel'i sevdiğim gibi."

Chloe on bir yaşındaydı. O zamanlar bir bebek gibiydi ve her şeyi daha farklı, daha basit bir şekilde anladığı zamanlara geri döndü. Kelimeler yetmiyordu. İsabel'in gözlerine bakar gibi onun gözlerine baktı ve yanağına dokunmak için uzandı. Parmak uçlarına sakalları battı.

"O gitti," dedi Chloe sesi haftalardır söylediği ilk kelimelerle biraz titrek bir şekilde.

Dylan Amca kafasını salladı. "Hiçbir zaman. Birilerini sevdiğinde, onlar hiçbir zaman gitmezler."

"Bu doğru değil," dedi Chloe, bunun nasıl mümkün olabileceği hakkında bir fikri olmadan, sanki kaybetmek ve birini onun özlediğinden daha fazla özlemek hakkında çok daha fazla şey biliyor gibi ağlamaya başlayarak. "O gitti," dedi hıçkırarak. "Gitti..." Kelime kara bir delikti ve onu kelimesiz zamanlara ve onu doğuran annesini yutan kara deliğe geri götürdü. "Beni yeterince sevmedi mi? Neden beni bıraktı?" Chloe bütün kayıplarını karıştırıyordu.

Dylan Amca sadece onu kucaklamıştı. Anne babası onun Dylan Amca'nın arkasında bekliyorlardı ve bir dakika sonra, babası Dylan'ın omuzlarına hafifçe dokundu ve annesi Chloe'yu kollarına aldı. Hızlı fısıltıları ve sanki bir şey annesinin duygularını incitmiş gibi bir utanç duygusuna kapıldığını hatırladı. Kesinlikle annesi, Chloe'nun hayatındaki diğer bir kaybı, onu bırakan gerçek annesini düşündüğünü hissediyordu.

Dylan Amca bu olaydan sonra bir daha sakallarını tıraş etmedi. Biraz uçlarından aldı; tuz ve biber gibi hoş görünüyordu. Fakat o her zaman sakallıydı ve Chloe neden olduğunu biliyordu çünkü; ona İsabel

dokunmuştu. Chloe sadece biliyordu; Dylan Amca'nın ona söylemesine hiçbir zaman gerek yoktu. İsabel onun pürüzlü yüzüne dokunurdu ve Dylan Amca hiçbir zaman tekrar tıraş olmayacaktı.

Bu gerçek aşktı.

İş önlüğünü giymek için içeri koşarken Chloe'nun kalbi çok hızlı çarpıyordu. Temiz bahar suyunu yüzüne çarparak ve beyaz sabunu köpürtüp yüzünü ovarak kendini sakinleştirip yüzünü yıkadı. Aynadan gözlerine baktı. Yeterince uzun bakarsa, aynada gerçek annesinin yüzünü görebileceğini ve ona neden, nasıl diye sorabileceğini düşündü.

Yüzünü duruladı ve arabaya doğru yürüdü. Bu çok temiz, küçük bir kamyonetti. Babası onu her cumartesi yıkardı; annesi de neredeyse her salı onu temiz tutmak için taşınabilir elektrikli süpürgeyle temizlerdi. Anne babasının kapı arkasındaki gizli kavgaları korkunçtu ama egemenlikleri mükemmeldi. Bütün bunlar annesinin düzgün hercai menekşe dizilerini, kocaman meyve bahçesinin şekilsiz dallarına tercih etmesiyle ilgiliymiş gibi görünüyordu. Chloe ise yabaniliği seviyor ve onun içinde kaybolmayı hayal ediyordu. Bu ailede ne işi vardı?

Belki de o gerçekte bir kediydi. Küçükken mavi, süslü bir bebek arabasında olmayı hayal ederdi. Anne babasının elleri gümüş sapının üzerinde, onu itip, komşulara göstermek için yolda durdurdukları bir araba. Ve komşuların Chloe'nun küçük bir kız olmadığını, aslında onların kızı bile olmadığını, fakat yatağında duran peluş oyuncak gibi siyah ve kavuniçi çizgili yabani bir kaplan olduğunu gördüklerinde şok olmuş bakışları.

Şimdi kasabada bulunan büyük marketteki okul sonrası işine giderken, düşünceli bir halde pencereden dışarı baktı. Annesi radyoda her şarkının kulağa kadınlar için bir reklam gibi geldiği frekansı açtı. Chloe inledi. Annesi gülerek onu görmezden geldi.

Chloe ceplerini aradı. Daha önce bir defter sayfasını küçük kartvizitler gibi parçalara ayırmıştı. Annesi araba kullanırken, Chloe yazmaya başladı. Her parça için bir çizgi. Annesi bakmadı bile.

Muhtemelen Chloe'nun ödev yaptığını düşündü.

BİLGİ KİTAP KÜLTÜR

Irmağın karşısında, sadece bir kasaba uzağında, Jane pasta pişiriyordu. Kaseleri, süzgeci, yağı, unu ve yumurtaları ayarladı. Sylvie'nin bütün karşı çıkışlarına rağmen annesini onunla birlikte olması için alt kata indirdi.

"İyisin, değil mi anne?" diye sordu Jane unu ölçerken.

"Evet, iyiyim tatlım," dedi annesi etrafına bakarak. Yeni bebeğini kolunun kıvrımında tutarak masaya oturdu. "Kendi mutfağımda oturuyor olmak çok güzel bir şey."

"Bacağın nasıl?"

Margaret cesurca gülümseyerek omuz silkti. "İyi. Umarım kız kardeşin eve gelmeden beni üst kata geri götürebilirsin. Yataktan çıkmama izin vermeyecek."

Jane güldü. "Sanki seni hapsediyormuş gibi konuşuyorsun."

"Hapsediyor!" dedi Margaret. "O çok harika biri ve ben onu seviyorum, ama Tanrım! Onun annesi yerine altı yaşındaki çocuğu olduğumu düşünebilirsin. Ben okul müdürüydüm! Emirler vermeye alışığım."

"Bunu çok iyi yaptığını hatırlıyorum," dedi Jane.

Annesi güldü. Jane bu yorumla hiçbir şey demek istememişti ve annesinin onu yanlış anlamadığına memnun oldu. Fakat Jane için bu, bir girdapta kaybolan bir yaprak gibi bir süre aralarında parıldayarak asılı kaldı.

"Evet, katı bir okul müdürü olarak görülürdüm," dedi Margaret. "Sylvie ve sen küçükken en büyük disiplin problemlerimiz sınıfta notlarını değiştiren, kütüphanede konuşan, kafeteryada kavga eden çocuklardı. Ayrıldığımda, bıçakları ve silahları dışarıda tutmak için metal arama cihazları yerleştirdiler. Ne büyük bir zafer!"

"Zorbalık," Jane nazikçe düzeltti.

"Şimdi bana ne pişirdiğini söyle," dedi annesi onu duymamış gibi görünerek.

"Bisküvi," dedi Jane. "Şekersiz, böylece sen de yiyebileceksin."

"Hoş bir şey. Ne kadar harika!" dedi annesi bebeğini elinde sıkarken. "Sylvie bana karşı o kadar katı ki, bazen beni keklere ve şekerlere hayır dediğim zamanlara geri götürdüğünü düşünüyorum..."

"Öyle olmadığını biliyorsun," dedi Jane.

"Biliyorum. Bana çok iyi bakıyor." Margaret içini çekti. "Ve bunun seni eve geri getiren neden olduğunu biliyorum. Sana ne söyledi?"

"Düştüğünü ve ağrının çok olduğunu söyledi."

"Düştüğümde bacağımı acıttım, ama asıl ağrıyan ayağım," dedi Margaret yüzünü buruşturarak. "Bu şeker hastalığı... Ayakkabılarıma mıknatıs yerleştirmek istediler, düşünebiliyor musun?"

"Gerçekten mi?"

"Bu bir çeşit ağrı kontrolü. Tıp Topluluğu ve *mirabile dictu*, sigorta şirketleri tarafından onaylanmış, sigorta şirketleri. Garip görünüyorlar ama onları ayakkabına yerleştiriyorsun ve manyetik bir şekilde ağrıyı vücuttan atıyorlar."

"Nasıl...simyasal!" dedi Jane sırıtarak. "Bu sanki içinde bir büyücüyle, gizli bir odası olan, yüksek teknolojik bir laboratuvarda saklı bir şey gibi..."

"Gümüş yıldızları olan uzun, mavi benekli bir şapka giyen büyücü," dedi annesi. "Ve yıldız tozları, deniz tuzu kavanozları ve eski zamanlardan kalma büyük bir yemek tarifi kitabı..."

"Kulağa bir yemek pişirme şovu gibi geliyor," dedi kolları market eşyalarıyla dolu içeri giren Sylvie. "Ne hakkında konuşuyorsunuz?"

"Annemin mıknatısları," dedi Jane onun kolundakileri almak için kalkarken. "Gerçekten işe yarıyorlar mı?"

"Evet..." diyerek söze başladı Sylvie paketleri açarken.

"İşe yarıyorlar!" dedi Margaret. "Ya da yarayacaklar...İşe yarayacaklarına inanmalıyım. O ağrı muayenelerine geri dönme fikrine dayanamam. Bu çok kötü, zihnimi bulandırıyor ve benim bir şeyleri unutmama neden oluyor. Onu bıraktıktan sonra bile, bazen hâlâ çok...meraklı oluyorum."

"Nasıl yani anne?"

"Anlaşılamaz," dedi Margaret. Okul müdürü olduğu zamanlardaki gibi otoriteyle konuştu, ama gözleri sanki yanlış şeyi söylüyormuş ve kızlarının bunu fark etmemelerini umuyormuş gibi alarm verdi.

"Çok unutkan mı?" diye sordu Jane.

"Kesinlikle," dedi Margaret. Kaybettiği oyuncak bebeğinden sonra Lolly adını verdiği yeni oyuncak bebeğini öptü. "Ne hakkında konuştuğumuzu hepimiz biliyoruz."

Annesini oyuncak bebeği tutarken görmek Jane'in midesine bir ağrı sapladı. Bütün o yılların öğrencileri ve ebeveynleri onların başarılı, entellektüel beklentileri olan okul müdürü anne Margaret Porter'ı oyuncak bir bebekle oynarken görseler acaba ne düşünürlerdi? Jane'in bebeği onun için almış olmasına rağmen, annesi bunu beklemiyordu...Annesi sanki bir sır veriyormuş gibi, bebeğe bir şey fısıldadı. Jane titredi. Bir kez daha bir bebeğe bir şeyler fısıldadığını hatırladı. Annesinin iki bebek doğurduğunu ve yetiştirdiğini bilerek gözlerini kapattı ve bu şansa hiçbir zaman sahip olamadığı için üzüldü.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Sylvie market eşyalarını açarken. Elinde tuttuğu hamburger paketini yoklamak için eğildi.

"Yanlış olan ne?" diye sordu Margaret.

"Şuna bak..." dedi Sylvie etin plastik kabından beyaz bir parça kağıdı yırtarak.

"Ne diyor?" diye sordu Jane.

"İnekler güzeldir. Birini gerçekten yemek ister misiniz?"

"Ne kadar saçma," dedi Margaret.

"Bu hoş bir şey değil," dedi Sylvie. "Onların satmadıkları taze kirazlardan almak için Crofton'daki Saverite'a kadar bütün yolu gittim ve içine bir şeyler karıştırılmış et aldım!"

"Manyaklar her yerdeler," dedi Margaret ciddi bir şekilde.

"Her neyse, şekerini kontrol eder etmez bölüm yöneticisini arayacağım. O eti yemeyeceğiz."

Jane test aletini almak için tezgaha doğru yürüyen Sylvie'yi izledi. Duruşu, annesinin asıl bakıcısı olmanın ve asi not bırakanlarla karşılaşmanın çifte yükünü açıklıyordu. O gerçekten yatağa aitti, Jane'e dudaklarını kıpırdattı; Jane omuz silkti ve dudaklarını kıpırdatarak *üzgünüm*...dedi. Annesinin elini tutmaya hazırlanırken Sylvie bebeği Jane'e verdi.

Annesi Jane'e gülümsedi. "Aptalca, değil mi? Benim yaşımda oyun-

cak bebek tutan birisi? Ama bana ilk Lolly'yi o kadar çok anımsatıyor ki...Ve belki de daha fazlasını; iki kızımı. Hayatımın en mutlu iki günü sizin doğduğunuz günlerdi."

"Yine de tut anne," dedi Sylvie.

"Ve şimdi buradasınız...Bu, ikinizi de evde benimle birlikte görmek, bir rüyaydı," dedi Margaret. Mavi gözleri parlak ve katarakt nedeniyle tebeşir rengindeydi. Bir zamanlar çok gür olan kestane rengi saçları şu anda biraz griydi. Buruşuk yanaklarından aşağı dökülen yaşlarla doldu gözleri. Yanakları kadife gibi yumuşaktı.

Jane ve annesi, oyuncak bebek aralarında, birbirlerine baktılar.

"Bazen senin eve geri dönüp dönmeyeceğinden emin olamıyordum," dedi annesi.

"Döneceğimi biliyordun."

Annesi başını salladı. "Burada ve orada yılbaşı partisi, emeklilik partim...Her zaman çok hızlı içeri ve sonra dışarı. Her zaman kalmanı istedim. Ayrılmak için gerçek planların olmadan, seni yukarıdaki eski odanda tutabilmek istedim."

Jane bebeği geri verirken tüyleri diken diken oldu. Bu onun mümkün olduğunca uzakta kalmasının nedeniydi. Çünkü annesini sevmesine ve Sylvie'nin bir daha ne yapacağına karar verirken yardıma ihtiyacı olmasına rağmen, annesinin yaptığını hiçbir zaman unutamayacaktı.

Jane, Sylvie'ye geri kalan market eşyalarını yerleştirmekte yardım etmeye başladı.

"Biraz çay yapalım mı?" diye sordu Sylvie.

"Bu harika olurdu," dedi Margaret.

Jane elinde bir paket donmuş kiraz olduğu yerde kaldı. Soğuk, parmaklarını dondurdu. Annesi onu çok seviyordu; Jane'in buna hiç şüphesi yoktu. Fakat hiçbir sevgi kaybolanın, gidenin yerini dolduramazdı. Yıllar, anılar, iki yaşam...

"Jane?"

"Birkaç dakika beklersek, bisküviler hazır olacak. Ve kirazları eriteceğim..."

"Tıpkı üstü kremalı bir kek gibi!" dedi annesi. "Kulağa çok lezzetli

geliyor. Ama başka bir şey var...Jane'in eve dönmesiyle ilgili söylemek istediğim başka bir şey var. Peki neydi?"

Annesi düşüncelerle dolu başını yana eğdi. Jane onun gözlerinin arkasını, olayları hatırlamak için verdiği mücadeleyi gördü.

"Onu daha sonra düşünürsün," dedi Sylvie servis aletini alıp telefon defterine uzanırken.

"Kimi arıyorsun?" diye sordu Jane.

"SaveRite müdürünü. Bu bir ürün karışımı," dedi Sylvie beyaz kağıt yumağına hafifçe vurarak.

"İnekleri seven biri," dedi Jane. "Notu okumana gerek yok. Hala hamburgerini yiyebilirsin."

"Çünkü sen bir vejeteryansın," dedi Sylvie numarayı çevirirken. "Ve bunun yanı sıra etin zehirleyip zehirlemediğini bilmiyoruz."

"İlk olarak güvenlik," dedi Margaret.

Jane uzaklara bakarken gülmeye çalıştı. Evde olmak çok güzel ama aynı zamanda çok da zor ve garipti. Boğazı düğümlendi. Kendini buzlu denizden çıkıp güney sulara çekilen bir buz kütlesi gibi hissetti. Bu iki kadını dünyadaki herkesten daha çok seviyordu.

Başkalarına verdiği dışında.

4

Donmuş yiyecek deposu kadar soğuk olan müdürün odası klimalıydı. Chloe'nun kulağına beşinci silahşörü çağrıştırdığını düşündüğü adı, Bay Achilles Fontaine'di. Hesaplara uyan, üzerinize her an saldırmaya hazır bir şekli vardı: soluk çökmüş yanaklar, kocaman diken diken bir bıyık, kısa gri saçlar ve geniş kollu kabarık parlak gömlekler giyme alışkanlığı.

"Şuna bak Chloe," dedi, notları ve market faturalarını masanın üzerine yayarken.

Chloe başını salladı. Yukarıdan aşağıya doğru okuyarak kendi el yazısını tanıyabildi ve bazı sevdiği mesajları okuyabildi: bu ördek birinin annesi; Moo-Moo, beni yeme!; sebzeler birinci koridorda bulunabilir; bu ölmüş domuz dilimi yerine sağlıklı, lezzetli bir salata neden denenmesinki?

"Beni çok, çok hayal kırıklığına uğrattın. Seni çok sevmiştim. Takımın bir parçası olduğunu düşünmüştüm."

Chloe adamın bugün kavuniçi ya da daha doğrusu parlak şeftali gölgesi olan gömleğinin en üst düğmesine odaklanmış bir halde üzüntüyle başını salladı. Bay Fontaine için üzüldü çünkü bazı öğretmenlerin

komik çoraplar giyerek yapmaya çalıştığı şekille ilgili görünen onun gömlek seçimini anlayabiliyordu.

"Ama sen takımın bir parçası değildin, değil mi?" diye sordu.

"Belki," dedi. "Bu takıma bağlı."

"SaveRite takımı," dedi Bay Fontaine.

"Sanırım takımın bir parçası değildim," dedi Chloe.

"Yaptığın şey hafife alınacak bir şey değil. Bu bir şakaymış gibi davranamayız."

"Bir şaka değildi," dedi Chloe.

Bay Fontaine'in kafası karışık gibi görünüyordu ama olayı sürdürmedi. Kulağını kaşımak için elini uzattı. Kendilerini istedikleri gibi kaşıyamayan, bütün hapsedilmiş hayvanları düşünerek düşünceli bir şekilde ona baktı.

"Bütün bu olayları hatırlamalıyız," dedi Bay Fontaine bazı parçaları kırmızıyla işaretlenmiş faturaları göstererek. "Senin notlarını almış herhangi biri tam bir geri ödeme almak için buraya davet edilmiş demektir. Bunun ne kadar paraya mal olacağını biliyor musun?"

"Hayır."

"Yüz kırk dokuz dolar. Bu kadar para için ne kadar süre çalışman gerek Chloe? Hesapla bakalım."

Chloe cevap vermedi. Kızarıyordu ve onu hiçbir zaman anlayamayacak bir adamla konuşmak, onun yanında kalmak istemiyordu.

"Bunun ciddiliğini anlıyor musun Chloe?"

"Evet kesinlikle anlıyorum," dedi Chloe.

"Bunu duyduğuma memnun oldum. Burada çalışmaya devam etmene izin veremem ama; yaşamın boyunca sana yardım edecek bir ders almış olmanı düşünerek sevineceğim. Bunun ne olduğunu bana söylemek ister misin?"

Chloe boğazını temizledi ve doğrudan onun gözlerine baktı. "Haklısınız. Bu büyük ve ciddi bir mesele," dedi sakin bir şekilde. "Hayvanların anneleri yavrularından koparıldılar, bir buzağının ağlayışını hiç duydunuz mu Bay Fontaine? Bu o kadar üzüntülü...Ve ne için? İnsanlar çizburger yiyebilsinler diye."

"Chloe," dedi ellerini masaya vurup solgunlaşarak. "Senin için polis çağırabilirdim ama çağırmayacağım. Eşyalarını topla ve benim yerimi terk et. Seni bir daha buralarda görürsem polis çağırırım."

Bay Fontaine'e iş gömleğini verirken ve ceketiyle ayakkabılarını toplarken yavaşça başını salladı. Adamın kızgınlıkla dolu enerjisi çok güçlüydü; babası böyle olduğu zamanlarda Chloe ondan kaçmak zorunda kalırdı. Ona doğru baktığında adamın titrediğini görebiliyordu. Kalan parasını geri istemek için bir süre bekledi, ama söyleyemedi; sanki ondan nefret ediyormuş gibi bakıyordu.

Markete doğru yürürken diğerlerinin onu izlediklerini hissetti. Adrian Blocker süt raflarını düzenliyordu; koridordan aceleyle inerken kıs kıs güldü. Onu almaya gelmesi için ödemeli telefondan annesini aramak için kulübelerin önünde durdu. Jenny West kasadaydı; Mark Vibbert onun makinesiydi.

"Moo Moo," dedi Mark Chloe bir çeyreklik tutan paketlerini almak için yürürken.

Jenny güldü.

Chloe onlara sert bir şekilde baktı. Onların anlaması için bir şeyler söylemeyi denedi. Orada ne kadar uzun kalırsa, kendini o kadar çok serseri gibi hissetti ve yüzü o kadar çok kızardı. Bir çeyreklik bulamadı ve yürümeye karar verdi.

Her neyse, annesi ona sadece bağıracaktı.

Dylan bir aracın gelip gelmediğini dikiz aynasından kontrol ettikten sonra arabasını Lambs yoluna sürdü. Kingston'da güzel bir fidanlık bulmuştu ve birkaç fidan dikmişti. Araba lambalarının gölgesinde beyaz kuyruklu bir geyik karşıdan karşıya geçti. Yol donmuştu, kışın zor hava şartlarından dolayı tekerlek izleriyle kaplıydı ve bir geyiğe çarpmayı ya da onun ailesini kaybetmesini istemediği için arabayı yavaş sürdü.

Ailenin meyve bahçesini idare etmek hayatının her dakikasını alıyordu ve bu iyi bir şeydi. Babası ona Elwanger'ın *Growing Apple Trees* adlı klasiğiyle birlikte bu arazide bir parça bırakmıştı; Dylan her gece çalışmayı ve okumayı bitirdiğinde, İsabel ve Amanda'yı düşünemeyecek kadar yorgun olüyordu.

Soyun, toprağın verimliliğinin ve budamanın bir ağacın boyunu nasıl etkilediğini öğrenmekle meşguldü. Ticari olarak satılan bütün elma ağaçları, bir ağacı oluşturmak için bir araya gelmiş iki parçadan oluşuyordu; dal ve meyve verecek en tepedeki bölüm "filiz", ağacın boyunu belirleyen en alttaki kısmın; "köklerin" üzerindeydi. On yıl önce uykusunu getiren şeyler...

Karışık düşünceler içinde kaybolmuş bir halde neredeyse yoldan aşağı inen yeğenini görmeden geçiyordu. Aniden frene basınca fidanların ileri doğru sendelediğini hissetti.

"Lanet olsun," dedi. Yakın bir zamanda sigaraya yeniden başlamıştı, sigarayı attı, kolunu koltuğa uzattı, omzunun üzerinden baktı ve arabayı geriye doğru sürdü.

"Dylan Amca," dedi Chloe. Sırt çantasının ağırlığının altında yorgun bir halde, kalbinde bir ağrıya sebep olan gözleri açık ve parlak, amcasına baktı.

"Karanlıkta bu yolda yürüyerek ne yapıyorsun? Bir arabanın sana çarpmasını mı istiyorsun? Arabaya bin."

Kitap çantasını arabaya attı, yükseldi ve arka pencereye baktı. "Harika, yeni bebek ağaçlar!" dedi.

"Evet."

"Bu harika," dedi Chloe. "Meyve bahçesini tekrar güzelleştiriyorsun."

"Böyle mi düşünüyorsun Chloe?"

"Evet. Ve bu kediler için harika bir şey. Kuşları, geyikleri, çakalları ve tilkileri hatırlatmaya bile gerek yok."

"Yabani hayat aramak zorunda," dedi Dylan Amca. "Sadece filizler büyüyünceye kadar rahat bırakmalarını umuyorum."

Chloe içini çekti. "Keşke herkes senin gibi olsa," dedi.

Amcası güldü. Ailede ya da başka bir yerde onun takip edilmesi gereken böyle bir davranışının olduğu bilinmiyordu. "Ailenin sana katıldığını zannetmiyorum."

"Hayır. Senin meyve bahçesinden sıkılmanı bekliyorlar. Sonra hepsini satabilir ve bundan zengin olabilirsiniz. Para," dedi Chloe başını sallayarak.

"Bu ne için, Chloe Chadwick?" diye sordu amcası ona gülümseyerek.

Ona bakıp onunla konuşup konuşmamaya karar verir gibi görünen Chloe duraksadı.

"Anne babama söyleyebilirsin," dedi Chloe.

"Belki söylerim belki söylemem. Bir dene bakalım."

"İşten kovuldum" dedi Chloe.

"Gerçekten mi? Ne oldu?"

"Yemin ederim prensiplerime bağlı kalıyordum Dylan Amca. Sadece özgür konuşma hakkımı kullanıyordum. SaveRite'taki bazı et paketlerinin üzerine notlar bırakıyordum. Bilirsin işte insanlara değişiklik için salata yemelerini öneriyordum. Hayvanlara bir şans veriyordum. Bay Fortaine bunu yanlış anladı."

"O da kim? Market müdürü mü?" diye sordu Dylan.

Chloe üzgün bir şekilde başını salladı.

"Chloe, sen akıllı bir kızsın. Benim tanıdığım en akıllı kız. Onun memnun olacağını düşünmüş olamazsın."

"Hayır," dedi Chloe. "Çünkü o aptal ve gıcık bir adam. Kocaman yakalı parlak ipekten yapılmış aptal gömleklerden giyiyor ve onlarla altmışın üzerinde gösteriyor! O aptalın diken diken bıyığı var ve dünyadaki en cahil insan."

Dylan gülüşünü sakladı. "Et yiyor ya da aptal gömlekler giyiyor diye mi?"

"Çünkü anlayışsız; beni bu şekilde kovması..."

"Seni besleyen eli ısırıp hâlâ seni beslemeye devam etmesini bekleyemezsin."

"Çünkü benden nefret ediyor," dedi Chloe. "Bugün bana bakışını görmeliydin, sadece birkaç not yazdım diye ve bazı insanlara paralarını geri vermek zorunda diye. Ben ondan nefret etmeliyim!"

Dylan yeğenini, kızgınlığa daha sonra da derin bir sessizliğe gömülmesine izin vererek dinledi. Arabanın içinde rüzgar esti ve Dylan onun, amcasının yargıç kürsüsüne oturup bir şeyler söylemesini beklediğini hissetti. Onunla o kadar özel bir anlaşmaları vardı ki Dylan her

zaman onun istediği gibi davranıyordu. İsabel'i düşündü: Chloe'nun yaşındaydı. Bu İsabel olabilirdi diye düşündü. Eğer o olsaydı ona ne derdi?

"Nefret... Yıldızlardan yoksun bir gece..." dedi Dylan yavaşça.

"Efendim Dylan Amca?" diye sordu Chloe doğru duyduğundan emin değilmiş gibi.

Dylan yavaşça arabayı sürdü. Gömleğinin cebinde bir paket sigarası vardı ve parmakları bir tanesine ulaşmak için çıldırıyordu.

"Dylan Amca?"

Sevgili yeğenine hayatının son yıllarını bir nefrete ve ondan nasıl kurtulabileceğinin çalışmasına adadığını söyleyemezdi. Önlerine büyük bir geyik çıktı ve karşıya geçti. Dylan frene bastı ve fidanlar arabanın arkasında ileri doğru sarsıldılar. Chloe önlerindeki yola kilitlenmişti. O burada yetişmişti; Dylan ona bir dahaki sefere ne olacağını söylemek zorunda olmadığını biliyordu.

"Buraya geliyorlar," diye fısıldadı Chloe.

"Bütün aile," dedi Dylan dişi geyiği, bir yaşındaki yavrusunu izlerken. Ormandaki yıldızlar gibi parlayan gözlerle yolun kenarında durdular. Dylan kalbi boğazında atar bir halde onların üçüne baktı.

"Bütün aile," dedi Chloe ormandaki gözlere bakıp amcasını tekrar ederek.

Dylan bütün geyik ailesinin gittiğine emin olana kadar bekledi ve sonra yavaşça sürdü arabayı.

Chloe eve geri geldiğinde kedilerin geri kalanını beslemek için tekrar dışarı çıktı. Dylan Amca onu kapıda bıraktı. Annesi biraz çılgın, biraz da dini bir figür gibi kapıda duruyordu. Dylan Amca kıkırdadı, Chloe'ya baktı ve "İyi olacaksın. Annen mantıklı bir kadındır," dedi.

"Evet, öyle olduğuna eminim," dedi Chloe. Dylan Amca bütün hikayeyi bilmiyordu. Bir aile volkanı gibi kızgınlığın evinde yavaş yavaş nasıl inşa edildiğini bilmiyordu.

Annesi Chloe'yu sorgulayıcı bir ifadeyle karşıladı. Yalan söylemek yerine Chloe, notları, Bay Fontaine'in onu ofisine çağırışını ve kovulduğunu anlattı.

BİLGİ KAKTÜS TEAM

Annesi kolları göğsüne dolanmış bir halde, burun delikleri yavaş yavaş alev almaya başlayarak onu dinledi. Daha sonra yatak odasında o gün sattığı sigorta poliçelerini bilgisayara giren babasını çağırdı ve Chloe hikayeyi bir kez daha baştan anlatmak zorunda kaldı.

Ailesi neden bu kadar iyi, masum ve sakin bakmak zorundaydılar? Sanki Chloe, Shining Path'e gerilla olmak için evden ayrılma planlarını anlatıyormuş gibi, gözlerinde küçük şaşkınlık parıltılarıyla kibar bir şekilde onu dinlediler. Sanki Chloe onları konuşulamayacak kadar derin mevzuların olduğu bir yola sokmuş gibi, gözleri nemli ve çaresiz ona baktılar. Gerçek kızgınlığın tek belirtileri ise annesinin açılıp kapanan burun delikleri ve babasının kızarmış suratıydı. Bir de "Ace Fontaine Rotary'de benimle birlikte," derken sesindeki kırgınlıktı.

Annesinin dudaklarını sıkması ve "Başka bir iş bulman gerek. Üniversite için para biriktirmen gerek ve bizim sana vejeteryan kedi mamaları için fazladan para vereceğimizi düşünüyorsan, yanılıyorsun. Hayat pahalı Chloe. Protesto etmek masaya yemek koymuyor."

Chloe özür diledi. İlk defa rahatlamış bir halde uzaklaştı; ona bağırılmamıştı ya da kötü muamele görmemişti. Ama daha sonra, her zaman yeniden inşa etmek zaman alıyordu. Her şeyle bir anda karşılaşacak kadar güçlüymüş gibi, kızgınlık ailesinde yavaşlatıcı bir etkiye sahipti. Başka diğer dağınık şeyler gibi, resmi bir şekilde evlerinden kovulmuştu. Dylan Amca'nın söylediği gibi annesi mantıklı bir kadındı. Ve babası da mantıklı bir adam. En azından öyle olmaya çalışıyorlardı.

Avluda durdu. Çıplak kolları soğuk bahar rüzgarında elbisesiyle kaplanmıştı. Kedi mamalarının bulunduğu çantayı salladı ve bu ses dört bir yandaki kedileri oraya topladı. Gece onlarla birlikte yaşıyordu. Ağaçlardan atlayarak, çalıların altından sürünerek, ağlayarak ve merhaba der gibi miyavlayarak. Gözleri karanlıkta parladı ve Chloe büyük bir ailenin annesi gibi sevgiyle dolduğunu hissetti. Kedileri o kadar çok seviyordu ki birini bile başkasına vermeyi hayal edemiyordu.

Chloe Chadwick daha küçükken yıldızlara bakarak dilek tutardı. Sıcak gecelerde, evin arkasına gider, uzun çimlere yatar ve gökyüzüne bakardı. Hatırladığı kadarıyla henüz hava kararmamıştı, güneşin son

ışığı etrafı aydınlatıyordu. Tek tek, parlaklık sırasında, yıldızlar ipek bir ağla bağlanmış gibi ortaya çıkarlardı.

Chloe onlara isim takardı: "Anne. Baba. Büyük anne. Dylan Amca. Amanda Yenge. İsabel."Her yıldız bir bölümdü ve hep birlikte ona ailesinin hikayesini anlatıyor gibi görünürlerdi. Bazen onları, bir ağacın dallarından sarkan altın elmalara benzetirdi. Gökyüzünde bir aile ağacı. Orada her zaman diğerlerinden ayrılmış iki yıldız olurdu: "Chloe" ve "gerçek annesi". Annesinin yüzünü görmeye çalışarak gözlerini kısıp bakardı.

Şimdi on beş yaşındaydı ve yıldızlara bakamayacak kadar büyümüştü. Bunun yerine, kediler yemeklerini bitirene kadar hareketsiz durdu. Rüzgar elma çiçeklerinin ve sigaranın kokusunu getirerek meyve bahçesine doğru geldi. Bu onu üzdü, çünkü; Dylan Amca'nın yeniden sigaraya başladığını anladı.

"Yıldızsız bir gece," dedi yüksek sesle, eve giderken bu sözleri kullanıyor olmasından başka bir sebebi olmaksızın. Bu kelimelerle ne demek istedi Dylan Amca? Chloe dayanamadı ve gökyüzüne baktı.

Onlar gökyüzünde Chloe'nun görmeye alışık olduğu iki yalnız yıldızdı. Chloe ve annesi. Ya da Dylan Amca ve İsabel. Birlikte olamayan aileler ve çocukları. Her neyse, ne oldukları önemli değildi. Bu sadece kendine anlattığı bir hikayeydi. Yıldızlar başka bir şeydi; gerçekte tamamen başka bir şey. İnternette ararken saatlerini harcardı. Ve sonra eyalete giden otobüse binerdi ailesine kavuşması için yirmi bir yaşında olması gerektiğinin söylenmesi için sadece.

Şimdi önemli olansa kediler ve onları düzenli besleyebilmesi için başka bir iş bulmaktı. Gerçek hayat, yıldızların efsaneleri ve hikayeleri değildi. Uzakta bir bisikletin sesini duydu. Lise öğrencileri bazen bisikletleriyle meyve bahçesinden geçerlerdi. Bu Dylan Amca'yı çıldırtırdı ve Chloe bunun yabani hayatı da rahatsız ettiğini biliyordu. Bisikletin sesi duyulmaz olana kadar gecenin soğuğunda bu sesi dinledi. Daha sonra kedilere iyi geceler diledi ve evine koştu.

5

Kızlar annelerini eski model bir küvetin içinde yıkadılar. Parlak gri ışık, kaba ve açık bir şekilde pencereden içeri girdi. Margaret, kızları onu yıkarken, ovalarken ve kaldırırken utancından iki büklüm oldu. Her şeyi Sylvie idare ediyordu: Sabunu, şampuanı ve sabun bezini tutuyordu. Jane'e sanki bir operatör gibi "Temizle! Yıka" diye bağırarak normal banyo sürecini yerine getiriyordu.

"Canlarım, su biraz soğuk," dedi Margaret ellerini dizlerine dolayarak. "Biraz daha sıcak su ekleyebilir misiniz?"

Sylvie hiçbir şey söylemeden muslukları açtı. Jane Slyvie'nin gözlerinin ve ağzının etrafındaki sertliği fark etti. İleri yaslanarak köpük şişesine uzandı ve suyun içine akmasını bekledi.

"Jane," Sylvie nefes aldı.

"Oh, bu iyi," dedi Margaret küvet yavaş yavaş köpükle dolarken. Baloncukları eline alıp üfledi. Onları pencereye doğru tuttuğu zaman oluşan yanardöner renkten memnun görünüyordu. Her ikisinin de gördüğünden emin olmak için kızlarına baktı.

"Güzel, anne," dedi Jane.

"Ayaklarına bakmama izin ver," dedi Sylvie sertçe, annesinin ayaklarını incelemek için çökerken.

Margaret köpükler buharlaşıncaya kadar sıcak suda kalmak istedi, ama Sylvie onu yatağa geri götürmesi gerektiğini söyledi. İki kız kardeş annelerini küvetten dışarı çıkardılar ve Sylvie onu büyük beyaz bir havluyla kuruladı. Jane keten geceliğiyle hazır duruyordu. Birlikte onu yatağına götürdüler.

"Sylvie, onun ihtiyacı olan..." diye başladı Jane merdivenlerden aşağı inerlerken.

Ama Sylvie köşeyi dönüp hızlı adımlarla mutfağa doğru yürüdü. Mutfakta çay yapmaya başladı. Mavi tişörtü banyoda ıslanmıştı. İnce kolları bütün yükü kaldırdığı için güçlü ve kaslıydı. Altın saçları yüzünü saklayarak omuzlarına dökülüyordu.

"Onun neye ihtiyacı olduğunu biliyorum," dedi Slyvie sesinde bir yorgunlukla. "Oldukça iyi bir iş çıkardık."

Jane ona baktı. Duygusal olmaya çalıştı. Bu çatının altında birbirine karışma tarihi yazılmıştı. Ama Sylvie onun küçük kız kardeşiydi. Bu son aylarda Sylvie'nin sevdiği işinden ayrıldığını bilmek, sesindeki stresi duymak ve şimdi onu günlük işler yaparken izlemek Jane'in dilini tutmasını zorlaştırıyordu.

"Anneme çok iyi bakıyorsun," dedi Jane.

Ocağın üstündeki çaydanlığı izleyen Sylvie omuz silkti. İki yandaki deliklerden tıslama sesleri gelmeye başladı. "Köpüklü banyoyu seviyor," dedi Sylvie. "Senin burada olmanı da seviyor."

"Buraya neden geldiğimi biliyorsun, değil mi?"

Sylvie Jane'in gözlerinin içine baktı. Jane sanki onu dünyada herkesten daha iyi tanıyan biri tarafından yakalanmış gibi yutkundu. Sanki Sylvie doğrudan onun kalbine bakıyormuş gibi hissetti.

"Keşke bilmeseydim," dedi Sylvie. "Ama biliyorum. Bu senin sürekli arabayı ödünç almanın da nedeni."

Jane kızardı ve yere baktı.

"Hayır bu annemle ilgili. Ve seninle. Annemin senin ona verdiğinden daha fazla ilgiye ihtiyacı var."

"Biz idare ediyoruz."

"Yorulmuşsun," dedi Jane. "Ben burada değilken onu tek başına nasıl kaldırıyorsun, merak ediyorum."

"Beni küçümsüyorsun," dedi Sylvie kaslarına bakarak. Çaydanlık tekrar öttü ve Sylvie ocağı kapattı.

"Aynı zamanda kariyerinden vazgeçiyorsun."

"Anlatmalısın! Senin pastanene kim bakıyor?"

"Tatile ihtiyacım var," dedi Jane sessizce. "Ona sahip olduğumdan beri on beş yıl geçti..."

"Peki, her neyse. Oradan sadece bir süreliğine ayrıldım. Herkes çok anlayışlı. Bütün okul annemi, eski müdürlerini çok severdi."

"Bu sevilenin ve korkulanın ender rastlanan bir kombinasyonu," dedi Jane ve güldü. "Burada olduğu gibi."

"O bize hem anne hem de baba olmak zorundaydı," dedi Sylvie.

Bu sözleri duyan Jane'in midesine bir ağrı girdi. Annesi bu sözleri onlara sık sık hatırlatırdı. Babaları onları terk etmişti. Seyahat edip bir şeyler pazarlayan babalarının seyahatleri gittikçe daha da uzun olmaya başlamıştı. Jane dizlerinin üzerine çöküp babasının arabasının caddeden aşağıya inişini izlediğini hatırlıyordu. Böyle yapardı çünkü; caddeden geçen diğer arabaların farlarından ayırt etmek istiyordu babasının arabasını. Babasını o kadar çok severdi ki evde olmadığı zamanlar bunu hissederdi.

"Onun nerede olduğunu hiç merak ettin mi?" diye sordu Jane.

"Hiçbir zaman," dedi Sylvie sertçe.

"Gerçekten mi?" diye sordu Jane. Kardeşinin çayı, çaydanlığa koyup suyla dolduruşunu izledi. Anneleri üst kattan seslendi.

"Ne yapıyorsunuz?"

"Her zaman olduğu gibi," dedi Jane yumuşakça.

"Her iki yönden de ziyaret edilmiş olmalısın," dedi Sylvie.

"Ne demek istiyorsun?"

"Arabayla nereye gittiğini biliyorum, Jane," dedi Sylvie. "Meyve bahçelerine gidiyorsun."

Jane çaydanlıktan çıkan buhara baktı.

Alçak bir ıslık duyuldu Jane'in özel hayaletlerini salıverir gibi. Onun acı ve üzüntü yükünü taşıyorlardı ve Jane onları kovmaya çalışmaktan vazgeçeli çok olmuştu.

Anneleri tekrar seslendi ve Jane'in kalp atışları hızlandı. Evde olmak, annesinin sesini duymak, Sylvie'nin sorusunun havada asılı kalması Jane'e gözlerini kapattırdı ve düşmemek için tezgaha tutundu.

Jane bebeğini yanında tutmak istemişti ve annesi bu konuyu onunla konuşmuştu. Annesinin planının "Jane'in ve bebeğinin iyiliği için" olduğunu anladı. Biliyordu ki çocuğunun Jane'in ona verebileceğinden çok daha iyi bir yuvası vardı şimdi.

Margaret'a göre, Jane'in okuldan bir dönem uzakta kalması yeterince kötüydü. Jane hayatına devam etmeliydi...Bir bebeğe bakmanın nasıl zor bir iş olduğuna dair bir fikri var mıydı acaba?

Annesi onun için harika şeyler istemişti: Sınıfının birincisiyle birlikte Brown'da ikinci sınıf öğrencisi olmak gibi. İki numaralı oyuncu olarak tenis takımındaydı. İngilizce'de ilerliyordu. Jane annesinin yolundan gitmek ve öğretmen olmak istemesine rağmen, annesi onun üniversitede profesör olacak güce sahip olduğunu söylerdi.

Jane o günden beri tenis raketini eline almamıştı. Hiçbir okulda ya da üniversitede hiç kimseye hiçbir şey öğretmemişti. Bütün o genç yüzler: Ya onlardan biri kendi kızı olsaydı ve Jane bunu bilmeseydi?

Pastacılık yapmak kolay bir çözümdü. Tek başına yapılabilecek bir işti. Kesin tarifler, odaklanma ve konsantre olmayı gerektiriyordu. Jane'in kendi kendiyle baş başa olmasına olanak veriyordu. Ve mutfağı buradan uzaktaydı, böylece Jane her zaman kalabalıktaki her yüze acaba kendi kızı mı diye bakmak zorunda kalmıyordu merak ederek, merak ederek...Her zaman kızıyla karşılaşmaktan ve onu tanıyamamaktan korkmuştu.

Bütün annelik haklarından vazgeçtiğine dair belgeler imzalamıştı. Kızıyla haberleşemezdi, ama Rhode Adası adını evlat edinme formuna ve "Gerçek anne babanızı bulun" internet sitesine yazmıştı, kızı onu bulmak isterse diye. Seneden fazla zaman geçmişti.

Gerçek olansa kızının tam olarak nerede olduğunu biliyor olma-

sıydı. Jane'in annesi mükemmel evi ve aileyi bulmuştu. Karısı hamile kalamayan bir meslektaşının oğlu. Onların bebeği evlatlık edinmelerine izin vermek herkesi mutlu edecekti. İyi bir aile, çocuk için iyi bir yuva, Jane içinse özgürlük ve kendi hayatını yaşamak için bir şans...

Jane'in kimliği, tamamen, yüzde yüz, herkesten saklanacaktı. Sadece Margaret ve meslektaşı bilecekti.

"Onunla konuşmayacaksın, değil mi? Çünkü o sadece on beş yaşında. Bu ona ya da ailesine karşı adil bir davranış olmaz. Rhode Adası'nda kanunlar açıktır..."

"Ne kanunu?"

"Biliyorsun. Aile mahkemesi. Evlat edinme kaydı...Bunu bildiğini biliyorum."

Jane biliyordu. Kuralları ve prosedürleri ezbere söyleyebilirdi.

"O yirmi bir yaşına basmalı, Jane," dedi Sylvie. "Seni arayabilmesi için. Ve sen bunun için ona izin vermelisin; onun hayatına müdahale edemezsin. Zaten o daha on altı yaşında bile değil."

Jane gözlerini mutfakta gezdirdi. Her santimetrekaresi tanıdıktı. Doğduktan hemen sonra bu eve gelmişti ve doğum yaptıktan hemen sonra da...

"Babamı aradığımızı hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Jane kes şunu!"

"Bizi terk edip gittikten sonrasını hatırlıyor musun? Onu geri getirmek için sen ve ben nasıl uğraşmıştık? Şirketini arayıp nasıl müşteri taklidi yapmıştık. Ve onu bulmak için Hartford'a gitmiştik otostopla."

"Kes! Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu Sylvie. "Bir karşılaştırma yapamazsın. Biz babamızla yaşadık. Senin kızın seni bilmiyor bile. Çok harika bir ailesi var. Babasi çok iyi bir sigortacı. Annesi Crofton bahçe kulübünde aktif üye."

"Onları tanıyor musun?" dedi Jane.

"Annem izlerini sürdü," dedi Sylvie. "Virginia'ya kadar."

Virginia Chadwick, annelerinin arkadaşı, her şeyi başlatan kadın.

"Başka neler buldun?" diye sordu Jane sanki annelerinin odasını görebilecek gibi gözlerini tavana dikerek.

"Hiçbir şey Virginia geçen yıl felç geçirdi ve o günden beri pek iyi değil. Bazen oğlu onu dışarı çıkarıyor ve onları eğitimcilerin akşam yemeklerinde görüyoruz. Annem böyle akıllı bir kadınla konuşup ondan sadece anlamsız sesler duymanın onu üzdüğünü söylüyor. Anneme karşı ben de aynı şeyleri hissediyorum."

"Biliyorum," dedi Jane elektriklenerek. Kardeşi görmüş olabilir miydi? Havadan sudan konuşarak geçirilen bu birkaç dakikada kardeşi yüksek voltajlı elektrik akımı gibiydi. Jane kendini ışıldamış hissetti.

Sylvie derin bir nefes aldı ve elini kaldırdı. "Ateşkes?"

"Tamam."

"Buradaki stres için söylediklerinde haklısın," dedi Sylvie. "Annemin düşüşünü görmek zor. Yılbaşından beri daha da kötüleşti. Bu son düşüşü ondan birçok şey götürdü. Mesela artık kafası kolayca karışıyor. Ama onu bir eve bırakmak istemiyorum. Burada kalmasını istiyorum."

"Bunun bir insan için çok fazla yük olmasına rağmen mi?"

"Sen de buradasın," dedi Sylvie yüzünde bir gülümsemeyle.

Jane başını salladı. "Şimdilik," dedi.

"Evde olmak nasıl bir duygu?" diye sordu Sylvie. Jane hemen cevap vermeyince ekledi: "Ya da sanırım burası artık senin evin değil."

Jane tekrar tavana baktı. "Annem ve sen burada olduğunuz sürece burası benim evim," dedi bunun doğruluğundan emin bir şekilde. Ve Chloe.

Sylvie şaşırmış gibi görünüyordu. Gözlerinin üzerindeki boşlukta bir ifade dünyası gibi duran kaşlarını kaldırdı.

"Ne oldu?" diye sordu Jane.

"Birçok bakımdan sanki sen bizden yeterince uzağa gidemiyormuşsun gibiydi," dedi Sylvie.

Ve Jane sadece başını salladı çünkü bunun da doğru olduğunu biliyordu.

•••

Evden okula gitmek için hazırlanan Chloe, kapıya sıkıştırılmış bir zarf buldu. Üzerine Dylan Amca'nın el yazısıyla Chloe'nun ismi yazıl-

mıştı. Otobüste okumak için zarfı eline aldı. Ama daha sonra otobüse bindiğinde Teddy Lincoln "Moo, moo" diye bağırmaya başladı ve Jenny Bay Fontaine'in, Chloe gittikten sonra, herkesi toplayıp birisi daha böyle bir şey yaparsa polis çağıracağını söylediğini haykırdı. Chloe kulaklıklarını taktı ve Michelle Branch'ı dinlemeye başladı.

Okulda kötü bir gün geçirdi. Hoşlandığı çocuk, Gil Albert, hafta sonunda Lena Allard'a aşık olmuş gibiydi. En iyi arkadaşı, Mona Shippen, hastalanmıştı. İnsanlar onunla SaveRite olayından dolayı dalga geçiyorlardı. Biyoloji dersi boyunca Amazon Yağmur Ormanları'nda yaşayan maymunlarla ilgili bir belgesel izlediler ve insanların maymunları yakalayıp nasıl kafese tıktıklarını görünce Chloe kendini çok kötü hissetti.

"Maymun dostu," dedi Teddy, Chloe'nun gözlerindeki yaşlara bakarak.

"Kalpsiz aptal," dedi Chloe yüzünü silerken.

Resim dersi boyunca Mona'ya bir kart hazırladı. Sık ağaçlarla kaplı bir orman resmi çizdi kartın üzerine. Koyu yeşil ormandan dışarı bakan birçok sarı göz çizdi. Kartın içine de bir daldan diğerine atlayan bir maymun resmi çizdi. İçine de:

"Okul eğlenceli bir orman. Geri gel ve benimle birlikte daldan dala atla," yazdı.

Daha sonra, eve dönerken kartı kendi eliyle Mona'ya teslim etmek için otobüsten iki durak önce indi. Mona kapıyı pembe pijamaları ve üzerinde domates çorbası lekesi bulunan, uçuşan kimonosuyla açtı. Kenarları telli gözlükler takmıştı ve omuzlarının boyunda biraz yağlı koyu kahverengi saçları vardı. Bu ilginç bir şeydi çünkü hastalanmadan önce dirseklerine kadar uzanan saçları vardı.

"Saçına ne yaptın?" diye sordu Chloe.

"Kestim. Sıkılmıştım," dedi Mona. "İçeri gelmemelisin. Hastalığım bulaşıcı."

"Neyin var?"

"Lejyoner hastalığı. Mono. Tanrım kim bilebilir?"

Chloe kendini Mona'nın kollarına attı ve alabileceği en derin nefe-

si aldı. "Tanrım umarım bu hastalığa yakalanırım," dedi. "Sonra da umarım en kötü için hazır olabilir ve Chile'deki sanatoryuma gönderilirim."

"Chile'e gitmek isterdim. İlk kızıma Tierra del Fuego adını vermeyi planlıyorum."

"Peki ya bir oğlun olursa?"

"Onun adı da Gilbert Albert olacak, senin sevdiğin adamdan sonra. Tanrım nasıl böyle aptal bir isme sahip olan birine aşık olabildin?"

"Onu sevmiyorum. Ondan nefret ediyorum."

"Bu sadece cumadan beri olan bir şey çünkü o Lena'yla birlikteydi. Doğru mu?"

"Sana kim söyledi?"

"Ajanlarım var. Bana bir şey mi getirdin?" dedi Mona, Chloe'nun büyük çantasını açarken. Çantayı karıştırdı ve kuru şeftali ve üzümle dolu bir kutu bulunca öksürdü.

"Onları yeme," dedi Chloe. "Sanırım onlar geçen sonbahardan beri o çantanın içindeler. Sana bu kartı yaptım."

Mona kartı açtı. Bir annenin hayran kalışı gibi Chloe'nun orman çizimlerine gururla baktı. Daha sonra kartın içindeki mesajı okudu. "Okul eğlenceli bir orman..." Okurken Chloe'ya kuşkuyla baktı. "Ne demek istedin?"

"Sadece seni okula geri döndürmeye çalışıyordum," dedi Chloe. "Seni özlüyorum."

"Ben de seni özlüyorum ama bir kartta yalan söylemek sana hiçbir şey sağlamaz. Bu bana geçen yıl anneler gününde Rhinna'ya aldığım kartı hatırlattı. Tahmin edebileceğin gibi üvey anne bölümü biraz zayıf. Onun bu aileye nasıl uyduğunu hatırlatan güzel mesajlı bu kartı satın almıştım..."

Chloe kıkırdadı. "O kartı ne kadar sevdiğini hatırlıyorum."

"Şaka değil. O aileye nasıl uyduğunu düşünüyor, başka türlü değil. Hey, haydi bizim kendi kart sıramızı başlatalım. Pasif-Agresif sırası."

"Psikiyatristinle çok fazla zaman geçiriyorsun," dedi Chloe gülerek.

"Evet sen de bir tane bulabilirsin. Et torbalarının üzerine isimsiz notlar bırakıp bu yüzden kovulmak. Of! Ve burada iyi birisin, son zamanlarda anne babanın imzalarını taklit ettin mi?"

Chloe'nun gülümsemesi kayboldu.

Mona aynı anda gülerek ve öksürerek Chloe'nun koluna dokunmaya çalıştı. "Haydi yapma. Bu komik bir şey değil miydin? Bir otobüse atlayıp eyalete gitmek, onlara sahte bir not bırakmak...Ve bu işe yaramadığında kafanda bir şapka ve yüzüğünü ters çevirip bunun bir evlilik yüzüğü olduğunu sanmalarını sağlamak ve sanki yirmi bir yaşında ve evliymişsin gibi..."

"Tamam tamam, kes şunu Mona."

"Kimin bir ruh doktoruna ihtiyacı var?"

"Biliyorum. Yaptığım biraz çılgınca bir şeydi."

Mona tekrar öksürerek konuşmayı böldü. Chloe endişelenmiş bir halde onun sırtına vurdu. Rhina mutfakta mı diye görmek için köşeye dayandı.

"Evde kimse yok," dedi Mona. "Cilt doktoruna gitti. Gerçekten çılgın bir şey duymak ister misin?"

Chloe anneler konusundan uzaklaşmak isteyerek başını salladı.

"Kaşlarının arasına iğne yaptırıyor...yani şey...zehir gibi bir şey!"

"Zehir mi?"

"Evet! Bu yüz kaslarını geriyor! Hemen kaşlar arasındaki küçük bölgede ve kırışıklıklar kayboluyor. Ve ne kadar kaşlarını çatarsa çatsın geri gelmiyorlar."

"Yüzünü mü geriyor? Zehirle mi?" diye sordu Chloe.

Mona başını salladı ve gözlüklerini burnunun üstüne itti.

"Botox mu..Zehir mi? Onun için tercüme mi etmeliyim? Bu benim sahip çıkmam gereken bir model. Annem, babamın böyle bir kadınla evlendiğini duysa üzülürdü," dedi Mona. Gözleri yaşlarla doldu ve Chloe bunların öksürükten kaynaklanmadığını biliyordu. İki kız, çocukluklarından beri arkadaştılar. Mona'nın annesi, Mona daha altı yaşındayken ölmüştü. Chloe ve o, o yıl birlikte hareket ettiler ve sonra sadece arkadaşlık bağlarını kuvvetlendirdiler.

"Özellikle annenin bakıcısı olduğu için," dedi Chloe, Mona'nın elini tutarken.

"Bu çok adaletsiz," dedi Mona burnunu çekerek. "Kendimi çok kötü hissediyorum ve istediğim tek şey annem."

"Onu hatırlıyor musun?" diye sordu Chloe.

Mona gözlüklerini çıkartırken başını salladı. "Gözlüklerimi çıkardığımda onu daha iyi görüyorum. Ateşim olup olmadığını anlamak için elini alnıma koyardı. Bir kaseye dondurma koyar ve gümüş bir kaşıkla onu yememe izin verirdi. Kıvırcık kırmızı saçları vardı ve öndeki iki dişinin arasında komik bir boşluk vardı."

"En azından onu görebiliyorsun..." dedi Chloe.

"Gözlüklerimi çıkarttığımda."

Chloe başını salladı. Elini Mona'nın alnına koydu. Alnı sıcaktı. En iyi arkadaşını oturma odasına doğru çekti ve onu kanepeye yatırdı. Daha sonra mutfağa gitti, buzdolabını açtı ve otomatik buz yapıcıdan bir avuç dolusu buz aldı. Chloe onları bir bardağa koyarken şangırdadılar. Bir kaşık aldı ve buzları Mona'ya götürdü.

"Teşekkür ederim," dedi Mona yastıktan yukarı doğru kafasını kaldırıp. "Sen iyi bir anne olacaksın."

Chloe güldü. Masada duran bir kalem vardı. Onu eline aldı ve daha sonra kendi elinin ve Mona'nın elinin arkasına dikkatle birer yıldız çizdi. Çantasını eline alırken, Mona'nın gözlüklerini tekrar takmadığını fark etti. Arkadaşını bir bardak buzla kanepenin üzerine uzanmış, bulanık bir görüş ve annesinin apaçık hayaliyle bırakarak kapıdan çıktı. Her şey bir anda aklına hücum etti. Seni bu kadar seven bir insan nasıl olur da ölebilir? Ya da daha kötüsü seni bırakıp gidebilir?

Aslında ikisi de aynı şeydi.

Dylan Chadwick fidanlıktaki ikinci gününde eve bir kasa dolusu fidanla dönüyordu ve yolda yeğeniyle karşılaştı. Sigarasını söndürdü ve ona arabaya binmesini işaret etti.

"Yine mi otobüsü kaçırdın?" diye sordu camı açıp sigara dumanını dışarı çıkartmaya çalışırken.

"Hayır, erken yola çıktım. Mona hasta ve ben de ona bir kart götürdüm."

Dylan hiçbir tepki göstermeden başını salladı. Mona Shippen. O, Chloe ve İsabel yaz aylarında ayrılmaz üçlü olurlardı. Arabayı sürdü, zaten yolları da uzun değildi. Chloe'ya baktı ve pantolonunun dizlerindeki delikleri ve elinin arkasına çizdiği yıldızı gördü. Böyle küçük detaylar ona hemen İsabel'i hatırlatıyordu ve bunun nedenini bilmiyordu; belki de kızı hiç böyle delik pantolonlar giymeyecekti ve derisinin üzerine böyle şekiller çizmeyecekti. Ya da belki o da aynısını yapacaktı.

"Bu gece büyükannemi okula götüreceğini düşünmüştüm," dedi Chloe.

"Yarın gece götüreceğim."

Chloe başını salladı. "Daha fazla ağaç mı?" diye sordu kamyonetin arkasını işaret ederek.

"O çukurları kazmak beni oyalıyor," dedi Dylan.

"Suç olaylarını ortaya çıkarmayı özlüyor musun?" diye sordu Chloe.

"Hiç özlemiyorum," dedi Dylan. "Burada çözülecek çok daha ilginç gizler var aslında."

"Öyle mi? Ne gibi?"

"Neden Empire ve Galaların birbirleriyle karışabildikleri ve Jonagoları oluşturdukları ya da aşıyı neden toprağın iki inç üstünden yapmak gerektiği gibi."

"Peki bu nasıl oluyor?" diye sordu Chloe profesyonel biri gibi.

"Kökler oğuldan ayrılmıyorlar."

"Oğul," dedi Chloe. "Baba. Elma ağaçlarının bile aileleri var."

Dylan ona bakmak için yavaşça döndü. Neden yeniden evlat edinilmesine takmıştı? Eli, Chloe'nun annesini aramak için yasal yaş olan yirmi bir yaşındaymış gibi davranıp sahte kimliklerle internette annesini aramasından dolayı mahkemeye çağrılmaktan bir türlü kurtulamamıştı.

"Senin ailen var," dedi Dylan sakin bir şekilde.

"Biliyorum," dedi Chloe çantasını çekiştirip yüzünü asarak. Dylan

bu ifadeyi tanıyordu: Bu ifadeyi o kadar uzun süre taşımıştı ki bazen yüzünde donmuş gibi görünürdü. Kızgınlık, üzüntü, öfke...

"Peki yanlış giden ne?"

"Maymunlar ormandan kaçırıldılar, işimden kovuldum, kedilere sağlıklı yiyecekler alamıyorum, okulda benimle dalga geçtiler, en iyi arkadaşım evde hasta yatıyor ve ona bakacak kimsesi yok, kim olduğumu bilmeye hakkım var ve dünyadan nefret ediyorum," dedi keskin bir şekilde. Sanki Dylan'ı düşmanı gibi kabul ediyordu.

"Notumu okudun mu?" diye sordu Dylan.

"Off!" Çantasını çekti ve elini içine daldırdı. "Neredeyse unutuyordum." Sonunda zarfı buldu ve çekti. Dylan, onu kendi el yazısıyla yazılmış notu okurken seyretti. Notu dün gece kardeşinin evinde ışıklar söndükten sonra uyuyamadığında yazdığını hatırladı.

"Sesli mi okumam gerek?" diye sordu Chloe.

"Sadece alıntıyı," dedi Dylan.

"Tamam," dedi Chloe ve okudu: "Şiddet sadece nefreti artırır...Yıldızlardan yoksun bir geceye daha koyu bir karanlık ekler. Karanlık karanlığı silmez: Bunu sadece ışık yapabilir. Nefret nefreti silmez: Bunu sadece sevgi yapabilir.' Dr. Martin Luther King. Bu, senin dün gece 'Yıldızlardan yoksun bir gece' dediğinde söylemeye çalıştığın şey."

"Evet."

Chloe ona soran gözlerle baktı. "Bunu bana neden yazdın?" diye sordu.

"Çünkü bunu bilmeye ihtiyacın olduğunu düşündüm."

"Ama neden?"

Sessizlik içinde arabayı sürdü. Ona gerçek sebebi ya da en azından tamamen gerçek sebebi söyleyemezdi. Ama onun duygulu ve akıllı biri olduğunu biliyordu, bu yüzden ona birazını söylemeye karar verdi. "Çünkü bana biraz beni hatırlatıyorsun," dedi.

"Nasıl?"

"Mesela adaletsizliğe karşı sessiz kalamıyorsun," dedi.

Alnını pencereye dayayarak uzaklara baktı Chloe. Ana yoldan dar

BİLGİ SARAYI

ve oyuklarla dolu meyve bahçesinin yoluna döndüler. Ortak araba yoluna varmadan Dylan yıkık dökük ambarı işaret etti.

"Okuldan sonra yapabileceğin bir iş mi istiyorsun?" diye sordu.

"Ne yapacağım?" diye sordu Chloe.

"Zahmetli bir iş," diye uyardı onu Dylan.

"Peki sorun değil. Kediler yemek zorunda. Ne işi bu?"

"Ambarı şekle sokmaya ne dersin?"

"Elma ambarını mı?" diye sordu Chloe.

Dylan başını salladı. "Oldukça kötü görünüyor. Temizlemen ve boyaman gerekecek. Ben de rafları düzeltirim."

"Peki ya tabela ne olacak?"

"Tabelayı ben tamir edeceğim. Sanırım ambardaydı."

"Chadwick Elma Bahçeleri," diye fısıldadı Chloe. "İsabel ve ben küçükken ambarda çalışırdık. Büyükbabam bize ağaç şekeri, bal ve elma tartı verirdi."

"Biliyorum," dedi Dylan. "Hatırlıyorum."

"Çok uzun süredir kapalıydı."

Dylan Chloe'ya baktı. Teni solgun, gözlerinin altı uykusuzluktan mosmor ve saçları Chadwick ailesinden kimsenin olmadığı kadar siyahtı. Delikli bir kot giymişti ve elinin arkasında bir yıldız resmi vardı ve Dylan neredeyse İsabel'in ona, kuzenine yardım etmesi için yalvardığını duyabiliyordu.

"İşte bu yüzden senin yardımına ihtiyacım var," dedi Dylan Chloe'nun evinin önünde dururken.

"Tamam o zaman," dedi Chloe. "Yardım edeceğim."

"Güzel."

"Elmadan daha fazlasını satamaz mıyız? Ağaç şekeri, bal ve elma tartı gibi?"

Dylan ona, yapabileceğinden daha fazlasını yapmayı isteme bakışını attı.

Chloe güldü. "Sadece ne zaman başlayacağımı söyle bana."

"Bu hafta sonu," dedi Dylan. "Cumartesi sabahı, parlak ve erken."

Chloe çantasını ve Dylan'ın notunu alıp eve doğru koşarken başını

salladı. Dylan iki kızı bir bahar akşamı kara hindiba çiçeği toplayıp, gümüş tohumları rüzgara serperken ve birlikte olmanın tadını çıkarırken izlediğini hatırladı.

Birlikte.

Birlikte olmak ne demekti? Arabayı sürerken Dylan daha fazlasını bilmediğini fark etti.

6

Eğitimcilerin Potluck akşam yemeği her ay değişik okulların kafeteryalarında ayın ilk cuma günleri düzenlenirdi. Geçen ay Rogers Lisesi'ndeydi, daha önceki ay da eyaletteki Hope Lisesi'ndeydi. Bu gece ise Crofton Consolidated'daydı ve Sylvie, eski ve dağılmış Webster's Second sözlüğü şeklinde yaptığı pastayı taşıyordu.

Sylvie, annesi onu çağırdığında, üzerine Eileen Fisher'ın diktiği yeni bir elbise giymiş, dudağına yeni rujunu sürmüş ve üzerine baharlık paltosunu almıştı.

"Ne var?" diye sordu Sylvie annesinin yatak odasının kapısına doğru giderken.

"Bana ne olacak?" diye sordu annesi.

Sylvie dondu. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu ilk cuma," dedi annesi. "Ve bugün kendimi daha iyi hissediyorum. Sizinle gelebilir miyim?"

Jane, *Büyük Umutlar adlı kitap* dizinin üzerinde açık bir halde yatağa, annesinin yanına oturdu. "Ona yüksek sesle bir şey okuyordum, ama annem senin hazırlandığını duydu ve bana bu günün ne olduğunu sordu..."

"Anne, haftalardır yeterince dışarı çıktın..."

"Olay bu değil mi tatlım?" diye sordu Margaret. "Dışarı çıkmaya ihtiyacım var."

Sylvie gözlerini kırptı. Acaba John Dufour da orada olabilir mi diye düşündü. Onu, kestane rengi yeleğinin içinde, duygu dolu kahverengi gözleriyle acaba Sylvie de geldi mi diye park alanına bakarken görebiliyordu. Bazen *Scrabble (sözcük dominosu)* oynamak için birarayа gelirlerdi ve Sylvie her zaman dizleri masanın altından birbirine değdiğinde baygınlık geçirecek gibi olurdu. Onlar şu "Hafta sonu için çalışan" şarkısının orta yaşlı, utangaç, akademik bir vücuda gelmiş haliydiler. Sylvie, John'un onun bu gece gelip gelmeyeceğini düşünürkenki hali için kendi şarkı sözlerini yazdı...

Romantik bir an: Crofton kafeteryasına yürüyüp, John'u kapıyı onun geleceği an için izlerken görmek ve evlat olarak sorumlulukları arasında seçim yapmak zorunda kalan Sylvie yavaşça başını salladı.

"Tamam anne. Sen kendini gidecek kadar iyi hissediyorsan."

"Bana gidecek kadar iyi olduğunu söylüyor," diyerek sırıttı Jane.

"İkimiz onu arabaya bindirip arabadan çıkartırız," dedi Sylvie kız kardeşine bakarak. "Bu durumda sen de geliyorsun."

Jane arkaya oturdu. Sylvie arabayı kullanıyordu ve anneleri sanki evleri ya da bahçeleri ilk kez görüyormuş gibi kasabadan geçerlerken oflayıp puflayarak Sylvie'nin yanında oturuyordu.

"Tanrım," dedi Margaret. "Jensen'ların leylaklarına bakın. Harika değil mi? Tanrım Dunlap'lar evlerine ne yapmışlar öyle? Küçücük çiftlik için çok fazla süsleme." Arabanın penceresini açtı, güzel kokulu havayı soludu ve özgürlüğün keyfini çıkardı.

Jane güldü.

Annesi mutlu görünüyordu, Sylvie'nin ise kafası dağılmıştı. Çok güzel giyinmişti ve her kırmızı ışıkta durup dikiz aynasından saçlarını düzeltiyordu. Jane kimin için bu kadar süslendiğini görmek için sabırsızlanıyordu. O ise arkada siyah pantolonu ve deri ceketinin içinde, annesinin ikisinin de mavi paltolar içinde olmasından daha mutlu olacağının farkında, dinleniyordu...

Rhode Adası'nda ne kadar içeri giderseniz gidin yine de deniz kokusunu duyabilirdiniz. Narragansett Koyu Jane'e göre dünyadaki en harika su kütlesiydi. Deniz rüzgarının keskin kokusu ve tuz, Crofton'un leylak ve elma ağacı çiçeklerinin güzel kokusuyla karışarak havayı doldurmuştu.

Keki yanındaki koltuktaydı. Birçok kek malzemesinin yanında olmadığı düşünülürse o kadar da kötü sayılmazdı. Onuncu Cadde'de sadece bir duvarın içinde küçücük bir delik olan Calamity Pastanesi'ni idare ediyordu. Her ay işleri daha da büyüyordu ve film galalarını, açılış gecelerini, Tony ve Grammy ödüllerini, kitap partilerini ve sergi açılışlarını kutlamak için pastalar pişiriyordu.

Adı Chelsea, TriBeCa, Gramercy Parkı'nda iyi biliniyordu. Telesekreter sürekli doluydu; bant kaydı annesini ziyaret etmeye gittiğini ve o dönünceye kadar Chelsea Pastanesi'ni arayan herkesten özür dilediğini söylerken bile.

Okula vardıklarında Sylvie okulun önünde durdu. İki kız kardeş annelerinin arabadan çıkmasına yardım ettiler. Anneleri bu gece Jane'in eve döndüğü günden beri ilk kez bu kadar iyi görünüyordu. Sylvie arabayı park ederken Jane içeri doğru yürüyen annesinin koluna girdi.

Kafeterya birçok lise hatırasını geri getirdi. Soğuk savaştan kalma duvarlar soluk bir sarıya boyanmıştı; yerler griydi. Paslanmaz çelik servis masası, salatalar, sandviçler, istiridyelerle donatılmıştı. Kare masalar her birinin etrafında on sandalye olacak şekilde üç sıra halinde dizilmişlerdi. Birçoğu konuşan ve gülen öğretmenler ve yöneticilerle doluydu.

Fakat insanlar aniden Jane'in annesini fark ettiler. Oda bir süreliğine sessiz kaldı ve daha sonra gerçek bir heyecan dalgası oluştu ki Jane, bunun gerçek bir sevinç olduğunu biliyordu.

"Margaret!"

"Bayan Porter!"

"Ooo, bu Margaret, bakın, O burada!"

"Margaret, bu kadar iyi göründüğünü görmek güzel!"

Ve o her zaman olduğu gibi uzun ve şık, boynunda kolyesi, ipek

elbisesinin içinde, gri saçları bir topuzla şekillendirilmiş, her zaman taktığı ucunda kristal küresi olan altın zinciriyle oldukça iyi görünüyordu. Arkadaşları ve meslektaşları yanaklarını öpüp ellerini sıkarak ve Jane'i görmek isteyerek etrafını sardılar.

"Benim sevgili kızım, büyük şehirden eve geri geldi," dedi Margaret.

"Seni tekrar görmek güzel..."

"Senin hakkında çok şey duyduk."

Jane başını salladı gülerek. Merak ediyordu: Acaba onun hakkında ne duydular? Annesine bu toplantılarda hiçbir zaman eşlik etmemişti daha önce; Rhode Adası'ndan yirmi yaşında ayrıldığından beri neredeyse hiç geriye dönüp bakmamıştı.

Odaya göz gezdirdi ve eski İngilizce öğretmenini gördü. Adam hâlâ aynı keskin bakışlara ve kaşlara sahipti ve o da Jane'e, okula alışması için yaptığı bütün o yardımlardan sonra, bebeği doğurmak için okuldan ayrılacağını söylediğinde baktığı gibi bakıyordu. Jane şimdi otuz beş yaşındaydı ve o günlerin üzerinden on altı yıl geçmişti ama Jane hâlâ o gün hissettiği gibi bir utanç hissediyordu.

"Merhaba Bay Romney," dedi Jane annesini öğretmenlerin oluşturduğu halkanın içinde bırakıp ona doğru yürürken.

"Benim akıllı öğrencim," dedi Bay Romney. "Jane Porter."

Jane elleri ceplerinde kızardı.

"Nasılsınız?" diye sordu.

"Ben iyiyim, teşekkür ederim. Sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim. Eskisi gibi görünüyorsunuz."

"Bunun anlamı benim her zaman yaşlı göründüğümdür. Hımm. Neyse anlat bakalım hayatında ne harika şeyler yaptın? Bazı edebiyat dergileri için şiirler? Ya da insan duygularının en tepesine ulaşabilecek bir oyun? Hangisi?" diye sordu Bay Romney sesi tıpkı eskiden olduğu gibi sanki bir sınıfta değil de sahnedeymiş gibi bir yükselip bir alçalırken.

"Üniversiteden ayrıldım," diye ona hatırlattı Jane özür dilermiş gibi görünmemeye çalışarak.

"Bazen en yaratıcı insanlar bile bunu yaparlar," dedi Bay Romney. "Akademik yaşam bazen en büyük yetenekleri kaybedebilir."

Jane bakışlarını yere indirip güldü.

"Cidden Jane, hayatın nasıl gidiyor?"

"İyi Bay Romney. Newyork'ta kendi işim var: Pastacıyım."

"Bir...Pastacı mı?" diye sordu. "Bu beni şaşırttı. Sen her zaman kelimeleri çok sevdin."

"Pastaları bir sürü yazar, aktör, yönetmen...için pişiriyorum."

"Böylece kendini edebiyatla uğraşan insanlarla kuşatmış oluyorsun."

"Evet," dedi Jane.

Tam o anda pastayı taşıyan Sylvie içeri girdi. O odaya girer girmez tüvit ceketli, hafif saçları dökülmüş bir adam ona yardım etmek için kapıya koştu. Birlikte, Jane'in ve Bay Romney'nin sadece birkaç adım ilerisinde, pastayı masaya yerleştirdiler.

"Sizin burada olabileceğinizi bile bilmiyordum," dedi Jane gülerek ve öğretmenini Jane'in yaptığı, aslının aynı şekerleme *Webster's Second*'a gönderdiği bakışları takip ederek. Pasta o kadar gerçek görünüyordu ki birisi çıkıp merak ettiği bir kelimeyi açıp bakabilirdi. Bay Romney'nin gözleri parladı.

"Aslında benim istediğim gibi yapsan bile beni daha mutlu edemezdin. Hâlâ kelimeleri seviyorsun Jane Porter. Hep bir gün *New Yorker'ı* açacağımı ve orda senin yazdığın bir hikayeyi ya da şiiri okuyacağımı hayal ettim."

"Artık yazmıyorum," dedi Jane.

Bay Romney ona sanki yeteneğinin hayaletini görmüş gibi üzüntüyle baktı. Kafasını sallayıp gülümsedi. "Buna inanamam," dedi. "Ve inanmayacağım. Eski bir öğretmenin hayallerini bu kadar kolay çöpe atamazsın. Her hafta *New Yorker*'ı elime almalı ve bir gün seni orada bulmayı ummalıyım."

Jane ona bir şaka yapmak ve nefesini tutmamasını söylemek için ağzını açtı ama konuşamadığını fark etti. Bu anda kapıya bakıyordu ve genç bir adam tarafından itilen tekerlekli sandalyesinde içeri giren Ba-

yan Virginia Chadwick'i gördü. Bayan Chadwick de tıpkı annesi gibi karşılandı ve öğretmenler onu gördüklerine heyecanlandılar.

"Bir başka sevilen öğretmen," dedi Bay Romney. "Tıpkı annen gibi. Kırılgan ve sevilen."

Jane onu duymuyordu çünkü o anda kadına bakmakla meşguldü.

Adamın sakalı ve keskin gözleri vardı. Jane'den on yaş daha yaşlıymış gibi görünüyordu. Kot pantolon ve siyah yün bir süveter giymişti; onun hakkında tek söylenen insanlar tarafından görülmek bile istemediğiydi. Annesinin arkadaşları tarafından masaya götürülmesine izin vermek için kenara çekildi.

Bu Jane'in Chloe'nun meyve bahçesinde gördüğü adamdı.

"Jane," dedi Sylvie gözlerinin içi gülerek Jane'in elini tutarken. "Senin arkadaşım John Dufour'la tanışmanı istiyorum..."

"Merhaba John," dedi Jane. "Seninle tanışmak harika."

"Merhaba Alan," dedi Sylvie ve Jane Sylvie'yi, John'u ve Bay Romney'yi konuşmaları için bırakıp ortadan kayboldu. Kalbi hızla çarparken köşede durdu. Bayan Chadwick gözleriyle odayı tarıyor gibiydi. Jane hiçbir zaman onunla tanıştırılmamıştı. O, Margaret'ın müdürlük yaptığı okulda öğretmenlik yapmamıştı hiç. Bir an gözleri buluştu ve birbirine kilitlendi; onu tanımayan Bayan Chadwick etrafını taramayı sürdürdü. Belki de oğlunu arıyordu çünkü ortadan kaybolmuştu.

Jane, sarkmış yüzünün sol tarafına, elinin dizine konmuş haline bakıp ona acıdı. Birden yüzünün yandığını hissetti; annesi odanın bir tarafındaydı, Bayan Chadwick ise diğer tarafında; birbirine yardım eden iki kadın, Jane'in hayatının mimarları...

Jane temiz hava almak için dışarı çıktı.

Sakallı, uzun adam sarı ışığın altında durmuş sigara içiyordu. Jane'in kalp atışları hızlandı. Onu meyve bahçesindeyken hayal etti. Jane, kendisinin kim olduğunu bilmediğine emindi; adam kırklarındaydı ve kesinlikle okulda Jane'den on yıl kadar öndeydi; adamın annesi Jane'i annesiyle birlikte görmemişti ve parçaları birleştirip Jane'in kimliğini anlaması imkansızdı. Jane kendini gülümsemeye zorladı ve sanki ışığa yaklaşır gibi adama yaklaştı.

"Seni biliyorum," dedi adam derinden gelen bir sesle. "Değil mi?"

"Bence bilmiyorsun," dedi Jane.

"Tanıdık geliyorsun.'

"Belki. Burası Rhode Adası." Kahkaha attı Jane.

Adam kafasını eğdi. "Emmylou," dedi.

"Anlayamadım?"

"Sen Emmylou Harris'i seviyorsun. Seni geçen hafta arabayla benim meyve bahçemin yanından geçerken gördüm. Sesli bir şekilde 'Wrecking Ball' şarkısını dinliyordun."

"İyi bir hafızan var," dedi Jane kızararak.

"Sessiz bir yoldur. Çok gelen giden olmaz."

"Peki burada ne yapıyorsun?" dedi Jane kalbi hızlı hızlı çarpıp ağzı kururken. Bu, ya Chloe'yu evlat edinen adamdı ya da onun erkek kardeşiydi ve Jane bunu bilmek zorundaydı.

"Sorumlu bir erkek çocuk. Annemin Ginny Chadwick'i. Şu ana kadar kendini böyle yerlere gelecek kadar iyi hissetmiyordu ama bu gece gelmek istedi. Bütün hafta boyunca bu günü bekledi."

"Yani sen bir öğretmen değil misin?" diye sordu Jane, ben sigortacıyım demesini bekleyerek.

"Hayır."

Jane başını salladı, gözlerinin içine bakarak bekledi. Gözleri bir ırmağın ya da elma yapraklarının rengi gibi koyu yeşil, karanlık ve endişeliydi. Sakin bir adam değildi, Jane bundan emindi. Jane yavaşça kaşlarını çattığını ve sigarasını botunun altında ezdiğini gördü.

"Peki ne iş yapıyorsun?" diye sordu Jane.

"Ben bir çiftçiyim," dedi adam.

Chloe'nun amcası. Jane öylece durdu ve bütün sırtının bir ürpertiyle kaplandığını hissetti. Adamın gözlerine bakmak aynaya bakmak gibiydi. Gözlerinde acı ve kaybı görebiliyordu ve ona biraz daha yaklaştığında hissettiklerinin Chloe ile bağlantılı olmadığını biliyordu.

"Peki sen ne ile uğraşıyorsun?" diye sordu adam.

"Pastacıyım," dedi Jane.

Güldü. "Elma tartları da yapıyor musun?"

"Benim spesyallerimden biri," dedi Jane. "Neden sordun?"

"Aile çiftliğimizin tezgahını yeniden açıyoruz," dedi. "Ve yeğenim yeniden elma tartları satması gerektiğini söylüyor."

"Yeğenin?" Jane vücudundaki her bir hücrenin sıvılaştığını hissederken derin bir nefes aldı.

"Evet," dedi adam. Gözlerinde parlak sarı-turuncu ışıklar oynaşırken gözlerini kıstı ve elini uzattı. "Ben Dylan Chadwick."

"Jane Porter," dedi Jane nefesini tutarak. Onun bir tepki vermesini bekledi. Acaba o Jane'in adını biliyor muydu? Evlat edinme işlemi en sıkı tedbirler alarak yapılmıştı ve Jane'in kim olduğunu bilen tek kişi Dylan'ın annesiydi. Katolik Yardım Kurumu tarafından ayarlanmış olmasına rağmen Jane bütün detayların kendi annesi ve Dylan'ın annesi tarafından ayarlandığını biliyordu: Çocuk yetiştirmeye hazır olmayan bir kız, çocuk doğuramayan bir kadın, herkese gereken güvenlik.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum Jane."

"Ben de."

"Her neyse, peki burada ne işin var?" diye sordu Dylan okulu işaret ederek.

"Buraya kız kardeşimle geldim," dedi Jane iyice düşünerek. Bu benim şansım, bu benim şansım diye tekrarlıyordu içinden.

Jane gözlerini Dylan'ın gözlerine dikti. Dylan sanki bu bakışta yeğenini görmüş gibi kaşlarını çattı. Jane kızıyla fiziksel benzerliğini hissedip titredi.

"Yeğenin elma tartını seviyor," dedi Jane.

"Evet. Chloe."

"Bu güzel bir isim."

Dylan neden bu ismin seçildiğine dair hiçbir şey söylemeden başını salladı. Jane onun bilip bilmediğini merak etti...

Jane cebine ulaştı ve onun ellerinin titrediğini fark etmemesini umarak ellerini cebine soktu.

"Hava serin, nisan da bile," dedi Dylan Jane'in titremesini havaya bağlayarak.

"Evet öyle ama bahar geldi," dedi Jane. "Sadece biraz ısınmak için öyle yapıyordum."

İnanmamış gibi göründü Dylan. Kapıya bakarak sordu: "İçeri gelmiyor musun?"

"Bir dakika," dedi Jane.

Jane, Chloe hakkında konuşmak için ona Chloe'nun adını bir daha söylemek istedi. Ama tabii ki o Chloe hakkında konuşmayacaktı.

"Seninle tanışmak güzeldi," dedi Jane.

"Seninle tanışmak da."

Jane ikinci kez onun elini sıktı. Elma bahçesinde çalışan bir adam olarak elleri çok sertti. Yeşil gözlerine tekrar baktığında yine Chloe'yla ilgisi olmayan bir ürpertinin bütün vücudunu kapladığını hissetti.

"İçerde görüşür müyüz?" diye sordu Dylan ve Jane evet der gibi başını salladı.

Onun okuldan içeri girişini izlerken Jane peşinden gitmeye cesaret edemedi. Virginia'nın ya da Dylan'ın onu annesi ve Sylvie ile görmelerini istemiyordu. Bu yüzden içeri girmek yerine arabaya gitti.

Burada insanlar arabalarını kilitlemiyorlardı. Arabanın arkasına girdi. Park alanının bu bölümü karanlıktı. Deri ceketini çıkarttı ve arabanın arkasına kıvrıldı. Bu ceket ona, filmin adını pastanın üzerine yazdığı bağımsız bir yönetmenden pahalı bir hediyeydi.

Bahar havası Dylan'ın da dediği gibi biraz serindi ama Jane bunu güçlükle fark edebiliyordu. Geçen yıllar boyunca hayatında hep bir boşluk hissetmişti. Bunu isimlendirmeye cesaret edememişti çünkü bu konuda yapılabilecek bir şey yoktu. Çocuğunu başkasına vermişti çünkü başka şansı yoktu. Mantıklı olan tek şey onu vermekti.

Ve bu olay o kadar uzun zaman önceydi ki bazen ona okuduğu bir hikaye kadar uzak geliyordu. Ama şimdi bütün anılar geriye gelmişti. Annesine söylediği günü hatırlıyordu: Elleri terliyordu ve hasta olduğu için başı dönüyordu.

Annesinin gözyaşlarını ve panikleyişini hatırlıyordu. Annesi ağlamıştı çünkü Jane bütün bir yılını okuldan uzak geçirecekti. Hamileliği belli olana kadar evde kalabilirdi ama sonra buradan gitmesi gerekiyor-

du. Margaret Sisters of Mercy adındaki dernekle iletişime geçti ve onlar da Jane için St.Joseph Dinlenme Evi'nde bir yer ayırdılar.

Jane evden ayrılmak zorunda kalmamak için mümkün olduğunca küçük görünmeye çalıştığını hatırlıyordu. Kocaman pantolonlar ve kocaman gömlekler giyiyordu. Sonbahar geldiğinde biraz rahatladı: Kocaman ceketler giyebiliyordu. Bir gün küvette vücuduna baktı ve bu onun için bir şoktu. Her şeyin kontrolü dışında geliştiğini fark etti. Hıçkırıklara boğularak küvete gömüldü.

Annesi içeri girip onu o halde bulduğunda kollarını Jane'in çıplak omuzlarına dolayıp o da ağlamıştı. Jane çok utanmıştı ama annesinin ona vereceği rahatlama duygusuna ihtiyacı vardı. Annesinin Sister Celeste Marie Kurumu'nu aradığını duymuştu. Bu sırada Sylvie, Brown'daydı ve Jane bütün bunları onun duymadığına memnundu. Bir araba gönderildi ve Jane alındı. Rhode Adası ülkedeki en küçük eyaletti ama Jane'e o gün sanki Sibirya'ya gönderilmiş gibi hissetti.

Gittiği yerde başka evlenmemiş anneler vardı. Ülkenin her yanından gelmiş bu kadınlar çok gençtiler. Burası sanki tek ders programı çocuk doğurmak olan bir üniversite gibiydi. Bebekler doğduktan sonra anneler ortadan kayboluyordu. Jane kendi içine döndü ve orada bulunmasının bedelini ödemek için güzel pastalar yapmaya başladı. İçinde büyüyen bebek onun sürekli arkadaşıydı ve her gün ona daha da bağlanıyordu.

Babasının yapmış oldukları Jane'i ayrılık konusunda gerçekçi yapmıştı. Bütün annelerin bu günlerini St.Joseph'de geçirmeyi istemediklerini ve ayrı yönlere gideceklerini bildikleri için hiçbir anneye yaklaşmadı. Ama bebeğine her geçen gün daha da çok bağlanmaktan kendini alamıyordu. Rahibelerin anne adaylarına, çocuklarına isim koymak, onunla oynamak ya da onu kucağında tutmak gibi hayaller kurmamalarını söylemelerine rağmen Jane bu kurala uymadı. Sürekli bebeğini düşündü.

Bir keresinde oradan kaçtı.

Mutfaktaki bir kurabiye kutusundan otobüs için gerekli olan parayı aldı ve anayola kadar yürüdü. Eyalet otobüsü geldiğinde bindi ve

cam kenarında bir koltuğa oturdu. Otobüs körfezden geçip Fox Point ve eyaletin doğu yakalarını dolaştı.

Sonunda Thayer Caddesi'nde durdu. Jane avucunu soğuk cama dayadı. Penguins'te içilecek bir kahveye, Avon'da izlenecek bir filme ve Horace Mann'dan okuyacağı bir şiire hasretti. Jeffrey'yi hatırladı. Brown'da olamayacağını ve Sylvie ile birlikte üniversiteye gidemeyeceğini düşününce gözleri yaşlarla doldu.

"Burası senin babanın okuduğu yer," diye fısıldadı bebeğine. "Burası bizim tanıştığımız ve senin meydana geldiğin yer..."

Otobüs Angell Caddesi'ne döndüğünde Jane Jeffrey'yi gördü. Tek başına, tamamen tek başına, sırt çantası omzunda yürüyordu. Jane ona baktı. O ise düşünceleri içinde kaybolmuştu. Onu düşünüp düşünmediğini merak etti ama öyle olmadığını biliyordu.

O ve bebeği yalnızdılar. Jeffrey bunun böyle olmasını istemişti.

St. Joseph'e geri döndüğünde yaptığını onaylamayan rahibelerle karşılaştı. Onun geri kalan zamanında pasta yapmasını yasakladılar. Ders almasını istiyorlardı: Büyük bir hata yapmıştı ve başka büyük bir hata yapmamayı öğrenmeliydi.

Hissetmeyi öğrenmeliydi. Bunu öğrenmek için yeterince yalnız bırakılmıştı.

Ama bazen en iyi hisler bile insanı çıldırtabilirdi. Jane doğru şeyi yapmıştı ve her zaman aklının yarısı onda kalmıştı. Her gördüğü on beş yaşındaki kız ona kızını hatırlatıyordu. Yaptığı şey ve kızının onu tanımıyor olduğu gerçeği onu korkuttu. Ama onu tanımak zorundaydı. Bir gün onu tanımazsa öleceğini hissetti. Rhode Adası'na yapılan bu ziyaret uzun zaman planlanmıştı.

Dylan Chadwick'le tanışmıştı ve onunla yeğeni hakkında konuşmuştu. Yeğeni, Chloe.

Jane karanlık arabada tek başına onun adını söyledi: "Chloe," diye fısıldadı kendini tutarak "Chloe."

7

Belki de liseye geri gelmek ve Bay Romney'le konuşmaktı Jane'i zamanda geri götüren. Ya da belki Chloe'nun amcasıyla tanışmak, Chloe'nun adını duymak, onun gerçek olduğunu anlamaktı.

Jane bazen her şeyin bir rüya olup olmadığını merak ediyordu. Gerçekten hamile kaldı mı ve gerçekten bir kızı oldu mu? Bu çok uzun zaman önceydi. Bu onun olayları düşünüş şekliydi: Sanki olmuş gibi. Sanki bir olay olup bitmek için gelmiş ve Jane'in onu kontrol etme şansı yokmuş gibi. Yaşamı ondan alınmıştı...

Ama şimdi olaylar üzerinde az da olsa kontrol hakkı vardı. Çok fazla aşk vardı. Bunu inkar edemiyordu her ne kadar olanları halının altına süpürüp unutmak doğru olsa da. O adamı sevmişti. Chloe'nun babasını. İçinde büyüyen bebeği de sevmişti. Ve nefretle karışık da olsa, onun için en iyisini isteyen annesini de sevmişti.

Gece eski odasında uyurken geçmişi hayal etti. İlk aşkını. Adı Jeffrey Hayden'di. Kahverengi kıvırcık saçları ve telaşlı gözleri vardı. Onu Brown'daki ilk yılında, Eylülün başında ilk gördüğü andan itibaren sevmişti. İkisi de kollarında bir sürü kitapla İngilizce hocalarını dinlemeye giderken Horace Mann'ın merdivenlerinde karşılaşmışlardı.

Aslında onlar çarpışmışlar ve ikisinin de kitapları yere dağılmıştı. Jane yıldızları görmüştü. Jeffrey kaşına dokunurken onun yanına diz çöktü.

"İyi misin?" diye sordu Jane'e.

"İyiyim. Ya sen?"

"Hayır çünkü kaşın kanıyor..."

Jane güldü. "Benim bir yerim kanıyor ve sen iyi değilsin öyle mi?"

Jeffrey başını salladı. O gün açık renkli bir tişört giymişti, uzanıp cebinden bir mendil çıkardı. Temiz, beyaz mendil dikkatle katlanmıştı. Bu Jane'e aynen onun gibi çamaşırları çok düzgün bir şekilde katlama hastalığı olan kardeşi Sylvie'yi hatırlattı ve aralarındaki bağ o kadar güçlüydü ki dikkatle onun gözlerine baktı.

"Burada," dedi Jeffrey kaşına hafifçe dokunarak.

Jane o anda bir duygu seline kapıldı. Babası onları Jane çok küçükken terk etmişti. Jane'in bir zamanlar bayan bir çocuk doktoru vardı. Utangaç ve çalışkan bu kadının o zamana kadar hiç erkek arkadaşı olmamıştı. Jane şu anda hiçbir erkeğin ona karşı şu andaki kadar şefkatli bir tavırla yaklaştığını hatırlamıyordu. Dudaklarını ısırdı.

Dokunuşu çok nazikti. Bir elini Jane'in yanağına bastırırken diğeriyle gözünün üstündeki kanı temizliyordu.

"Sanırım dikiş atılması gerekiyor," dedi Jeffrey.

"Hayır gerek yok. Ben iyiyim..."diye cümleye başladı Jane ama kalbindeki duygular o kadar yoğundu ki konuşamadı.

"Eğer dikiş attırmazsan yaran için endişelenirim," dedi Jeffrey. "Senin yüzünde oluşan bir yaraya sebep olma düşüncesine dayanamam."

"Yaram yok," dedi Jane ona bakıp mavi gözlerindeki bu endişenin sebebini anlamaya çalışarak gülerken. "Ben dayanıklıyımdır."

"Peki madem öyle diyorsun," dedi Jeffrey şüpheli bir şekilde Jane'in gülümsemesine karşılık verirken. İkisi de kitaplarını toplamaya başladılar. Jane kendininkileri aldı; Jeffrey kendininkileri. El sıkıştılar ve veda ettiler.

Ancak yatakhaneye vardığında Jane kitaplarından birinin kaybolduğunu, *Myth: From Medieval to Post-Modern,* ve onun kitaplarından birini, *The History of Literary Criticism,* aldığını fark etti. Kitabın

önünde ismi yazıyordu: Jeffrey Hayden, Wayland. Yurdunun nerde olduğunu anlamaya çalıştı: George Caddesi'ndeydi.

Kitabı çantasında bir buçuk gün boyunca taşıdı, ta ki onu arkadaşlarıyla Sharpe yemekhanesinde yemek yerken görene kadar.

Kitabını ona verdiğinde o da Jane'in kitabını almak için çantasına uzandı. Jane onun alnında da tıpkı kendi alnındaki gibi mor bir şişliğin olduğunu fark ettiğinde birbirlerine bakıp güldüler.

Jeffrey yanındaki sandalyeyi temizledi ve o gün birlikte yemek yediler. Birlikte ders çalışmaya başladılar. Her ikisi de İngilizce üzerinde uzmanlaşmak istiyordu. Jane yazmak ve lisede öğretmenlik yapmak istiyordu. Jeffrey profesör olmayı planlıyordu. Başından beri Jane onun zekasına hayrandı ama Jeffrey, ona zekasının onunkinin sadece bir parçası olduğunu söylüyordu. Jane *Beowulf*'u ya da *Sir Gawain*'i okurken kendini kaybediyordu ve kafasını kaldırdığında Jeffrey'nin ona baktığını görüyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu bir keresinde.

"Ders çalışıyorum," dedi Jeffrey.

"Hayır, beni izliyorsun."

"Edebiyat dünyanın hikayesiymiş gibi kabul edilir," dedi Jeffrey. "Ve sen dünyasın."

Bu Jeffrey'nin onu öpmesinden önceydi.

Öpücükleri...

Bunlar Jane'in on beş yıl sonra eski yatağında hayal ettiği şeylerdi. Jeffrey'nin öpücükleri.

Rüyalarında bile gerçek hayattaki kadar gerçektiler.

Jane yatakhanedeki odasında, dar yatağının üzerinde sırt üstü uzanmıştı. Jeffrey masada oturuyordu. Parlak bir ışık, sanki güneş hemen dışarıdaki çitin üstünde batıyormuş gibi pencereden içeri giriyordu. Ekim ayıydı. Yaralı alnı iyileşeli çok olmuştu ama gözleri ilk günkü kadar endişeliydi. Jane onunla neden bu kadar endişeli olduğunu konuşmak istedi. Ona sormak için ağzını açtı.

Dudakları ince ve gergindi. Jane dudaklarına baktı. Parmakları Jane'in yanaklarına dokundu; pürüzsüzdüler. Jane kendisine ne kadar

BİLGİ DOĞUŞ KÜLTÜR

yavaş çarptığını hatırladı. Bu anı ona bir titreme verdi. Daha sonra Jeffrey onu öptü.

Rüyalarındaki öpücükler o günküler kadar gerçekti. Jeffrey yüzü hemen onun yüzünün üstünde onu tekrar tekrar öperek diz çöktü. Dudaklarının en tatlı, en şeker hali. Kolları yanlarındaydı. Ağzı onun ağzının üzerinde, sıcacıktı. Jane daha fazlasını ister gibi eğildi.

Jane'in eli onun eline dokundu. Kollarının yukarısı, adaleleri. Soluk ışık Jeffrey'yi güneşte yanmış gibi gösteriyordu. Oysa ki o da Jane gibi beyazdı. Jane gözlerini açtı ve kapadı. Yanıyordu ve hâlâ yaşadığına emin olmak istedi. Dili Jane'in diline dokundu. Her şey bitmişti.

Birbirlerine aşık oldular.

Jeffrey Long Adası'ndan, Jane Rhode Adası'ndandı. Okul onların yaşamıydı. Brown'u ve birbirlerini seviyorlardı. Birlikte futbol maçlarına gittiler ve Bruins takımı zaferi her kaçırdığında birbirlerine sarıldılar. Sınıf arkadaşları "Haydi Bruno haydi Bruno" diye bağırdıklarında heyecanlandılar ama ikisi de bağıramayacak kadar utangaçtılar.

Jane'in bir kız kardeşi vardı ve babaları onlar daha çok küçükken evi terk etmişti. Jeffrey'nin ise bir erkek kardeşi ve iki kız kardeşi vardı, babası bir doktordu ve anne babası yirmi beşinci evlilik yıldönümlerini kutlamışlardı. Şükran günü geldiğinde Jane ağladı, çünkü dört gün ayrı kalacaklardı.

Yılbaşı tatili daha da zordu. Eyalete, yatakhaneler açılır açılmaz dönmek için aileleriyle en az zamanı geçirdiler.

Seviştiler. Her şey harikaydı. Jane Katolikti, bu yüzden biraz suçluluk ve günah duygusu yaşadı. Annesi ona çocukluğundan beri, iyi kızların kendilerini evlenene kadar koruduklarını söylerdi ve Jane buna yürekten inanıyordu. Ama Jeffrey'yi çok seviyordu ve Jeffrey de onu. Onların evlenmemesi ve başka birileriyle birlikte olmaları düşünülemezdi.

Bu imkansızdı.

Jane felsefeden yüzbir alıyordu ve daha önce, zihninin kapalı olduğunu düşünüyordu, olmadığı kadar kendini gelişmiş hissediyordu; aşk, seks ve zaman hakkında düşünüyordu ve ona göre problem zamandı: O ve Jeffrey birbirlerini seviyorsa olayların sırasının ne önemi

vardı? Evlenmeden önce ya da sonra sevişmenin ne önemi vardı? Bağlılık en önemli şeydi. Bağlılık ve aşk.

Sevişmek onların vücutları ve zihinleri arasındaki köprüydü. Jeffrey onu kollarının arasına aldığında ve zayıf vücutları birbirine değdiğinde dile ihtiyaçları yoktu. Tenleri konuşuyordu gerçekten. Jane aşkı onun vücudunda hissediyordu. Jane aşkı kendi parmaklarında ve göğüslerinde hissediyordu.

Yaşamak yeni bir anlam kazanmıştı. Yaşam patlamıştı. Müziğin yeni bir anlamı ve duygusal bir derinliği vardı; hikayeler onların yaşamlarına ve birbirlerine bağlıydı artık. Sevişmek her şeyin çözümü gibiydi. Jane'in annesi erkeklere güvenmezdi ve maalesef bunda haklıydı. Jane'in babası, Thomas, kesinlikle Jeffrey değildi. Jane ve Sylvie yıllardır annelerinin mutsuzluğuyla kahrolmuşlardı; Jane, kız kardeşi Jeffrey gibi biriyle tanışıp annelerinin haksız olduğunu kanıtlayıncaya kadar bekleyememişti.

O güne kadar Jane ve Jeffrey hakkında olmayan hiçbir efsane yazılmamıştı. Pyramus ve Thisbe: Onların aşkı da aynıydı ama mutsuz bir sonla bitmişti. Shakespeare Romeo ve Juliet'i yazdığında onların aşkı vardı aklında; Mutlu bölümü ama, trajedi bölümü değil.

Jane ve Jeffrey'yle ilgili hiçbir şey trajik olamazdı.

İlk yıl, ikinci yıl. Birbirlerine karşı sorumluluklarının bilincindeydiler ve korunuyorlardı. Jane doğum kontrol hapı kullanıyordu. Jeffrey ise kondom. Haplar Jane'e biraz kilo aldırdı ama Jeffrey Jane'in göğüslerinin büyümesinden memnundu. Eski sütyenlerini kullanamayan Jane yenilerini almak için Davol Square iç çamaşırı dükkanına gitmişti.

Jeffrey onun yeni vücudunu ne kadar seksi bulursa bulsun Jane hissetmeye başladığı duyguları sevmiyordu. Göğüs uçları acıyordu. Ve Jane eski pantolonlarını iyice dolduran ve birbirine sürten kalçalarını sevmiyordu.

Jane tekrar doktora gitti ve doğum kontrol aleti taktırdı. Jeffrey onun kararını destekledi ve daha güvenli olması için kondom da kullanmaya devam etti. Jane kilisenin doğum kontrolü uygulamasını kınayacağını biliyordu ama Jeffrey ona davranışının doğru olduğunu ve ken-

dini suçlu hissediyorsa, onun dünyadaki en iyi insan olduğunu, kendine biraz güvenmesi gerektiğini, kendi iyiliğine inanmasını söyledi.

Jane onu bunun için seviyordu. Ona göre, doğum kontrolü sadece kadınlara kendi bedenlerini ve hayatlarını sevmelerini sağlayan, hayatlarını birlikte geçirmek için seçtikleri erkeğe aşklarını anlatma olanağını veren bir aletti.

Okuldaki ikinci yıllarında, Jane Wriston Yurdu'nda iki oda arkadaşıyla yaşıyordu ve Jeffrey Morriss-Champlin'de üç erkekle bir süiti paylaşıyordu. Uyumak için sırayla birbirinin yurduna geliyor ve okulda üçüncü yılları için birlikte bir süiti paylaşma hayali kuruyorlardı. Jane Sharpe Yemekhanesi'nde yarım günlük bir iş bulmuştu ve ne zaman tart pişirseler kabuğunu ve küçük meyve parçalarını sevgilisi için ayırıyordu.

Mezun olduktan sonra hangi okula gidecekleri hakkında konuşmaya başladılar. Jane yüksek lisansını yaptıktan sonra mı yoksa yapmadan önce mi evlenseler daha iyi olurdu? Jeffrey'in doktorasını bitirmesini bekleyemeyeceklerini biliyorlardı.

Jane'in Chloe'nun amcasıyla karşılaştıktan sonra her gece gördüğü rüya Chloe'ya hamile kaldığı gecenin rüyasıydı.

Okulun ikinci yılının ilk baharında kampüste Dans Gecesi'ydi. Gecenin hayali gece kadar aydınlıktı. Mezuniyetin cuma gecesi ve sonraki hafta sonu kampüs, altı yüz parlayan fenerle adeta yıldızların altındaki bir balo salonu gibiydi.

Son sınıflar ve aileleri, sınıf arkadaşları, Jane ve Jeffrey'nin büyükanne ve büyükbabalarından daha yaşlı mezunlar ve Brown Fakültesi'nin üyeleri o gece dans etmek için toplanmışlardı. İnsanlar gece kıyafetleri ve smokinlerden Hawai tişörtlerine kadar bir çok çeşitte giyinmişlerdi. Jeffrey her zaman giydiği açık renkli tişörtlerden birinin üzerine babasının akşam yemeklerinde giydiği ceketi giymişti; Jane de lise mezuniyetinde aldığı siyah sade bir elbiseyi.

Esas bahçede Duke ve Esoterics'te dans ettiler ve ön bahçede Carrie Kulesi'nin yanında caz dinlediler. Gece çok romantikti ve Jane aşık olduğunu hissetti. Sevdiği adamla birlikteydi, ilk karşılaştıkları ve ait oldukları yerdeydiler.

"Seni bir yere götürmek istiyorum," diye fısıldadı Jeffrey ona dokunmadan durmaya dayanamıyormuş gibi onu kollarında tutarken.

"Nereye?"

"Bizim yerimize," dedi Jeffrey. "Biz mezun olduktan sonra adını değiştirecekler."

Jane, onun ne dediğine dair hiçbir fikri olmadan onu takip etti. Büyük bahçeden geçtiler, akademik hayattan müzik, fenerler, dans ve kahkahaların yarattığı romantizme geçerken. Neoklasik ve tuğla binalar etraflarını kaplamıştı. Carrie Kulesi, birinin karısı ya da kızı için böyle isimlendirilmişti, İtalyan bir çan kulesi gibi yükseliyordu. Büyük ve demir çitler çevirmişti yeşil alanı ve kule yılda sadece iki kez açılıyordu: Birinci sınıfları karşılamak ve mezun olan öğrencileri uğurlamak için.

Çok fazla ders çalıştıkları ve küçük çalışma yerlerinde birçok kez öpüştükleri büyük ve modern John D. Rockefeller Kütüphanesi'ni, George Caddesi'ni geçtiler ve işte oradaydılar. Jeffrey sanki ona bu gecenin armağanı olarak vermek istiyormuş gibi kolunu yukarı kaldırdı.

"İşte burada," dedi. "Jane Porter ve Jeffrey Hayden İngilizce Bölümü."

"Bu Horace Mann." Jane büyük, kocaman ve kare şeklindeki binaya bakarak güldü.

"Horace kim? O 1819 yılı mezunlarının birincisi değil miydi? Evet zaman değişiyor. Horace'ın dünyaya verdiği bütün güzel konuşma sanatı ve eğitim ve Brown'ı gururlandırdığı doğru ama bu bina daha önemli bir şey için isimlendirilmeli."

"Ne?" diye sordu Jane ellerini onun yüzünün iki yanına koymuş Jeffrey'nin altın gibi parıldayan mavi gözlerine bakarken. İlk kez Jane Jeffrey'nin gözlerinde endişe olmadığını fark etti. Tamamen gitmişti. "Bu yer ne olarak anılmalı?"

Kampüs Dansı gecesinden gelen müzik binalar arasında yankılandı. Duke'dan "Moon River"ı ve "Keep on Rocking in the Free World" ü dinlediler. Jane'in kalbi boğazından çıkacakmış gibi göğsünde titremeye başladı.

"Bizim için," diye fısıldadı Jeffrey onu kendine çekip müziğe uygun hareket etmeye başlarken. "Bizi bir araya getirdiği için."

"Haklısın: Horace kim?"

Güldüler.

Jeffrey Jane'in alnına dokundu ve onu dudaklarından öptü. Jane neredeyse orijinal yarayı hissedebilecekti. Alnını kaşıdı ve güldüler. Jeffrey onu merdivenlerden yukarı çıkarttı. Garip bir şekilde iki tane ön kapı vardı: İngilizce Bölümü'ne ev sahipliği yapmadan evvel bina Ivy League'de ilk yatakhane olarak kullanılıyordu; erkekler ve kadınlar için ayrı ayrı girişleri vardı.

Jane kapılardan birini denedi ve kapı açıldı. Şok olmuş bir halde ikisi de birbirlerine baktılar. Geri gitmeye başladılar ama daha sonra gülerek içeri girdiler. Acaba bir profesör geç saatlere kadar çalışıyor muydu? Ya da birisi kapıyı kilitlemeyi mi unutmuştu?

Koridor karanlıktı. Ayak sesleri koridorda yankılanırken el ele yürüdüler. Gölgeler uzun pencerelerden, sanki başka bir dünyadan geliyormuş ve gerçek üstüymüş gibi yaklaştılar.

"Canavarlar," dedi Jeffrey onun omzunu öperek.

"Kim? Biz mi?"

"Bizden başka herkes yıldızların altında dans ediyor ve biz İngilizce Bölümü'nde dolaşıyoruz." Jeffrey onun fermuarını açtı. Jane onun gömleğini çıkardı. Onu duvara dayayıp Jane'in elini öptü. İçi tutkuyla dolan Jane güçlükle nefes alabiliyordu.

Hiçbir zaman insanların olduğu yerlerde sevişmemişlerdi. Eğlenceydi, eğlenceliydi, oldukça heyecan vericiydi, tam bir yetişkin işiydi. Sınıflarında hiç kimse bunu daha önce yapmamıştı; Jane bundan emindi. Ailesinden hiç kimse onun olduğu kadar aşkın verdiği cesaretle dolu olmamıştı.

Jeffrey onu aşağıdaki ofise çekti. Babasının ceketini ve üzerindeki tişörtü çıkarıp sekreterin masasının arkasındaki Çin halısının üzerine koydu ve Jane'i de onların üzerine oturttu. Gözleri birbirine kilitlendi ve Jane gözlerinin arasında ortaya çıkan endişeyi hissetti.

"Var mı....?" diye başladı.

"Yanımda yok," dedi Jeffrey. "Senin var mı...?"

Jane kıkırdadı. "Yanımda taşımıyorum."

Jeffrey onu öptü. Gözleri çok ciddi ama endişeliydi.

"Bunun güvenli bir zaman olup olmadığını biliyor musun?"

"Ben matematik profesörü değilim."

İkisi de güldü ve Jane hesaplamaya çalıştı ama o hiçbir zaman ayın hangi günlerinin güvenli olduğundan emin olamamıştı. Bazı kızlar regl döneminin ortasında hamile kalındığını söylüyorlardı ama Jane'in oda arkadaşı adet döneminde sevişmiş ve sonraki ay adeti olmayan bir kız tanıyordu. Jane gözlerini kapattı ve geriye doğru saymaya çalıştı son adetinin tarihini hatırlamak için ama o vücudunun takvimini bilen insanlardan değildi.

"Sadece bu seferlik," diye fısıldadı Jeffrey.

"Ama..." diye söze başladı Jane.

"Seni seviyorum Jane."

"Seni seviyorum Jeffrey."

Kelimeler havada çınladı. Önemli olan bu kelimeler değil miydi? Brown'da okutulan bütün kitaplardan daha derin bir hikaye anlatmamışlar mıydı? Önemli olan aşktı. Aşk her şeydi. Aşk uzaydan bile daha büyüktü. Aşk Jane'in bütün kalbini, bütün benliğini esir almıştı; aşk uzayı kaplamıştı, aşk Jane'i gittiği her yere götürmüştü.

Seviştiler. Jeffrey onun içine girdi. Jane onu hissederken gözlerini kapattı. Daha önce iki insan hiç bu kadar sıcak yaratmamıştı. Yoğunluk bacaklarının arasından kalbine doğru yol alıyordu. Sanki bir ok gibiydi ve hayatında ilk defa Jane Cupid efsanesi hakkındaki her şeyi anladı.

Ok derin bir şekilde saplandı, sonsuza kadar.

Jane o gece hamile kaldı.

Jane bunun olduğu dakikayı biliyordu. Bu sırrı Jeffrey'den bile sakladı. Emin olmak istedi. Aşkla dolu olan Jane korkuyla dolmayı bekliyordu. Ama Jane'in bu beklentisi ve dürüst düşünceleri tamamen farklı şeylerdi.

Bebeğine aşık oldu.

Birdenbire; tamamen, ama babasına aşık olduğundan daha fazla değil. Bebek onun bir parçasıydı, o da bebeğin bir parçası. Böyle bir duygu nasıl mümkün olabiliyordu ve o bunu nasıl açıklayabilirdi?

Zaten açıklamadı, en azından ilk başlangıçta. Kampüs Dansı gecesinden sonra Pop Konseri, mezuniyet ve diploma töreni geldi ve Van Wickle kapıları bir kez daha açıldı o yıl ikinci kez. Jeffrey birinin asistanı olmak için Newyork'a gidecekti; Jane de Twin Rivers Pastanesi'nde annesinin kuzenine yardım edecekti. Eylülde Jane'in okula başlayacak kız kardeşi Sylvie ile birlikte Brown'a döneceklerdi.

Jane hoşçakal derken ağladı. Jeffrey de. Bunun son kez olmadığından hiç şüphelenmeden birbirlerine sıkıca sarıldılar. Ya da neredeyse son kezdi.

Jane annesinin evinde, eski odasındaydı ve rüyasında yastığı ıslanana kadar ağladı. Sanki her şeyi içinde tutabilirmiş, geri alabilirmiş, üç yaşamın parçalarını birleştirebilirmiş gibi vücudunu tuttu.

Bir gece Jane'in ağladığını duyan Sylvie onun odasına girdi. Serin mavi ay ışığı neredeyse çıplak olan nisan elma ağaçlarından odaya doldu ve Jane gözlerini açtığında, kız kardeşini beyaz geceliğiyle yatağında oturuyor buldu. Jane'in rüyası, sanki bir aslanmış ve onu diri diri yiyecekmiş gibi, kalbini göğsünden fırlatacak gibi olmuştu.

Sylvie elini tuttu. Rüzgar esti ve dallar pencereye çarptı. Jane kafasını sallayarak içini çekti.

"Geçmesine izin ver Jane," diye fısıldadı Sylvie.

"Ama geçmiyor..." dedi Jane.

"İzin verirsen geçecek. Her şeyin geçmişte kalmasına izin ver."

"Bu mümkün değil Sylvie."

"Kendine eziyet ediyorsun," dedi Sylvie. "Eve her geldiğinde bu oluyor."

Jane nefesinin yavaşladığını hissederek kız kardeşine baktı. Şimdi uyanıktı. Rüya bitmişti. Ya da bitmiş miydi? Rüya hiçbir zaman gerçekten sona ermemişti.

Jane gözlerini kapattı. Keşke Sylvie bu duyguların nasıl olduğunu bilseydi. Jane'in kalbi serbest kaldı ve yeniden dünyaya döndü. Hayatta, hareketli ve meyve bahçesinin ucunda yaşayan bir halde. Elma tartları gibi. Annesi tarafından isimlendirilmiş, Jane tarafından isimlendirilmiş.

Adı Chloe konmuş.

8

Chloe iki cumartesi ve bu ikisinin arasında okuldan sonraları pek çok kez tezgah üzerinde çalıştı. İkinci cumartesi günü hava serindi. Yeni biten çimen ve boya kokusu doldurmuştu havayı. Elma çiçekleri koyu pembeydiler ve her an kar beyaz çiçeklere dönecek gibi dalları doldurmuşlardı.

Dylan Amca Chloe'ya tezgahın rengini seçebileceğini söyledi ve Chloe tezgahı Araucuana tavuklarının yumurtladığı renge benzer bir maviye boyadı. Raflar da düğün çiçekleri kadar parlak bir sarıya boyanacaktı.

Chloe mavi bir tişört ve eski jimnastik ayakkabıları giymişti. Yüzüne düşen koyu renk saçlarından yuvarlak gümüş küpeler görünüyordu. Belki de bir şapka takması gerekiyordu. Uzman bir boyacı değildi ve yaptığı sadece karışıklık yaratmaktı.Yarıklarla dolu eski tahtayı boyaması sonsuza kadar sürdü. Chloe'nun iki eli de maviydi ve bir şekilde boya sağ yanağına doğru sıçramıştı.

Anne babası bütün olaylara karşı "yorum yok" tavrı içindeydiler. Babası meyve bahçesinin kırk dönümünü kapladığı bu çiftlikte büyümüştü ve ona göre çiftlik tezgahı üzerinde çalışmak geriye atılmış bir

adımdı. Sırf ailesinin ellerini topraktan kurtarmak için Roger Williams Üniversitesi'ne gitmiş, önce bir hesap uzmanı daha sonra ise başarılı bir sigortacı olmuştu.

Birkaç yıl önce, Chloe ve Mona anne babasının yirmi beşinci evlilik yıl dönümleri için ambarda dans partisi düzenlemek istemişler ve Dylan'dan izin almaya çalışmışlardı. Bunun bir sürpriz olmasını istiyorlardı ama sadece on üç yaşında oldukları için yardıma ihtiyaçları vardı. Dylan Amca bir şeyler yapmak için çok üzüntülüydü. O günlerde Dylan yastaydı ve Chloe annesinden yardım istemek zorunda kalmıştı.

Annesi çok mutlu olmuştu. Chloe onun yanaklarının genç bir kız gibi nasıl pembeleştiğini hatırlıyordu. Chloe'ya sıkıca sarılmıştı. Birlikte misafir listesi yapmışlardı: Chloe'nun iki büyükannesi, Portland'da yaşayan annesinin erkek kardeşi ve karısı, Maine, Rotary Kulübü'nden babasının arkadaşları, bahçecilik kulübünden annesinin arkadaşları...

Annesi ışıklarla ve fenerlerle süslü ambarı gösteren çok güzel bir davetiye hazırlamıştı. Daha sonra, gerçek hayatta, ambarı resimdeki gibi yapmak için uğraşmaya başladılar. Büyülü bir geceydi ve neredeyse hiçbir şeye mal olmamıştı! Annesi bir sürü yemek pişirmişti. Bir sürü elma şarapları vardı. Babasının yardım kurumundan bir arkadaşı boş zamanlarında DJ'lik yapıyordu ve onu bedava müzik yapmak için ayarlamışlardı. İnsanlar bütün gece dans ettiler. Chloe ve Mona yorulduklarında samanlığa çıktılar ve uykuya daldılar.

Chloe böyle güzel anıların, anne ve babasının meyve bahçesini daha çok sevmelerini sağlamasını diledi. Bazı yönlerden mükemmeldiler ama bazı yönlerden de sinir bozucu. Toprağın modern görüntüsünü hayal ediyorlardı: Toprağı sat, onu geliştir, ona veda et. Chloe ve Dylan'ın onu bu kadar sevmelerine rağmen.

Dylan Amca şimdi meyve bahçesinde çalışıyordu. Chloe onun dikilecek fidanları taşıdığını duyabiliyordu. Yeşil traktörüne bir kez bindi mi Chloe'ya traktörün gözleri sanki ona bakıyormuş gibi geliyordu. Dylan Amca el salladı ve Chloe güldü. Siyah güneş gözlükleri takmıştı ve çiftçi bir ajana benziyordu.

Dylan Chloe'nun gülümsemesine karşılık vermedi. Dylan Amca si-

BİLGİ DEPOSU KAMUSU TEAM

lahı ve rozeti olmasına rağmen Chloe'nun tanıdığı en komik yetişkindi. Chloe ve İsabel onun herhangi bir amca ya da babadan daha soğukkanlı olduğunu düşünürlerdi. Her ikisi de milyon yıl bile geçse onu toprakla uğraşırken göreceklerini hayal edemezlerdi.

Chloe saatini almış olmayı diledi ama dün okuldan sonra çalışırken yüzü boya olmuştu ve saati şimdi evdeydi. Mona gelecekti. Chloe biraz acele ediyor olmasını umdu. Boya fırçasının tahtaya değdikçe çıkardığı ses onu delirtiyordu. Onunla konuşuyordu: Bu aptalca mıydı? Seslerle ya da başka bir şeyle değil ama sadece ritmik küçük bir şarkıyla: *Sıkıldım sen sıkıldın mı? Kediler senin onlara iyi yiyecekler almak için yaptıklarını takdir edecekler mi? Araucana tavukları mısır yiyorlar ve çok güzel yumurtalar yumurtluyorlar.*

Chloe konuşmak için gerçekten de birilerine ihtiyaç duyuyordu.

Daha sonra kaderin en garip cilvesi gibi, eski mavi bir araba yoldan aşağı doğru geldi, tezgaha yaklaştıkça yavaşladı ve en sonunda da durdu.

Chloe gelenin kim olduğunu görmek için kafasını uzattı. Dylan Amca gibi, gelen kadın da güneş gözlüğü takmıştı. Siyah deri ceket giymişti ve çok soğukkanlı görünüyordu. Yüzüne gelmemesi için uzun bir tokayla topladığı koyu renk saçları vardı. Chloe kadının görünüşünü sevdi. Kadın birkaç dakika Chloe'ya baktı.

Chloe başını eğdi. Bu kadını tanıyor muydu? Sanki bir yerlerden tanıyor gibiydi. Chloe onun eski bir öğretmeni mi yoksa anne babasının bir arkadaşı mı olduğunu merak etti. Kadın ona ismini söylediğinde ona vermek üzere bir gülücük hazırladı ve boyamaya devam etti.

Elinde bir sepet taşıyan kadın arabadan indi.

"Merhaba," dedi kadın.

"Merhaba," dedi Chloe karşılık olarak.

"Kasabada gezmek için güzel bir gün," dedi kadın Chloe'ya daha da yaklaşarak. Uzun boylu, zayıftı ve siyah bir pantolon ve deri ceketinin altına siyah beyaz bir tişört giymişti. Boynunda siyah bir ipten sallanan yuvarlak bir disk vardı. Sepeti iki eliyle tutmuştu; sepetin üzeri çiçekli bir peçeteyle kapatılmıştı.

"Evet sanırım öyle," dedi Chloe ve güldü. "Ama kasabada yaşadığınızda şehirde gezmek için güzel bir gün."

"Oh, şehri seviyorsun demek?" diye sordu kadın gözleri parlayarak. "Ben şehirde yaşıyorum!"

"Eyalette mi?" diye sordu Chloe.

"Newyork'ta," dedi kadın.

"Harika," dedi Chloe. Fırçasını aşağı indirdi. Tanıdığı hiç kimse Newyork'ta yaşamıyordu. İsabel'i orada ziyaret etmeyi seviyordu. Amanda Yengesi onları Ulusal Tarih Müzesi'nde kelebekleri görmeye ve sonra da Sarabeth'in yerine sıcak çikolata yemeye götürürdü. Dylan Amca işten eve gelir ve herkesi onlara giden bir uçakta yemek yiyormuş hissini veren, şehrin bütün binalarını ve köprülerini görebilen bir restorana akşam yemeğine götürürdü.

"Newyork'u seviyor musun?" diye sordu kadın.

"Küçükken giderdik," dedi Chloe. "Hayvanat bahçesi hâlâ duruyor mu?"

"Bronx'daki mi yoksa parktaki mi?"

"Sanırım parktaki," dedi Chloe. "Kemerin üzerinde bir saat olanı. Hani bronz hayvanların zili çaldığı."

"Delacorte Saati," dedi kadın. "Central Park'ta. Orda bulundun..."

Chloe başını salladı.

"Hayvanat bahçesi hâlâ orada. Aslında her ikisi de. Oraya gitmeyi sever miydin?"

"Şehirdeki fokları görmeyi sevmiyordum," dedi Chloe kaşlarını çatarak. "Havuzları çok güzeldi ama onlar okyanusa aitler."

"Bu çok duygulu bir davranış," dedi kadın.

Tekrar boyamaya başlayan Chloe güldü. "Bu benim kusurum," dedi.

Kadın onun gülümsemesine karşılık veriyormuş gibi görünüyordu. "Gerçekten mi?"

"Her şeyi düşünürüm."

Chloe bir sonraki bölümü de mavi boyayla kapatmaya yoğunlaştı. Göğsü bir duygu dalgasıyla inip kalkıyordu. Bunun neden olduğunu anlamadı ve kadının onun bu halini fark etmemesini istedi. Belki de bu

İsabel'i düşünmekten ya da fokları gözünde canlandırmaktan kaynaklanıyordu.

"Bazı hayvanlar bazı yerlere aittirler," diye açıklama yaptı Chloe birkaç dakika sonra. "Olduğu gibi. Bazı insanlar her zaman doğayı yönetebileceklerini düşünüyorlar ama bu hiçbir zaman işe yaramıyor. Fokların okyanusa ihtiyaçları var, aslanların ormana, kedilerimin de bu meyve bahçesine."

Kadın boğazını temizledi. Chloe ona baktı. Acaba kadın neden uzaklara bakıyordu?

"İyi misiniz?" diye sordu Chloe.

"İyiyim," dedi kadın. "Sadece ben de senin gibi düşünüyorum."

Chloe başını salladı. Ancak o zaman böyle bir konuşmayı bir yabancıyla yapıyor olmanın saçmalığını fark etti. "Henüz açılmadık," dedi Chloe yarısı boyanmış tezgahı işaret ederek. "Önce bir kat daha boya sürmem gerekiyor. Sonra da ne satacağımıza karar vermeliyiz."

Kadın güldü. "Harika bir iş çıkartıyorsun."

"Teşekkürler."

"Amcan senin ona yardım ettiğini söylemişti. Sen Chloe olmalısın."

Chloe başını salladı ve güldü.

"Ben Jane."

Chloe bir titreme hissetti: Bir yetişkin nasıl soğukkanlı bir halde kendini ilk adıyla tanıtıyordu. Bu kadın kimdi? Dylan Amca'nın kız arkadaşı olabilir miydi? Chloe anne babasının Dylan Amca'nın yeniden evlenmesi konusunda konuştuklarını duymuştu. Üzüntülü olayın üzerinden dört yıl geçmişti. Ve Chloe, bu hiçbir zaman konuşulmasa bile, olayın meydana geldiğinde Amanda Yenge ve Dylan Amca'nın ayrıldıklarını biliyordu...Gerekirse diye Chloe kadını tanımaya tanıştı.

"Dylan Amca'yı Newyork'tan mı tanıyorsunuz?" diye sordu Chloe.

"Hayır," dedi Jane kafası biraz karışarak. "O burada yaşamıyor mu?"

"Evet, ama İsabel...Neyse. Evet, O burada yaşıyor."

Jane konuyu değiştirdi ve Chloe rahat bir nefes aldı. Kuzenine ne olduğunu anlatmak istemiyordu.

"Amcanla bir gece önce Eğitimciler Yemeği'nde tanıştık."

"Evet büyükannemi götürmüştü. Siz öğretmen misiniz?"

"Hayır," dedi Jane. "Ben pastacıyım." Sepetini kaldırdı ve Chloe'ya uzattı. Chloe önce tereddüt etti. Elleri tamamen mavi boyayla kaplanmıştı. Jane bunu gördü, güldü ve sepetin üzerindeki mendili kaldırıp ona yardımcı oldu.

"Elma turtası!" diye bağırdı Chloe. Şimdiye kadar gördüğü en tatlı, en şeker, en güzel turtalara baktı. Dört tanesi kahverengi olan turtaların her biri başka bir şekilde süslenmişti: Bir elma, çiçeklerle süslenmiş bir ağaç, yaprakları ve üzerinde elmalar olan başka bir ağaç ve bir kuş yuvası. "Bunlara bayıldım! Dylan Amca için mi getirdiniz?"

"Evet," dedi Jane. "ve senin için. Bütün zor işi tek başına yaptığın için bence hak ediyorsun."

"Kuş yuvası şeklinde olanı istiyorum," dedi Chloe. Kadının parlak mavi gözlerine baktı. "Ben kuşları severim. Ve hayvanları. Beni herkes böyle tanır. Aslında bu Dylan Amca'nın bana bu işi vermesinin nedeni. Meyve bahçesinin kedilerine özel mamalar alabilmem için paraya ihtiyacım var."

Jane gülerek başını salladı ve Chloe onun daha önce "merhamet" deyişini düşündü.

"Teşekkürler," dedi Chloe. Dylan Amca'yı görebilmek için bahçeye göz gezdirdi. Traktörünün sesini duymasına rağmen onu göremiyordu. Jane onun bakışını takip etti.

"Çok güzel," dedi Jane. "Açmaya hazır bütün ağaçlarla. Şu çiçeklere bak! Yarın bütün bahçe beyaz bir buluta dönüşecek. Aslında bunu hissediyorum..."

Sanki havada elektriklenme varmış gibi Chloe'nun saçları diken diken oldu. Gülünç olansa güneşin parlamasıydı. Ama Chloe Jane'in ne demeye çalıştığını anlamıştı. "Tıpkı bahardaki gibi," dedi. "Her an bir şeyler olacakmış gibi."

"Ne gibi?"

Chloe düşündü. "Yumurtadan çıkmaya hazırlanan yavrular gibi. Ve elma çiçekleri gibi..."

Jane başını salladı. "Sezgi."

"Evet."

Birbirlerine gülümsediler ve Chloe yine o komik elektriklenmeyi hissetti. Saçlarından alnına, oradan vücuduna ve ayak parmaklarına doğru ilerledi. Tam o anda caddeden aşağıya başka bir araba geldi. Jane korkudan zıpladı, çok korkmuş görünüyordu ve sanki arabadan çıkan kişiyi tanıyacakmış gibi dikkatle ona baktı. Tanımadığı biri olan Mona'yı gördüğünde içi rahatladı. Chloe Jane'in tepkisinden o kadar etkilenmişti ki iş için hazır bir halde arabadan inen Mona'ya dikkatini veremedi.

"Bir yardımcın var gibi görünüyor," dedi Jane.

"Aman Tanrım," dedi Chloe. Baştan aşağıya plastik bir yağmurluk giymiş, başına bir şapka takmış ve gözlüklerinin üzerine bir koruma camı yerleştirmiş Mona arabadan çıkmıştı. Bir çift lastik eldiven giymişti ve diğer çifti de Chloe'ya uzatıyordu.

"Çok geç," dedi Chloe mavi parmaklarını uzatırken.

"Canım, boya ellerin için zararlı," dedi Mona. Daha sonra Jane'e gülümseyip fazla eldivenleri ona uzattı ve sordu: "Partiye katılmak ister misiniz?"

"Bence bu işi siz kızlara bırakmalıyım," dedi Jane geriye dönerek.

"Hayır gitmeyin!" dedi Chloe kendisi bile söylediğine şaşırarak. "Bu benim en iyi arkadaşım Mona. Mona, bu da Jane."

"Merhaba," dedi Mona.

"Eve gitmem gerek," dedi Jane. "Kardeşimden nöbeti devralmam gerek, annemle birlikte evde ve sanırım bir molaya ihtiyacı var..."

"Sakat büyükanne," dedi Mona üzüntülü bir şekilde bilmiş gibi Chloe'ya bakarak. Chloe Jane'in bu yorumdan alınmamış olmasını dileyerek irkildi.

"Her ikimizin büyükannesi de geçen yıl felç oldu," diyerek durumu açıkladı Chloe. "Onların o hallerini çok gördük."

"Sizin gibi onları bu kadar düşünen torunları oldukları için şanslılar," dedi Jane.

İki kız da başlarını salladılar. Chloe Dylan Amca'nın traktörünün daha da yaklaştığını duydu. O yöne işaret etti, ama Jane çoktan araba-

sına binmişti. Direksiyona geçti ve Chloe'ya bakarak bir süre ona el salladı. Chloe da ona el sallayarak karşılık verdi. Sanki okyanusa seyahate giden birini iskeleden uğurluyormuş gibi şu ana kadar hissetmediği kadar garip bir düğüm hissetti boğazında.

"Sepette ne var?" diye sordu Mona çiçekli mendili kaldırırken.

Chloe cevap veremeden Mona nefesi kesilerek bağırdı. "Minicik turtalar!"

"Ve bir kart vizit," dedi Mona. Lastik eldivenli parmaklarıyla onu tutup havaya kaldırdı. Eldivenleri çok komikti. Sahte elmas taşlarla ve bir bilezikle abartılı bir şekilde süslenmişti.

Chloe kendi boyalı ve yapışkan parmaklarını düşünmeden kartı eline aldı. Okudu:

Calamity Pastanesi
512 Doğu 22.Cadde
Newyork, NY 10011
917-555-6402

"Bu onun kartı mı?" diye sordu Mona.

Chloe baktı ve başını salladı. "Öyle olduğunu düşünüyorum."

"Calamity Jane. Sence bu pastanenin isminin anlamı mı?" diye sordu Mona.

"Bahse girerim ki..." dedi Chloe gülerek.

"Bir yetişkin için oldukça soğukkanlı," dedi Mona. "Deri ceketini de sevdim ayrıca."

"Burada neler oluyor?" diye sordu Dylan Amca traktörün üzerinde yükselirken. Motoru durdurdu ve indi. "Ara verme zamanı mı?"

"Arkadaşın geldi," dedi Chloe eliyle sepeti işaret edip kartı ona uzatırken. Dylan kartı ondan alıp yazıları okumak için arkasına yaslandı ama Chloe kartı bırakmadı.

"Tanrım," dedi Dylan sepete bakıp hâlâ kartı incelerken. "Onun Newyork'taki en iyi yer olan Calamity'den olduğunu bilmiyordum ve ona yeğenimin elma turtalarına deli olduğunu söylemiştim."

"Elma turtalarına deli," dedi Mona aptal bir şekilde dans ederek. Chloe onu affetti; Mona'nın Dylan Amca'ya karşı sevgi dolu olduğunu biliyordu.

"Onun kartını almak istiyor gibi görünüyorsun," dedi Dylan Chloe'ya.

"Evet," dedi Chloe. "Bir hatıra olarak. Yeni tezgaha uğrayan ilk insandı. Bazı yerlerin ilk kazandıkları dolarları astıklarını biliyor musun? Ben de ilk kartı asacağım."

"917 alan kodu nereye ait?" diye sordu Mona. "Yani o bütün yolu tüketip Alaska'dan mı geldi?"

"Newyork şehri," dedi Chloe verdiği cevapla gururlanarak.

"917 Newyork'takı bir cep telefonunun numarası," diye düzeltti Dylan Amca. "Ya da bir telesekreterin."

"Ya," dedi Mona. "Gezgin bir pastacı. Boya yapmamı mı yoksa başka bir şey mi istiyorsun benden?"

"Fırça burada," dedi Chloe üzerinde kuş yuvası olan kendi turtasına uzanırken. Diğerlerini Mona'ya ve Dylan Amca'ya uzattı. Dylan Amca üzerinde çiçek açmış olanını aldı ve Mona ona uzatılanı görmezlikten gelerek fırçasını boyaya batırdı. Chloe bir ısırık aldı ve gözlerini kapattı. Turtanın kabuğu çok hafif ve inceydi ve elmalar sanki ağaçtan daha yeni koparılmışlar gibi bir tat veriyorlardı.

"Harika, çok iyi," dediğini duydu Chloe Dylan Amca'nın.

"Evet. Harika gerçekten," dedi hâlâ gözleri kapalı olan Chloe. Jane'in Rhode Adası gibi bir yerde ne işi olduğunu merak etti. Ne zaman Newyork'a geri döneceğini de merak etti.

Dönüşünün çok yakında olmamasını diledi.

Jane arabasını yan yolla ana yolun buluştuğu yere, meyve bahçesinin kenarına sürdü. Sola dönüp eve gitmesi gerektiğini biliyordu ama gidemiyordu. Siyah asfalttaki beyaz çizgilere baktı. Elleri titriyordu.

Biraz önce kızıyla tanışmıştı.

Chloe onun gözlerini almıştı. Aynı Jane'inkiler gibi soluk, nerdeyse gri, mavi gözleri vardı. Ve güzel biçimli yanaklarına dökülen bir kuzgunun kanatları kadar siyah saçları vardı. Jane dikiz aynasından kendine baktı; aynı koyu renk saçı, aynı yüz ifadesini gördü.

Sol elini, tuttuğu direksiyondan kaldırdı ve parmaklarındaki mavi

boyayı kokladı. Bu küçük bir anıydı; Jane yürüyüp uzaklaşırken o tezgahın üst kısmını boyuyordu.

Chloe'nun elleri küçüktü; tıpkı annesinin ve teyzesinin elleri gibi. Jane gençken uzun parmaklı ve uzun tırnaklı ellerinin olmasını isterdi. Piyano çalmak, yüzük takmak ve hareket ettirmek için güzel eller. Sylvie'nin de aynı şeyi istediğini biliyordu. Tırnak bakımı için kuaföre gitmeden önce, iki kız kardeş sadece neye benzeyeceğini görmek için kartondan sahte tırnaklar yaparlardı.

Ama şimdi ellerini seviyordu. Aynı Chloe'nun elleri gibiydiler. Jane görmüştü: İnce bilekler, küçük eller, kısa tırnaklar. Chloe annesi, teyzesi ve büyükannesininki gibi Porter ellerine sahipti.

Jane bir dahaki sefere ne yapması gerektiğini düşünerek arabada oturdu. Eve gidip Sylvie John Dufour'la akşam yemeğindeyken annesiyle kalması gerektiğini biliyordu. Ama meyve bahçesinden ayrılmak istemiyordu.

Arabanın açık penceresinden çiçekleri ve yeni yaprakları kokladı. Bu yeşil rengin ve klorofilin kokusuydu. Kuşlar ağaçlarda ötüşüyordu; mavi ve kahverenginin karışımı kuşların daldan dala uçuşlarını izledi.

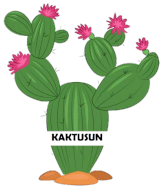
Sorular kafasında uçuştu ve hepsi de çok büyük ve imkansız göründü. Jane ne ümit etmişti? Bugün buraya ne için gelmişti? Kapısında bir not ve telesekreterinde bir mesajla, hemen geri dönmek gibi bir planı olmadan eve, Rhode Adası'na neden geri gelmişti?

Cevap veremedi; bildiği tek şey vardı, o da kalbindeki baskıydı. Bu ağırlıkla ağrı arası, tekrar ortaya çıkan eski bir zarar, hiçbir zaman tam iyileşmediğini ona hatırlatan bir yaraydı.

Aniden evden uzakta geçen on beş yıldan sonra, eve geri dönme zamanının geldiğini hissetmişti. Şu anda vitesi sürüş pozisyonuna getirebilecekmiş, gaza basabilecekmiş, ana yola çıkıp Syvie'nin zamanında dışarı çıkabilmesi için eve gidebilecekmiş gibi görünmüyordu. Jane, meyve bahçesinden ayrılamaz bir halde, olduğu yerde donup kalmıştı.

Kendine sorduğu bütün soruların ve merak ettiği bütün şeylerin içinde en mantıklı gelen sebep buydu.

Chloe buradaydı.

9

Cumartesi akşamı Margaret etrafı kitaplarla donatılmış bir halde yatıyordu. Kitaplar onun arkadaşları ve yoldaşlarıydılar. Margaret onları biliyordu; onlar da Margaret'ı: Dickens, Austen, Christie, Wodehouse, Colwin, Updike, McMurtry, Godden. Kapakları Margaret'ı sakinleştiriyordu: Bazıları eski ve yırtık, bazıları yeni ve daha kapakları bile açılmamış. Daha modern kitapların kapaklarının üstlerindeki yazıları okumayı seviyordu: Yazarı tanıtan yazılar, diğer yazarlar tarafından yazılmış tanıtım yazıları; yazarın resimleriyle özellikle ilgileniyordu.

Yazarların kitaplarının arkalarındaki resimlerden John Cheever'ın kitapları sevdiğini, Laurie Colwin'in çizgili bir tişört giydiğini, güneşe bakarken gözlerini kıstığını ve başını bir yana eğdiğini öğrenmişti. Bu insanlar Margaret'ın tanışmış olmayı dilediği insanlardı.

İçini çekerek *Aile Mutluluğu* adlı kitabı dizlerinin üzerine koydu. Colwin'in karakterleri birbirinin eksik yanlarını sevgi ve eşitlik duygularıyla gizleyen, birbirini seven kişilerin oluşturduğu ailelerden geliyorlardı.

"Jane," dedi Margaret. "Jane!"

Cevap yoktu. Ama Margaret onun, Tanrı bilir nasıl kutularla uğraştığını, tavan arasından gelen tıkırtılarını duyabiliyordu: *Aile Mutluluğu*'nun Wendy'si ve onun kızı Polly'nin arasındaki diyalogları yeni okumuş olan Margaret aynı şeyi geliştirmeyi, aslında bunu kızıyla arasında uygulamayı isterdi.

"Jane!," diye bağırdı daha yüksek bir sesle.

Biraz sonra büyük kızı üzerinde toz taneleriyle içeri girdi. Siyah kot pantolon ve üzerinde küçük bir kek resmi olan mor bir tişört giymişti. Her zaman taktığı madalyon boynunda sallanıyordu. Elleri ve dirseği tozdan kararmıştı. Margaret'ın dudakları gerildi.

"Canım, yukarıda ne yapıyordun? Sylvie en sonunda bir randevu ayarladı ve bizi bu gece bıraktı, sen de beni terk ettin!"

"En sonunda bir randevu ayarladı mı?" dedi Jane kaşlarını kaldırarak.

"Evet. John Dufour'la."

"Onun kiminle birlikte olduğunu biliyorum; ama senin 'en sonunda' demenin iyi bir şey olmadığını düşünüyorum. O zeki ve mükemmel bir insan ve o adam ona vurulmuş olmalı."

"Aa, bunu demek istememiştim. Tanrım, beni yanlış anladın!" dedi Margaret. "Demek istediğim o sorumluluk sahibi bir insan. Sen eve geldiğinden beri bile beni yalnız bırakmayı asla düşünmedi. Onların tek yaptıkları aşağıda *Scrabble* (sözcük dominosu) oynamak..."

"Onun beni seninle yalnız bırakacak kadar bana güvenmediğini mi söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu Jane sırıtarak.

"Hiç de bunu demek istemedim! Canım! Lütfen söylediklerime bu kadar karşı çıkma," dedi Margaret konuşmayı daha ılımlı bir yöne çekmek isteyerek. Kuşkusuz Laurie Colwin'in anneleri ve kızları böyle bir durumdan daha kolay kurtulabilirlerdi.

"Üzgünüm," dedi Jane ayaklarını sandalyeye uzatıp yatağın ucuna otururken.

"Polly Wendy'nin onu ne kadar sevdiğini biliyor," dedi Margaret kitaba sarılarak.

"Kim?"

"Solo-Miller'lar," dedi Margaret, Jane kollarındaki kitaba meraklı gözlerle bakarken. Jane'in sayfaları çevirişini izledi. "Keşke onun gibi olsaydın. Keşke bilseydin...Ve keşke bana bu kadar karşı gelmeseydin. Polly, Wendy'ye karşı gelmiyor."

"Karakterler mi?" diye sordu Jane kitaba bakarak. "Bu kitapta mı?"

Margaret başını salladı ve kızararak kafasını iki yana itti.

"Anne," dedi Jane. "Biz bir kitabın karakterleri değiliz."

"Onlar da değil!" dedi Margaret tutkulu bir şekilde. "Onlar gerçek. Onlar birbirlerini seviyorlar. Wendy Polly'nin her zaman ögle yemeğine gelmesini istiyorsa, bu onu çok sevdiği için! Belki o çocuklar küçükken hatalar yaptı, belki kızlarının bütün kişilik özelliklerini anlamamasındandır...Ama Polly onu affediyor!"

"Anne..."

"Bu madalyonun içinde ne var?" diye sordu Margaret Jane'in boynundaki madalyona bakarak.

"Hiçbir şey," dedi Jane.

"Bu doğru değil," dedi Margaret. "Onu hiçbir zaman çıkartmadın. Hep taktın..." sesi çatallaştı. "Tanrım, hastanede bu resmin çekilmesine izin verdiğim için çok pişmanım. Sen çok duyguluydun ve bana yalvarmıştın..."

"Yeter," dedi Jane. Kaskatı bir şekilde oturuyordu. Margaret ona uzanıp Polly'nin Wendy'nin elini tutacağı gibi elini tutmayı özledi. Jane'le gözlerinin birbirine kilitlendiği ve affetmenin ikisinin arasında akacağı o parlak zamanı özledi.

"Orada onun resmi mi var?" diye sordu Margaret.

Jane cevap vermedi. Tozlu ellerini okşayarak yere baktı. Margaret onun parmaklarına bulaşmış mavi boyayı gördü ve bunun nereden gelmiş olabileceğini merak etti.

"Arabayla nereye gidiyorsun?" diye sordu Margaret.

"Anne sadece etrafı geziyorum."

"Sylvie bu konuda sinirli görünüyor. Onun için soruyorum."

"Anne bunların yerine seninle ilgili konuşalım," dedi Jane yavaşça konuyu değiştirerek. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Aman canım, ben iyiyim. Gerçekten iyiyim."

"Crofton'a gittiğinden beri yorgun görünüyorsun."

"Evet şu yemek." Margaret içini çekti. "Bütün o insanları görmek, okulumdan öğretmenler, diğer yöneticiler ve yeni nesil, daha önce hiç karşılaşmadığım bir çok eğitimci. Herkese merhaba demek, herkesin çocuklarının ve torunlarının resimlerine bakmak. Ve sonra, tabii ki, sağlığımla ilgili bilgi vermek. Bundan artık çok sıkıldım. Bilirsin, sağlığın iyi olduğunda sadece söyleyip geçersin. İnsanlar "Nasılsın?" diye sorar ve sen de "İyiyim" dersin. O günleri özlüyorum..."

"Özlediğini biliyorum," dedi Jane.

Margaret içini çekti. Ayakları ve bacakları sızlıyordu. Bir gece, bir haftadan bile önce, ayağının üzerinde çok fazla durduğu için ağrımıştı. Son zamanlarda da görme bozukluğu başladı. Artık okumak ona daha zor geliyordu. Ama bunu kızlara söylemeye cesaret edemiyordu. Eğer söyleseydi onlar annesinin hastalıklarına "kötüleşen görme bozukluğu"nu da eklerler ve bu da Margaret'ın evde kalması için başka bir sebep olurdu.

"Neyse, birkaç şikayetim var," dedi Margaret gülmeye çalışarak.

"Anne, senin kendi başına yataktan çıkmanın zor olduğunu biliyorsun," dedi Jane. "Ve sen gece geç olduğunda Sylvie'yi ya da beni çağırmak istemiyorsun..."

"Şışşş," dedi Margaret gözlerini kapatarak. Kızardığını hissetti. Jane haklıydı: Kızlarını rahatsız etmek istemiyordu. Ve geçen gece, onlardan yardım istemeden banyoya gitmek için uğraşırken yaralandı. Geceliği ve yatak çarşafları battı...

"Üzülmedik," dedi Jane. "Sadece senin için endişelendik."

"Benimle ne yapacağınız hakkında mı konuşuyorsun?" diye sordu Margaret.

"Konuşmak istiyorum," dedi Jane gözleri kocaman açılmış bir şekilde. "Ama Sylvie konuşmayacak."

"Benim sana yaptığımın öcünü almak istiyorsun değil mi?" diye sordu Margaret. "Yaptığım şey için."

Jane kafasını salladı. "Kesinlikle öyle bir şey yok."

"Seni korumak, çocuğa iyi bir yuva bulmak içindi."

"Çocuğun bir adı var," dedi Jane durgun bir şekilde. "Chloe."

Margaret dudaklarını ısırdı. Bu ismi hiçbir zaman kullanmamıştı ve hiçbir zaman da kullanmayacaktı. Çünkü bu isim zaten katlanılamaz olan durumu daha da kötü hale getiriyordu. Neden onun tatlı, duygulu kızı Jane bunu kendine yapmıştı? Jane'in madalyonuna baktı. Onu Jane'in boynundan söküp alabilmeyi ve pencereden dışarı atabilmeyi dilerdi. Jane'in bütün acı anılarını ve duygularını da atabilmeyi dilerdi. Doktorun Jane'le çocuğun yalnız kalmasına, saçına o kurdeleyi takmasına, o resmi çektirmesine izin vermemiş olmasını dilerdi.

"Her şeyi senin için yaptım..."

"Anne, lütfen başlama," dedi Jane. "Bu çok zaman önceydi. Şimdi önemli olansa geleceği düşünmek. Sana daha iyi bakabilmenin yollarını bulmak. Düşeceğinden korkuyorum. Ayağının bu kötü haliyle dolaşmandan, düşmenden ve başını bir yere çarpmandan korkuyorum. Ya da Sylvie'nin seni yataktan çıkartmaya çalışırken belini incitmesinden korkuyorum."

"Ben hafifim," dedi Margaret. "Kilom çok fazla değil..." Daha az yiyebilirdi; hatta kilo bile verebilirdi. Ayaklarına daha iyi bakabilirdi. Doktorun verdiği antibiyotikleri kullanabilirdi. Terliklerindeki mıknatısları, yatakta bile kullanabilirdi.

"Seninle birlikte yaşayacak birine ne dersin?" diye sordu Jane. "Mesela bir hemşire."

Margaret kafasını salladı. Arkadaşlarından yanlış insanı seçenlerin korkunç hikayelerini dinlemişti. Çalınan gümüşler, fırlayan telefon faturaları, çimdiklere ve dürtme gibi küçük zalimlikler. "Neden bu konu hakkında konuşuyorsun?" diye sordu Margaret.

"Çünkü arkadaşlarım gibi olmak istemiyorum," dedi Jane. "Anne babalarıyla bu konuyu konuşmadan onlar adına karar veren arkadaşlarım gibi. Çünkü bu benim hakkım değil."

"Bunun hakkında konuşup, bana danışmandansa beni başından atmanı tercih ederim. Bana sanki kendi ölüm fermanımı yazarken danışıyor gibisin."

"Ölüm fermanı mı? Anne," dedi Jane gülerek.

"Sadece Dickens oku!" dedi Margaret eline *Oliver Twist*'i alıp sallarken. "O nerelerin neye benzediklerini biliyordu! Bu benden öç almak için. Haksız mıyım?"

"Sen bana hiçbir zaman fikrimi sormadın," dedi Jane sessizce. "Bana sadece nereye gideceğimi ve ne yapacağımı söyledin. St. Joseph'teki bütün o aylar boyunca..."

"Bütün kalbimle senin için en iyisini istemiştim," dedi Margaret mırıldanır gibi. "Sen akıllı bir kızdın...Bütün geleceğin önünde duruyordu...Babandan sizi önemsemediği için nefret ettim. Sizin kendinizi değersizmiş gibi, sadece kullanılıp atılacakmışsınız gibi görmenize izin verdiği için nefret ettim ondan. Her şeyi çöpe atıp üniversiteyi bırakıp gitmenden korktum..."

"Ve bir pastacı olmamdan değil mi?" diye fısıldadı Jane. Tam o anda telefon çaldı. Jane cebini açtı, küçük metal renginde bir cep telefonu çıkardı, küçük mavi ekrana baktı ve odadan çıktı.

İçindeki hıçkırığı bastıran Margaret'ın tüyleri diken diken oldu. *Oliver Twist*'i yere bıraktı ve eline *Aile Mutluluğu*'nu aldı. Solo-Millers, Wendy ve Polly gibi harika karakterleri düşündü. Onlara, sıkı bir bağla birbirine bağlı anne ve kızına, özendi. Onları şimdi yanında olan arkadaşlarıymış gibi hissetti. Ve çok sevdiği İngilizce dilindeki her hangi bir kelimenin ifade edebileceğinden de çok, Jane'le böyle bir ilişkiye sahip olabilmeyi diledi.

•••

"Merhaba," dedi Jane annesinin odasının yanındaki koridorda. Cep telefonunu kulağına tuttuğunda kalbi biraz önce yaptığı konuşmadan dolayı hızla atıyordu.

"Jane?"

Jane tereddüt etti, sesi tanımaya çalışırken.

"Ben Dylan Chadwick," dedi telefondaki ses.

"Evet. Merhaba," dedi Jane.

"Numaranı yeğenime verdiğin karttan buldum. Sana teşekkür etmek için aramaya karar verdim."

"Buna gerek yoktu..."

"Elma turtaları çok lezzetliydi. Ve senin uğrayıp onları bırakman, çok düşünceli bir davranıştı. Çünkü sana sadece onları çok sevdiğimizi söylemiştim laf arasında."

"Evet ama uzun süredir bir şeyler pişirmemiştim," dedi Jane açıklama olarak Dylan'ın onun yaptığı şeyi yadırgamaması için. "Paslanıyordum."

"Hâlâ Rhode Adası'nda mısın? Ya da Newyork'a döndün mü?"

"Hâlâ buradayım," dedi Jane.

"Tezgah neredeyse hazır," dedi Dylan. "Yeğenim ve arkadaşı için bir yaz fırsatı olduğunu göreceksin."

"Bunu zaten gördüm." Jane güldü.

"Asıl korkum şu ki elmalar eylüle kadar yetişmeyecek. Hazirana kadar hazır olmayacak biraz çilek, temmuzda satmak için biraz mısır ve domates ektim ama şimdi üstüne hiçbir şeyin satılmadığı hazır bir tezgahım var."

Jane buna inanamıyordu; Chloe'nun amcası ona bir iş teklifi yapmak üzereydi.

"Benim yapmamı..." diye başladı Jane.

"Elma tartları ve kekleri pişir," dedi Dylan. "Chloe bizim için pişirdiklerini gerçekten çok sevdi. Üzerlerine yaptığın resimlere bayıldı. Onun senin kim olduğun hakkında tabii ki bir fikri yoktu."

Jane'in kalbi hızlı hızlı atmaya başladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Calamity Pastanesi."

"Hımm," dedi Jane rahatlayarak. "Sen beni Newyork'tan tanıyorsun..."

"Orada yaşıyordum," dedi Dylan. "Karım bir tasarımcıydı ve hem bir sürü parti verir hem de bir sürü partiye giderdi. Tatlıları siz yaptığınızda nasıl mutlu olduğumu hatırlıyorum. Çünkü her zaman çok iyi oluyorlardı ve nasıl söylesem, evde yapılmış gibi. Harikaydılar ve ben onları süsleyiş tarzınızı seviyordum."

"Gerçekten mi?"

"Evet dünkü gibi: Elmalar ve elma ağaçları. Chloe da çok sevdi."

"Çok memnun oldum," dedi Jane heyecanlı bir şekilde.

"Yani bizim için pasta pişirecek misin? Düşünüyordum da kızlar cumartesileri ve pazarları çalışmak istiyorlar. Belki günde iki ya da üç kekle başlarız. Ve biraz elma turtasıyla."

"Beş gibi mi?"

"Kesinlikle. Beş."

Dylan düşünürken sessizdi.

"Demek istediğim," dedi Jane. "Herkes keklerin Chadwick Meyve Bahçeleri'nin elmalarından yapılıp yapılmadığını bilmek isteyecek."

"Gerçekten mi? Henüz hiç elmamız yok. İnsanlar bunu sorun eder mi?"

"Hayır, sorun olmaz. Newyork'ta insanlar *chanterelle* mantarlarının Stonington, Maine gibi belli çiftliklerden gelip gelmediğini ya da ahu dutlarını Wicklow'da, İrlanda'da rahiplerin elleriyle toplayıp toplamadıklarını merak ederler..."

Dylan güldü. "Bunu Newyork'tan hatırlıyorum. Eyaletteki birkaç restoran dışında burada o kadar da seçici değiliz."

"Yani marketten alacağım Granny Smith'leri kullanarak olayı halledebileceğimi düşünüyorsun."

"Evet bence öyle."

"Tamam o zaman," dedi Jane. "Deneyeceğim."

Chloe'nun anne babası kavga ediyorlardı. Cumartesi akşamıydı. Yatak odalarındaydılar ve kapı kapalıydı. Chloe'nun duyabileceğini bilmiyorlar mıydı? Kelimeleri tamamen olmasa bile seslerinin tonunu. Kavgalarının genelde iki şey yüzünden çıktığını biliyordu: Para ve Chloe yüzünden.

Açıklama ona en sonunda geldi. Birkaç gün içten içe devam etti ama en sonunda babası ona anlattı: Ace Fontaine tarafından kovulmanın cezası iki hafta boyunca arkadaşlarıyla sinemaya gitmesinin yasaklanmasıydı.

Chloe gelmeden önce hayatlarının nasıl olduğunu merak etti. Daha mı mutluydular? Temizlenmiş eve doğru yürüdü. Çorapları yeni cilalanmış parkenin üzerinde kaydı. Oturma odasında durdu. Kanepe ve

sandalyeler çiçekli bir kumaşla kaplanmıştı. Büyük masa parlıyordu. Dokunmuş halı beyaz bir fon oluşturuyordu. Hayvanların içeri sokulmamasının nedenlerinden biri de tüylerinin dökülmesiydi. Chloe'nun oturma odasındaki eşyaların üzerine oturmasına izin verilmiyordu; o da sandalyeleri mavi pamuklu kılıflarla kaplanmış olan çalışma odasına gitmeyi istedi.

Kitaplıkta çok az gerçek kitap ama bir sürü dekorasyon ve bahçecilik dergileri, annesinin süt şişesi koleksiyonu ve birkaç tane de çerçevelenmiş resim vardı. Anne babasının düğünde çekildikleri fotoğraflardan birini eline aldı.

Babasının yüzü geniş ve açıktı, sanki dünyada umursayacağı kimse yokmuş gibi. Annesinin gözleri mutlulukla, ağzı ise mükemmel bir gülümsemeyle doluydu. Birlikteyken ne kadar mutlu görünüyorlardı ve birbirine benzer. Kırmızıya çalan saçları ve kahverengi gözleriyle tıpkı ikizlere benziyorlardı. Yirmi beşlerinde evlenmişlerdi. Otuz yediye geldiklerinde ise bir bebek sahibi olamamanın mutsuzluğunu yaşıyorlardı. Ve otuz sekizine geldiklerinde Chloe'yu evlat edinmek üzereydiler.

İsmiyle gelmişti.

Bu evlat edinme anlaşmasının bir parçasıydı. Gerçek annesi onu kollarında tutmuş, mavi gözlerinin içine bakmış ve ona "Chloe" adını vermişti. Anne babası onun için "Emily" adını tercih etseler de, gerçek annesinin isteğine uymaya karar vermişlerdi. Yani Chloe'yu o kadar çok istiyorlardı.

Ama istediler mi gerçekten? Chloe'nun yaşamlarını tamamen değiştireceğini bilseler yine de onu isterler miydi? Bu açık renk saçlı, kahverengi gözlü aileye, şeytan tohumu Chloe gelmişti. Siyah saçlar, mavi gözler, bir kızdan çok bir kedi gibi görünen protestocu ve asi Chloe.

Chloe pencereye doğru yürüdü ve pencereyi açtı. Meyve bahçesinin kedileri bu gece dans ediyorlardı. Onların ay ışığında oynadıklarını ve avluda yuvarlandıklarını gördü. Bazıları uzaktan sanki evin yolunu kaybetmiş ve ailelerinin gelip onları bulmasını istiyormuş gibi bağırıyorlardı.

Yukarıda, Chloe babasının sesini yükselttiğini duydu. "Faturalar",

"para", ve "o tanrının cezası meyve bahçesi" kelimelerini duydu. Açık pencereden gelen soğuk havayla, ama asıl babasının Dylan Amca hakkında, onun meyve bahçesini satmaya razı olması hakkında konuştuğunu bilmenin de verdiği rahatsızlıkla ürperdi.

Telefon çaldı. Chloe açmaya koştu.

"Merhaba?" dedi Chloe.

"Benim," dedi Mona. "Telefonla konuşmana izin var mı?"

"Evet. Sorun olan sinema. Gelecek haftaya kadar sinema yok."

"Tamam. Bu çok da kötü değil. Ne yapıyorsun?"

"Kavgalarını dinliyorum."

"Ne hakkında kavga ediyorlar?"

"Para," dedi Chloe. Babası, amcası, İsabel'in ölümü, meyve bahçesi ve ailesinin onu evlat edinmeden önce ne kadar mutlu oldukları gibi daha derin konulara değinmeden açıkladı. Ama şansına Mona onun çok uzun süredir arkadaşıydı ve daha önce olmuş bir sürü şeyi biliyordu. Gerginliği hissetmek için orada bulunmuştu. Hiçbir zaman bitmeyen kavgalardan dolayı Chloe'nun nasıl mide ağrıları çektiğini biliyordu.

"Biliyorsun, bu gerçekten de adil değil," dedi Mona.

"Ne adil değil?"

"Aslında kavga içinde doğmak olayın bir yönü. Kavga partisine davet edilmekse başka bir yönü."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onlar seni sadece *evlat* edindiler. Sen onların eti ve kanı olsaydın, bu olayın bir yönü, şikayet etmeye hakkın olmazdı.Ama şimdi sen onların *misafirisin* ve bu durumda sen kavga partisine katılma hakkını yitirmiş oluyorsun. Onlar seni *davet* ettiler. Başka bir sürü aileye gidebilir miydin? Yani onlar senin duygularını biraz daha önemsemeliler mi? Onlar bu kapalı kapı kavgalarını yaptıkça bu senin üzerinde kocaman bir baskı oluşturacak."

Chloe'nun midesi biraz iyi oldu, ama Mona, Chloe'nun sıkça kendine söylediği şeyleri tekrar ediyordu. Biliyordu ki Mona da Rhinna için aynı şeyleri hissediyordu. Bazı yönlerden, evlat edinen aileler ve üvey anne babalar birbirlerine benziyorlardı. "Özellikle de kavgalar be-

nim yüzümden çıktığında," diyerek ona katıldı Chloe. "Yardım derneğindeki Ace Fontaine konusunda babamı utandırdım."

"Kötü kız," Mona kıkırdadı.

"Onların gerçek kızları asla böyle bir şey yapmazdı."

"Asla."

"O en az anne babası kadar mükemmel olurdu. Odasını çok temiz tutardı. Ailenin diğer üyeleriyle birlikte et yerdi. Hiçbir zaman meyve bahçesinin kedilerini beslemezdi."

"Hayır, hayır, hayır."

"Ve onları besleseydi, mamaların et ve süt ürünü olmamasına dikkat etmek zorunda olmazdı."

"Kediler ne cinsi?"

"Bilmiyorum araştırıyorum," dedi Chloe. "Mamaları çok pahalı. Her şey Dylan Amca'nın rezgahta çalıştığımız için bize vereceği paraya bağlı."

"Hımm, Dylan Amca," dedi Mona rüyadaymış gibi bir sesle.

"Kes şunu!" dedi Chloe. "O yas tutuyor. Ve yaşlı."

"Sadece ona yeniden sevmeyi öğretecek birine ihtiyacı var. Bu ben olabilirim. Bana ihtiyacı var..."

"O kırk dört yaşında. Babandan bile daha yaşlı."

"Ama senin babandan daha genç. Ne olur peki, baban meyve bahçesini satmakta ısrar ederse ve amcan, babanın küçük erkek kardeşi, kendi payını satmaz ve toprağı işlerse?"

"Çünkü büyükbabam meyve bahçesinin devam ettirilmesini istedi," dedi Chloe. "Çok kötü ama büyükbabam meyve bahçesinin devam etmesini sağlayacak olanın diğerinden üstün olacağını yani öncelikli olacağını bildiren bir madde ekledi vasiyetine."

"Toprağı oğullarından daha çok mu seviyordu?"

Chloe dalların rüzgarda çıkardıkları sesleri dinlerken ahizeyi kulağına tuttu. Ay ışığı bütün ağaçları beyaz ışıkla doldurarak elma çiçeklerini aydınlatıyordu. Meyve bahçesi, sanki Chloe içinde kaybolup sonsuza kadar mutlu olabilirmiş gibi büyülü görünüyordu. Kirli motosikletçiler bu akşam ortalıkta yoktular.

"Sanmıyorum," dedi Chloe. "Sanırım toprağın herkesi bir arada tutacağını düşünüyordu."

"Bu ailelerin sürmesini sağlayan şey," dedi Mona. "Aileyi bir şeylerin bir arada tutabileceği fikri. Çocuk sahibi olmak, aile toprağını korumak..."

"Sence bunlar işe yarıyor mu?" diye sordu Chloe yukarıdaki seslerin arttığını duyarak.

"Gerçek annelerimize soralım," dedi Mona.

Chloe şeffaf beyaz ağaçlara baktı. Başını salladı ve tek kelime söylemedi. İhtiyacı yoktu. Sessizlikte, Mona'nın zayıf, özel hıçkırıklarını duyabiliyordu.

10

Pazar sabahı, o kadar erken kalkıp o kadar erken dışarı çıktı ki Sharon Chadwick'in ona iyi bir kahvaltı hazırlayacak vakti bile olmadı. Chloe'nun domuz pastırması ve yumurta ya da geleneksel pazar yemeğini yiyeceğinden değil, ama Sharon ona, yulaf ezmesi ya da İngiliz ekmeğinden tost yapabilirdi ona o şans verilseydi.

Sharon bunun yerine mutfakta Eli'nin kahvaltısını hazırladı. Yumuşak peynir kesti, domates dilimledi, biraz domuz pastırması çıkardı. Kalın dilimleri birbirinden ayırdı ve onları yapışmayan tavaya yerleştirdi. Ağaçtan yapılmış masanın üzerini servisler, onlara uyan peçeteler, tabaklar ve kahverengi topraktan yapılmış bardaklarla doldurdu.

Pastırmalar cızırdamaya başladığında kahveyi hazırlamaya başladı. Ağır yürüyüşünden Eli'nin merdivenlerde olduğunu anladı. Kalbi atmaya başladı. Yatağa birbirine kızgın bir şekilde girmişlerdi. Duyguları onun çok sıcak hissetmesine yol açan, neredeyse onu delirten, kafasında oluşmuş bir ateş gibiydiler. Sırtı dikti ve boynu fırının yanında dururken bir sopa gibi eğildi. Eli odaya girdi, onun arkasına geçti ve boynunu öptü.

"Üzgünüm," dedi Eli.

Sharon başını salladı. Kelimeler içinde tutsak gibiydi. Ağlamak istedi. Çok fazla şeyleri vardı: Neden birbirini mutlu etmekte daha başarılı değillerdi? Her zaman sabırlarının sonunda yaşıyormuş gibi görünüyorlardı; kızları tarafından sersemletiliyorlardı; uzun zaman önce birbirine sarıldıkları gibi sarılmıyorlardı artık.

"Ben de üzgünüm," dedi Sharon.

Eli masanın başındaki yerini aldı. Sharon erkenden, bankın üzerine bırakılmış gazeteyi almak için dışarı çıkmıştı ve gazete şimdi Eli'deydi.

"Chloe nerede?" diye sordu Eli.

"Çalışıyor," dedi Sharon kaşlarını kaldırmış ona bakarken.

"Tanrının cezası tezgahta. O işe yaramaz şeyi bebek kardeşimden almak için çok mu yaşlıyım?" Kafasını salladı ama Sharon kendini rahatlamış hissetti. Dylan'ın planlarına karşı birleşmek onları güçlendirmiş gibi görünüyordu.

"Biliyorum, biliyorum. Dylan ona iş vererek ona iyilik yaptığını düşünüyor. Ama tezgah, Tanrı aşkına! Çirkin şey!"

"Bu bir bulmaca eminim," dedi Eli. "Böyle bir yerde bir elma tezgahının onu nasıl utandırdığını nasıl unutabiliyor? Kızlarla çok iyi anlaşırdı, ama onların hiçbir zaman buraya gelmelerini istemezdi..."

"Hatırlıyorum," dedi Sharon. Yumurtaları kırdı ve omlet yapmak için tavaya koydu. Liseden beri Chadwick kardeşleri tanırdı. O zamanlar, gelişim bütün kasabayı sarmıştı ve çiftliklerde oturan çocuklar aileleri gelişime engel oldukları için alay konusu olmuşlardı.

"Diğer çocukların bizimle alay ettikleri gibi Chloe'yla da alay etmelerini istemiyorum," dedi Eli.

"Biliyorum," dedi Sharon. Çocuklar hiçbir zaman onlara duyurmadan, Chadwick kardeşleri "elma toplayıcıları" diye çağırırlardı.

"O çok duygulu. Bir kuş yuvadan düşerse parçalara ayrılır. O markette hayvanlara zarar verildiği için bütün olanlar..."

Sharon cevap vermedi. Düşünceli bir halde peynirleri serpti ve domatesleri yumurtaların içine dilimledi. Kocasına katılmıyordu. Chloe'-

nun kocaman bir kalbi vardı, bu doğruydu ama Eli duygusallığı güçle karıştırıyordu.

"Chloe kendisi için savaşabilir," dedi Sharon. "Ve diğerleri için de."

"Evet ama şu ana kadar hiçbir yazını çalışarak geçirmemişti," dedi Eli. "Onu bizim için kullandıkları isim olan "saman tohumu" ya da "elma toplayıcısı" diye çağırabilirler."

"Böyle şeyler onun canını sıkmaz," dedi Sharon.

Eli garip bir ses çıkardı kafasını sallayarak. "Tamam ama böyle şeyler önemlidir; yani insanların ne düşündükleri. Dünyayı kurtarmakla çok meşgul ve kendi hayatının kaybolup gittiğini fark etmiyor. İlerisi için düşünmeye başlaması gereken yaşlarda. Üniversite geliyor...Ama o sporla, yıllıkla, okul ödevleriyle ilgileniyor mu? Onun iyi okullara girebilmesini sağlayacak şeylerle? Hayır. Özgeçmişine yazabileceği bir iş arıyor mu?"

"Biliyorum, biliyorum," dedi Sharon bu konudan Eli'yi uzaklaştırmak isteyerek ona bakarken. Gün böyle iyi bir başlangıcı geçirmişti...

"Ace Fontaine onu, Anma Günü'nde, kasaya verebileceğini söyledi. İyi bir iş ve bir sürü sorumluluk, parayla oynamak ve ayrıca bu iş onun daha başka fırsatlar kazanmasını sağlayabilir. Banka, hukuk firması, evet Tanrım, bir sigorta şirketi! Yolunu çizmeyi öğrenmeli!"

"Kahvaltı neredeyse hazır," dedi Sharon.

"Çiftlik tezgahından kendine nasıl bir yol çizecek ki? Ambar mı? Ahır mı? Chloe geriye gidiyor, ileriye değil..."

Sharon omleti ikiye katladı, bir tabağa yerleştirdi, masaya koydu. Pastırmayı, Eli'nin sevdiği gibi çok pişmiş yapmıştı, birkaç dakika yağını çekmesi için kağıt havlunun üzerine çatalla bıraktı. Chloe'nun ahırlarındaki kendi bacaklarını bile kaşıyamayan domuzlar hakkında söylediği kızgın sözler geldi aklına. Tam bu anda bacağında bir kaşıntı hissetti. Bacağını salladı. Beklenmedik zamanlarda Chloe onu derinden etkiliyordu.

"Hım, harika bir kahvaltı," dedi Eli onu öpmek için masaya dayanmaya çalışırken.

"Teşekkür ederim," dedi Sharon kahve fincanlarını doldururken.

"Seni bu kadar yorduğum için üzgünüm," dedi Eli kafasını sallarken.

"Onun için en iyisini istiyorsun."

"O sadece, bu sadece, o çok..." durakşadı Eli ve kafasını kaldırdı. "Çok farklı."

Sharon gülmeyi denedi. "On beş yaşında biriyle dolu yaşama hoş geldin. Bütün arkadaşlarımız bunun çılgınlık zamanı olduğunu söylüyor. Ve en azından üç yıl daha böyle olacak. Ergenlik çağındakiler başka bir gezegenden gelmiş uzaylılar. Onlar doğuştan farklı."

"Gerçekten, neden bu mu merak ediyorum," dedi Eli. "Ya da..."

Sharon bir parça omlet böldü ve göğsünün sıkıştığını hissetti.

"O bizden çok farklı çünkü..." diye başladı Eli.

"Hayır Eli. O bizim. Biz onunuz. Biz bir aileyiz."

"Bazen ona bakıyorum ve yardım et bana, merak ediyorum..." Eli gözlerini kapattı.

"Eli," dedi Sharon, kapının arkasına bakıp Chloe'nun orda olmaması için dua ederek. "O bir genç kız. Hepsi bu. Senin söylediklerini duymadan kes şunu!"

"Biliyorum. Üzgünüm," dedi Eli. Biraz domuz pastırması yiyip, biraz da kahve içti. Gözleri endişeli görünüyordu. Ace'le olan olay onu utandırmıştı. Eli toplumdaki yeriyle gurur duyardı. Öğretmenler birliğini ve papazları o sigortalamıştı. Düzenli olarak yardım derneğine katılıyor ve insanların Ace'in marketinde Chloe'nun yol açtığı rezaleti biliyor olmaları fikrine katlanamıyordu. Bu gerçeğe rağmen, Sharon onun şu andaki mutsuzluğunun Chloe'dan çok erkek kardeşi Dylan'la ilgili olduğunu biliyordu.

Dylan ondan dört yaş daha küçük olmasına rağmen, Eli her zaman kardeşinin gölgesinde kalmıştı. Dylan lisede popüler, atletik, cesur bir adamdı; Eli şafaktan karanlığa kadar çalıştığı meyve bahçesinde çizmişti yolunu. Dylan'ın basketboldeki yeteneği ve çekiciliği ona Brown Üniversitesi'nin kapılarını açmıştı. Meyve bahçesinin yükünü omuzlarından silkelemiş, Ivy Ligi'ne gitmiş ve asla arkasına bakmamıştı.

Üniversite yıllarında ikinci sınıfta Bütün-Ivy, üçüncü ve dördüncü sınıflarda ise Bütün-Amerikan takımlarının basketbol yıldızıydı. Hepsi Eli'nin sadece hayal edebileceği bir şekilde Dylan'a davranan, çok zengin kız arkadaşları ve öğretmenleri vardı. Kız arkadaşlarından birinin ailesi onu Avrupa'ya götürmüş, diğeri onu Bermuda'ya yat gezisine çağırmıştı. "Devlette" bir işte çalışmaya başlamıştı. Büyük sır, hiç kimsenin bilmemesi gerekiyor, ama tabii ki herkes tahmin ediyor: CIA mi yoksa FBI mı? Dylan hiçbir zaman o iş hakkında konuşmadı. Ve Eli hiçbir zaman onun ağzından laf alacak şansı elde edemedi, çünkü bil bakalım neden? Çünkü Dylan eve hiç gelmedi.

Washington'da, Georgetown adı verilen bir yerde kiremit bir kasaba evinde bekar hayatı yaşadı. Sharon ziyaretlerini hatırladı. Sharon belki de onun yatak odasında ve oturma odasında bulunan eşyalardan bile daha değerli bahçe mobilyaları, çardak, güller ve sarmaşıklar kaplı yeşil bir hazineye benzeyen bahçeyi gördüğünde ürkmüştü. Bu Dylan'ın zenginliğiyle değil, onun parasını nasıl harcayacağını bilmesiyle ilgiliydi. Ve görebildikleri eşyalardan, onun bir kız arkadaş bulmak ya da eşyalarıyla ilgilenmek için vaktinin olmadığını...

Bahardı. Sharon şehre doğru arabayla gittiğini hatırlıyordu. Dylan Watergate denilen bir yerde akşam yemeği ısmarlamıştı ve şimdi de Dylan'ın siyah Porshe 911S'i ile şehirde turluyorlardı.

Dylan'da bir tabanca vardı. Sharon koltukta Eli ile oturuyor ve Eli'nin silaha baktığını ve onun hakkında bir şeyler sormak istediğini hissedebiliyordu.

"Sor haydi," diye fısıldadı Sharon kendisi öğrenmek için daha heyecanlı bir halde. "Kızmayacaktır."

"Dyl, şu anda görevde değilsin değil mi?" Eli sordu.

"Evet," dedi Dylan.

"O zaman silah neden yanında?"

"Bu sadece iş," dedi Dylan. "Hiçbir zaman bilemeyeceğim."

"Kötü çocuklar tahtaların arkasından çıkarlarsa ne olur?" Eli kıkırdadı.

Dylan gülmeden başını salladı.

"Neyse, neler yapıyorsun?" diye sordu Sharon. Dylan'ın neredeyse Eli kadar uzun olduğunu biliyordu; Eli ya da onun ailesi bu konuyu konuşmasını istememesine rağmen, Sharon onu daha genç olanmış gibi değerlendiriyordu. "Senin *devlet* için çalıştığını biliyoruz..." Bundan sonra hepsi onun Birleşik Devletler Polis Müdürlüğü'nde çalıştığını anladılar.

"Koruyorum ve hizmet ediyorum," dedi Dylan yüzünde bir sırıtmayla.

"Peki ya biz Rhode Adası'na geri döndüğümüzde senin gizli işlerini açıklarsak? Hadi, biraz ciddi ol," dedi Eli.

"Uyuşturucu bölümündeyim," dedi Dylan.

Onun biraz daha açıklama yapmasını beklediler. Eli elini kaldırdı,"Tamam hadi..." Dylan devam etmediğinde, Sharon Eli'nin kızmaya başladığını hissetti. Onun dizinde oturduğu için, onun kızgınlığını teninde hissedebiliyordu. "Ben senin kardeşinim. Bazı şeyleri anlatmak için bana bile güvenmeyecek misin?"

"Sana her konuda güveniyorum," dedi Dylan sessizce. "Sadece bu konu hakkında konuşmayı sevmediğimi hiç düşündün mü? Seninle bir ilgisi yok..."

"Tamam bitir şunu," dedi Eli. Alışık olduğundan daha fazla şarap içmişti akşam yemeğinde ve Sharon onun yavaş yavaş kızmaya başladığını hissedebiliyordu.

"Tamam," dedi Sharon burnunu Eli'nin boynuna sürterek. "Hadi..."

Eli'nin kolları onu çevrelemişti; çok sıkı bir şekilde birbirlerine kenetlenmişlerdi. Belki onu kendinden biraz daha uzak tutmak isterdi ama bu şu anda imkansızdı. Araba şehirde yol almaya devam ettikçe, Sharon kocasının rahatladığını hissediyordu.

Dylan onları bir köşeye götürdü. Sanki arabadaki gerginlikten habersizmiş gibi tepkilerini merak ederek onlara baktı. Sharon Tidal Havuzu'nun siyah suyundaki yansımalarına, aydınlatılmış Jefferson Anıtı'nı çevreleyen beyaz ve parlak kiraz ağaçlarının güzelliğine baktı.

"Aman tanrım," dedi Sharon.

"Güzel," dedi Eli. "Elma ağaçlarıyla dolu bir ülkeden geliyoruz ve sen bize meyve ağaçlarını gösteriyorsun."

"Meyve bahçesi nasıl?" diye sordu Dylan.

"Bir enkaza ve çöplüğe dönüşüyor," dedi Eli. "Babam kötü sona kadar onu elinde tutuyor. Beş farklı yatırımcıdan altı bin dolar elde edebilirdik, ama hayır..."

"Babam onu elinde tutmalı," dedi Dylan. Güzel kokulu hava onları kuşatmıştı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Eli.

"Dünyanın ihtiyacı olmayan şey; başka bir ev projesi, başka bir kesim."

"Hayır ve ev için başka bir ipoteğe daha ihtiyacımız var. O toprak için ne kadar vergi ödendiğini biliyor musun?"

"Evet," dedi Dylan. Ve Eli sessizliğe gömüldü, çünkü herkesin bildiği gibi Dylan, ailesine meyve bahçesinin ihtiyaçlarını karşılamaları için para gönderiyordu. Zengin değildi, ailesi onun mükemmel bir işi olduğunu düşünse de sadece bir devlet işçisiydi, ama meyve bahçesine çok düşkündü. Ve bu, babaları için onu bir kahraman haline getiriyordu.

"Toprak kendi ihtiyaçlarını karşılayamıyor," dedi Eli boğuk bir sesle. "Ve bana, eğer dünyanın başka bir ev atılımına daha ihtiyacı yoksa neye ihtiyacı olduğunu söyle."

"Dünyanın daha fazla meyve ağacına ihtiyacı var, öyle değil mi Sharon?"

"Yorum yok," dedi Sharon gülmeye çalışarak. "Chadwick erkeklerinin arasına girmekten daha iyi fikirlerim var."

"Şuna bak," dedi Dylan pembe yeşil bir bulut gibi şehri yansıtan suyun, üzerinde yüzen kiraz ağaçlarını işaret ederek. "Doğru kızla karşılaştığımda, ona tam burada evlenme teklif edeceğim. Ya da evde, meyve bahçesinde."

Eli en sonunda kendini tutamayıp kafasını sallayıp gerçek bir kahkaha koyuverdi. "Büyük kanun adamı. Tanrının cezası bir Porsche'n var, ülkede dolaşıp duruyorsun, en iyi restoranları biliyorsun, ve sen *bunun* romantik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bir şey var, bu kullanılmış bir Porsche ve bir şey daha, evet dediklerini yapıyorum," demişti Dylan.

"Ona söyle Shar," dedi Eli onu dirseğiyle dürterek. "Sen bir kadınsın. James Bond'un mum ışığında bir Fransız restoranında mı yoksa havada çürümüş elma kokuları, etrafında sivri sinekler, bileğine kadar çamur içinde bir yerde mi evlenme teklif etmesini istersin?"

Sharon Dylan'ın yüzüne bakmıştı. Her yanıyla Eli'nin erkek kardeşiydi: güçlü, kemikli, duygulu derin gözler. Ama bu tek yönde, çok farklıydılar: Eli evden hiç ayrılmamıştı ama her zaman evi geride bırakıp gitmeyi istiyormuş gibi görünüyordu. Dylan evi mümkün olduğunca çabuk bırakıp gitmiş, ama meyve bahçesini dünyadaki her yerden daha fazla seviyormuş gibi görünüyordu.

"Doğru kızı bulduğun sürece," dedi Sharon. "Nerede olduğun sorun olmayacaktır."

Kardeşler güldüler; acaba Dylan kardeşinin gülüşündeki hüznü duyabilmiş miydi? Eli onu bu politik cevabından dolayı kutladı ve Dylan onları bütün o güzel, aydınlatılmış anıtların yanından tekrar geçirerek arabayı evine, Georgetown'a doğru sürdü. Eli'nin ve Sharon'ın gözleri bütün yol boyunca saatteydi.

Anlamaya çalışıyorlardı. Ayın zamanının her zaman farkındaydılar ve o gece önemli bir geceydi. Dylan'ın misafir odasındaki kanepe yatağın üzerinde seviştiler; o günden sonra, romantizm bitti. O günden sonra, sevişmek bir bilim oldu sadece. Yumurtlamanın aylık periyotları, yumurta üretiminin ve sperm sayısının grafikleri, ilk kucaklaşmadan sonra onları saran başarısız olma korkusu. Öpmeye bile üşendikleri bazı geceler olmuştu.

Olay bittiğinde, Sharon doğum uzmanının önerdiği gibi yumurtaların duvardan destek almaları için sırt üstü yatardı. Eli ise kendi tarafına dönüp uykuya dalmış olurdu ya da öyleymiş gibi numara yapardı. Sharon hâlâ Dylan'ın arabada söylediği sözleri duyabiliyordu: çiçek kokulu hava arabaya dolarken, doğru kıza evlenme teklif etme hayali. Kulağa çok romantik geliyordu. Bazı hayatların gerçekten bu kadar basit olup olamayacağını merak etti ve kalbi sızladı.

Kalbi şimdi de sızladı, Eli gazetesini okurken, o ise kahvaltı masasında otururken. Dylan aşkı bulmuştu; Amanda'ya evlenme teklif etmişti, ama meyve bahçesinde değil, Amanda'nın babasının NewPort Limanı'na demirlemiş yatında. Düğün Amanda'nın ailesinin "küçük evinin" çimenlerinin üzerinde yapılmıştı: Bellevue Caddesi'nde harika çimlere sahip ve denizi tamamıyla gören Maison du Soleil.

Dylan Newyork'taki Amerikan Polis Ofisi'ne atanmıştı ve onlar da Georgetown'dan Yukarı Doğu Yakası'na taşındılar. Sharon ve Eli'nin yıllar süren denemelerden sonra Chloe'yu evlat edindikleri yıl, onlar da bir yıl gibi kısa bir süreden sonra kendi bebeklerine sahip oldular.

Eli, Sharon ve Chloe; Dylan, Amanda ve Isabel.

Aileleri her yönden birbirinden farklı olan Chadwick kardeşler. Mücadele eden kardeş, zengin kardeş. Evlat edinilmiş çocuk, gerçek çocuk. Küçük kasaba, büyük şehir. Meyve bahçesi hayatı, Manhattan hayatı.

Ama ölüm harika bir eşitleyiciydi; hiçbir şey bir adamı karısının ve kızının öldürülmesinden daha çabuk meyve bahçesine geri döndüremezdi. Babası yıllar önce ölmüştü, ama onların meyve bahçesini satma ya da elde tutmaya devam etme konuları son gönlerde, Virginia elden ayaktan düştüğünde, su yüzüne çıkmıştı.

Sharon gözlerini kapattı. Elma çiçeklerinin kokusu onu Georgetown'daki o geceye götürerek mutfağa doldu. Şimdi bildiklerini o zaman bilselerdi acaba ne olurdu?

Amanda'yı ve onun yaptığını düşündü. Yaşasaydı Dylan onu hiç affeder miydi? Sharon bu sorunun hiçbir zaman cevaplanamayacağını biliyordu. Diğer soruların da hiçbir zaman cevaplanamayacaklarını bilerek gözlerini açtı. Hatta bazıları sorulamıyordu bile.

Biraz önce Eli'yi durdurmuştu: "Bazen ona bakıyorum ve yardım et bana, merak ediyorum..."Bu sorunun sonu şu olabilirdi: "Bizim gerçek çocuğumuz nasıl olurdu acaba, merak ediyorum..."

Sharon da bazen aynı şeyi merak ediyordu. Sadece kelimelerin ağzından dökülmesine izin vermiyordu. Ve aslında "gerçek çocuk" ne anlama geliyordu? Çünkü o Chloe'yu bu dünyadaki her şeyden daha fazla

sevdi; ilk günden beri onu çok sevdi. Chloe gerçekten bile daha gerçekti. Sharon iştahı kalmamasına rağmen yemeyi sürdürdü. *Biraz kilo almak için iyi bir yol* dedi kendi kendine. Geçen yıl yedi kilo almıştı. Hayat stresliydi.

Dylan'ın traktörünün sesini duydu. Ve uzaktan gelen çekiç seslerini; Chloe tezgahı tamir ediyordu. Eli'nin yüzündeki kasların gerildiğini gördü.

Evet, hayat çok stresliydi.

11

Bir sonraki hafta Dylan fidan dikmek için birkaç gün ayırdı. Şu ana kadar bahar oldukça kuru geçmişti, bu yüzden de toprak işlenmek için çok sertti. Sert bir rüzgar esti ve alçak, tabanca grisi bulutlar başlarının üzerinde hızla hareket etmeye başladılar. Beyaz çiçek yaprakları ağaçlardan aşağıya düştüler; yeni yapraklar bazı insanların körfeze göç etmeye başladıklarını gösterir gibi bir sincabın kulağı büyüklüğündeydiler. Dylan'ın bacağı, ameliyat olduğu yerden ağrıyordu ve bu yağmur işaretiydi. Çelik iğneler asla yanılmazdı.

Fidan dikmek için giderken, yolunun üzerinde, bazı eski köklere zarar veren kirli motosiklet lastiklerinin yayıldığı yerde, bir takım izlere rastladı. İzleri elleriyle takip ederek çömeldi. Ağaç soyulmuştu ve kabuğun altı ortaya çıkan bir kemik kadar beyaz ve sıyrıktı. Dylan kafasını salladı. Çocuklar her zaman meyve bahçesinin, yollardan ve izlerden anlaşıldığı kadarıyla, gizemli ağaçlarına doğru sürüklenirlerdi.

Dylan yeni ağaçların kök sistemlerinin iki katı fazlası, iki ayak derinliğinde çukurlar kazdı. Köklerin yayılmasını kolaylaştırmak için, kenarlardaki pislik tabakalarını temizledi ve toprağın birazını çukurlara

geri attı. Her ağacın köklerini toprağa iyice yerleştirdi, birbirinin içine geçmemiş ya da hepsinin aynı yere toplanmamış olmasına dikkat etti.

Köklerin etrafındaki toprağı değiştirirken, hava kabarcıklarının kalmaması için toprağı elleriyle sıkıştırdı. Aşının topraktan yeterince yüksek olmasına özellikle dikkat etti. Toprağı kapatırken, sanki sevdiği bir şeyi gömmüş gibi hissetti. İsabel'i düşündü. Onu toprağa gömdükleri günü hatırladı.

Yağmur başladı. Damlalar kocamandı ve kuru toprağa yayılıyorlardı. Hızlı ve sert bir şekilde toprağa düşüyorlardı ve kısa bir süre sonra toprağı çamura dönüştürmüşlerdi bile. Beyaz elma çiçeklerini sanki taşladılar, dalları ve yeni yaprakları düşürdüler. Dylan çalışmayı sürdürdü. Elleri küreğin sert sapını tutmaktan iyice kabarmıştı ve kanamaya başladı. Yağmur kanını suya karıştırdı ve sonra da toprağa doğru sürükledi.

"Merhaba!"

Sesi duydu ve kafasını kaldırdı. Mavi bir araba park etmişti ve bir kadın ona doğru yaklaşıyordu. Bu Jane'di. Beyaz bir tişört ve solmuş bir pantolon giymişti; ayağında ayakkabıları, gözlerinin önünde de saçları vardı.

"Kekleri getirdim!" dedi arkasını işaret ederek. "Arabadalar!"

Dylan küreğe yaslandı. Neredeyse bitmek üzereydi ve durmak istemiyordu. Ağaç dikerken bir süreliğine de olsa bir şey onun yaşadıklarını unutmasını sağlıyordu; köklerde, toprakta ve düşen yağmurda kaybolmuştu ve geri gelmesi bir dakikasını aldı. Ona koşarken ıslanan ve yeryüzüne düşmüş bir melek gibi görünen Jane'e baktı.

"Onları nereye bırakmalıydım?" diye sordu Jane.

"Meyve bahçesine kadar gelmene gerek yoktu," dedi Dylan.

"Yoldan sana seslendim ama duymadın," dedi Jane.

"Üzgünüm," dedi Dylan. Terleyince çıkarttığı pamuklu bir gömlek giymişti. Gömleği, hâlâ oldukça kuru görünen, eski, köklü bir ağacın dalına asmıştı; onu aldı ve Jane'in başını yağan yağmurdan korumaya çalıştı. Küçük bir kir kütlesi Jane'in gözlerine doldu. Jane gülerek başını silkeledi. Şimdi yanağında bir çamur parçası vardı.

"Kekler?" diye sordu dudaklarında bir gülümseme.

"Onları evime bırakmaya ne dersin?" dedi Dylan.

"Çitleri geçince önüne çıkan araba yoluna dön hemen, ben de oraya yürür, seni orada karşılarım."

Jane arabasına koşarken başını salladı.

Jane Dylan'ın tarif ettiği yolu takip etti: Çiti takip edip sonra araba yoluna döndü. Elleri titriyordu. Dylan onun kafasını gömleğiyle kapatmaya çalıştı. Aslında sakalıyla onun yanağını boyadı. Arkadaşça gülümsedi ama Jane bu gülümsemeye karşılık veremedi. Kekleri teslim ediyordu ama gizli amacının peşindeydi.

Dylan büyük, beyaz bir çiftlik evinde yaşıyordu. Doğru kelime "gezme" olabilirdi. Evin şömineleri vardı. Panjurlar koyu yeşil ve sarıydı. Ön avluda eski bir dilek kuyusu vardı. Parlak kırmızı bir kamyonet, eski görünüşlü gri kırmızı bir ambarın önüne park edilmişti. Jane izlerken, Dylan meyve bahçesinden çıktı, ön merdivenlere geldi ve Jane'e içeri gelmesini işaret etti.

Jane keklerle dolu sepeti kaptı ve kekleri yağmurdan korumak için hızlı bir şekilde eve koştu. Dylan kapıyı açtı; Jane içeri girdi. Ön koridor karanlıktı. Islak köpekler gibi başlarını silkelediler. Dylan ona mutfağı gösterdi ama oturma odasından geçen Jane her sandalyenin üzerinde uyuyan kedileri fark etti.

"Kediler yağmurlu günleri sever," dedi Jane.

"Evet, haklısın bir sürü kedimiz var," dedi Dylan.

"Çok güzel," dedi Jane.

"Evi kocaman bir tüy balosu gibi kokutuyorlar," dedi Dylan. "ama zararlı şeyleri de kontrol ediyorlar."

"Zararlı şeyleri kontrol etmek mi?"

Dylan başını salladı. Krem renginde eşyaları, kaplanmış bir masası ve ince tahta ayaklı ve solmuş çizgili perdeleri olan mutfaktaydılar. Jane bu odadaki eşyaların 1955'ten beri hiç değiştirilmediği fikrine kapıldı.

"Kediler sıçanları yer," dedi Dylan. "fare ve yılanları da."

"İyi kediler," dedi Jane.

"Elmalarımızı ambara depolarız ve aralık ayında aniden her yerden yaratıklar ortaya çıkar. Erkek kardeşim fareleri öldürmek için zehir önerdi...bütün aile gerçekten reddetti."

"Neden?" diye sordu Jane.

"Chloe," dedi Dylan ve bu isim, Jane bugün bu ismi duyacağından emindi, bütün vücuduna elektrik yaydı.

"Chloe'nun ne bağlantısı var?"

"Çok kızmıştı. Fareleri zehirlemek mi?" Dylan kafasını salladı. "Chloe kendini zehirlemeyi tercih eder. Eli, ona fareleri çok güzel uyutan özel bir zehrin olduğunu, onları rahatça rüyalar ülkesine götürdüğünü anlatmayı denedi ama Chloe zehri kullanırsak evden kaçacağını söyleyerek bizi tehdit etti."

"Chloe hayvanları seviyor," dedi Jane bir inci tanesi kadar değerli bu yeni bilgiyi aklında tutarak.

Dylan başını salladı. Kollarını vücuduna sarmış bir halde Formica marka tezgaha dayandı. Uzun boyluydu ve vücudu güçlü ve genişti ama yüzü bir çiftçinin yüzüne benzemiyordu. Jane onun gözlerinin çok güzel olduğunu düşündü. Bakışları çok derindi. Shakespeare'e giden yolu bilen bir adam gibi görünüyordu. Jane, istemeden, Jeffrey'yi düşündü ve sonra aşağı baktı. Bunu yaptığında, Dylan'ın botunun üzerine bir damla kan aktı.

"Bir yerin kanıyor," dedi Jane.

"Evet," dedi Dylan avucuna bakarak. Kağıt havluya uzandı. "Dursana," dedi.

"Eline ne oldu?"

"Masa başında çok fazla yıl harcadım," dedi Dylan.

Onun devam etmesini bekleyen Jane başını salladı. Dylan havluyu bastırdı, tampon gibi kullandı ve attı. Aynı anda, başka bir damla botunun tepesine aktı.

"Elini bana ver," dedi Jane mutfağın diğer tarafından ona doğru gelirken.

"Sen doktor musun?"

Jane ciddi ciddi başını salladı. "Evet." Dylan'ın elini ellerinin arası-

na aldı. Teni yanık ve sertti. Ellerinin tırnakları kirden kararmıştı. Kabarcıklar her iki elin de avuçlarını kaplamıştı ve sağdakiler patlamış ve kanıyordu. Jane lavaboya doğru yürüdü ve ağır kromdan yapılmış "sıcak" ve "soğuk" yazan muslukları açtı.

"Eski yapı hoş bir mutfağın var," dedi Jane suyun ısınmasını beklerken, Dylan'ın eli hâlâ elinde.

Dylan başını salladı. "Ben burada yetiştim."

"Sana çocukluğunu mu hatırlatıyor?"

"Eve ilk gelişimde hatırlattı. Ama şimdi sadece benim yaşadığım yer. Gerçekten sen bir doktor musun?"

"Evet," dedi Jane ciddi bir şekilde.

"Bir psikiyatr mısın?" Dylan güldü.

"Aa senin çocukluğunu sordum diye mi? Çok akıllısın. Ama hayır. Ben bir beyin cerrahıyım." Bileğinin iç kısmıyla suyun sıcaklığını kontrol etti. "Canını yakabilir."

"Dayanıklıyımdır."

"Tamam, işte geliyor," dedi Jane onun elini akan sıcak suyun altına sokarken. Elinin kanını ve kirini yıkadı. Avucu çıplaktı ve Jane suyun canını yaktığını biliyordu. "Çok cesur davranıyorsun."

"Teşekkür ederim. Senin bir pastacı olduğunu söylediğini hatırlıyorum."

"Evet öyleyim," dedi Jane. "Ama bir çok defa elimi kestim ve ilk yardımın nasıl yapıldığını biliyorum...Bu da beni bu işe yetkili kılıyor. Antiseptiğin var mı?"

Dylan lavabonun altındaki dolabı açtı ve üzerinde kızıl haç olan bir kutu çıkardı.

Jane güldü. "Ben aslında bir doktor değilim."

Dylan ona geri gülümsedi. "Bunu anlamıştım. Daha önceki hayatımda, birisi gerçekleri söylerken anlardım. Sana karşı biraz gevşek davrandım çünkü sanırım benim düşünmemi kolaylaştırmaya çalışıyordun."

"Çok akıllısın. Devam et," dedi Jane elini bir kağıt havluyla kurulayıp, kutuyu açıp, bir tüp yara merhemini çıkartırken. Merhemi yara-

ya sürdü ve daha sonra da elini uzun bir sargı beziyle yavaşça sardı. "İşte oldu."

"Vay," dedi Dylan. "Yenisi kadar iyi."

Jane başını salladı. Dylan ona bir sandalye vermek için yemek masasına uzandı. Jane oturdu. Masa krem renginde kaplanmış ve köşeleri güllerle süslenmişti. Dylan'ın mutfağı zaman kapsülü gibiydi. Jane kendini başka zamandaki bir eve, gençliğine seyahat etmiş gibi hissetti.

"Sakın mutfağını yenileme," dedi Jane. "Newyork'taki insanlar böyle bir mutfağa sahip olabilmek için bir servet ödeyebilirler."

"Evet Newyork," dedi Dylan.

Jane önce etrafına baktı sonra da Dylan'a bakıp gülümsedi. "Newyork'u özlüyor musun?"

Dylan başını salladı. "Hayır."

"Favori restoranlarımız ve yaşadığımız yerler hakkındaki hikayelerimizi birbirimize anlatmalı mıyız?"

"Ve aynı büfeden gazete aldığımızı ortaya çıkarmalı mıyız?"

"Hayır. Benim gazetem eve teslim edilirdi."

"Benimki de," dedi Dylan sırıtarak.

"Tamam o zaman ortak gazete büfesini unut. Başka bir şeyler olmalı."

Dylan başını salladı ama bir şey söylemedi.

"Komik," dedi Jane. "Burada, Rhode Adası'nda yetiştim ve buradan bir an önce gitmek için bekleyemedim. Şehirdeyken, kendimi Newyork'lu gibi hissediyorum. Orası yaşamak için çok sıkı bir yer. Beni hep en uçtaymışım gibi hissettiriyor ve yaşadığımı anlıyorum. Daha sonra Twin Rivers'a geliyorum ve sanki buradan hiç gitmemişim gibi hissediyorum..."

" 'En uçta olmak' nasıl iyi bir şey olabilir ki?" diye sordu Dylan Jane'in son söylediğini atlayarak. Komiklik gözlerini terk etti; Jane'i izleyerek tezgaha dayandı.

"Tamam," dedi Jane. "Neye takıldığını anlıyorum. Çok iyi olmayan yoğun şeylere..." Jane düşündü. "Gece caddeden aşağıya yürümek, her zaman kimlerin etrafında olduğunu, kimin arkanda olduğunu bil-

mek...ve caddede karşıdan karşıya geçmek, kırmızı ışığa hiç güvenmemen gerektiğini biliyorsun çünkü sarı bir taksi sanki kimse yokmuş gibi gelebilir, kırmızıda geçebilir ve sen de tarih olabilirsin...ya da birinin balkonundan başına bir çiçek saksısı düşebilir ve beynin...ya da bir polis bir soyguncuyu öldürüyor olabilir ve her zaman çapraz ateşte kalıp yaralanma riskin vardır..."

Dylan ifadesiz bir şekilde dinleyerek durdu.

"Ama harika bir 'en uçta' olma yönü de var," dedi Jane. "Bir nisan sabahı Charles Caddesi'nden aşağıya yürümek ve seni şiir yazmaya iten çiçek açmış armut ağaçlarını görmek. Ve bir cuma sabahı gazeteyi açtığında Eliot Feld Balesi'nin o gece Joyce Tiyatrosu'nda olduğunu görmek ve bilet almak için onları aramak. Temmuz ayında gece yarısı sıcaktan uyanmak, Narragansett Körfezi'ni özlemek ve limandaki rüzgarı hissetmek için Battery Parkı'na yürümek ve Staten Adası vapuruna binmek gibi."

"Bana sanki şehri seviyormuşsun gibi geldi," dedi Dylan.

"Aşk, nefret aynı anda. Ama çoğunlukla aşk." Jane gülümsedi ve omuz silkti. "Bu Newyork."

Dylan başını salladı.

Jane mutfağa göz gezdirdi. Resmi gördüğünde kalbi hızlandı, hızla çarpmaya başladı: Chloe ve başka bir kız, çiçeklerle çevrelenmiş, altı ya da yedi yaşlarındayken kollarını birbirine dolamışlardı. Jane sanki kazara görmüş gibi yavaşça resmin asıldığı duvara doğru yürümeye başladı.

"Buraya nasıl geri geldin?" diye sordu Dylan'a.

"Toprağı seviyorum," dedi Dylan basit bir şekilde.

Bu basit cevap Jane'i, bir süreliğine, Chloe'nun resmine bakmaktan alıkoydu. "Meyve bahçesini mi demek istiyorsun?"

Dylan başını salladı. "Bahçe uzun zamandır ailemin. Büyükbabamın dizinde traktöre bindiğimi hatırlıyorum. Ağaçların kabuklarından, yapraklarından onları tanımayı öğretmişti bana...Babam Eli'nin, o benim erkek kardeşim..."

Jane kızını evlat edinen adamın adına tepki vermeden olduğu yerde durdu.

"...ve benim üniversiteye gitmemizi, hayatımızda topraktan başka şeylerle uğraşmak için de şansımız olmasını istedi. Oldu...Ama ben hiçbir zaman eve geri dönme fikrinden vazgeçmedim."

"Newyork'ta yaşarken elma ağaçlarını özledin, öyle mi?" Jane güldü.

Dylan başını salladı. "Bir anlamda evet. Harika bir hayatım vardı. Üniversiteye gittim, D.C.'de yaşadım, her yeri gezdim, Newyork'ta yaşamaya alıştım. Ne zaman şehir çok büyük ya da kalabalık görünse..."

"Ki her zaman öyledir," dedi Jane.

"Burada olmayı hayal ederdim. Çılgınca..."

Jane istekli bir şekilde bekledi.

"Kendimi hemen ortada durmuş bir halde hayal ederdim," dedi Dylan. "Görebildiğim alana yayılmış ağaçlar etrafımda olurdu. Bütün o boşluk ve hava ve bütün o yeşillik..."

"Tekrar nefes alabildin."

Dylan başını salladı.

"Babam ve büyükbabam bana nasıl fidan dikileceğini öğretmişti," dedi Dylan. "Ben gençken, kendi sebze bahçem vardı. Küçük kare bir toprak parçasında birkaç tane domates. Ama ben onları büyüttüm. Bu bana kendimi iyi hissettirirdi."

Jane tekrar resme döndü. Chloe ve diğer kız çiçekler arasında diz çökmüşlerdi. Jane, diğer kıza bakarken gözleri sevgi dolu olan Chloe'nun kocaman güzel gözlerine baktı. "Ailede başka bir bahçıvan daha var gibi görünüyor," dedi Jane kalbi hızlı hızlı çarparken.

Dylan cevap vermedi.

"Chloe resimde kaç yaşında?" diye sordu Jane.

"Beş yaşında. Her ikisi de beş yaşındalar."

"Diğer kız kim?" diye sordu Jane.

"Kızım," dedi Dylan.

"Chloe'yla aynı yaşta mı?" diye sordu Jane. Soru ağzından çok çabuk çıkmıştı ve Jane bir şeyin farkına varmanın en çabuk yolunu hissetti: Kızı hakkında bilmediği çok şey vardı. Onun bir kuzeni olduğunun bile farkına varmamıştı.

"Aynı yılda doğdular," dedi Dylan.

"1988'de," dedi Jane kendini durduramadan atılarak. Ama Dylan fark etmemiş görünüyordu.

"Evet," dedi Dylan.

"Chloe doğdu..."

"Şubatta. Bizim küçük mucize kızımız," dedi Dylan.

Jane çenesini sıktı ve Dylan'a bakamadı. Kelimeler bir matkap gibiydi. Onun mucizesini aldıklarını ve kendi mucizelerini yaptıklarını Dylan nasıl söyleyebilirdi? "Mucize kız?" diye sordu Jane.

"Evet. Onların bütün istedikleri sevebilecekleri bir çocuktu. Kardeşimin ve karısının. Bu harika insanların kendi çocukları olmuyordu. Bu çok adaletsiz görünüyordu. Ama sonra, bir gün evlat edinmeye karar verdiler..."

"Bir gün evlat edinmeye karar verdiler," dedi Jane kelimeler kafasında yankılanırken. "Chloe mu?"

Dylan başını salladı. "Ben onu asla öyle görmedim. Bunu bana şimdi neyin söylettiğini bilmiyorum...Sanırım onun nasıl bir mucize gibi göründüğünü hatırladım. O etrafındaki her şeyi değiştirdi. Çok neşe ve çok mutluluk getirdi."

Jane resme baktı. "Neden olduğunu görebiliyorum," dedi. "Ayni yaşta iki küçük kız çocuğu."

"Chloe şubatta doğdu. İsabel haziranda."

"Aralarında sadece dört ay var," dedi Jane. Kalbi sıkıştı. Onsuz geçen bütün hayatını düşünmeye dayanamıyordu. "Yakın olmalılar..."

"Öyleydiler."

Üzüntü içinde kaybolan Jane başını salladı. Ama daha sonra Dylan'a baktı ve onun gözlerini gördü. Boş, umutsuz ve kaybolmuş gözlerini. Altın rengi, yeşil ve kahverengi kaybolmuştu; o sanki bir hayalet olmuş gibi gözleri solgun, çay rengindeydi. Heyecanlandı.

"Öyle miydiler?" diye sordu Jane.

"Kızım..." diye başladı Dylan.

Sonraki kelimeler boğazında düğümlenmiş gibi görünüyordu. Cümlesini tamamlamak için ağzını açtı, ama tamamlayamadı. Jane keli-

melere ve düşüncelere daldığını gördü. Dylan sessizce, olduğu yerde duruyordu. Jane onun hikayesini bilmiyordu ama ne hissettiğini biliyordu. Kızı yoktu artık. Jane bunu hücrelerinde hissetti. Kaç kere aynanın karşısında durup Chloe'nun nasıl bir kadın olacağına dair ip uçları aramıştı? Tanımadığı kızından bir iz bulmak için kendi gözlerine, kendi gülüşüne kaç kere bakmıştı? Kendini "benim kızım" düşüncesiyle yakaladı.

"Ne oldu?" diye sordu yeryüzünün çekimiyle tutulan ay gibi Chloe'nun resmine takılan ve Dylan'a doğru bir adım atmaya çalışan ama atamayan Jane.

"Daha önce," dedi Dylan. "Sen Newyork hakkında konuşurken..."

Jane başını salladı.

"başımıza gelebilecek şeylerden bahsettin..."

"Yoğun şeyler..."

Dylan sargılı koluna bakıyordu; kafasını kaldırdığında, gözleri alevliydi. Gözleri artık ne boş ne de kaybolmuşlardı, ama nefretle yanıyorlardı.

"Çapraz ateş," dedi Dylan.

"Hayır."

"Evet gerçek çapraz ateş," dedi Dylan. "Tam senin söylediğin gibi: İyi çocuklar ve kötü çocuklar birbirine ateş ediyordu. Annesi ve İsabel o ateşin içinde kaldı. Ben bir memurdum, bir polis memuru. Bir olay üstünde çalışıyordum ve onları bundan uzak tutmak istedim. Ama tutamadım..."

Hâlâ resmin etkisinde olan Jane, Chloe'ya ve İsabel'e bakmak için döndü. Kendini Chloe'da gördüğü kadar, Dylan'ı da İsabel'de gördü. Dylan'ın kızı canlı, parlak, kestane rengi saçlı, Chloe'nun kucağındaki kızdı.

"Çok üzgünüm," dedi Jane.

Dylan aynı anda hem başını salladı hem de omuz silkti. Gözlerinin arasındaki çizgiler, bakışları çok derindi. Sakalı çok koyuydu ve gözleri, ırmağın suyunda yıkanmış taşların renginde, solgundular. Dylan ona bakamadı.

Kızını kaybetmenin ne demek olduğunu biliyorum demek istedi Jane.

Tekrar Chloe'nun resmine baktı. Onsuz geçen yıllarını düşündü. Chloe'nun kollarından alındığı rüyaları, hayır, kabusları hatırladı. Yastığın içindeki pamuk ıslanana kadar ağladığı ve yastığını sanki bir bebek gibi kollarında tuttuğu geceleri düşündü.

Dylan Chadwick'e baktı ve kendi kalp kırgınlığını hissetti ve bunların aynı şeyler olmadığını anladı. Hiç de aynı değildi hem de. Eğilip eline baktı ve bir hayalet gibi elindeki mavi boyayı gördü; meyve tezgahını boyadığı yerden eline bulaşan mavi boya.

Chloe tarafından ardıçkuşunun mavi yumurtasının rengine, parlak maviye boyanan, pek de sağlam olmayan elma tezgahı.

Chloe hayattaydı. Çapraz ateşte kalıp ölmemişti. Hayatını yaşıyor, büyüyordu. Jane'in ona verdiği yaşamı. Derin derin nefes alan Jane, kendini Chloe'nun resminden bir adım uzaklaşabilecek bir halde hissetti. Ve bir adım daha. Uzaklık büyüdü, bir adım, iki adım, ta ki Jane mutfaktan çıkıp kendini Dylan Chadwick'in önünde bulana kadar.

Elini tuttu.

Dylan'ın sargılı eline uzandı. Kalp atışları hızlandı. Acısının tenlerinden birbirlerine geçtiğini hissetti. Tanıdık geldi bu acı. Jane, onun kızını kaybettiğini bildiği, tek başına geçirdiği karanlık gecelerini anladı. Bunu çok, çok iyi anlıyordu.

Dylan onun elini tutmasına izin verdi. Jane Dylan'ın onu uzaklaştırması gerektiğini biliyordu. Jane'i mutfağından dışarı atmalı, ona keklerini almasını ve bir daha geri gelmemesini söylemesi gerekiyordu Jane'e göre. Çünkü onun burada olması ona, ailesine hiçbir yarar sağlamayacaktı.

Jane Chloe'yu istiyordu.

Nasıl olacağını henüz bilmiyordu ve ne yapmak istediğini de bilmiyordu ama Chloe'nun gitmesine bir daha göz yumamayacağını biliyordu. Bu yabancıya, kızının amcası olan bu adama baktı ve görmesini istedi: Kendi gözlerinde Chloe'yu görmesini istedi.

Ve aynı zamanda Chloe ile arasında olan bağlantıyı hiçbir zaman anlayamamasını diledi.

BİLGİ TEMİZ KÜLTÜR TEMİZ

12

Oda güzel ve sessizdi. Kuşlar dışarıda, ağaçlarda ötüyordu. Bir asma kuşu bir akçaağaç dalında yuvasını yapıyordu; çimenlerden ve otlardan yapılmış, yumuşak, ipek gibi asılan gri bir sepet. Margaret bu serenadı dinleyerek arkasına yaslandı. İşleme yapan Sylvie ise odanın diğer ucunda, sallanan bir sandalyede oturuyordu. Jane de pencereden kuşun yuvasını yapışını izliyordu.

"Düşüncelerin için uygun," dedi Margaret gülerek.

"Baltimore asma kuşunu izliyorum."

"Doğu asma kuşu," dedi Sylvie. "Bu onun yeni ismi. Keşke bunu yapmasalar. Bütün hayatımız boyunca bir kuşu bir isimle çağırıyoruz ve aniden bilim adamları türlere başka isim vermeleri gerektiğine karar veriyorlar."

"Virginia Chadwick bunu beğenebilir. O bu kuşların kuzey türlerinin alt türü olduğunu söyleyecektir," dedi Margaret. "Harika bir fen bilgisi öğretmeniydi. Eminim Sylvie, o sana kuşların kimliklerini yeniden öğrenmen için kesin bir sınıflandırma yapmanın yeterli olduğunu söyleyecektir."

"Kimlik her şeyin başı," dedi Jane sesinde bir titremeyle. "Kuşlar için bile."

Bu basit açıklamada Margaret'in ayak parmaklarının kasılmasına sebep olacak ne vardı? Aniden ne yaptığını fark etti: Jane'in önünde Virginia Chadwick'ten bahsetmişti.

"Üzgünüm canım," dedi Sylvie'nin yaptığı işi bıraktığını fark ederek.

"Sorun yok anne."

"Neyse, herkes yemek için ne istiyor?" diye sordu Sylvie aceleyle.

"Ben gerçekten hiçbir zaman Virginia Chadwick'i tanımadım," dedi Jane. "Sen ve o ne zaman bu kadar iyi arkadaş oldunuz?"

"Canım, neden böyle eski bir konuyu açıyorsun?"

"Benim için eski değil," dedi Jane yumuşakça.

Sylvie bu defa daha büyük bir konsantrasyonla iğne işine döndü. Kanaviçesine öyle bir eğildi ki bu eskiden ödevini yapmak için masaya eğilişini hatırlattı.

"Her ikimiz de Salve Regina mezunuyuz. O benden birkaç sınıf öndeydi. Her ikimiz de öğretmen olduk. Benim İngilizce öğrettiğim sınıfın bir kat aşağısında fen bilgisi öğretirdi; bazı yönlerden, benim öğretmenimdi. Farklı alanlarda olmamıza rağmen, onun beyninin gücüne hayrandım. Ve tabii ki, bir bağımız daha vardı."

"Katolik," dedi Jane.

"Evet, canım. Bir Katolik üniversitesiydi. O hoş bir kadındı, hoş bir kadın. Çok iyi bir arkadaş, ilgili ve candan..."

"Ve ikinizin de çocukları vardı. Senin kızların vardı ve onun oğulları."

"Evet."

"Onun oğullarını tanıyor musun?"

"Jane lütfen..."

"Dylan'ı tanıyor musun?"

Margaret kaşlarını çattı. Jane'in bebeği evlat edinen Eli hakkında bir şeyler sormasını bekliyordu. Kafası karışmıştı.

"Annesini yemeklere getirir," dedi Sylvie. "Onunla tanıştım. Neden soruyorsun?"

"Ailesine ne oldu?"

Anılar bulanıktı. Margaret anıları biraz canlandırmak ister gibi kaşlarını çattı. Virginia'nın bir ay ya da daha fazla süre okuldan izin aldığını hatırladı. Torunu ve gelini için yas tutmuştu...

"Oh tanrım, çok korkunçtu," dedi Sylvie. "Onlar vuruldular. Dylan bir çeşit, sanırım, FBI ajanıydı..."

"Hayır, bir Amerikan polisiydi," Margaret onu düzeltti. "Ülkenin en eski kanun koruyucu kurumu. Virginia'nın onunla nasıl gurur duyduğunu hatırlıyorum. Ve nasıl yıkıldığını..."

"Ne oldu?"

Duyguları çok yoğundu ve Margaret başının döndüğünü hissetti. Jane'in getirdiği oyuncak bebeğe uzandı. Onu sıkıca göğsüne bastırdı. Kendi bebeklerini tuttuğunu hatırladı. Eski oyuncak bebeği Lolly'yi hatırladı...Bir çeşit rahatlama duygusu kapladı vücudunu. Soruyu hatırlayamadı. Başını kaldırdığında, iki kızının da onu izlediklerini gördü.

Pencerenin dışında asma kuşu hâlâ şarkı söylüyordu. Siyah ve turuncu karışımı ağacın içine girdiğini gördü. Gümüş bir yumurta sepeti gibi olan yuvası daldan aşağıya doğru sallanıyordu. Şarkı çok açık ve anlaşılırdı.

"Arkadaşım Virginia bir fen bilgisi öğretmeni," dedi Margaret. "Doğu asma kuşu kuzey asma kuşunun bir alt türü. Artık hiç kimse onlara 'Baltimore asma kuşları' demiyor..."

Sylvie, John'u *Scrabble* (sözcük dominosu) oynamaya çağırdı ama şimdi bunun iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyordu. Annesi bu akşam kötü görünüyordu. Biraz zayıflamıştı ve Sylvie onun şekerini ölçtü. İnsülin seviyesi çok yüksekti ve Sylvie bir bardak portakal suyuna iki kaşık dolusu şeker karıştırmıştı. Bütün bu zaman boyunca Jane, annesiyle birlikte yatakta oturmuştu.

Şimdi, aşağıda, Sylvie etrafa çeki düzen veriyordu. Abur cuburları tepsiye yerleştirdi, buz kovasını çıkardı ve buzdolabında soda ve bira olduğundan emin olmak için bir kez daha kontrol etti. Oturma odasındaki ışıklandırmayı kontrol etti: Hiçbir şeyin çok parlak olmasını istemiyordu. Kareli gül renginde ipek bir örtüyü lambanın üzerine atarken Jane'in güldüğünü duydu.

"Endişelenecek bir şey yok," dedi Jane. "Güzel bir cildin var. Işıkları kısmana gerek yok."

"Gözlerimin altında küçük çizgiler var," dedi Sylvie hâlâ yirmi beşinde gibi görünen ablasına bakarak. "Güneşte yanmamalıydım."

"Tanrım, bütün o güzel anları harika bir cilde sahip olmak için mi sahilde harcadın? Bunun için endişelenme. Eminim senin güzel olduğunu düşünüyor."

Sylvie bakışlarını kardeşinden uzaklaştırdı ve kızardı. Jane açıkça ona sevgiyle gülümsüyordu ve bu Sylvie'yi tam kalbinden vurdu.

"Ne zaman gelecek?" diye sordu Jane.

"Sekizde. Bize katılmak ister misin?"

Jane başını salladı. "Hayır. Annemin bir şeye ihtiyacı olur diye yukarıda kalacağım."

"Son zamanlarda şeker oranları sürekli inip çıkıyor. Kilo verdi ve bence çok fazla insülin alıyor. Yarın doktoru çağıracağım."

"Sorun sadece onun şeker oranları değil Sylvie."

"Ama esas olarak..."

"Oyuncak bebekle oynuyor," dedi Jane.

"Hayır. Onu sadece bir kere eline aldı."

Jane nefes aldı. Yukarda anneleri kendi kendine konuşuyordu. Ya da oyuncak bebekle. Sylvie emin değildi ve orada öylece durup sanki bu olmuyormuş gibi kız kardeşine bakmak onu incitti. Sylvie bazı şeylerin değişmesini istemiyordu. Annelerinin hiçbir yere gitmesini istemiyordu ve Jane'in diplomatik bir şekilde bu konuyu açmak istediğini görebiliyordu.

"Devam et. Senin ne düşündüğünü biliyorum."

"Ne?" diye sordu Jane.

"O kaybediyor. Onu bir yerlere yollamak için sabırsızlanıyorsun..."

Jane kaşlarını kaldırdı. Sylvie'nin kendi söylediği sözleri duymasına izin vererek bekledi.

Sinirlenen Sylvie, tezgaha doğru döndü ve bademleri ve şeftalileri bir tabağa dizmeye başladı.

"Syl, onun daha önce nasıl olduğunu gördün mü? Çok hareketliydi ve onunla oynuyordu ve birden küçük bir kız gibi hareket etmeye başladı."

Sylvie dudaklarını ısırarak başını salladı. "Tamam, o üzgündü." Kelimeler bir suçlama gibi havada asılı kaldı.

Jane'in gözleri kısıldı. "Benim yüzümden mi?"

"Ne dememi bekliyorsun? Bütün bu soruları neden soruyorsun?"

"Hiçbir zaman cevaplanmadılar. Annem bana söylemeden kararlar verdi. Onlar hakkında ne biliyorsun?"

"Onlar?"

"Dylan Chadwick ve ailesi?"

Sylvie saate baktı. John on beş dakika içinde gelmiş olacaktı. Kardeşi ve o çok derin bir kuyunun etrafında dans ediyorlarmış gibi hissetti. "Dürüst olmak gerekirse, Jane, sorun ne?"

"Sadece bana söyle, lütfen."

Sylvie heyecanlandı. "Bir uyuşturucu mahkemesi vardı ve Dylan, sanırım, tanığı koruyordu. Ailesinin tehlikede olduğunu hissetti ve onları Newyork'tan uzaklaştırmaya çalıştı..."

"Dylan da orada mıydı?" diye sordu Jane. "Olayı gördü mü?"

"Bilmiyorum," dedi Sylvie ablasındaki sesindeki tondan endişelenerek."Hiçbir zaman hikayenin tamamını duymadım. Neden bütün bunları soruyorsun?"

"Çünkü bilmek istiyorum," dedi Jane.

"Onların bizimle bir ilgileri yok," dedi Sylvie. "Onlar hakkında düşünmeyi bırak."

Jane güldü.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Sensin," dedi Jane. "Bana bizimle bir ilgileri olmadığını söylüyorsun. Benimle ilgili *her şeyleri* var."

"Bu geçmişteydi," dedi Sylvie. "Onların geçmişte kalmalarına...Şimdiyi yaşamalısın Jane."

"Yaşıyorum," dedi Jane. "Olayları yaşıyorum."

"Onunla iletişim sağlamaya çalışıyorsun değil mi?"

"Onun bir adı var Sylvie. O adı ona verdiğimde sen ordaydın."

"Lütfen Jane!"

"Onun adı Chloe."

Sylvie'nin düşünceleri harekete geçti. Jane'in bahsettiği anı hatırlayarak titredi. Daha sonra annesinin yukarıda gezindiğini duydu. Jane merdiveni çıkmaya başladı. Dışarıda, eve bir araba yaklaştı. Sylvie kumda hareket eden tekerleklerin sesini duydu. Pencereden dışarı baktı ve kolunun altında bir paket çikolatayla arabadan inen John'u gördü.

"Bana eve gelmenin nedeninin, O, olmadığını söyle," dedi Sylvie, aniden annesinin sağlığının nasıl olduğunu görmenin asıl sebebi olmadığını fark ederek. İlk defa Jane cevap vermediğinde, Sylvie ekledi. "Chloe."

"Ama asıl neden annem," dedi Jane sessizce.

Sonra zil çaldı ve Jane yukarı çıktı.

●●●

Chloe kedileri beslemek için arka avluya çıktı. Gece karanlıktı. Dallara hapsolmuş yarım ay meyve bahçesinde parlıyordu. Parlak ve mucizeviydi ve Chloe kedilerin gece yarısı dans edeceklerini biliyordu. Tek ses, yemek yemenin mutluluğuyla heyecanlanan kedilerden geliyordu ve de rüzgardan: Yeni yaprakları hışırdatan, birbirine değen dallardan çıkan sürtünme seslerine yol açan rüzgardan.

Aniden, bu güzel sahnedeki sessizliği bir çapulcu bozdu. Chloe amcasının traktöründen iki kat daha fazla güçlü ve hızlı bir motosikletin motorunun sesini duydu. Yeşilliklerin arasında yavaşça yere yayılan ışığı gördü. Kedilerin yemek sepetini bırakıp bir geyik gibi çalılıktan atladı, çitleri geçti ve kafasını yerde tutarak ışığa doğru koştu.

Sanki kalbi göğsünden çıkacak gibiydi. Adama vurmak için yere eğilmiş, onu izliyordu. Sanki ona saldıracak bir sokak serserisi gibiydi. Motor çalışıyordu. Tekerlekler dönüyordu ve Chloe arkasındaki kişinin tükürdüğünü duydu. Işık daha da yaklaştı. Kalp atışları hızlandı. Motosiklet lastik bir köke çarptı: Sendeledi, sallandı ve düştü. Taşa çarpan metalin sesi tıpkı toprağa yığılan bir vücudun sesi gibiydi. "Kahretsin, lanet," seslerini duydu.

Şok olan Chloe uzun çimlere eğildi. Bir erkek ayağa kalkmış üzerindeki tozları silkeliyordu. Uzun ve zayıftı. Ay ışığı kot pantolonunu ve deri ceketini aydınlatıyordu. Arkada toplanmış uzun sarı saçları vardı. Adam bileğine bakarken, Chloe bileğinin kırılıp kırılmadığını merak etti.

"Burası özel bir mülk," dedi Chloe sertçe.

"Ne? Kim var orda?" diye sordu genç adam sesin geldiği yöne doğru bakarak.

"Sana tavsiyem küçük motorunu da alıp caddeye çıkman ve gitmen."

"Lanet olsun," dedi adam elini çevirerek.

"Bileğin mi kırıldı?" diye sordu Chloe.

Cevap vermedi. Vücudu bir soru işareti gibi bükülmüştü ve Chloe çok acı çektiğini düşündü. Ailesi ona asla yabancılarla konuşmamasını öğretmişti. Şu anda ağzı pis bir motosikletçiyle meyve bahçesinde yalnızdı. Ama Chloe tıpkı yaralı hayvan görmeye dayanamadığı gibi, yaralı bir insan görmeye de dayanamıyordu. Yuvasından ayrılan bir kuş gibi, olduğu yerden adamın olduğu yere doğru bir adım attı.

"Bakmama izin ver," dedi Chloe ona doğru yürüyerek.

"Tamam sorun yok," dedi genç adam hâlâ bileğini tutarken. Ön çamurluğu yamulmuş olan motosiklet ayak ucundaydı.Yağ kokusu çok güçlüydü ve Chloe yere dökülmüş siyah birikintiyi gördü.

"Bu harika!" dedi Chloe.

"Ne?"

"Toprağı kirletmek. Yağ doğruca yer altı sularına karışıyor. Vahşi hayvanlar o kaynaktan su içtiklerinde ne olabilir biliyor musun? Sonra ırmağa karışacak ve Twin Rivers'a sonra da Narragansett Körfezi'ne doğru yol alacak ve balıklar ölecek."

"Hepsi benim yüzümden," dedi genç adam alaycı bir şekilde.

"En azından suçunu üstleniyorsun," dedi Chloe. "Bu doğru yola atılmış bir adım. Ve bize dava açmak gibi bir şeyi aklından bile geçirme. Bizim toprağımızda yaralandın ama buradan geçiyordun. Bileğini görmeme izin ver."

Homurdandı. "Sorun yok."

Chloe ona baktı. O ise ayağa kalktı. Çok uzun boyluydu. Saçı çok sarıydı; büyük bir tutamı gözlerine düşüyordu. Gözleri yeşildi. Tıpkı kedilerinki gibi, parlak, parıltılı, hayali yeşil. Chloe sanki onu tanıyormuş gibiydi, bir titremenin bütün vücudunu kapladığını hissetti: Sanki daha önceki dokuz yaşamlarından birinde birlikte kediymişler gibi...

"Neye bakıyorsun?" diye sordu genç adam.

"Hım, tanıdık geliyorsun," dedi Chloe.

"Twin Rivers Lisesi'ne gidiyorum," dedi genç adam. "Kimliğimi görmek ister misin?"

"Buna gerek yok," dedi Chloe.

"Gerçekten mi? İnanmam çünkü tıpkı bir polis gibi davranıyorsun."

"Üzgünüm ama burası özel bir mülk. 'Geçiş yasak' yazısını görmedin mi?"

"Herkes buradan geçiyor ama," dedi genç adam.

"Herkes Newport Köprüsü'nden atlasa, bu senin de atlaman gerektiği anlamına mı geliyor?"

Acısına rağmen eğlenmiş gibi eğilip Chloe'ya bakarak güldü. "Sen kaçıncı sınıfsın? Dokuz mu?"

"Evet."

"O zaman sen altmış iki yaşındaymış gibi konuşmayı nasıl beceriyorsun?"

"Bunun benim duygularımı inciteceğini düşünüyorsan senin için üzgünüm. Kim zeki olmak istemez ki? Eline bakmama izin ver."

"Unut bunu," dedi elini saklayarak.

"Hadi. Bütün hayatım boyunca kırılmış pençelere baktım. Kediler, tavşanlar...seninki ne kadar farklı olabilir ki? Sopaların falan bir oyun yapacaklarını düşünmezsen bir şey yapamam. Ama teşhis edebilirim."

"Gerçekten ağaç hastası, hayvan dostu birini..." diye söze başladı.

Ama daha sonra amcasının evi tarafından gelen, ayak altında kırılan kuru dalların seslerini duydular. "Kim var orda?" Dylan Amca seslendi.

Yabancı ciddileşti. Motosikletini almak için eğildi. Chloe sorun çıkarmadan gitmek istediğini biliyordu ama doğru düşünemeyecek kadar kötü görünüyordu. Bir anlık kendini iki arada kalmış gibi hissetti. Dylan Amca onun yakınıydı ama bir şekilde bu genç adamı da korumak istiyordu. Elini dudaklarına koydu ve onu aşağı eğdi. Birlikte çömeldiler.

"Bu da kim?" diye sordu genç adam.

"Buraya bakan kişi," diye fısıldadı Chloe. "Sessiz ol. Silahı var."

"Kahretsin," dedi genç adam.

"Kesinlikle. Şşş."

Dylan Amca sadece elli metre kadar uzaktaydı. Chloe onun çimleri ezen ayak seslerini duyabiliyordu. Yağın kokusunu alıp almadığını merak etti. Ama rüzgar diğer yönden esiyordu. Ona haber vermesi gerektiğini biliyordu çünkü bütün bir mevsim boyunca bu motosikletçilerden rahatsız olmuştu. Ama genç adam hemen Chloe'nun yanındaydı ve gözleri o kadar yeşildi ki Chloe hiç daha önce böyle duygular hissetmediğini fark etti. Titremesini durduramıyordu ve hava soğuk bile değildi.

"Bence saklanmalısın," diye bağırdı Dylan Amca. "Eğer seni yakalarsam, toprağıma hiç ayak basmamış olmayı dilersin."

"Onu demek istiyor," dedi Chloe.

"Ne yapacak? Beni vuracak mı?"

"Bu bir olasılık. Daha önce bir polis memuruydu."

"Tommy Lee Jones gibi mi?"

Chloe kafasını salladı. "Ondan iki kat daha fazla. Tommy Lee Jones onun yanında güçsüz kalır. İnsanları takip etmekte ustadır..."

Dylan'ın yaklaştığını fark ettiler. Chloe kafasını eğdi; genç adam da. Yüzleri birbirine çok yakındı. Chloe kokusunu alabiliyordu. Deri ve ter kokuyordu. Bu koku birleşimi Chloe'nun başını döndürdü. Birbirinin gözlerinden başka bakacak yerleri yoktu. Chloe kendini mavi suyla dolu bir havuza düşmüş gibi hissetti.

Genç adam güldü. Çok hoştu ve Chloe bu gülümsemenin onu diz çöktürebileceğini hissetti. Harika dişleri vardı. Dudaklarının aralanmamasına dikkat eden Chloe da ona gülümsedi. Alt dişleri biraz bozuktu,

ikisi birbirinin üzerine doğru eğilmişti. Öndeki iki dişinin arasında ise aralık vardı. Bunu saklamak zorundaydı. Bakışlarını ona doğru çevirmeye çalıştı.

Birkaç dakika sonra, amcası eve geri dönmeye başladı. Chloe adımlarının gerilediğini ve ön kapının çarpıldığını duydu. Lambanın ışığı söndü. Şimdi ışık sadece yarım aydan geliyordu ama genç adamın gözleri yeşil rengini koruyordu.

"Teşekkür ederim," dedi genç adam.

"Sorun değil."

"Onun bir polis olduğunu nerden biliyorsun?"

"O benim amcam."

"Ve bu sizin meyve bahçeniz mi?"

Chloe başını salladı.

"Serin bir yer."

"Gerçekten burada motosiklet kullanmamalısın," dedi Chloe. "Bu ekoloji için kötü."

"Bir fen bilgisi öğretmeni gibi konuşmanın kötü bir alışkanlık olduğunu biliyorsun."

"Büyükannem senin bunu söylediğini duyduğuna mutlu olacaktır," dedi Chloe. "O bir fen bilgisi öğretmeni ve genetik olmamasına rağmen, bazı bilimsel gerçekleri bana yerleştirdi."

"Gördün mü? Yine aynı şeyi yapıyorsun. Kim 'genetik' der ki?"

"Kendimi durduramıyorum," dedi Chloe. "Seninle ilgilenemeyecek kadar çok önemsiyorum doğayı."

"Neden benimle ilgilenmek zorundasın ki?"

Chloe başını salladı. "Erkeklerin onlarla ilgilenen kızlardan hoşlandıklarını düşünmüştüm."

"Aptal erkekler belki," dedi genç adam gözleri parlayarak. Chloe sanki genç adam onun içini dışına çıkarmış gibi yeni bir heyecan dalgası hissetti. Sesini sevdi. Derindi ve bir şekilde sıcaktı. Sanki genç adam onu sevmeye karar vermiş gibi. Bir de, zekiceydi."

"Ben Chloe Chadwick," dedi.

"Evet. Chadwick Meyve Bahçeleri gibi."

"Tezgahta çalışıyorum," dedi Chloe.

"Ben de Zeke Vaill."

"Merhaba." Chloe onun yarasını unutarak elini sıkmaya gitti. Ama eli kırılmamış olmalıydı çünkü Zeke elini sıktı ve sonra da parmaklarını düzeltti.

"Normale dönüyor," dedi Zeke.

"Bu iyi," dedi Chloe.

"Motosikletim başka bir hikaye zaten," dedi. Madem ortalık boştu ve amcası eve geri dönmüştü, onlar da saklandıkları yerden çıktılar ve Zeke motosikletine doğru yürüdü. Motosikleti yerden kaldırdı, itmeyi denedi ve ön tekerleğin eğilmiş olduğunu gördü.

"Uzakta mı yaşıyorsun?"

"Twin Rivers'da," dedi Zeke, komşu kasabayı kastederek.

"Benim ehliyetim yok," dedi Chloe. "Yoksa seni eve bırakırdım."

Ağzının sağ yarısıyla gülüp diğer yarısını sabit tutarak şeytani bir gülümseme fırlattı ve cebinden bir cep telefonu çıkardı. Bir numara çevirdi, bekledi ve sonra "Selam, çarptım. Gel ve beni al," dedi. Sonra bekledi ve "Evet kaydım, sanki senin hiç yapmadığın şey. Meyve bahçesi. On dakika mı? Çitin kenarında bekleyeceğim. Görüşürüz."

Chloe'nun ağzı kurudu. Ona bir milyon tane soru sormak istiyordu. Onun bu gibi olaylarda kimi aradığını merak etti. Sanki sormuş gibi Zeke cevap verdi.

"Erkek kardeşim," dedi. "Babamın kamyonetini getirecek, böylece motosikletimi de arkaya koyabileceğiz. Buraya damlayan yağ için üzgünüm."

Chloe uzun zamandır hissettiklerinden daha güçlü bir duyguya kapılarak başını salladı. Motorunu yola doğru sürüklerken yanında yürüdü. Aynı his kalbinde canlandı. Esnek bir bant gibi inceldi ve gerginleşti. Bu ona gökyüzündeki iki yalnız yıldıza bakışını hatırlattı.

"Nerede okula gidiyorsun? Crofton'da mı?"

Chloe başını salladı bir anlık konuşmayı unutarak.

"Erkek kardeşin ya da kız kardeşin var mı?"

"Hayır," dedi.

"Tek çocuksun," dedi Zeke.

Chloe bunu bir daha düşündü. Kuzenini ne kadar çok sevdiğini hatırladı. Kardeşlerinin olmasının nasıl güzel bir şey olacağını düşündü. Gerçek anne babasının başka çocukları olup olmadığını, erkek ya da kız kardeşlerinin olup olmadığını merak etti. Belki onlar büyük bir aileydiler ama Chloe'ya bakamayacak kadar fakirdiler. Ya da belki de genç ve aşıktılar ama okul bitinceye kadar evlenemiyorlardı ve şimdi de başka çocukları vardı. Kalbi daha da inceldi ve gerildi. O kadar sert titredi ki bütün vücudu sallandı.

"Üşüdün," dedi Zeke.

"Hayır..." diye başladı Chloe.

Ama çoktan deri ceketini çıkarmış ve Chloe'nun omuzlarına koymuştu. Chloe daha önce hayvan derisinden yapılmış bir şeyi giymemişti. Bu duygu onu korkuttu ama ceket Zeke'nin vücudunda ısınmıştı ve o ceketin önünü kapatırken Chloe gözlerini kapadı ve sanki gökyüzündeki bütün yıldızlar yeryüzüne inmiş gibi hissetti. Tekrar gözlerini açtığında, onu orada yırtık beyaz bir tişörtle gördü. Sağ kasının üzerinde bir dövme vardı.

"Bir yunus," dedi Chloe ona dokunarak.

"Onlar köpekbalıklarını uzaklaştırırlar."

"Köpekbalıklarını mı?"

"Ben sörf yapıyorum," dedi Zeke.

"Sen mi?" diye sordu Chloe bu sarı saçları tuzlu büyük bir dalga tarafından ıslanırken hayal ederek.

"Evet. İlk sahil. Hiç gittin mi?"

Chloe başını salladı.

"Tamam ekoloji," dedi Zeke gülümseyerek. "Bazı küçük balıkların üzerinden geçebilir değil mi?"

"Bunun gibi bir şey," dedi Chloe ailesinin plaja gitmeyen insanlar olduklarını açıklamak istemeyerek. Rhode Adası 'Okyanus Eyaleti' diye bilinirdi ve Chloe'nun plaja gittiği tek zaman İsabel'in hâlâ hayatta olduğu zamanlardı. İsabel'in büyükanne ve babasıyla Newport'taki büyük bir yazlık konağa giderlerdi.

"Belki bir gün denersin," dedi Zeke.

"Belki."

"Eğer denersen," dedi, durdu ve Chloe'nun gözlerine o kadar derin bir şekilde baktı ki Chloe bu bakışı bütün vücudunda hissetti. "Yunusların seni köpekbalıklarından koruduklarını unutma."

Chloe başını salladı ağzı yarı açık bir halde. Zeke sanki onu öpecekmiş gibi dayandı ve Chloe şimşeği, yıldırımı, yıldızları gördü ve daha sonra da kendi adını duydu.

"Chloe!" Ses meyve bahçesinden geliyordu.

"Bu annemin sesi," dedi Chloe.

"Annen polisi seni bulması için çağırmadan eve gitmelisin," Dimdik durarak güldü Zeke.

"Evet," dedi Chloe gerileyerek. Kalbi parçalanmış gibi hissetti. Chloe genç adamın onu öpmesini, sörfe götürmesini ve erkek kardeşiyle tanıştırmasını istedi. Vücudu sanki köpekbalığının dişleri arasında sıkılıyormuş gibi hissetti. Annesi tekrar onu çağırdı.

"Gitmeliyim..."

"Çok teşekkür ederim."

"Sorun değil."

Annesinin sesi gittikçe yaklaşıyordu ve Chloe annesinin Zeke'yi görmesini istemedi. Bu düşüncede bir şey paniklemesine neden oldu. Annesinin onu görmesini, ona bağırmasını, onu ailesini ya da polisi çağırmakla tehdit etmesini istemedi. Bu yüzden ceketi çıkardı, ona verdi ve bir hoşça kal bile demeden ayın gölgelendirdiği meyve bahçesine doğru koştu.

13

Tezgahın açılış günü cesurca ve harikaydı. Tezgahın kendisi bir gökyüzü parçasıymış gibi mavi mavi parlıyordu. Henüz yeni pişirilmiş keklerin kokusu çekici bir şekilde raflardan yükseliyordu. Chloe tezgahın açılışını haber veren afişler hazırlamıştı. Bir tanesi altın kabuklu bir elma turtasını tarif ediyordu. Bir tanesi ise açıklanamaz bir şekilde bir yunus balığının resmiyle kaplanmıştı. Chloe ve Mona, tıpkı Dylan ve Eli'nin yaptıkları gibi, müşterileri bekler bir halde banka oturdular.

Dylan meyve bahçesinin diğer tarafından yapılan hazırlıklara baktı. Aptal motosikletçilerden birinin arka tarafa akıttığı yağı temizlemek için elinden geleni yapmıştı ve şimdi ağır lastiklerin yaraladığı ağaç köklerine yara boyası sürüyordu. Bir budama makası vardı ve bunu motosikletçinin çarptığı alçak yerdeki kırık dalları kesmek için kullanıyordu.

Büyükbabasının öğrettiği gibi, ağacın dallarını gövdeyle buluştukları yerden budayarak dikkatle çalıştı. Dalların hemen açılan yaralardan daha kolay normale döndüklerini; çünkü iyileşmesi gereken alanın daha küçük olduğunu biliyordu.

Chloe'ya baktı. O ise sanki müşteriler gelecekmiş gibi bekler bir halde yola bakıyordu. Dylan böyle hissettiği zamanları hatırladı. Burası tenha bir yoldu ve insanların bu olaydan haberleri olana kadar az müşterileri olacaktı.

Birkaç dakika sonra, bir araba sesi duydu. İzlerken Chloe'nun başını uzattığını gördü. Mona banktan kalktı ve sanki trafiği durdurmak ister gibi yolun kenarına doğru yürüdü. Dylan ağaca geri döndü. Kökler bazı yerlerde açılmışlardı; böceklerin girmesi için harika bir fırsattı. Yaşayan şeyler çok kırılgandı. Dylan, *İsabel de Chloe'yla birlikte tezgahta çalışıyor olmalıydı* diye düşündü.

Araba yakınlaşmaya başladı ve Dylan yola baktığında, onu görebildi. Hemen tanıdı ve makasını bırakıp Jane'in arabayı çitin yanına park edişini, arabadan çıkışını izledi. Chloe'nun banktan fırladığını ve Jane'in kumun üzerinde yürümeye başladığını gördü. Zayıf, atletik görünüşlü, kot pantolonun ve siyah kazağın içinde erkek çocuklar gibiydi ve saçları Chloe'nunkiler kadar koyu ve parlaktı.

"Bizim ilk müşterimizsin!" dedi Mona.

"Evet," dedi Jane. "Vereceğim parayı çerçeveletebilirsiniz."

"Sen hiçbir şey satın alamazsın," dedi Chloe gülerek. "Bütün kekleri sen pişirdin!"

"Sorun değil," dedi Jane cüzdanını çıkartıp, bir kek alıp, kızlara biraz para verirken. "Bu sembolik bir hareket, çünkü bence burası, bütün kuzeydoğudaki en iyi elma tezgahı..."

"Bütün kuzeydoğuda," diye çığlık attı Mona ve Chloe'nun dirseğini dürttü. "Annenin de böyle hissetmesini dile."

Jane bir şey söylemedi ama Dylan onun daha fazla bir şeyler duyabilmek için gözlerini kocaman açtığını görebiliyordu.

"Ailesi karşı çıkıyor," dedi Mona kıkırdayıp olayı anlatmaya çalışırken. "Chloe için aile tezgahında çalışmaktan daha iyi bir kariyer planlıyorlardı...onun..."

"Tezgahta para sayan kız olmamı istiyorlardı," dedi Chloe gülmeye başlayarak.

Jane sanki şakayı anlamış gibi güldü ama birinin ailesi hakkında

yaptığı şakaya gülmeyecek kadar kibardı. Dylan bunu sevdi. Jane kızların gülüşlerinin son bulması için orada öylece durmuş, sessizce bekliyordu.

"Peki bu yunus balığı ne için?" diye sordu Jane afişi göstererek.

Chloe gülmeyi kesti ama yüzüne büyük bir gülümseme yayıldı ve onu engellemeye çalıştıkça gülümseme daha da büyüdü. Dylan onlara biraz daha yaklaştı çünkü o da bu yunus balığının ne anlama geldiğini öğrenmek istiyordu.

"Ona sen söyle Chloe," dedi Mona.

"O bizi köpekbalıklarından korumak için," dedi Chloe.

"Köpekbalıkları mı? Meyve bahçesinde mi?" diye sordu Jane.

"Sörfçü bir çocuk bunun işe yaradığını söylüyor," dedi Mona.

Kızlar kıkırdamaya başladılar ve kendilerini o kadar kaptırdılar ki Mona bir çığlık attı. Dylan onları durdurmanın zor olduğunu biliyordu. Chloe ve İsabel o kadar çok gülerlerdi ki yerlere yatarlardı. Jane onların gülüşlerini sevdiğini gösterir bir halde duruyordu. Onu orda görmek Dylan'ı aralarına katılmaya itti. Makasını bıraktı ve ağaçların arasından onlara doğru yürümeye başladı.

Jane kendini çok mutlu hissetti. O andaki her şey hoşuna gitti. Orda Chloe ve arkadaşıyla durmak, özel bir şakaya ortak olmak. Chloe'nun siyah saçlarını kıymetli bir taş gibi parlatan güneş; parlak ve sıcaktı. Yunus balığı afişi rüzgarda dalgalandı. Ona bakan kızlar tekrar gülmeye başladılar.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu Dylan çitteki bir boşluktan yanlarına doğru süzülürken.

"Meyve bahçesindeki yunus balığı," dedi Mona. "Harika."

"Tamam anladım," dedi Dylan Jane'e doğru bir bakış fırlatarak. "Sen anladın mı?"

"Tamamen," Jane güldü.

"Merhaba Jane," dedi Dylan.

"Merhaba Dylan."

"Tamam siz ikiniz birbirinizi tanıyorsunuz," dedi Chloe. "Dylan Amca, Jane bizim ilk müşterimiz."

Jane davranışlarının doğal olmasını sağlamaya çalıştı. Chloe'nun ona "Jane" demesi onda bir duygu yoğunlaşmasına neden oldu. Ateş toplarının teninden aşağıya inmesi gibi bir duyguya kapıldı.

"Bütün kekleri pişiren kadının para ödeyerek bir tane alması çok da doğru değil."

"Ben de aynen bunu söyledim." Chloe güldü. "Ama onun verdiği parayı çerçeveleteceğim. İlk paranın Jane'den olmasını sevdim."

Yine aynı isim, yine aynı duygu yoğunlaşması.

"Bu tezgahta çok iyi işler başardınız," dedi Jane Chloe'nun gözlerinin içine bakarak.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu kafasını sallayan ve biraz kızaran Chloe.

"Evet böyle düşünüyorum. Haksız mıyım Dylan? Gerçekten de çok iyi bir iş çıkarmadılar mı?"

"Benim için objektif olmak zor," dedi Dylan. "Bazıları bu tezgahı ailenin yüz karası olarak görüyor."

"Dylan Amcam doğru söylüyor," dedi Chloe. "Annem ve babam bu tezgahtan nefret ediyor."

Jane "Annem ve babam" sözüne tepki göstermemeye çalıştı. Bunun yerine Chloe'nun boyadığı tezgaha, parlak mavi tahtaya, parlak sarı raflara, işaretlere ve afişlere baktı. "Bütün bunları tek başına yaptığına gerçekten de inanamıyorum," dedi Jane. "Bu bir sanat şaheseri."

Chloe güldü. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Bir mum gibi tatlı ve hoş. Böyle güzel bir dükkan Newyork'ta açılsaydı hemen herkesin gözdesi olurdu. Afişler harika."

"Herkesin gözdesi," dedi Mona başını sallayarak.

"Afişler son dakika işi," diye açıklamaya başladı Chloe. "İnsanları nasıl durdurabileceğimi düşünüyordum. Eski işaret güzel..."

Herkes yukarı baktı: Chloe parlayan elmalarla süslü, üzerinde koyu maviyle "Chadwick Meyve Bahçeleri" yazan afişe dokundu.

"Bunu söylemek zorundaydı," diye açıkladı Dylan. "Çünkü onu babası ve ben onun yaşındayken boyamıştık."

Chloe güldü. "Bunu hayal edemiyorum."

"Neden?" diye sordu Dylan.

"Çünkü darılma ama, siz ikinizi artistik bir şeyler yaparken düşünemiyorum...özellikle de babamı. Bay 'nerde benim hesap makinem, herkesin sigorta yaptırması gerek'."

"Bizim bu konuda beceriksiz olduğumuzu söylüyor," dedi Dylan.

"Sen değilsin," Chloe güldü. "ama babam öyle."

"Her neyse Jane haklı," dedi Dylan afişi işaret ederek. "Seninki eskisinden daha iyi. Bakalım evet gökkuşağı ve elmalar birinde...evet çok iyi. Yunuslar diğerinde....Hımm."

Kızlar güldüler.

"Harika bir fikir," dedi Jane. "İnsanları durdurabilirsiniz, çünkü onlar da sadece bu yunus balıklarını sormak için durabilirler."

"Zeke ve köpekbalıkları," dedi Mona gizemli bir şekilde.

"Mone...." diye onu uyardı Chloe.

Yoldan aşağı bir araba geldi; tezgaha yaklaştığında yavaşladı. Herkes Chloe, Mona, Jane ve Dylan, çok da ilgili değilmiş gibi davranmaya çalıştılar. Kızlar kıkırdayarak başlarını eğdiler.

"Tamam," dedi Chloe sanki bir kelimeyi içinden heceliyormuş gibi. "Keklerimiz var, denemelisiniz..."

"Hadi hadi," dedi Mona. "Hemen şimdi durun. İnin inin."

"Belalı Jane kekleri burada," dedi Dylan. "Onları Newyork dışında alabileceğiniz tek yerde..."

Araba gelip durdu. Jane güzel bir bakış yerleştirdi yüzüne. Çift biraz yaşlıydı; afişi gösteriyorlardı. Özellikle kadın, memnun olmuş ve beğenmiş görünüyordu. Jane, kadına bakıyor gibi görünen Dylan'a baktı.

"Bu nedir?" diye sordu Jane.

Dylan kafasını sallamaya başladı sonra güldü. "Şimdi çok bir şey söyleyemem..."

Jane Dylan'ın kızları kastettiğini anlayarak başını salladı. Garip olansa onun Dylan'a sormak istediği daha bir sürü şey olmasıydı.

"Akşam yemeğine gidebiliriz," diye fısıldadı Dylan Jane'e.

"Kesinlikle," dedi Jane.

"Cuma akşamına ne dersin?" diye sordu Dylan.

Jane başını salladı. Yaşlı çift arabadan inmiş ve tezgaha doğru yürümeye başlamıştı. Adamın bastonu vardı. Kadının toplanmış kısa gri saçları vardı ve beyaz benekli mavi bir elbise giymişti. Chloe ve Mona banka biraz daha sağlam oturdular. İstekli bir şekilde gülümsediler ve Chloe Jane'in yaptığı keklerle dolu rafı gösterdi.

"Lezzetli elmalı keklerimizden ya da turtalarımızdan almak ister misiniz?" diye sordu Chloe.

"Evet alalım," dedi kadın. "Ama önce meyve bahçesinin ortasında üzerinde yunus olan bir afişin ne işi var sormak istiyoruz."

Kızlar gülmeden Jane sırıtmaya başladı.

Yaşlı çift gittikten, Dylan işine döndükten ve Jane arabasına binip uzaklaştıktan sonra, Chloe şu ana kadar hissettiği en garip duyguyla baş başa kaldı.

Mona kazandıkları parayı elinde tutmuş dans ediyordu. Gün ilerledikçe güneş daha da ısıtmaya başladı ve tişörtlerini çıkardılar, zaten altlarında güneşlenmek için mayolarının üstü vardı. Mona Zeke'yle tanışmalarını anlatmaya zorladı ve Zeke onu sörf yapmaya götüreceği zaman güzel görünmesi için güneşlenmeye ikna etmeye çalıştı, ama Chloe sanki dili bağlanmış gibi hissediyordu.

Herkesin bırakıp gitmesi, yaşlı çiftin arabalarına, Dylan'ın traktörüne ve bilmediği bir nedenden Jane'in arabasına binip gitmesi, Chloe'ya sanki bir şey eksikmiş gibi hissettirdi.

Chloe bu kelimeyi seviyordu: Eksik. Aslında, onu sevmiyordu ama bu duruma uygun görünüyordu.

Bu kelimeyi yedinci sınıfta öğrenmişti; hecelediği sözcüklerden biriydi ve anlamına baktığında ("bir şeyin kullanımından mahrum kalmak, ihtiyacın olan ya da istediğin ya da beklediğin bir şeye sahip olamamak") kelimeyi tamamen anlamıştı.

"Sorun ne?" diye sordu Mona güneş losyonunu kollarına uygularken. "Oldukça sessizsin."

"İhtiyacım olan ya da istediğim ya da beklediğim bir şeye sahip değilim," dedi Chloe.

"Ne?" diye sordu tıpkı bir aptal gibi görünmeye çabalayarak.

"Sorun ne bilmiyorum. Jane'in yanımıza gelmesi hoşuma gitti."

"Evet, normal, o tatlı biri."

"Sence neden kek almak için buraya geldi? Kekleri onun pişirdiğini düşünürsek..."

Mona ona şeytani bir bakış fırlattı.

Chloe güneş kremini aldı ve Mona'ya arkasına sürmesini işaret etti. Mona'ya soru soran bir bakış fırlattı. "Ne var?"

"İki kelime: Dylan Amca."

"Jane'in ondan hoşlandığını mı düşünüyorsun?"

Mona kremi Chloe'nun omuzlarına sürerken başını salladı. "Bir kız birini gördüğünde onun rakibi olup olmadığını hisseder. Dylan'ın ona bakışı beni rahatsız ediyor."

Chloe kaşlarını çattı. Bu iki yönden can sıkıcı bir bilgiydi. Öncelikle, amcasının başka bir kadına ilgi duymasına ne tepki verir bilmiyordu. Amanda Yenge'sini çok sevdiği için değil ki zaten Amanda'nın kendini beğenmiş, soğuk bir kadın olduğunu düşünürdü. Daha doğrusu herkes onun bir Palm Beach oyuncusuyla birlikte olup, Dylan'ı aldattığını ve İsabel'in kalbini nasıl kırdığını biliyordu. Ama Chloe değişimleri sevmezdi ve amcasının aniden birine ilgi duyup aşık olmasının nasıl bir şey olacağını bilmiyordu.

Ama diğer neden Jane'le ilgiliydi. Chloe Jane'in tezgaha kendisini, Chloe'yu, görmek için geldiği gibi bir duyguya kapılmıştı. Jane'in ona sanki dünyadaki en iyi insan oymuş gibi bakmasını ve gözleriyle onu arayıp bulunca ona gülümsemesini seviyordu. Her zaman seni düzelten, ilerlemeni sağlamaya çalışan öğretmenler ya da kafalarını sallayıp, senin onları ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını söylemek için senin bir sonraki yanlışı ne zaman yapacağını dört gözle bekleyen aileler gibi değildi.

Hayır, Jane sadece onu seviyor gibi görünüyordu. Karşılığında hiçbir şey beklemeden onu seviyordu: ödevlerini yapmasını, et yemeye başlamasını, iyi bir üniversiteye gitmesini, odasını temizlemesini istemeden onu seviyordu. Bu harikaydı. Jane açıkçası gerçek bir arkadaş

olamayacak kadar yaşlıydı; sana yardım eden biri ya da bebeklerine bakıcılık yaptığın bir anne gibiydi. Hiçbir koşula bağlı olmayan arkadaşlıktı, ya da sen onu her nasıl adlandırırsan, onların ilişkisi.

Bu ender rastlanan bir şeydi. Chloe Mona'ya bakarak düşündü. En iyi arkadaşının bile ondan beklentileri vardı. Chloe'nun her olayda onu araması, bütün sırlarını ona söylemesi, cuma ve cumartesi gecelerini onunla birlikte oturarak ya da onunla sinemaya giderek geçirmesi gerekiyordu. Bu bir insanı yormak için yeterliydi.

Tam o anda, sesi duydular: Chloe'nun kalp atışları hızlandı ve motor sesi arttıkça midesinin ağrımaya başladığını hissetti.

"Bir motosiklet sesi gibi," dedi Mona.

"Bir motosiklet," dedi Chloe üstüne çeki düzen verirken. Virajı dönüp geldi. Sarı saçları güneşte parlıyordu; gözleri sıcak altın yeşiliydi. Hava çok sıcaktı; deri ceketini evde bırakmıştı, tişörtü bir sörf firmasının reklamını yapıyordu. Yunus balığı hemen kasının üstündeydi. Bileğinde küçücük bir sargı vardı. Motosikletinin çamurluğu yoktu, böylece rahatça yaslanabiliyordu.

"Hoşça kal Gilbert Albert," dedi Mona sessizce Chloe'nun sevdiğini, düşündüğünü söylediği çocuğu süzerek.

"Merhaba," dedi Zeke.

"Merhaba," dedi Chloe. Kendini gülümsemekten alamıyordu. Zeke'nin üzerindekileri incelediğini hissetti. Eski bir bikininin solmuş üstüydü ama vücuduna tam oturuyor ve Chloe'ya çok yakışıyordu. Çok uzun olmayan bir şort giymişti. İlk buluşmalarından beri Rhode Adası'ndaki güneşin izin verdiği kadar yanmıştı.

"Güzel," dedi Zeke yunus balığı resmine bakarak.

"Köpek balıklarını uzak tutmak için," dedi Chloe.

"Yunus balıkları bunu gerçekten yapabilir mi?" diye sordu Mona. "Yani köpek balıklarını uzak tutmayı?"

"Evet," dedi Zeke.

"Bu çok garip," dedi Mona. "Köpekbalıklarının dişleri, ölüm makineleri oldukları ve yunusların tatlı tatlı etrafta dolandıkları düşünülürse."

"Yunuslar kocaman burunlarıyla köpek balıklarının karınlarına vururlar," dedi Zeke.

"Güzel bir tanıtım," dedi Mona gözlerini yuvarlayarak.

"Tamam," dedi Chloe. "Zeke bu Mona. Mona bu da Zeke."

"Merhaba," dediler birbirine. Ama Zeke Mona'ya "merhaba" derken bile Chloe onun kendisine baktığını hissetti. Sanki Zeke onun elini tutmuş gibi parladığını ve titrediğini hissetti.

"Onları hiç öyle yaparken gördün mü?" diye sordu Mona ve Chloe onun yunusları kastettiğini anladı.

"Evet," dedi Zeke. "Geçen yaz. İlk sahili geçince hemen orda. Aniden onları gördük."

"Onlar?" diye sordu Chloe.

"Köpek balıkları," dedi Zeke.

"Tanrım kahretsin," dedi Mona.

Tam o anda bir araba göründü, yavaşladı ama durmadı. Chloe kabul etmeliydi ki o anda arabanın durmadığına memnun olmuştu.

"Evet," dedi Zeke. "Çok büyük değillerdi ama..."

"Kocaman ve beyaz renkteler mi?" diye sordu Mona ve o anda *Jaws* filminin müziğini duydular. "Dın dın."

"Hayır. Senin söylediklerin Rhode Adası'nda nadiren görülürler. Mavi köpekbalıklarıydılar. İnsan yemezler ama sörf tahtasına ya da bacağına ciddi zararlar verebilirler."

"Sonra ne oldu?" diye sordu Mona. Chloe Mona'nın soru sormak için orada olduğuna sevindi; onun tek yaptığı tıpkı Zeke'nin de yaptığı gibi onun yeşil gözlerine bakmaktı.

"Kurtarıcı yunus. Oralarda oynuyordu. Bütün bir hafta boyunca görmüştük onu. Ama aniden, suya daldı, büyük bir sıçrayış yaptı. Sonra sanki..."

"Daldı..." diyerek Mona cümleyi tamamladı sanki Chloe da aynı sınıfta *Moby Dick*'in serüvenini okumamış gibi.

"...sonra yüzeye çıktı ve en büyük köpekbalığına ilk vuruşu yaptı. Onu sudan yukarı sıçrattı ve tek görebildiğimiz onun beyaz karnıydı."

"Yunus onu kovaladı mı?" diye sordu Chloe.

Zeke başını salladı. "Onu ve onun bütün arkadaşlarını kovaladı."

"Süper, tehlikeli bir hayatın var," dedi Mona sertçe. "Motosiklet kazaları, köpekbalığı saldırıları."

"Onu koruyan yunusları var ama," dedi Chloe.

"Evet," dedi Zeke. Chloe'ya o kadar yakın duruyordu ki Chloe onun yanık teninin portakal ve tropikal kokusunu duyabiliyordu. Kaşlarının üzerindeki tuz taneciklerini ve kollarındaki sarı saç tellerini görebiliyordu. "Eksik" kelimesi artık onu anlatmıyordu. Onun elini tuttuğunu hissetti. Parmakları onun parmaklarına geçti ve Chloe, bunun Zeke'nin ona "sen benim yunusumsun" deme yolu olduğunu biliyordu.

Ve aniden onun da kendi yunusu olduğu duygusuna kapıldı.

14

"Nereye gidiyorum demiştin?" diye sordu Margaret Jane'e bakarak.

"Söylemedi," dedi Sylvie. "Bu günlerde çok gizemli."

"Esrarlı," dedi Jane gülerek.

Margaret ona geri gülümsedi. Jane bu gece çok güzel görünüyordu. Uzun siyah bir etek ve gözlerinin rengini safirler gibi ortaya çıkartan mavi bir bluz giymişti. Siyah saçları parlıyordu; onları kulağının arkasından taşlı bir tokayla toplamıştı. Sylvie, diğer taraftan, siyah bol bir pantolon ve solmuş sarı bir tişörtle sallanan sandalyede, yatağın kenarında oturuyordu. İyice konsantre olmuş bir şekilde iğne işi yapıyordu.

"Bu ışık gözlerini bozacak," dedi Margaret.

"Görebiliyorum."

"Siz kızlar hiçbir zaman gözlerinize bakmıyorsunuz. Ne olduğunu bilmediğimi düşünmeyin. Size iyi geceler öpücüğü verir ve siz kitaplarınızı ve ışıklarınızı açmadan kapıdan çıkardım."

Jane kaşlarını kaldırdı ama Sylvie bakmadı.

"Sen çılgınsın, değil mi?" diye sordu Margaret.

"Hayır. Ben neden çılgınmışım bakalım?" diye sordu Sylvie.

"Çünkü bu gece cuma gecesi ve sen buradasın. Kız kardeşin dışarı çıkıyor ve sen burada benimle kalmak zorundasın. Neden beni bir bakımevine bırakıp, oradaki insanların benim için endişelenmesine izin vermiyorsunuz?"

Şimdi Sylvie kafasını kaldırdı. Üzgün hatta paniklemiş görünüyordu. Margaret onu üzdüğü için kendini suçlu hissetti, ama Sylvie'nin dikkatini çekmek istemişti. Jane arabanın farlarını görünce donup kalan geyikler gibi donup kalmıştı. Margaret çenesinin titrediğini hissetti. Etkilemeye çalışmış olsa da, duyguları gerçekti.

"Bu gece John'la dışarı çıkıyor olmalıydın," dedi Margaret. "O iyi bir adam, iyi bir öğretmen...ve sen onunla olmak yerine benimle birlikte eve tıkıldın."

"Hayır anne," dedi Sylvie. "John birazdan burada olacak. Duş alıp hemen hazırlanacağım. Lütfen seninle eve tıkılıp kaldığımı söyleme..."

"Ama öyle. Hayatının en güzel yıllarını bana bakarak çöpe atıyorsun."

"Anne sen de bize baktın."

"Biliyorum," diye fısıldadı Margaret. Kendi kalbinin göğsünde attığını hissedebiliyordu. Oyuncak bebeğine uzandı ve ona sıkıca sarıldı. Kızların bunu görmelerini istiyordu. Bu herkese küçük bir hatırlatmaydı. Margaret tek başına iki çocuk yetiştirmişti. Binlerce çocuğa öğretmenlik yapmıştı; kasaba da onu müdür yaparak emeklerinin karşılığını vermişti. Her zaman aklında kalan insanlar kadar rahat yaşamıştı. Ve şimdi yatağa bağlıydı. Artık diğerlerine, kendine bile bakamıyordu. Her zaman, kızları onu bir bakımevine gönderir korkusuyla yaşıyordu.

Sylvie onun gözyaşlarını gördü. Bir mendil uzattı.

"Anne sorun ne?" diye sordu.

"Ben..." diye başladı ama gözünden akan yaşlarla birlikte boğazı düğümlendi.

Kızların beklediğini hissetti. İkisi de endişeli görünüyorlardı. Margaret onlara "sizi seviyorum" demek istedi. Evimi seviyorum. Bu benim hepimiz için yaptığım ev. Bu ikinizin de çiçek hastalığına yakalandığınız ev. Bu sizin kabus gördükten sonra kucağımda uyuduğunuz ev. Bu

babanızdan ayrıldığım ev. Bu ev benim yerlere, mavi renge ve dokunmuş halılara sevgimi yansıtıyor. Çektiğim bütün resimlerinizi saklıyor ve burada ya da başka bir yerde yaşadığım sürece, keşke daha fazla resim çekseydim diye şikayet edeceğim. Burası benim yüksek lisansa çalıştığım yer. Burası kendime insulin enjekte etmeyi öğrendiğim yer.

Ama düşünceler, bir körfezdeki fırtına gibi, o kadar yoğundu ki birbirine geçmiş kumun üzerinde birbirinden ayrılamıyorlardı. Bütün kelimeler ayrı yönlere gitmeye başladılar, ama Margaret daha önceki aynı duyguyla baş başa kaldı ve onu nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Gözyaşları çoğaldıkça oyuncak bebeğe sarıldı ve onu salladı, salladı, salladı...

"Ben," dedi. "Ben, ben, ben..."

Sylvie, kendini aşağıda çaresiz hissetti. Annelerini o halde görmek onu çok üzdü. Böyle zeki, akıllı bir kadının söyleyeceği şeyi bitirememesi. Sylvie boğazının düğümlendiğini hissetti ve Jane'in de böyle hissettiğini düşündü. Jane merdivenin önünde durmuş yukarıya bakıyordu.

"İyi mi?" diye sordu Jane.

"Evet," dedi Sylvie. "Sadece bir şeylere üzülmüş galiba."

"Bizim onu bakımevine göndereceğimizi düşünmek onu üzdü."

"Bu sana söylemeye çalıştığım şey."

"Benim yapmak istediğim de bu değil Sylvie. Sadece artık böyle bir yere bakmaya başlamamız gerek diyorum."

"Onun da dediği gibi: O bize baktı."

"Ama bizim şeker hastalığımız, dolaşım problemimiz, düşme tehlikemiz yoktu...ve bizim..."

"Söyleme," dedi Sylvie.

"Neyi söylemeyeyim?" diye sordu Jane.

"Alzheimer."

"Bunu söylememi istemiyorsun çünkü bunun doğru olmasından korkuyorsun. Öyle mi?" diye sordu Jane.

Sylvie kafasını salladı. İçinde bir panik dalgasının yükseldiğini hissetti. Her yılbaşında okul kütüphanesinde bir yazı yarışması düzenler ve sonra çocukları en iyi yazılarla birlikte Marsh Glen Bakımevi'ne gö-

türür, o yazıları orada yüksek sesle okuturdu. Oradaki yaşlı insanları hatırladı. Bazıları çok bakımlı, şık, heyecanlı ve uyanıktı.

Ama diğerleri tekerlekli sandalyede oturmuşlar, başları eğik, çeneleri omuzlarındaydı; bazıları ise hiç kimsenin görmediği birileriyle konuşuyor, parmaklarını şaklatıyordu. Onları görmek her zaman Sylvie'nin kalbini acıtıyordu. Yaşlanmadan önce bu insanlar acaba kimdi? Annesinin de onlar gibi olmasından korkuyordu.

"Syl," dedi Jane Sylvie'yi tutup ona sarılarak. "Ne olursa olsun biz onu seviyoruz."

Sylvie nefes aldı. Sanki bayılacakmış gibi başı döndü. Kız kardeşini itip merdivene oturdu. Jane'in mavi gözlerine bakıp gözlerini kırptı. Kız kardeşi gece için hazır ve güzel görünüyordu. John bir saat içinde pizza yemek için geliyordu. Jane'in gözlerindeki saf kardeş sevgisiydi ve Sylvie bunu görmeye dayanamıyordu.

"Newyork'ta yaşıyorsun," dedi Sylvie. "Eve her şeyi daha da zorlaştırmak için geldin ve sonra tekrar geri döneceksin."

"Böyle değil," dedi Jane.

"Yürütmen gereken bir işin var! Biliyorum. Burada kalırken onun orada yok olmasına izin mi vereceksin?"

"Bu on beş yıldır çalışmadığım tek zaman dilimi. İnsanlar beni hemen unutmazlar. Ben de nasıl pasta yapılacağını unutmam."

"Hayır, tabii ki unutmazsın. Son birkaç gündür kek yapıyorsun ve sanırım Rhode Adası'nda onları satacak bir yer buldun..." Jane'e yer adını doldurması için bir şans verdi. Ama o bunu yapmadı ve Sylvie neden kızardığını bilmeden kızardı.

"Sylvie..."

"Bilmediğimi düşünme," dedi Sylvie. "Onlar *elma* kekleri. Bütün ev elma gibi kokuyor."

"Hadi yapma..."

"Elma kabukları çöpte," dedi Sylvie.

"Çöpü mü kontrol ettin?" diye sordu Jane kaşlarını kaldırarak.

"Bunun yanlış olduğunu düşünüyorum," dedi Sylvie. "Her ne yapıyorsan."

"Yanlış olduğunu düşünmüyorum," dedi Jane.

"Yaptığının Chadwick Meyve Bahçeleri'yle bir alakası var, değil mi? Onunla ilişki kurmak için elmalı kek yapıyorsun. Elma ağaçlarının ortasında yaşıyor, yani kalbini ona vermek için kek pişiriyorsun. Sahilde yaşasaydı, eminim deniz yosunu pişiriyor olurdun ..."

"Demek çöpleri karıştırdın, öyle mi?" diye tekrarladı Jane sanki buna inanamıyormuş gibi kafasını sallayarak. Komik olan şey Jane'den gelmişti. Küçükken babasının nerede olduğuna dair olan bütün sorunlarda Jane dedektif kesilirdi. Çekmecelerini ve ceplerini karıştırır, ajandasını okur, odasını arardı. Sylvie bunları hatırlayınca midesinde bir ağrı hissetti. "Bu iğrenç," dedi Jane.

"Hayır," dedi Sylvie. "İğrenç olan senin Chadwick'leri bu şekilde rahatsız etmen. Bahse girerim senin kim olduğunla ilgili en ufak fikirleri bile yok, değil mi?"

"Onlar kim olduğumu biliyorlar. Onlara adımı söyledim."

"Harika, Virginia'ya senden bahsetmemeleri için dua et. Ailesini korumaya çalışan bir kartal gibi keskin gözleri var. Evlat edinmenin şartlarını biliyorsun! Onun dışında kimse senin kim olduğunu bilmeyecekti ama o biliyor Jane..." Sylvie devam etti Virginia'nın da annesi gibi her gün biraz daha unutkan olmaya başladığını düşünerek. Olayı değiştirdi. "Sen o bebeği verdin Jane," dedi.

"Biliyorum. Annem bunu uygun görmüştü."

"Annemi suçlamaya cesaret etme! Çok gençtin, üniversitedeydin.O seninle evlenmeyi reddetti..."

Sylvie yutkundu. Kız kardeşinin yanağındaki parlak iki kırmızı noktayı gördü ve çok ileri gittiğini anladı.

"Onu demek istemedim," dedi Sylvie söylediklerini geri alabilmeyi dileyerek. Jane'in önce yere sonra da uzaklara daldığını gördü. Sylvie'nin kalbi sıkıştı. Jane'in o adamı ne kadar sevdiğini hatırladı. Gençken, gelinlik dergilerine bakar, gelinlik seçer, kendilerini onların içinde hayal eder ve birbirlerinin nedimesi olacaklarına söz verirlerdi, ama ikisi de hiç evlenmediler.

"Bu," dedi Jane sessizce. "en önemsiz şey haline gelmişti." Kafasını

kaldırdı. "O yaz, onsuz bütün bir yıl...Nasıl nefes alabileceğimi bilmiyordum. Ama aldım."

"Biliyorum," dedi Sylvie.

"Çünkü onu sevmiştim," dedi Jane. "Ve bu aşkın insana yaptıkları... Seni o kadar sıkı tutar ki...nefesini keser. Kalbin, kalp atışların, düşüncelerin, her şeyin onun olur."

Sylvie John'u düşünerek gözlerini kapattı. O da John için böyle mi hissediyordu?

"Her şey," diye tekrarladı Jane. "Ve senin gitmene izin vermez. Jeffrey'yi aslında sevmediğimi nasıl anladığımı biliyorsun değil mi Sylvie?"

Sylvie başını salladı.

"Çünkü aşk benim gitmeme izin verdi," dedi Jane. "Aşk beni serbest bıraktı."

"Buna sevindim," dedi Sylvie Jane'in aşkı korkunç bir şey ya da bir tuzak gibi göstermesini düşünerek.

"Ama o Chloe'nun da benimle gelmesine izin vermedi," dedi Jane durgun bir şekilde. "Geçen zaman boyunca benimleydi. On beş yılda onu düşünmeden on dakikamın bile geçtiğini hatırlamıyorum. Onu hâlâ tam buramda hissedebiliyorum..." Kollarını sanki bir bebeği tutar gibi kaldırdı; ama Sylvie'ye bakan gözleri yanıyordu.

"Sen onun gitmesine izin vermelisin," dedi Sylvie duyguların yoğunluğundan korkmuş bir halde.

"Olaylar öyle gelişmiyor," dedi Jane. "Aşk sana kontrol hakkı vermiyor, o seni kontrolü altına alıyor. Bunu hâlâ anlamadın mı?"

Sylvie olduğu yerde kaldı. John'u düşündü. Rahat, kibar, rahatsız etmeyen John. Elle tutulabilir, bir kuş yuvası gibi yeni inşa edilen bir şeyler vardı aralarında. John iki kez onun elini tutmuştu. İki seferde de Sylvie boynunun arkasında bir titreme hissetmişti. Bu gece için John onu öpebilir diye biraz banyo tuzu almıştı... Ama Jane'in anlattığı şeyler...hayır, Sylvie hiç böyle hissetmemişti.

"Sanki bu bir çılgınlıkmış gibi konuşuyorsun," dedi Sylvie. "Sanki seni çıldırtıyormuş gibi."

BİLGİ KİTAP KÜLTÜR

"Aslında bazı yönlerden öyle yapıyor evet," dedi Jane. "Geçen yılları düşündüğümde...onun ilk adımları, ilk dişi, okuldaki ilk günü, sevdiği müzik...bütün bunları düşündüğümde..." Gözlerini kapattı.

Sylvie Jane'i kucaklamak ve aynı zamanda kaçıp gitmek istedi. Kardeşinin sağlığı ve güvenliği için endişelendiği zamanları hatırladı. Bebeğin doğumundan sonraki o günler kabus gibiydi. Jane her zaman uyuyordu. Sylvie öğleden sonra saat üçte bile yatağının yanından geçse, yatakta üzeri örtülerle kaplı bir tümsek olurdu ve Sylvie bunun Jane olduğunu bilirdi.

Ve daha sonra, yaklaşık olarak bebeği doğurduktan iki hafta sonra, ağıt başladı. Sylvie Brown'a başladı, ama evi özledi, endişelendi ve birçok hafta sonunu evde geçirdi. Sesleri hâlâ duyabiliyordu: yüksek, insanlık dışıydı ve gece gölün üstündeki bir deli gibi görünüyordu. Jane hissettiklerini St.Joseph'de ve hastanede kaldığı süre boyunca içinde saklamıştı ve şimdi bütün bu duygular dışarı akıyordu...sanki ağlayışı canlıydı ve Jane'in içinde yetişmiş son hayat kırıntılarıydı. Sylvie kız kardeşiyle birlikte ağladı, ama kendi odasında kendi yastığına sarılıp gizli gizli.

"Ama Jane sadece doğru şeyi yaptığına inanamaz mısın? Onun için, herkes için?"

"Ama sanki yanlış şeyi yapmışım gibi hissediyorum," dedi Jane.

Sylvie onun gözlerini izledi. Çok da sakin görünmüyorlardı. Sanki odadaki hiçbir şey ona rahat vermiyormuş gibi odada dönüyordu gözleri. Sylvie'ye bakamıyorlardı. Sylvie boğazında bir düğüm hissetti. Acaba bütün bu zaman boyunca Jane de bu düğümü hissetmiş miydi? Olanları tekrar hatırladığında, Sylvie ona gerçekten kızdığını hatırladı: Sylvie Brown'da okumayı biraz da kız kardeşiyle birlikte olabilmek için istemişti. Daha sonra Jane hamile kalmış ve her şeyi mahvetmişti. Sonra, İngilizce sınıfında ilk yılında Fitzgerald'ı okumak, Jane'in depresyonuna şahit olmak Sylvie'yi, kardeşinin de kendi kendine deli olan Zelda gibi olacağını düşündürmüş ve endişelendirmişti.

"Lütfen Jane, beni endişelendiriyorsun. Beni çıldırtıyorsun."

"Seni mi?"

"Sen benim kardeşimsin," dedi Sylvie. "Seni seviyorum. Senin sadece değil, risk alarak söylüyorum, ona karşı da bu kadar yıkıcı olmana dayanamıyorum. Sen de orta yaşlı bir kadının birden mavi bir arabadan çıkıp sana kekler yapmasının saçma olduğunu düşünmüyor musun? Onun merak ettiğini düşünmüyor musun? Annesi polis çağırmazsa şanslısın."

"Böyle değil," dedi Jane. "Tamamen yanlış düşünüyorsun."

"Çünkü onlar henüz senin kim olduğunu öğrenmediler. Ama öğrendiklerinde..."

"Kes şunu, lütfen."

Sylvie omuz silkti. Cuma gecesiydi. En azından Jane aklını Chloe'yla ilgili saçmalıklardan kurtaracak bir randevuya gidiyordu. Ne Jane ne de Sylvie birileriyle buluşmakta iyiydiler; babalarının ve Jane'in yaşadığı olaylar onları; onların neşeli bir şekilde geçirecekleri cuma gecelerini mahvetmişti. Sylvie kendini, ilk randevusu iptal olmuş bir çocuğu görür gibi hissetti. Jane'in görünüşünü beğendi; basit bir makyaj, uzun gümüş küpeler, harika parlayan saçlar, seksi bir topuz. Kardeşine gülümseyerek derin bir nefes aldı.

"Ateşkes imzalayalım mı?"

"Tamam," dedi Jane. "Her zaman bunu söylüyormuş gibi görünüyoruz."

Sylvie Jane'in söylediğini duymamazlıktan geldi. "Şanslı erkek kim peki?"

Jane cevap vermedi. Her zamankinden daha gizemli gülümsedi. Aniden araba yolundan tekerleklerin sesleri geldi. Sylvie düşünmeye başladı. Acaba gelen John muydu? Henüz hazır değildi. Duşa girmesi ve kendine onu şirin gösterecek bir şeyler yapması gerekiyordu. Ama tam o anda camdan dışarı bakan Jane onun yanaklarını öptü ve gerçekten hızlı bir hoşça kal dedi ve Sylvie onunla tanışmak istediğini söyleyemeden ilk buluşması için dışarı koştu.

Sylvie John olmamasına bir anlık sevindi ve sanki aşk kontrolü ele almış gibi hazır olmamasına sinir oldu ve pencereye gitti. Sylvie gelenin kim olduğuna bakmak için beyaz perdelerin arkasından kafasını uzattı.

BİLGİ DAĞITIM KAMUSU

Kamyoneti gördü. Kasasında küçük bir ağaç var gibi görünüyordu. Sylvie'nin ağzı kurudu. Sadece arkadan görebildiği adam Jane'e kapıyı açtı. Jane'in arabaya bindiğini ve adamın kapıyı kapattığını gördü.

Uzundu. Geniş omuzları vardı. Kahverengi saçları ve sakalı vardı. Siyah kot ve Oxford tişörtü giymişti. Ayağındaki aksaklık Sylvie'nin onu son görüşünden beri daha da artmış görünüyordu: annesini öğretmenlerin akşam yemeğine getirdiğinden beri.

Bu Dylan Chadwick'ti.

15

Jane Dylan'ın kırmızı kamyonetine bindi ve Dylan arkasından kapıyı kapattı. Sylvie'nin beyaz perdelerin arkasından onu izlediğini nerdeyse hissediyordu. İzlendiği duygusu çok kuvvetliydi. Kız kardeşinin suçlamasını ve onaylamayışını hissedebiliyordu. Pencereye bakmayarak, arabaya binen Dylan'a yüzünde kocaman bir gülümsemeyle baktı. Bunu yaptığında ilk suçluluk duygusunu hissetti: İlişkileri Jane'in söylediği gibi yalanlar üzerine kurulmuştu.

"Nasılsın?" diye sordu Jane Chloe'ya yaklaşmak için her şeyi yapabileceğinin ve Dylan'dan gerçekten hoşlandığının farkında.

"Süper," dedi Dylan. "Sen nasılsın?"

"İyiyim. Ve dışarı çıkmaya tam anlamıyla hazırım."

Dylan güldü. "Meraklandım. Kapıya kadar gelmiştim ve sen hemen dışarı çıkarak beni şaşırttın."

"Üzgünüm," dedi Jane gülümseyerek. "Biraz çılgınca ama eve bağlı hissediyordum kendimi. Sanırım eski odamda uyumak için çok yaşlıyım. Annem ve kız kardeşim..."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Dylan kafasını sallayarak. "Annem ve

erkek kardeşim var... Yaşlarımız değişebilir ama bu ilişki hep aynı kalıyor. Ailen için on beş yaşındayken neysen şimdi de osun."

Jane sessizdi. Dylan'ın kelimeleri kulaklarında çınladı. Kamyonetin dışında toprak bahar yağmuruyla ıslanmıştı. Leylaklar bütün yol boyunca açmışlardı. Beyaz, koyu mor, açık mor ve eflatundular. Kokuları açık pencerelerden içeri doluyordu. Yeni yapraklar ağaçları kaplamışlardı. Bu erken mayıs gecesi karanlık ve sıcaktı.

Eyalete doğru gitmeye başladılar. Gökyüzünde binaların tepeleri görünmeye başladı. Yerinde doğrulan Jane, en yüksek iki binayı "Kleenex Kutusu" ve "Süpermen Binası" olarak biliyordu. Hastane uzun ve kareydi, daha sonra roket gibi görünen ve televizyondaki *Süpermen* filmlerinin başlangıcı olarak dalga geçilen Ulusal Endüstri Bankası ve en sonda da tek başına duran George Meclisi geliyordu. Sağda Brown Üniversitesi'nin tuğla binalarının göründüğü College Tepesi vardı. Jane'e eyaletin çok dindar insanlar tarafından kurulduğunu hatırlatan çan kuleleri her yerdeydi.

"Eve geri dönmek gibi," dedi Jane.

"Eyalet mi?" diye sordu Dylan.

"Benim diğer şehrim..."

"Benim de," dedi Dylan. "Her ne kadar Newyork'la yarışamayacak olsa da."

"Yarışmak zorunda da değil zaten," dedi Jane yumuşakça. "Bu şehir Newyork'un hiçbir zaman anlayamayacağı bir büyüye sahip."

Dylan güldü. Hayvanat bahçesini geçtiler ve üzerinde büyük bir hamamböceği olan reklam panosunu da ve sonra sağda liman görünmeye başladı. Benzin boşaltan tankerler, Japonya'dan gelen arabaları boşaltan büyük taşıma gemileri. Feribot uzaktaydı. Jane'in büyük büyükannesi 1898'de bu limanda, bu güvertedeydi. Erkek kardeşi yolculukta doğmuş ve ona George adını vermişlerdi. Jane bunu Dylan'a anlatmayı düşündü ama kendini içinde bebek olan bir hikayeyi anlatabilecek kadar güçlü hissetmedi. Üzeri hiçbir rüzgar tarafından rahatsız edilmeyen, gümüş, sakin suya baktı.

Dylan yüzdoksanbeş yoluna döndü ve Wickenden çıkışına doğru

gitti. Eyaletin içinde birçok küçük şehir vardı: Federal Tepe'nin İtalya'sı, Brown'un akademik çevresi, Fox Bölümü'nü çingenelerle paylaşan Portekizliler, Doğu Tarafı'nın mavi kanlıları ve RISD'in artistleri. Jane Dylan'a baktı.

"Ne var?" Dylan sanki onun bakışını hissetmiş gibi gülümsedi.

"Sadece nereye gittiğimizi merak ediyorum," dedi Jane.

"İyi bir yer bulacağım konusunda bana güvenmiyor musun?" diye sordu Dylan.

Jane güldü. "Hayır güveniyorum. Sadece bu yerin nerede olduğu konusunda meraklıyım."

Bu sözlere gülen Dylan ışıklarla aydınlatılmış ve konakların bulunduğu Benefit Caddesi'ne döndü. Trafik, olması gerekenden çok daha yoğundu; John Brown Evi'ne kadar uzanıyordu. Jane gözlerini karşıya dikti. Okuduğu okul hemen tepedeydi. Chloe sadece birkaç sokak ötedeki bir yerde meydana gelmişti.

Beyaz kolonlu kütüphaneyi, RISD'in binalarını, Rhode Adası Mahkeme Binası'nı geçtiler. Sonra Dylan arabaları geçip sola döndü ve ara yola saptı. Önlerine bir engel çıktı, Dylan tuşlara dokundu, birkaç numara tuşladı ve kapı açıldı.

"Bu gizli park yeri de ne böyle?" diye sordu Jane kapı açılıp onlar bir avluya girerken.

"Kamyonetin arkasındaki az bulunan elma ağacı fidanlarından al biraz," dedi Dylan. "Ve unutmadan dik başlı fidanlar olsun istemiyorum."

"Ama sen bu birleşimleri nasıl biliyorsun?"

"Eski bir ajan olmanın bazı faydaları da var tabii ki," dedi Dylan gülerek.

Jane'in kapısını açtı ve kapıları arkalarından kapatıp arabayı orada bıraktılar. Dylan Jane'e sigara verdi ama Jane istemedi. Dylan kendisi için bir tane yaktı ve Jane hareketlerinde yoğunluk, tutku ve kendinden nefret edişi gördü. Yollardan geçip Dylan'ın onu neden böyle bir yere getirdiğini merak ederken, Jane kendi sırları olan bir adamla birlikte olduğunu fark etti.

Dylan onu iki kiremit binanın arasından geçirdi ve Güney Ana

BİLGİ SARAYI

Caddesi'ne çıktılar. Bu sırada bir çok restoran vardı. Dylan onu yavaşça tutarak adı Umbria olan bir yerin kapısını açtı. Sebze ve yağ kokuyordu. Masaların üzerinde mumlar vardı. Tuğla duvarlar çıplaktı. Boyanmış kabaklar vardı etrafta.

İki kadın her şeyi idare ediyor gibi görünüyorlardı: hostes, garson ve şef. Siyah Çin işi kıyafetler ve keten terlikler giymişlerdi. Üzerlerindeki takılar işlenmişti; bileklerindeki dövmeleri hayal gibi, karışık ve güzeldiler ve Jane'in onların RISD'den geldiğini düşünmesini sağladılar.

Dylan soda istedi; Jane de aynısını. Basılı bir menü yoktu. Kadınlardan biri günün yiyeceklerini sıraladı. Sıcaktı ama kesinlikle onlarla alakası olmayan bir sıcaklıktı bu. Jane kadının Dylan'ı daha önce hiç görmediğine yemin edebilirdi ama kadın yemekleri saymayı bitirdiğinde, Dylan ona "Teşekkürler Oley," dedi.

"Oley mi?" diye sordu Jane.

"Evet, Olympia," dedi Dylan. "Arkadaşının adı Del, yani Delphine. Güzel sanatlar okulunda tanışmışlar ve ikisinin de Yunanistan'a ait isimler aldığı gerçeğini görmezlikten gelememişler."

"Yani bu demek oluyor ki; buraya çok sık geliyorsun?"

Dylan omuz silkti. "Eyalete üzerinde çalıştığım RICO olayı için gelirdim ve aynı yerde Bluepoint diye çok sevdiğim bir restoran vardı. Ama dükkan kapandı, Oley ve Del geldiler ve burada durmaya alışık olduğum için onlara bir şans verdim."

"Atwells Caddesi'ndeki kırmızı soslu İtalyan yerlerinden farklı," dedi Jane bir parça ekmeği yeşil altın rengi yağa batırırken.

"Çok farklı," dedi Dylan.

"Burasını sevdim," dedi Jane. "Beni buraya davet ettiğin için memnunum."

Yemek yediler ve sohbet ettiler. Konuşma kek pişirmek ve fidan dikmek gibi konularda yoğunlaştı. Oley'in dövmesi sol, Del'inki ise sağ bileğindeydi.

"Dövmelerin uzun bir geçmişi var," dedi Jane. "Gençlik yıllarımdan beri var. Sadece denizcilerin dövmesi olabilir gibi bir söylenti vardı. Ama şimdi herkeste var. Senin de var mı?"

Dylan kafasını salladı. "Hayır, senin?"

Jane anı yaşayarak ve yemeği yerken dikkatli olmaya çalışarak gizemli bir şekilde güldü.

"Şarap ister misin?" diye sordu Dylan.

"İçmiyorum," dedi Jane. "Ama sen istediğini yap."

"Ben de içmiyorum."

"Gerçekten mi?"

Dylan kafasını salladı. "Yeterince içtim. Büyük, global ve komik anlamda. Bir zamanlar çok severdim..."

Jane'in kalbi sızladı. Onun ne demek istediğini biliyordu. Çocuğunu kaybeden herkes içerdi. Bilmesi gerekirdi. "Ben de çok severdim," dedi.

Dylan sanki bu hikayenin devamını da biliyormuş gibi Jane'e baktı ama her ikisi de sessiz kaldılar ve salatalarını yediler. Jane geceye kendini bir hırsız gibi hissederek başlamıştı: Kendisinin olmayan bir şeyin peşinde olan Jane'i, kız kardeşinin perde arkasından suçlar gibi izlemesi. Ama yemek yedikçe rahatladı ve Dylan'a bakıp onun kendisini izlediğini gördüğünde, o da ona baktı ve sanki sessizlikte bir yerlerde buluşmuşlar gibi hissetti.

Kapı açıldı ve içeriye dört kişi girdi. İki çift, iki farklı nesil. Jane durumu kafasında özetledi ve Dylan duruma şöyle yorum yaptı:

"Brown'dan bir genç, kız arkadaşı ve anne babası."

"Peki ya onlar çocuğun anne babasıysa?"

"Kız annesine benziyor," dedi Dylan. "Ve genç adam da çok gergin. Bu zamanları çok iyi hatırlıyorum; geçmişte anne babalar bizi Harbor Odası'na götürürlerdi."

"Harbor Odası'nı hatırlıyorum," dedi Jane. "Sen Brown'da mı okudun?"

Dylan başını salladı ve Jane çatalını bıraktı.

"Ben de," dedi Jane.

"Benden birkaç yıl sonra... Ne zaman mezun oldun?"

"Mezun olmadım," dedi. "İkinci yıldan sonra bıraktım."

"Of," dedi Dylan devam etmesini bekleyerek. Jane devam edeme-

di. Midesi ağrıdı, tekrar ağrıdı. Yemeğinin sadece yarısını yemişti. Çatalını eline alıp yemeye devam etmek için kendini zorladı.

"Tamam aslında senin bir diplomaya ihtiyacın yoktu," dedi Dylan. "Bir pastane açmak için gerekli şeylere sahiptin..."

"Bunu böyle düşünmek güzel," dedi Jane kendini gerçeği anlatmadığı için suçlu hissederek.

"Kek pişirmeye ne zaman başladın?"

Bu konu tarafsız görünüyordu ama değildi. Jane konuşurken tabağına odaklanmış gibi görünmeye çalıştı. "Bazı akrabalarımızın Twin Rivers'da pastaneleri var. Bu fikirle büyüdüm ben de. Bana büyülü geliyordu. Malzemeleri dökmek, onları karıştırmak ve bir anda: bir kek. Ekmek pişirmek en güzeliydi. Kaseyi bir havluyla kaplamak ve sonra hamurun kabardığını görmek insanın birçok şeye inanmasını sağlıyor..."

"Bütün o güzel kokular..."

Jane başını salladı gözlerini kapatarak. Sanki Dylan soruyu sormamış gibi davrandı. Brown'dan gelenler yan masadaydı ve tiyatro bölümünden, oynadıkları oyundan bahsediyorlardı. "Kuzenim öğretti nasıl kek pişirileceğini," dedi Jane. "Turtaların kabuklarını pişirmekle ve kekleri süslemekle ilgili bildiği bütün sırları benimle paylaştı. Gerçekten eli açık bir insandı ve her zaman müşterilerine iyi bir şeyler sunmak isterdi."

"Aynı şeyi sen de Chloe'ya yapıyorsun."

Jane'in gözleri açıldı. İçi acıdı. Chloe hakkında konuşmak onun için vazgeçilmezdi ama; bu Dylan'la özel bir yemekti ve o yalanlara, konuşulmayan yalanlara katlanamıyordu.

"Evet," Dylan devam etti. "Ona tezgahta çalışmasıyla ilgili söylediklerin. Ve kekleri süsleme şeklin. O senin yaptıklarını satmakla gerçekten gurur duyuyor."

"Ben de memnunum," dedi ama sesi biraz güçsüz çıkıyordu.

"Buna ihtiyacı var," dedi Dylan.

"Ne?"

"Sanırım bu yaz," dedi Dylan. "Ayaklarını yerde hissettirecek bir şansa ihtiyacı var. O gerçekten özel bir çocuk. Herkes onu anlayamaz."

"Peki o nasıl," diye sordu Jane kendini tutamayarak. "O anlayabiliyor mu insanları?"

Dylan sorduğu soruyu düşünüyor gibi görünüyordu. Bardaklarını doldurdu tekrar. Jane'in boğazı düğümlendi ve suyun bir yararı olmadı.

"Vurulmamdan sonra," dedi Dylan, "dünyada yalnız kaldığımı düşündüm. İsabel'in ölümüyle sanki kalbim vücudumu terk etmiş gibi hissettim. Bu çılgınca biliyorum ama..."

"Hayır değil," dedi Jane. "Bu çılgınca değil."

Dylan kafasını kaldırıp ona baktı, belki onun bu duyguyu nasıl bildiğini anlamak istiyordu. Ama devam etti. "Rhode Adası'na geri geldim. Newyork'ta kalamadım..."

Jane gözlerini tekrar kapattı. Newyork'a gitmişti çünkü Rhode Adası'nda kalamamıştı. İstediğini almak için planlar yapıyordu. Ama duyguları çok gerçekti. Bu adamla konuşuyordu çünkü konuşmak zorundaydı, çünkü konuşmasaydı kalbi onu bırakıp gidecekti.

"Burada bir münzevi gibi yaşayabileceğimi düşünmüştüm. Saklanmak, hayatı unutmak, konuşmayı bırakmak istedim. Meyve bahçesine bakabileceğimi düşündüm. İnsanları görmek, telefonu cevaplamak zorunda kalmayacaktım. Sadece çukurlar kazacak, ağaçları aşılayacak ve İsabel'i düşünecektim."

"Ve bu söylediklerini yaptın değil mi?"

"Evet ama saklanamadım. Gerçekten yapamadım. Çünkü durum başkalaştı ve birinin bana ihtiyacı vardı."

Jane bekledi.

"Chloe. İsabel'i kaybetmenin acısını en az benim kadar hissetti."

"Yakındılar..."

"Evet öyleydi. Ama onlarınki bundan daha fazlasıydı: Söylediğim gibi Chloe özel. Farklı."

"Söyledin..."

"Sadece on beş yaşında," dedi Dylan. "Ama onun çok yaşlı bir kalbi var."

"Nasıl yani?" diye sorabildi Jane.

"Onu hayvanlarla birlikteyken görmelisin. Bir keresinde bir kuş yuvasından düştü ve Chloe bütün yolu onu geri koymam için beni çağırmaya koştu. Kedilere sanki kendi çocuklarıymış gibi bakıyor. İsabel öldüğünde sanki benim nasıl hissettiğimi biliyormuş gibi benim için çok endişelenmişti. Gözlerine baktım ve orada benim gerçek acımı gördüm. Bunun nereden geldiğini düşündüğümü biliyor musun?"

"Nereden?"

Dylan ağzını açtı ve tekrar kapattı. "Söylediğimi unut," dedi. "Ben bir psikolog değilim."

Olduğu yerde kalan Jane gözlerini kırptı. Sanki saydammış gibi hissetti. Dylan'ın içini, kanının damarlarında nasıl aktığını gördüğünü hissediyordu. Dylan'ın kemiklerini görebildiğini hissetti ve gerçeği fark etmesini ve bunun için onu affetmesini istedi.

"Söylemeni isterdim," dedi Jane.

Dylan çatalını elinde tekrar tekrar döndürdü. Bakışları yoğun ve derindi. Tabağındaki yiyeceklere sanki onu doyuramayacakmış gibi baktı ama onları yiyecekmiş gibi görünmüyordu.

"Seninle ilgili bir şey var," dedi Dylan. "Beni konuşmaya iten." Güldü. "Buna alışık değilim."

"Ben de," dedi Jane. "Nedir?"

Dylan ona bakarak düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Sanırım bazı şeyleri biliyorsun," dedi. "Diğer insanların bilmedikleri bazı şeyleri. Seni şaşırtmaktan korkmuyorum. İyi bir duygudur."

"Peki bana yeğenini anlat," dedi biraz kendinden utanmış hissederek.

"Bunu kardeşimin yapması gerekir," dedi Dylan. "Choe onun çocuğu, benim değil."

"Ama kardeşin iyi bir baba değil mi?" diye sordu Jane dikkatle.

"Evet. Çok iyi. Sevgi dolu bir adam. Bu yüzden bu konuyu kapatmak istiyorum," dedi Dylan. Yandaki masada Brown ailesi şampanya istemişler ve çocukların mezun olacakları gün oynayacakları oyunun şerefine içiyorlardı. Dylan gevşemişti neredeyse mutlu bir ifadeyle sırıttı. "Hey..."

Jane, Chloe'nun empati kurma özelliğinin nerden geldiğini söyleme ihtimaliyle kalbi sıkışmış bir halde bekledi.

Ama Dylan bu konuyu kapatmış görünüyordu. Su bardağını kaldırdı ve Jane'in bardağına vurdu. "Sana pazartesi günü bir Brown diploması alamayacağız ama bu gece ne yapabileceğimizi biliyorum..."

"Bu gece," dedi Jane aklında düşüncelerle: Mezuniyet haftasındaki cuma. Onun ne demek istediğini anladı ve hemen Benefit Caddesi'ndeki trafiğin sırrını çözdü sanki Dylan sihirli kelimeleri söylemiş gibi.

"Kampüs dansı," dedi Dylan. "İlk ya da ikinci yılında hiç gittin mi? Çok güzel oluyor. Yemekten sonra seni oraya götüreceğim."

16

Chloe meyve bahçesinde durdu. Zeke'yi ağaçların arasından görebilmek için kendine iyi bir yer buldu. Kot pantolon ve göğsüne arıların işlendiği beyaz bir tişört giymişti. Cebinde *Muguet des bois* adında bir kolonya taşıyordu ve dışarı çıkar çıkmaz onu sıktı çünkü evde sıksaydı annesi ve babası kokuyu alabilirdi.

Yıldızlar ağaçlara takılı kalmışlardı. Sadece Zeke'yi her gördüğünde ona bir tane verebilmek için yıldızları cebine koyabilmek istedi. Kediler ona eşlik ettiler. Sanki insanların bilmedikleri sırlarını dünyaya anlatıyormuş gibi etrafında dolanıyor ve mırıldanıyorlardı.

Tam o anda uzaktan gelen motor sesini duydu. Bir motorun farlarını dört gözle bekleyeceği tutkulu bir çevreci olan Chloe'nun aklına asla gelmezdi. Ama Zeke yaklaştıkça sanki bir meteor yeryüzüne yaklaşıyormuş gibi hissetti.

Zeke iki ayağı yerde, elleri motorda durdu. Saçları yıldızların ışığında parlıyordu. Gözleri kedilerinkiler kadar yeşildi. Başıyla Chloe'ya motora binmesi için işaret etti. Chloe da ikinci kez düşünmeden bindi. Sanki hayatı boyunca motora binmiş gibi ne yapması gerektiğini biliyordu: Kollarını onun beline doladı.

"Daha sıkı tut," dedi Zeke ve Chloe da daha sıkı tuttu. "Sol bacağına dikkat et," dedi. "Egzozun yakmaması için. Çok sıcak, çünkü. Hazır mısın?"

"Evet," diye fısıldadı Chloe boynunun arkasından.

Alçak dallar yüzlerine değdi meyve bahçesinden giderlerken. Chloe Zeke'nin boynunu koklayarak gözlerini kapattı. Zeke bile bilmeden gizlice boynunu öptü. Zeke ona bütün meyve bahçesini gezdirdi. Hareket ediyor olma hissi heyecan vericiydi ama bu duygu vücudunun onun vücuduna değiyor olmasının yanında sönük kalıyordu.

Çitteki açık yerden geçtiler. Kırmızı ahır, tepede garip görünüyordu. Dört yanında da pencereleri vardı. Chloe birinin onu izlediği duygusuna kapıldı. Belki İsabel'di. Ya da gerçek annesi. Yaptığı şey için onların kınamalarını hissetmedi. Chloe için mutlu olduklarını hissetti.

Akıntıya geldiklerinde Zeke motoru durdurdu. Bu, meyve bahçesinin yandaki bahçeyle sınırıydı. Chloe burayı severdi. Burası onun ilk kurbağayı yakaladığı, kahverengi alabalığın sıcak yaz günlerini en derin çukurlarda yaşadığını öğrendiği yerdi. Zeke onun elini tutup geçmesine yardım etti.

Chloe güldü. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Meyve bahçesi bu sınırda bitiyor, değil mi?"

"Evet, neden?"

"Seni aile toprağından uzaklaştırmak istiyorum."

Zeke kollarını ona doladı. Chloe orada bayılacağını düşündü. Ellerinin dokunuşu sıcak ve hafifti. Ellerini Chloe'nun tişörtünün altına kaydırmaya başladı. Chloe'yu tuttu. Parmakları Chloe'nun göğüslerine doğru yol alıyorlardı. Onu henüz öpmemişti bile ve Chloe'nun başının tepesi yanıyordu.

"Zoe.." diye fısıldadı Zeke.

"Chloe," diyerek onu düzeltti Chloe biraz şok olmuş biraz da kötü hissederek.

"Biliyorum," dedi Zeke gülerek. "Sadece ikimizin isimlerinin de aynı harfle başlarsa güzel olacağını düşünmüştüm."

"O zaman sen 'Ceke' olabilirsin."

Elleri tişörtün altında çalışıyordu. Ne Chloe'nun yaptığı şakaya güldü ne de konuşmaya devam etti. Chloe'yu öptü. Bu bütün öpücüklere son verev bir öpücüktü. Chloe'nun dizlerinin bağı çözüldü. Ama Tanrıya şükür ki Zeke büyük, güçlü ve sıkıydı: Chloe'yu yakaladı ve tuttu. Chloe'nun daha önce insani olmadığına inandığı bir şekilde onun dudaklarını kendininkilerle kapladı. Chloe, Zeke'nin onun ilk kez öpüştüğünü anlamamış olmasını diledi.

"Tanrım," dedi Chloe. Hepsi buydu ve bu yeterliydi: Her şeyi anlatıyordu. Tanrım gökyüzü düşüyor, tanrım, canım, harika ve her şey biter. Zeke ellerini tuttu. Bileğindeki sargı yoktu. Avuç içleri ve parmak uçları sertti. Chloe onun bütün zamanını okyanusta sörf yaparak geçirişini hayal etti. Zeke akıntıyı takip etmesine izin verdi. Motor botları giyiyordu ama Chloe ise şimdi solmuş kirli beyaz ayakkabılar giyinmişti.

Umurunda değildi. Komik ve aynı zamanda çok romantikti. Küçük tepeyi tırmanırlarken Chloe sanki küçük böcekler ona saldırmışlar gibi bileklerinin kaşındığını hissetti. Uzun otlar baldırlarına değiyordu. Bir çift geyik solda onlara bakıyordu. Zeke'nin tişörtünü çekiştirdi ve geyikleri gösterdi.

"Güzel değiller mi?" diye sordu.

Cevap vermedi ama onu eskisinden daha sıkı ve daha ateşli kucakladı.

Geyikler insanların etrafta olduğunu hissetmiş olmalarına rağmen ilgisiz görünüyorlardı. Chloe içinde bir titreme ve heyecan dalgası hissetti: Bu bir geyik tarafından kutsanmak gibi iyi bir işaretti. Zeke'yi sevmişlerdi yoksa kaçarlardı. Bazen Chloe yaban geyiklerini gördüğünde gerçek annesini düşünürdü: Annesi de onlar gibi tatlı ve güzel olmalıydı. Büyük gözleri ve sabırlı bir bakışı olmalıydı. Doğayla bütünleşmiş olmalıydı.

Zeke'ye dokunmak Chloe'ya kendini sanki doğanın bir parçasıymış gibi hissettiriyordu. Onun Chloe'yu tutuş şekli dünyadaki en romantik şeydi. Hem sanki gücüyle onu incitmek istemiyormuş gibi dikkatli hem de sanki onu bütün gece öpmek istiyormuş gibi tutkulu. Dudakları sı-

cak ve tatlıydı. Bulundukları yer etraftan görünmüyordu ve Chloe bundan memnundu. Hiç kimsenin bu anı görmesini istemiyordu.

"Chloe," dedi Zeke isimlerini Z harfi ile başlatma fikrini unutarak.

Chloe konuşamadı çünkü Zeke'nin dudakları dudaklarının üzerindeydi. Pantolonunun içindeki büyük ve sert bir şey Chloe'nun bacaklarına değiyordu. Chloe bunun ne olduğunu biliyordu. Bu onu biraz heyecanlandırdı aynı anda onu biraz da korkuttu. Mona'nın ne söyleyeceğini hayal etti. Mona'yı kafasından attı ama Mona tekrar gelip kafasının içine yerleşti ve onu güldürdü: Bu şey *sertti*. Acaba bir erkek olmak ve vücudunun bir bölümünün sana haber vermeden bir kayaya dönüşmesi nasıl bir duyguydu?

Garip olmalıydı. Uygunsuz olmalıydı. Chloe kıkırdadı ve sonra kendini çok utanmış hissetti. Zeke'nin onun boğazını temizlediğini sanmış olmasını istedi. Biraz gergindi: O şeyi görmek zorunda kalmamayı umdu. Onu görmeye gerçekten hazır değildi.

Şimdi Zeke onu yere doğru eğdi. Sanki bir yuva yapar gibi çimlere vurdu: Chloe bundan hoşlandı. Zeke doğayı anlıyordu: Bu geyiklerin yatmak istediklerinde yaptıkları şeydi. Chloe sanki bir hayvanmış gibi burnunu Zeke'nin boynuna bastırdı ve onu kokladı. Tekrar uyandı!

Zeke'nin elleri yine Chloe'nun tişörtünün altındaydı. Chloe kendini bu duyguya bıraktı ve onu hissetti: Çok yoğun bir duyguydu. Şimdi Zeke bir eliyle Chloe'nun pantolonunun düğmelerini açıyor, diğeriyle de Chloe'nun onun pantolonunun düğmelerini açması için ona yol gösteriyordu. Zeke'nin pantolonunun düğmeleri vardı. Beş tane. Sert şey onlara baskı yapıyordu. Chloe çok utandı. Onun dışarı çıkmasını gerçekten istemiyordu ama Zeke'nin ondan bunu yapması için yardım beklediğini biliyordu. Eli donmuş gibiydi. Ellerini hareket ettirmeye çalıştı ama başaramadı. Zeke ona yol gösterdi ve "Sadece çek," dedi.

Bu ne demekti? Chloe gerçekten korkuyordu. Aptal biri gibi görünmekten korkuyordu. Kızlar bunun nasıl yapıldığını bilmeliydi, değil mi? Bir erkek "Sadece çek" dediğinde kızlar neyi çekmeleri gerektiğini biliyor olmalıydılar. Bunun yanı sıra, "sadece çekmeyi" istemeliydiler. Bunu anlamayan Chloe'daki terslik neydi peki? Bir gözünü açıp

parmaklarını hareket ettirmeye çalışan Chloe Zeke'nin nasıl yaptığını izledi: Pantolonunun önünü çekti sadece ve beş düğme de aynı anda açıldı.

Chloe bu kadar aptal olabildiği için kendine güldü ama sonra içerdekinin ne olduğunu gördü: Onun görmeyi beklediği şey. Bu onun gördüğü ilk penisti. Daha önce hiç görmemişti. Erkek kardeşi ya da daha önce bir erkek arkadaşı olmamıştı. Kendini "tanrım" demekten zor alıkoydu. Hemen oradaydı; o iki şeyin arasında. Zeke'nin eli onun pantolonunun içindeydi ve parmakları oynuyordu. Çok garip ve acı vericiydi. Chloe zıpladı ve nehre doğru koştu.

Sadece anne geyiğin gözlerine bakmak için yavaşça kafasını kaldırdı. Geyik hemen oradaki çalılıktan ona bakıyordu. Chloe aşkı hissetti. Chloe'nun aşkı geri geldi. Birden kendi annesinin on altı yıl önce bir erkekle böyle bir yerde olmuş ya da olmamış olabileceği sorusu geldi aklına.

"İyi misin?" diye fısıldadı Zeke.

Chloe'nun gözleri yaşlarla doldu. Ama böyle olmasını istemiyordu. Mutlu olmayı ve ona istediği şeyi vermeyi istiyordu. Yapmaya başladıkları şeyi yaptıklarını hissetmek istiyordu. Ama boğazında bir yumru vardı.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı.

"İlk kez mi olacak?"

Chloe başını salladı.

Zeke onun saçlarını arkaya doğru iterek gülümsedi. Chloe gözlerini kırptı ve bir yaş damlası gözünün kenarından aşağı süzüldü. Yanağından aşağı doğru yol aldı ve Zeke onu eliyle durdurdu.

"Yapmak zorunda değiliz," dedi Zeke. "Durabiliriz."

Chloe geyiğe bakarak yutkundu. Diğer bütün geyikler ortadan kaybolmuşlardı ama anne geyik, orada durmuş onları izliyordu. Chloe geyiğin ona her şeyin yolunda olduğunu, cesur olup sormak istediğini sormasını ve durabileceğini söylediğini hissetti.

"Bu bir çeşit," diye başladı. "bu bizim bir araya geldiğimiz ilk zaman...ve ben düşündüm ki..."

"Hemen sevişmeye başladık," dedi Zeke. Chloe biraz güldü biraz ağladı. Kulağa normal geliyordu ama Zeke'nin bunu söyleyiş tarzı Chloe'nun bunun ne kadar aptal bir fikir olduğunu fark etmesini sağladı. Zeke sürekli köpekbalıklarıyla sörf yapan, kaskı olmadan motor kullanan, koyu saçlı kızlarla meyve bahçelerinde buluşan bir erkekti.

"Düşündüm ki..."

Ama tam o anda Zeke onu tekrar öptü ama bu farklıydı. Çok yumuşak ve nazikti. Onu sanki kırılabilecek ve değerli bir kuş yavrusu gibi tutuyordu. Elleri hafifti. Öpücüğü sıcak ve yavaştı ve Chloe'nun içinde bir şeylerin, belki de güneşin, uyanmasını sağladı. Öpücüğü onun içindeki güneşi uyandırdı. Chloe onu öptü.

Chloe'nun kolları omuzlarına dolanmıştı. Kalbi onunkiyle birlikte çarpıyordu. Chloe ağlamak istedi ama ağlamamayı daha çok istiyordu. Tenleri birbirine değiyordu. Chloe dokunulmaya açtı. O kadar açtı ki bunun için ölebileceğini düşündü. Zeke bellerinin altında bir şeylerle uğraşıyordu. Kendi pantolonunu ve Chloe'nunkini sırayla indirdi. Chloe'nun umurunda değildi.

Chloe sadece onu sıkıca tuttu. Dudakları onun dudaklarını süpürdü. Şimdi Zeke onun bacaklarının arasındaydı. Tatlı ve kolaydı başlangıçta ama sonra acımaya başladı. Zeke onu incitmek istememişti ama Chloe'nun sırtı acıyordu yerde. Pislik ve çakıl taşları Chloe'nun alt tarafına kaydı. Zeke penisini ona bastırdı.

Chloe bunun canını acıttığını söylemeli miydi? Dudaklarını ısırdı. Kafası ağlamamak için kendisini tutmasının baskısına dayanamamıştı ve ağrıyordu. Böyle mi olması gerekiyordu?

"Sakin ol," dedi Zeke onun kulağına. "Sadece kendini bırak..."

"Hayır, ama," dedi Chloe gözyaşları hâlâ sıcak.

"Hadi sakinleş," dedi Zeke.

Zeke heyecandan pantolonlarını tamamen çıkartmayı unutmuştu. Chloe'nun pantolonu ıslak ayakkabılarına doğru sıyrılmıştı. Zeke'ninki ise bileklerine kadar inmişti. Zeke'nin motor botları Chloe'nun bacaklarını acıttı ve Chloe bir çığlık attı.

"Olmasına izin ver," dedi Zeke ağzı ıslak bir halde Chloe'nun kula-

ğına eğilerek. "Bu sanki bir dalgaya atlamak, bir dalganın üzerinde sörf yapmak gibi..."

Şimdi Chloe'nun içindeydi ve Chloe onun zevk dolu inlemelerini duyabiliyordu. Sert ve sıcak. Chloe onun sörf yaptığı herhangi bir dalgadan çok daha ıslaktı ve Chloe üzerinde sörf yaptığını, sonra da bir cam parçası gibi kırıldığını hissetti. Dalga kırıldıkça Chloe arkasından destek aldı ve göz yaşları deniz suyundan daha tuzluydu. Annesi ve anne geyik için ağladı. Yunusları görmek için çevresine baktığında görebildiği tek şey ise köpekbalıklarıydı.

Bittiğinde, Zeke onu bir kez daha dudaklarından öptü. Daha sonra arkasına yaslanmaya çalıştı ama bu kolay bir şey değildi çünkü bacakları ve pantolonları tıpkı bir kör düğüm gibi birbirine dolanmıştı. Chloe bir tutam çime uzandı, onları kopardı ve kendini temizlemek için kullandı. Tekrar tekrar aynı şeyi yaptı.

Zeke oturdu. Chloe kalktığını duydu ve ona baktığında pantolonunun düğmelerini kapattığını gördü. Onun Chloe'ya elini uzatmasını beklemek garip bir hareket gibi geldi. Chloe kendi kendine kalktı ve pantolonunu topladı. Çekilen fermuarın çıkardığı ses sessiz gecede vahşi bir ses gibi duyuldu. Hem Chloe hem de Zeke toparlanırken göz göze gelmekten kaçındılar.

"Sanırım geç oldu," dedi Zeke. "Seni eve götürmeliyim."

Acaba o bunun bir randevu olduğunu düşünmüş müydü? Chloe gerçekten konuşamıyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu Zeke. Önce tereddüt etti ama sonra Chloe'ya elini uzattı. Chloe onun uzattığı eli tutamayacak kadar şaşkındı.

Yıldızlar her zaman olduklarından çok daha parlaktılar. Sanki kocaman bir havai fişek gibi gökyüzünde parlıyorlardı. Chloe elini tutmayı reddettiğinde Zeke'nin tepkisini izledi. Onun tepenin aşağısına doğru inmeye başladığını gördü ve ırmağa doğru gittiğini anladı. Irmak kenarından yürürken ve meyve bahçesine doğru giderken ağaçların çıkardığı sesleri duydu.

"Chloe?" dedi Zeke.

Chloe cevap vermedi. Veremedi.

"Hoşçakal o zaman," dedi Zeke. Birkaç saniye sonra Chloe motorun sesini duydu.

Hoçkakal. Ağzını kıpırdattı ama Chloe'nun sesi çıkmıyordu.

Yıldızlar tenini parlatıyorlardı. Yıldızların ışığını kolunda, vücudunda ve tişörtünün üzerinde hissediyordu. Demin orada olan geyiğe bakmak için döndüğünde, geyiğin çoktan gitmiş olduğunu gördü. Göğsünden bir ağlama geldi. Geyiğin büyük güzel durgun gözlerini görmek istemişti.

Chloe kendini yorgun hissetti. Bir yerlere uzanmak istiyordu. Onun ve Zeke'nin biraz önce oldukları yeri biraz geçti. Bu gerçek bir yuva değildi. Gerçek annesini istiyordu. Anne geyiği gördüğü, ağaçların yanlarındaki yere geldiğinde ellerinin ve dizlerinin üzerine yığıldı.

Uzun çimlerin üzerinde izler buldu. Geyik tam orada durmuştu. Chloe tekrar tekrar olduğu yerde döndü. Başka bir yuva yapmak için çimenleri bastırdı. Durduğunda sıcaklığın onu sardığını hissetti. Bunun geyikten, annesinden ya da yeryüzünden geldiğini hissetti. Önemli değildi. Hepsi aynıydı.

Daha sonra Chloe ağlamaya başladı ve bütün yıldızlar kayboldu.

•••

Dylan sözünü tuttu: Jane'i kampüs dansına götürdü. Gittikleri restorandan College Tepesi'ne doğru müziğin sesini takip ederek yürüdüler. Jane on altı yıl önce ikinci yılında üniversiteyi bıraktığından beri Brown Kampüsü'ne gelmemişti. Sylvie dört yıl sonra mezun olduğunda, Jane Newyork'ta işleriyle çok meşguldü.

Tepe dikti. Her adım gerçek bir çaba gerektiriyordu ve Jane Dylan'ın daha çok zorlandığını biliyordu. Onun yetişebilmesi için yavaşladı. Aslında gerçek, Brown'a yaklaştıkça Jane'in kalbinin daha hızlı atmaya başladığıydı.

"Ne oldu?" diye sorduğunu duydu Jane farkında olmadan.

"Bacağıma mı?"

"Evet."

"Hiçbir şey," dedi Dylan.

Ama Jane bir şey olduğunu biliyordu ve ona bekleyen bakışlarla bakarak zamanı durmak ve biraz nefes almak için değerlendirdi.

"Vuruldum," dedi Dylan. "Ve bu, bacağıma oldukça zarar verdi."

Gergin geliyordu sesi ve konuşmayı kesti. Angell Caddesi'ne tırmanmaya devam etti ve Jane'in onu takip etmekten başka seçeneği yoktu. Ona sormak istediği bir sürü soru vardı ve kendi geçmişini düşünmek istemiyordu, onu yakaladı ve yanında yürümeye başladı.

"Bu korkunç," dedi Jane.

Dylan cevap vermedi.

Uzun, tuğladan yapılmış olan ve yeşilliklerin kuzeybatısını gösteren Carrie Kulesi görünmeye başladı. Horace Mann sağındaydı. Jane'in gözleri döndü ve sonra etrafına baktı. Muzik yeşillikten süzülüp onlara ulaşıyordu. Demir parmaklıklı bir alana yürüdüler ve Jane kuleye yöneldi.

"Dans bu tarafta," dedi Dylan onun elini tutarak.

"Biliyorum," dedi Jane kalp atışları hızlanarak. Bütün bu hissettikleri onun için çok fazlaydı. Yüzlerce parlak kağıt fener gecenin gökyüzünü aydınlatıyordu. Altın sarısı, mavi, kırmızı fenerler rüzgarda sallanıyordu. Orkestra çaldı: İnsanlar dans etti. Bu sanki zamanda geri gitmek gibiydi: On altı yıl öncesine.

Dylan kulenin girişine doğru Jane'i takip etti. Yukarıya bakarak birlikte durdular. Çok uzundu ve Jane bu kulenin üzüntülü ama güzel bir efsane sonrasında inşa edildiğini biliyordu ama bunu öğrenecek kadar kalmamıştı Brown'da.

"Hikayeyi biliyor musun?" diye sordu Jane.

Dylan başını salladı.

"Bana anlatır mısın?"

Dylan durdu ve Jane gözlerini kıstığını gördü. Kulenin tepesindeki saate baktı. "Paul Bjnotti tarafından karısı Carrie'nin anısına inşa edilmiş. Carrie Nicholas Brown'ın torunuymuş."

"Brown Üniversitesi'nin," dedi Jane.

Dylan başını salladı. Jane'in yerdeki levhayı okumasına izin verdi

ve Jane onu okumak için eğildi. "Aşk ölüm kadar güçlüdür." Jane yüksek sesle okudu.

Avuç içleri terlemişti ve kafası karışıktı. Ölüm hakkındaki bu sözler nasıl oluyor da ona on altı yıl öncesini hatırlatabiliyordu? Sevdiği adamla bir yere uzanmış ve Chloe'yu meydana getirmişlerdi. O koyu renk saçlı, güzel mavi gözlü, hayvan sevgisi ve yaşama isteğiyle dolu harika kız hayat hikayesine burada başlamıştı.

Müzik ve fenerler Jane'e o anılarını geri getirdiler. Kendi düşüncelerinde kaybolan Jane Dylan'ın varlığını neredeyse unuttu. Dylan levhaya bakarak olduğu yerde duruyordu.

"Bu doğru," dedi Dylan. "Aşk ölüm kadar kuvvetlidir. Daha kuvvetlidir."

Jane hemen bağlantıyı kurdu: Bu kule bir adamın sevgili karısı için yaptırdığı bir anıttı. Amanda ve İsabel. Dylan'ın gözlerine baktı: "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bu kelimeleri. Ve onların nasıl doğru olduklarını."

"Karın..."

Dylan tereddüt etti. "Öldüğünde biz zaten ayrılmıştık," dedi. "Sadece kızımı düşünüyordum."

"İsabel," dedi Jane Dylan'ın mutfağındaki resmi hatırlayarak.

"Daha önce bana, bacağıma ne olduğunu sormuştun," dedi Dylan Jane'e bakarak.

Jane devamını bekleyerek başını salladı.

"Neredeyse bacağımı kaybediyordum," dedi Dylan. "Kurşun kalça kemiğine saplandı ve mikrop kaptı. Yirmi iki tane ameliyat geçirdim ve şimdi kalçamda kemikten çok çelik var. Ama umurumda değil..."

"Umurunda," dedi Jane.

Dylan kafasını salladı. Gözleri tekrar kuleye takıldı sonra da Jane'e. "Hayır umurumda değil. Çünkü vurulduğum gün onların öldükleri gündü. Amanda ve İsabel. Onları koruyamadım. Olay olduktan sonra, kızımı taşıyamadım bile. Onu taşıyamadım bile, hastaneye gitmesi gerekiyordu ama ben yerimden bile hareket edemiyordum."

"Bu senin hatan değildi," dedi Jane. "Bunun senin hatan olmadığını biliyorum."

Dylan cevap vermedi. Gözlerini kapattı. Jane'in boğazı düğümlendi. Eski İngilizce Bölümü'ne baktı ve sanki Chloe sanki hemen oracıkta duruyormuş gibi onun varlığını hissetti. Dylan'ın İsabel'i hissettiğini ve onun sevgisinin ölümünden daha güçlü olduğunu biliyordu. Kızlarının onlarla birlikte olduklarını biliyordu.

Düşünmeden Dylan'ın elini tuttu. Orkestra çalıyordu ve müzik güzel ve romantikti. Jane'i yıllardır, yıllardır hissetmediği duygularla doldurdu. Dylan'ın eli gerçekti. Kağıt fenerler ağaçları aydınlatıyordu. Rüzgarın sesi yapraklarda şarkı söylüyordu.

Dylan yemekten beri ilk kez gülümsedi. Ama bu ağaçlardaki bütün fenerlerden daha parlak ve büyük bir gülümsemeydi ve Jane'i Dylan'a bakıp gülümsetti. Orada birbirinin elini tutup kulenin gölgesinde öylece durdular. Buraya nasıl gelmişlerdi? Jane ve bu yaralı, Chloe'nun amcası olan adam. Jane yavaşça gözlerini kırptı. Dylan onu Chloe'ya bağlıyordu. Üçü gizli bir üçgenin parçaları gibiydiler.

"Tamam," dedi Dylan sanki bu ani bağlantının gizemi onu da sersemletmiş gibi.

Jane biraz daha çok gülümsedi.

Her şey çok hızlı, onlar fark etmeden olmuştu. Bu nasıl olmuştu? İkisi de diğerine doğru bir adım attı. Dylan'ın kolları Jane'i sardı. Jane onun göğsüne sarıldı ve sanki dünyaya yeni gelmiş gibi bütün vücudunu bir titremenin sardığını hissetti. Kalbi çok hızlı çarpıyordu. Müzik çok güzeldi. Jane kafasını geriye itti ve gözlerini kapattı ve Dylan onu öptü.

Kağıt fenerler yıldızlara dönüştü. Gökyüzünde amaçsızca sallandılar. Dylan'ın sakalı Jane'e tatlı bir his veriyordu. Jane havaya baktı. Yıllar geçmiş ama aynı zamanda geri gelmişlerdi. O hem kuledeki Carrie hem de meyve bahçesindeki Chloe'ydu. Ama sonra Dylan'ın ellerini arkasında ve dudaklarını dudaklarında hissetmek ona bunun gerçek, elle tutulur ve burada yaşanan bir şey olduğunu kanıtladı.

Dylan ağzı onun kulağında fısıldadı: "Benimle dans et..."

Jane onun kollarındaydı. Müzik gerçekten de çok etkileyiciydi. Birlikte hareket ettiler. Dans sadece ayak hareketleri de olan bir kucaklaşmaydı. Dylan topallamıyordu. Bacağı iyiydi, iyileşmişti. Kötü hiçbir şey yaşanmamıştı. Ya da her şey gece, fenerler, yıldızlar, kule ve levha tarafından silinip götürülmüştü: Aşk ölüm kadar güçlüdür.

Ya da Dylan'ın dans etmeye başlamadan önce söylediği gibi daha güçlüdür...

ÇATIDAKİ YILDIZLAR

17

Chloe yorgundu. Yaz gelirken onun böyle kendini yorgun hissetmesi ve kedileri beslemeye bile zorla gitmesi garipti. Aslında temiz havada dışarı çıkmak yorucuydu. Rüzgar esebilir, saçlarına dokunabilir, yüzünü okşayabilir ve ona dokunulmayı hatırlatabilirdi. Kediler, bütün anne ve yavru kediler ona sürtünebilir ve miyavlayabilirlerdi. Chloe'nun her zaman kedilere dokunmayı, onları okşamayı sevdiği yerden şimdi hemen kaçıyordu ve odasına sığınıyordu. Çünkü ona o geceyi, yaklaşık bir hafta öncesini hatırlatıyordu. Zeke'yi.

Eve döndüğünde ev sessizdi. Anne babası klimayı seviyorlardı. Chloe ise pencereleri açmak için yalvarırdı. Eskiden, evde tek başına olduğunda klimayı kapatır ve pencereleri açardı. Ama şimdi bu teknolojik alete sahip olmaktan dolayı mutluydu.

Çalan telefon Chloe'yaydı. Günlerdir telefona yaklaşmıyordu. Mona tezgahta yeniden çalışmaya başlayıp başlamayacaklarını merak ediyordu. Chloe ona cuma, cumartesi ve pazar demişti. Ve Mona ona neden aramadığını, buluşmanın nasıl olduğunu sormuştu. Meyve bahçesindeki büyük sır, gizli buluşma. En sonunda Chloe her şeyin yolunda

gittiğini söylemişti. Ama Zeke bana göre değil onu artık sevmiyorum demişti.

Mona buna şaşırmış görünmüştü. Ya da Chloe'nun onu hemen aramadığına ve kelimeleri sakin sakin söylemesine şaşırmıştı: Sanki gerçekten de umurunda değilmiş gibi.

Çünkü Chloe insanları önemsemesiyle tanınırdı. O, bir erkeği sevdiğinde, tıpkı Girbert Albert'i on yıl sevdiği gibi, onun ders programını ezbere bilirdi. Onun kolasını içtiği kamışı saklamıştı. Red Sox şapkası giymişti bir süre çünkü bu onun tuttuğu takımdı. Ve bunun gibi bir sürü ayrıntı...

İşte bu yüzden Mona Chloe'nun aldırmaz gibi görünmesine şaşırmıştı. Belki bunu Chloe'nun olgunlaşmasına bağlamıştı. Chleo olanları düşündü: SaveRite'dan insanlara et almamaları için yazdığı notlar yüzünden kovulmuştu, aile tezgahını tek başına yıkılmanın eşiğinden alıp yeniden yaratmıştı, bakireliğini kaybetmişti ve bir süre önce deliler gibi sevdiği erkeği şimdi sevmediğine karar vermişti.

Bu sadece yalandı.

Aslında çok da sakin değildi.

Dışardan çok sakin ve olgun görünüyordu. İçerde ise bir hamburger gibiydi. Kendini kırılmış bir saat gibi hissediyordu. Kırılmış ve sıkıştırılmış. Kendini hapsedilmiş, kesilmiş ve hayatı sona ermiş bir inek gibi hissediyordu.

Bu, her şeyin onu yormasının nedeniydi işte. Çünkü bütün enerji binayı terk etmiş gibi görünüyordu. İki gün hastaymış gibi insanları kandırdı, sonra okulda güçlükle gözlerini açık tutabiliyordu ve hemen koşarak eve gelip uyuyordu. Mona'yla da neredeyse hiç konuşmuyordu. Annesi ona ödevlerini yapmasını söylediğinde, babası onunla geleceği hakkında konuşmak istediğinde esniyordu. "Tanrım seni sıkıyor muyuz?" diye sormuştu babası geçen gece yemekte.

Hayır demişti, ağlamak isteyerek. Sıkılmamıştı. Bana bir şey oldu demek istemişti. Ne olduğundan emin değilim. Mantığı ve kalbi birbiriyle çelişiyordu.

Düşünceleri karma karışıktı. Klima onu sanki buzdolabına kon-

muş gibi hissettirecek bir ses çıkardı. Hiçbir şey içeri giremiyordu ya da dışarı çıkamıyordu. Eve sakin sakin yol alıyordu. Okuldan sonra kıyafetleriyle uyuyakalmıştı.

Rüyaları kabuslardan ibaretti.

Birisinde, bir yıldızdı. Gökyüzünde parlıyordu. İnsanlar dilek tutmak için ona bakıyorlardı. Karanlıkta parlamak, uzayda dolaşmak. Sonra dünyaya düştü. Bir deniz kabuğu gibi sahile düşmüş ölü bir yıldızdı ve yanında erkekler sörf yapıyorlardı. Kadının biri sahili temizliyordu, onu aldı ve evine götürdü. Kadın Chloe'yu kağıt mendilin üzerine koydu ve onu paketledi. Kutuyu tavan arasına koyarken kadın Chloe'ya "sen benim çocuğumsun" diye fısıldadı. Chloe o kadının gerçek annesi olduğunu anladı ve rüyasında ağladı.

Başka bir rüya: Chloe bir jel fıçısında yüzüyordu. Her yerde yüzgeçler vardı ve Chloe bir tanesini yunus zannederek tutmaya çalıştı ama bu bir köpekbalığıydı. Daha sonra başka birine uzandı ve bu bir yunustu ama kocaman dişleri vardı ve Chloe'yu yiyecekti. Chloe bağırdı ve öleceğini düşündü. Jelin altına kaçtı. Köpekbalıkları her yerdeydi.

Hava almak için yüzeye çıktığında, birinin onun adını çağırdığını duydu. Bu kayıktaki bir kadındı. Kayık daha yakına geldiğinde bunun bir kayık değil bir kek olduğunu gördü. Kadın Chloe'yu sıvının içinden çekmek için uzandı. Chloe yeni doğmuş bir bebek gibi ağlıyordu. Kadın hem Chloe'nun hayatını kurtardı hem de onu iyileştirdi. Chloe sadece gökyüzünde bir yıldız olmadığı ve hayatta olduğu için çok mutluydu ve mutluluktan sadece ağlayabildi.

Uyandığında, kendine bunun sadece bir rüya olduğunu hatırlatmak zorunda kaldı. Yanında onu böyle garip duygulardan uzak tutacak, yaralarını saracak birinin olmasını diledi. Annesi aşağıda, marketten aldıklarını dolaba yerleştiriyordu. Chloe yataktan kalktı. Aşağı indi. Annesi buzdolabına sebzeleri yerleştiriyordu.

"Merhaba tatlım," dedi annesi.

"Anne..." diye söze başladı Chloe kapıda durmuş paniklemiş bir halde.

Annesi ona baktı. Chloe'nun dağılmış üstünü başını fark etmiş gibi göründü ve başını salladı.

"Anne..." dedi Chloe tekrar.

"Chloe, senin tezgahta çalışman konusunda çok da istekli olmadığımı biliyorsun ama bu bile senin okuldan eve gelip sürekli uyumandan daha iyi. Dylan Amca'nın sana ihtiyacı var mı bugün? Çünkü onun evine gittim arabayla ve kek pişiren arkadaşının arabasını gördüm."

"Jane," dedi Chloe yavaşça rüyasındaki kekin içindeki kadını hatırlayarak.

Annesi güldü ve başını salladı. "O kadınla tanışmak istiyorum. Bir şeylerin olduğundan haberin var mı? Birlikte çok fazla zaman geçiriyor gibi görünüyorlar..."

"Bilmiyorum," dedi Chloe esneyip gözlerini ovuşturarak. Annesine soracak ya da söyleyecek bir şeyleri vardı ama aniden aklından çıkıp gitti.

"Bence bu harika olur. Amcan kendini eve kapattı o olaydan beri..."

Chloe dondu kaldı. Annesinin İsabel ve Amanda Yenge'si hakkında konuştuğunu duymak istemiyordu. Bir şekilde bu Chloe'ya çok fazla gelecekti. Chloe onlar hakkında konuşmanın onu bir ceviz gibi kırmaktan ve sonra kargaların onu ölüme götürmesinden farksız olacağından emindi.

"Neyse umarım o iyi bir insandır," diye sözü bitirdi annesi pırasayı çekmeceye yerleştirirken. "Çünkü Dylan bunu hak ediyor."

"İyi biri," dedi Chloe yavaşça.

"Kesinlikle nasıl kek pişirileceğini biliyor," dedi annesi.

Chloe başını salladı. Pencereden dışarı baktı. Evin arka tarafı koyu gölgelerle birlikte yemyeşildi. Dylan'ın evine doğru yürüyüp onu ve Jane'i görmeyi düşündü. Tezgah okul bitene kadar sadece hafta sonu açılacak olmasına rağmen fazladan bir gün çalışabilirdi.

Ama bunu yapmamaya karar verdi. Her şey onu sıkıyordu ve bunlarla başa çıkmak zorundaydı. Her ne kadar yukarı çıkıp uyumayı tercih etse de gitmesi gereken yerler vardı.

"Tamam, ben dışarı çıkıyorum," dedi Chloe annesinin Dylan Amca'yı görmeye gittiğini düşünmesine izin vererek. "Sonra Mona'ya uğrayacağım."

"Güzel. Neden kitaplarını almıyorsun? Belki birlikte ödevlerinizi yaparsınız."

"Güzel fikir," dedi Chloe sırt çantasını alıp içine kitaplarını doldururken. Gittiği yer annesini ondan bir süre de olsa uzak tutacaktı.

"Okulun bitmesi için günleri sayıyorsun," dedi annesi gülerek.

"Ve sonra uzun sıcak yaz tatili," dedi Chloe kelimelerin ona geldiği kadar kulağa kötü gelmemesini dileyerek.

Dylan kahve kavanozunu doldurmak için lavabonun yanındaydı. Jane de tezgaha yaslanmıştı. Dylan varlığını bütün vücuduna yayılan bir elektrik akıntısı gibi hissetti. Jane geçen hafta buluşmalarından beri ilk kez kekleri bırakmaya gelmişti ve Dylan da onu kahve içmek için kalmaya ikna etmişti.

"Koyu kahve seviyorsun, değil mi?" diye sordu Dylan yedikleri akşam yemeğini hatırlayarak.

"Evet, teşekkür ederim," dedi Jane.

Bardakları dolaptan çıkartan Dylan başını salladı. Her şey sıradan gibi görünüyordu ama Dylan'ın vücudundaki her kas daha önceki öpücüğün etkisiyle biraz gerginleşmişti. Bir kere telefonda konuşmuşlardı; Jane ona akşam yemeği için teşekkür etmiş, o da yeni kek siparişlerini vermişti. Bugün Dylan kapıyı açtığında, gözlerine bakmış ve acaba Jane de onun gibi hissetti mi, acaba onun da düşünmekten uykuları kaçtı mı ve acaba Dylan onu kollarına alsa ve tekrar öpse kızar mı diye, merak etti. Onların tekrar ve ani birleşmeleri Dylan'ı şaşırttı; onu mutlulukla şok etti.

"Fazladan kek ya da buna benzer bir şeyler getirmeliydim," dedi Jane. "Kahvenin yanında yemek için."

"Bunlardan birini alabiliriz," dedi Dylan Jane'in getirdiği büyük kutuyu göstererek. "Ama siparişi Chloe verdi ve sanırım hepsinin orda olmasını bekliyor."

Jane güldü. "O zaman onu hayal kırıklığına uğratmayalım. Tezgahta iyi bir iş çıkartıyor herhalde?"

"Çok iyi. Okul gelecek hafta tatil oluyor ve sonra Chloe bütün gün orada çalışacak," dedi Dylan Jane'in yeğeniyle bu kadar ilgilenmesine memnun olarak.

"Bu harika," dedi Jane.

Dylan başını salladı. Sıcacık hissetti. Kalbi çok hızlı atıyordu. Mutfak oldukça büyüktü ve birbirinden uzakta duruyorlardı ama Dylan onun taşan enerjisini hissedebiliyordu. Pantolon ve suitşört giymişti ve pantolon ona çok güzel uymasına rağmen üstündeki oldukça genişti. Vücudunun güzel şekli üstündekilerden belli oluyordu ve Dylan sadece onu kollarına almak ve onu hissetmek istedi.

Dylan yıllardır böyle bir duygu hissetmemişti: yıllardır. Sadece Amanda'nın ölümünden beri değil, çok çok önceden beri. İlişkileri uzun zaman önce bitmişti ve Dylan son noktayı koymuştu. Kendini işine vermişti ve bu başarması kolay bir şeydi. İstediği kadar çok yapması gereken şey vardı: Yakalanması gereken bir sürü suçlu, Newyork'ta korunması gereken tanıklar.

Sonra vurulma olayı gerçekleşti. Dylan sonrasında hastanedeydi ve çıktığında hâlâ şoktaydı. Bu olaya şimdi bakabildiği yönüydü: Hayatın sınavından geçiyor ve hiçbir şey hissetmiyordu. Sadece adam taklidi yapan bir adamdı. Ailesini, duygularını, hatıralarını, her şeyi unuttu. Her şeyi.

Bazen duyguları bastırmak zor olabilir ve böyle olduğunda, Dylan şu günlerde de yaptığı şeyi yapıyordu: Bir sigara yakıyordu. Jane'in onu izlediğini gördü.

"Seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu Dylan.

Jane çok da inandırıcı olmayan bir şekilde başını salladı.

"Rahatsız ediyor," dedi Dylan.

"Sadece," dedi Jane. "senin için iyi bir şey değil."

"Biliyorum." Dylan İsabel'in buzdolabının üzerindeki resmine bakarak sigaradan derin bir nefes aldı. Onun dokuz yaşındaki halini ve ona sigarayı bırakması için nasıl yalvardığını hatırladı. "Kızım da böyle söylerdi," dedi.

"Ne söylerdi?"

"Okulda sigaranın zararlarını öğrenmişti," dedi Dylan. "O yıl uzun saatler çalışıyordum ve evde çok fazla kalamıyordum. Kaldığımda, evde..." Jane'e evde var olan gerginliği anlatmak istedi, iyi bir koca olduğunu, karısını sevdiğini, karşılığında sevilmediğini anlatmak istedi. Ama kendine acımaktan nefret ederdi ve şimdi bile Amanda'ya ihanet etmek istemiyordu ve bu bölümü atladı. "Her neyse, çok fazla sigara içiyordum. Yaz için Rhode Adası'na geldik, İsabel ve Chloe benim için bir çete kurup, bana sigarayı bıraktırmaya çalıştılar."

"İyi bir şey yapmaya çalışmışlar," dedi Jane.

Dylan gülmeye çalışarak başını salladı. Ona kendi hayatı için, kendi sağlığı için endişelenmeyi bıraktığını söyleyemedi. Meyve bahçesini tekrar canlandırmak, ona hayat vermek onun duygularıyla paraleldi. Ölse kimin umurunda olurdu? Umurunda olacak tek insan İsabel'di.

"Burada, bu evde mi kaldın?"

Dylan anlamamış gibi görünmeliydi ki Jane devam etti. "O yaz? Kızlar dokuz yaşındayken?"

"Hım," dedi Dylan. "Hayır. Newport'ta kaldık. Amanda'nın ailesinin evinde."

"Oradan mıydı?"

"Yazları. Beşinci Cadde'de yetişmişti. Ama Bellevue Caddesi'nde oldukça büyük hoş bir evleri vardı."

"Konaklardan biri mi?" diye sordu Jane.

Dylan başını salladı. Rhode Adası'ndaki herkes Newport'u bilirdi ve mutlaka orada zaman geçirmişti. Ama, bütün hayatını bu eyalatte geçirmiş olanlar bile, orayı sadece turist gibi ziyaret ederlerdi. Cliff yolunda yürür, Bellevue Caddesi'ne arabayla gider ya da Ocean Drive adlı yere bisikletle giderlerdi; Candy Store'da ve Black Pearl'de bir şeyler içerler, Pier'de akşam yemeklerini yerler, Inn'de de öğlen yemeklerini yiyebilirlerdi. Bir yata sahip olmanın, taş bir konakta yaşamanın, Harbor Salonu'nda bir partiye katılmanın nasıl duygular olduğunu hayal ederlerdi.

"Nasıldı?" diye sordu Jane.

"Ev mi? Mermer ve..." diye söze başladı Dylan.

"Hayır," dedi Jane. "Demek istediğim, orada yaşamak nasıldı?"

Dylan kravatlı akşam yemeklerini, Amanda'nın babasının harika arabasını, annesinin balo salonunu, Bailey Plajı'ndaki ve Okuma Odası adı verilen lüks yerlerdeki üyeliklerini düşündü. "Yorucuydu," dedi.

"Gerçekten mi?" Jane güldü.

"Evet. Her zaman bir yerlere davet vardı. İsabel ve ben sadece yüzmeye gitmeyi ve plajda oynamayı istiyorduk ama hep bir partiden diğerine koşturmak zorundaydık."

"Amanda sosyetik bir aileden mi geliyordu?"

"Evet, bu şekilde de ifade edebiliriz," dedi Dylan bir defasında ailenin bir İncil'i değilde bir Sosyal El Kitabı olduğunu söylediğini hatırlayarak.

Jane böyle bir hayata nasıl uyum sağladığını anlamaya çalışıyormuş gibi görünerek ona baktı. Dylan bardakta kendi yansımasını gördü; sakallı, eski gömlekli bir adam ve kendisi bile anlayamadı ne olup bittiğini.

"Biraz basit düşünüyorlardı," dedi. "Babası harika bir araba kullanırdı ve başka arabaları küçümserdi. Ve arabasını başkasına para verip yıkatmak yerine arka bahçede kendisi yıkardı."

Jane kahkaha attı. "Şehirde kek pişirdiğim insanlara benziyorlar. Park Caddesi'ne bir teslimat için asistanımı gönderirim ve ona sadece bir dolar bahşiş verirler."

"İşte bu onların nasıl zengin kalmayı başardıklarını gösteriyor," dedi Dylan. "Amanda'nın ailesi bahşiş vermenin yanlış bir davranış olduğunu düşünürdü. İş adamları çalışanlarına uygun ücretler öderlerse, bahşişin gereksiz olacağını ve zavallı çalışanların müşterilerin merhametine muhtaç olmayacaklarını düşünüyorlardı."

"Tanrım," dedi Jane hâlâ gülerken. "Şimdi anladım. Onlar sadece insanların merhametlerini ve serbest girişimi kontrol etmek için kendi üzerlerine düşeni yapıyorlardı. Bunu yeni asistanıma söyleyeceğim."

"İsabel'e ona bırakacakları mirası güvende tuttuklarını söylerlerdi."

Jane'in tebessümü kayboldu.

Dylan bu güzel anı mahvetmek istememişti ama olan buydu işte. İsabel buradaydı; her zaman buradaydı. Ve kalacak mirası ondan bile

güvende olduğu gerçeği doğruydu ve değiştirilemezdi. Dylan sigarasını söndürdü.

Kahve hazırdı. Dylan Jane'e bir bardak uzatıp doldurdu. Jane uzattığı bardağı aldı. Daha sonra diğerini de aldı ve ikisini yanyana tezgahın üzerine koydu. Dylan'in elleri şimdi boştu. Jane ona bakıyordu. Dylan kalbinin çok hızlı attığını fark etti ve bu duygu ona harika bir his verdi; hem yaşıyormuş hem de ölecekmiş gibi hissediyordu.

"Bana onu anlat," dedi Jane.

"O harikaydı," dedi Dylan.

Harika; kelime havada parladı. Jane sadece gözlerini kapattı; ağzı sanki kelimeyi tadacakmış gibi biraz aralıktı.

"Çok komikti, gülmeyi çok severdi. Her zaman birbirimize şakalar yapardık. Benim bir polis olduğumu bilir ve benimle ilgili, benim çözmem için gizemli hikayeler üretirdi. Her zaman bana ipuçları bırakırdı..."

"Yaratıcı," dedi Jane.

"Çook. Ve çok da akıllı. Ben de ona ip uçları bırakırdım. Her zaman çok karışık senaryolarla karşısına çıkardım ve o hep onlarla başa çıkardı."

Jane İsabel'in ve Chloe'nun resimlerinin asılı olduğu buzdolabına doğru gitti. Dylan resmi aldı ve Jane'e verdi daha yakından bakması için. Dylan'ın kızı çok tatlıydı; yuvarlak yanaklar, hafif kıvırcık saçlar, gülümseme ve rahatlık. Onun yanında, Chloe koyu saçlı, köşeli gülümsemesinin arkasında endişe dolu kimsesiz biri gibi görünüyordu.

"Güzel kızlar," diye fısıldadı Jane.

"Çok farklı görünüyorlar," dedi Dylan. "Ama çok yakındılar."

"Bana senin ve Chloe'nun konuştuğunuzu söyledin..."

"Evet," dedi Dylan. "Vurulmadan sonra Rhode Adası'na ilk kez geldiğimde. Chloe konuşmayı bırakmıştı."

Jane Dylan'a bakmak için resmi indirdi. Dylan resmi ondan aldı ve kendisi daha dikkatli bakmaya başladı. "O çok duygulu, küçük bir kız. İsabel'in ölümü onu çok üzdü. Bunun beni nasıl etkilediğini biliyordu...ve kuzeni için çok derin bir yas tuttu."

"Sadece on bir yaşındaydı," dedi Jane.

"Evet," dedi Dylan. "Ama kaybetmenin ne demek olduğunu biliyor. Erkek kardeşimin ya da karısının bildiğini söyleyemem ama Chloe bu genç yaşında çok acı çekti."

"Onlar da biliyorlardır," dedi Jane. "Eminim onlar da kızın için yas tutmuşlardır..."

Dylan başını salladı. Bu defa kızı yerine yeğenine yoğunlaşarak resme tekrar baktı. "Chloe'nun en büyük acısı annesi. Onun deyişiyle "gerçek annesi'."

Jane konuşmadı. Orada sessizce Dylan'a bakarak durdu.

Dylan resmi buzdolabının üzerine koydu tekrar. Düzeltti. Arkasına döndüğünde Jane'in onun konuşmasını beklediğini gördü.

"Sanırım başkasına verilmiş olmanın acısıyla hiçbir zaman başa çıkamayacak," dedi Dylan.

Jane başını salladı. Telefon çaldı. Dylan'ınki değildi, Jane'nin cep telefonu olmalıydı. Ama Jane onu duymazlıktan geldi; telefon çaldı, çaldı, çaldı. Jane sanki kaybını anlıyormuş gibi Dylan'a bakıyordu. Kesinlikle insanlarla ilgilenmek konusunda büyük bir yeteneği vardı ve Dylan Chloe'nun acısını anladığını, kalbinde hissettiğini gördü.

"Neyin var?" diye sordu Dylan ona doğru bir adım daha yaklaşarak. Ona yaklaştığında, gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördü.

"Sadece çok memnun oldum," dedi Jane. "Chloe'nun sana sahip olmasından dolayı."

"Bana mı? Ben onun sadece amcasıyım," dedi Dylan. "Her zaman onun için bir şeyler yapamadığımı hissediyorum."

"Ben sadece onun için mutlu oldum," dedi Jane. "Seninle konuşabilir. Senin onun hakkında bu kadar çok şey bilmen, onun için endişelenmen güzel. Başkası olsa ilgilenmeyebilirdi."

"Unutmuyorum," dedi Dylan Jane'in yanında dururken. Onun gözyaşlarını silmek istedi. Jane izin verseydi, Dylan bütün gece onu sıkıca tutardı. "Bu kendi hakkımda bildiğim şeylerden biri; unutmam," dedi Dylan Jane'in mavi gözlerine bakarak. Kendi sesi çatladı ve konuşmak için boğazını temizlemek zorunda kaldı.

"İyi misin?" diye sordu Jane.

Dylan başını salladı ama hâlâ konuşamıyordu.

"Hayır iyi değilsin," dedi Jane elini onun yanağında ve sakallı yüzünde gezdirerek. "Nasıl iyi olabilirsin?"

"Zaman geçti," dedi Dylan. "İyi olmam gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Gerekmek kötü bir kelime," dedi Jane. "Bunu kendine yapmayı hak etmiyorsun."

"Anlayışın için teşekkürler," dedi Dylan sadece şu anda gerekli olan kelimeleri söyleyerek.

Jane güldü ve sanki Dylan ona bir hediye vermiş gibi Dylan'ın onu anlayışı için sevmesi hoşuna gitti. Dylan düz saçlarına, güzel güzüne, boynundaki kolyeye baktı. Bu kolyeyi elma tezgahında fark etmişti ve yemekte de dikkatini çekmişti. Jane onu hiç çıkarmıyormuş gibi görünüyordu.

Dylan eşini ve kızını kaybetmeden önce, Newport'ta konuşamadığı başka bir anı hatırladı; evde mutsuz, ne yapacağını bilemeyen, ayrılırlarsa İsabel'e ne olur düşünceleriyle dolu bir haldeydi. Amanda henüz ayrılma kararını ona bildirmemişti ama Dylan ayrılık için kendi kararını vermek üzereydi.

"Biliyor musun? Bana bir şeyi hatırlatıyorsun," dedi Dylan. "Ama ona çok benzediğin için değil, ondan çok farklı olduğun için..."

"Kimi?"

"Karımı," dedi Dylan. Hikayeyi anlatmaması gerektiğini biliyordu; Amanda'nın hatırasına sadık kalmak istiyordu. Ama o kadar uzun zaman yalnız kalmıştı ve şimdi Jane'den gelen o kadar büyük bir sıcaklık hissediyordu ki, anlatmak için fiziksel bir ihtiyaç hissetti.

"Onların evinde ailesiyle birlikte akşam yemeğindeydik ve babası kadeh kaldırmamızı söyledi. Kravatlı, yanık tenli, süslü püslü insanları hâlâ görebiliyorum. Kadehimi kaldırmak için durdum...Çok mutsuzdum. Her ikimiz de: Amanda ve ben. Bu aydan sonra bana boşanmak istediğini söyledi. Ama o gece, o gece özlemle dolmuştum...Sahip olmadığımız bir şeylere özlemle..."

"Ama kadehini kaldırmak ve iyi görünmek zorundaydın," dedi Jane.

Dylan başını salladı. "Kadehimi kaldırdım ve... hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?"

"Hayır. İnanılmaz, harika bir şeyler söylemeye çalıştım ama sesim çıkmadı. Tıkanmıştım. Duygusaldım." dedi. "Bütün o insanların önünde...kayınpederim korkuyla bana bakıyordu ve bütün o yanık tenli insanlar sanki ortadan kaybolabilmeyi diliyor gibi görünüyorlardı. Ve Amanda..."

Jane'in gözleri hâlâ donuktu ama sevgiyle doluydular. Dylan kendini nefes almaya zorladı. Zamanın dışına çıktı ve olanlara baktı. Bu kadınla birlikteyken kendini rahat hissediyordu. Ona sanki bütün hayatını biliyor, çektiği acıları tanıyormuş gibi bakıyordu.

İlginç olansa Dylan da onun gibi hissediyordu. Jane Porter'ı sanki uzun zamandır tanıyor gibiydi. Onunla ömür boyu birlikte olmak istediğini hissetti. Bu nasıl bir duyguydu böyle?

Dylan aşkı umursamayan yanında yaşamıştı hayatın. Brown, Polis Servisi, Washington. Amanda güzeldi, babasının politik işleri vardı, Rhode Adası'ndan geliyordu: İlk ciddi kız arkadaşıydı ve karısı olmuştu. Ama Jane'e, onun hüzünlü gözlerine ve çekingen gülümsemesine baktığında, bir şeyleri özlediğini, kaçırdığını fark etti.

Şimdi kalbinde var olan duyguları kaçırmıştı. Ağzı kurudu. Ona doğru yürümek ve onu kucaklamak istedi. Ama bunu yapamayacak kadar utangaçtı. Chloe'yla bu kadar ilgilenmesi hoşuna gidiyordu. Ve İsabel'le.

Şimdi bile Jane'in bakışları resme kaydı. Tezgaha yaslanmış düşünceli görünüyordu.

Amanda'yla bu mutfakta bulunmayı hayal edebiliyor muydu? Hayır. Gümüş bir tepside içecekler olurdu. Vivaldi çalardı. Evde her zaman klasik müzik çalardı.

Dylan kemanları ve gitarları severdi. Steve Earle ve BoDeans'ı severdi. "Zırhlı" adını verdiği kamyonetini severdi. Fidan dikmek için çukur kazdığında, gerçekle bir bağ kuruyordu. Toprakta var olan bir şeyler ona gerçeği hatırlatıyordu; nasıl hatırlatmasın ki? Kökler, pislik, hayat ve aşk. Ve Jane. Kendi kendine güldü.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu Jane.

"Aklım geçmişe kaydı ve bunun seni sıkacağını düşündüm."

"Ne? Dene bakalım."

"Kökler, pislik ve sen," dedi Dylan.

"Elmaları dışarda bıraktın," dedi Jane. Sonra ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve onu öptü. Her yerde şimşekler çakıyordu bugün. Dylan onların Jane'den kendi vücuduna doğru yola çıktıklarını hissetti. Bu akım onu başından ayağına kadar titretti. Onu daha sıkı tuttu. Onun gitmesine izin verirse ölecekmiş gibi hissetti. Kırk sekiz yaşındaydı ama daha önce hiç böyle hissetmemişti.

"Jane," dedi Jane'in alçaldığını hissederek.

"Kendimi tutamadım," dedi Jane ona bakarak.

"Mutluyum," dedi Dylan. "Gerçekten bunu yaptığın için mutluyum."

Jane bir adım geriledi gibi göründü. "Anlamadığın şey," dedi Dylan onu kollarında tutarak. "Seni bırakamam, gitmene izin veremem."

Jane ona yaslanarak gülümsedi. "İyi," dedi. "Çünkü gitmeme izin verseydin ne yapardım bilmiyorum."

Dylan onu tekrar öpmek için eğildi. Jane'in dudakları sıcak, seksi, heyecanlandırıcıydı ve Dylan bu öpücüğün ona her şeyi unutturduğunu hissetti. Hissettikleri bu öpücükten çok daha büyüktü.

Aniden Jane'in cep telefonu tekrar çaldı. Bu defa arayan ısrarlıydı. Jane susmasını bekleyerek duymazlıktan geldi ama telefon tekrar çalmaya başladı. Gülerek çantasına uzandı.

"Alo?" dedi.

Dylan ona gitmesi gereken yerle ilgili ne söyleyebileceğini düşündü. Gülümsüyordu ve ona önce meyve bahçesine gelmeyi, sonra da yemeğe kalmasını söylemeye hazırdı. Ama Jane'in gözlerindeki ifade Dylan'nın gülümsemesini alıp götürdü.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Kız kardeşim," dedi Jane telefonu kapatmayı unutup elinde tutarken. "Sylvie bana ulaşmaya çalışmış...annem hastaneye kaldırılmış."

18

Jane asansörden inince Sylvie, annelerinin düştüğünü söyledi.

"İyi mi peki?" diye merakla sordu Jane. Bir taraftan da kardeşine sarılıyordu.

"Kalçasını kırdı ve şu an ameliyathanede."

Jane Sylvie'nin gözlerinden bir şeyler anlamak için geriye doğru gitti. Umutsuzluk kaplamıştı ikisini de. Sylvie'nin olduğu yerde duramamasından söylediklerinden daha fazla bir şey olduğunu anladı.

" Nasıl olmuş peki?"

"Yatağından tek başına kalkmış. Aşağıya yürümek istemiş ama dengesini kaybetmiş. Yanına gittiğimde bana bir şeyler söylemek istediğini söyledi. Sadece, benim sen...."

Sylvie Jane'in gözlerine bile bakamadı. Aceleyle orda olmadığını söyledi. Ancak ondan sonra Jane, Sylvie'nin giyinmiş olduğunu fark etti. Mavi elbise, mavi topuklu ayakkabılar, kıvırcık saçlar...

"John okula gidip öğrencilerini okul kütüphanesini kullanma konusunda bilgilendirmemi ve yönlendirmemi, Dewey'in Ondalık Sistemi hakkında bazı küçük bilgiler vermemi istedi. Annemle kalmanı söyle-

BİLİNMEYEN KİTAP

meyi düşünmüştüm ama sen buna fırsat kalmadan ortadan kaybolmuşsun..."

Dylan tarafından durdurulup, Chloe'nun gerçek annesi için duyduğu büyük üzüntüsünden bahsettiğini hatırlayarak titreyen Jane, "Pastaları dağıtıyordum," dedi. Dylan'ın dokunuşunu hâlâ teninde hissediyordu, içinde tutmak için de çaba sarfediyordu.

Bir terslik vardı. Evet, bu stresli bir durumdu. Annesi hastanedeydi, Jane, Chadwick Meyve bahçelerinin Mata Hari'si gibiydi. Chloe'ya ulaşmak için Dylan'ı kullanan Jane bir ihtimali gözden kaçırmıştı: Bu adama aşık oluyordu. Meyve bahçelerine, Chloe'ya olan sevgisine ve üzüntüsünü paylaşmasına aşık olmuştu. O öğle sonrasında bir kaç dakika sonra kalbini onun ellerinde hissetmişti.

Sylvie'den öyle saklamıştı ki bu içindeki kargaşanın yanında hiçbir şeydi.

"Her neyse, bu sadece bir saat için geçerliydi. Anneme ne yapmayı düşündüğümüzü anlattım. Harika bir fikir olduğunu söyledi ama yatağından çıkmayacağına söz verdi. Küçük bir tepsi buldum ve ben çıkmadan tuvaleti kullandığından emin oldum. Çok memnun görünüyordu. Onu orda Chaucer okurken bıraktım."

Jane gülümsemeye çalışıyordu. Annesi sanki çok heyecanlı bir kitap okur gibi Chaucer okuyordu. Kitaba susamışçasına, sonra ne olacağını bilmeden sayfaları çevirerek, daha önce yüzlerce kez okuduğu kitapları sadece dillerini beğendiği için tekrar okuyordu.

"Fakat yolda seninle bir şeyler konuşması gerektiğini kafasına koymuş. Sonra yatağından çıkmış, merdivenlerden inmiş ve yuvarlanmış." Bunları söylerken Sylvie bir taraftan vicdan azabından ayakkabılarına bakıyordu. "Eve gelene kadar kaç saat öylece yattı bilmiyorum. Söylediğimden biraz fazla kaldım çünkü. Dersten sonra John'la kahve içmek için öğretmenler odasına indik. Bir sürü eski arkadaş da ordaydı... Annem öylece kırık bir kalçayla yatıyordu."

"Bu senin hatan değildi, Sylvie."

"Bence ikimiz de hatalıyız."

"Bir dakika! Bunu kabul etmiyorum."

"Bugün için bir planın olmadığını söylediğine yemin edebilirim."

"Plan yapmadım demiştim. Ama bu acil bir şeyler çıkmayacağı anlamına gelmez."

"Bana gidiyorum diye haber bile vermedin."

Jane bunun farkındaydı. Pastaları kamyonete yerleştirmeden Sylvie'nin banyoya girmesini beklemiş ve sıcak suyun sesini duyana kadar oradan ayrılmamıştı. Chadwickler'e gitmesine Sylvie'nin bir şey dememesi için ona hiçbir şey söylememişti.

Sylvie azarlar gibi, "Arabayı aldın ve beni gelip alması için John'u aramak zorunda bıraktın. Bu zaten yeterince canımı sıkmıştı ve annemiz yalnız kalıp düştü. Acılar içinde ne kadar süre öylece yattığını Tanrı bilir. O halini görmeliydin! Resmen sayıklıyordu. Elimi tutmuş, adını sayıklayarak sürekli sana bir şeyler söylemem gerek diyordu."

Gözlerini kapamış, "Gerçekten üzgünüm," diyordu Jane.

"Yalan içinde yaşadığın için de üzgün olmalısın."

"Hayır yaşamıyorum."

"Planlarını benden saklıyorsun ve Chadwickler'i de kandırıyorsun. Pastaları pişirdiğinle ilgili yalan söylüyorsun. Gerçek bu değil, Jane. Hata yapıyorsun."

Sylvie'ye kendisini anlamadığını söylemek için ağzını açtı ama birdenbire kardeşinin haklı olduğunun farkına vardı. İçinden bir şeyler kopuyor, hastanenin beyaz ışıkları ve mavi duvarları üzerine geliyordu. Chloe'nun üzüntüsü hakkında Dylan'ın söylediği şeyler kulaklarında çınlıyordu. Kendini yaptıkları apaçık ortaya çıkmış bir sahtekar gibi hissetti. Chloe ne yapmayı düşünüyordu acaba?

"Annem buraya nasıl geldi?" diye sordu Jane.

"911'i aradım. Onu daha önce de alan ambulansı gönderdiler. EMT'ler hatırladı onu."

"Bilinci yerinde miydi?" diye sorunca, Sylvie yarı gülüp yarı içini çekti. "Sırtında bir sineğin vızıldadığını gösterebilecek ve tansiyonunu ölçen kadına en sevdiği dersin ne olduğunu soracak kadar açıktı."

"Nihayetinde lise memuruydu. Peki kadının cevabı neymiş?" diye sorarak gülümsedi Jane.

"Beden eğitimi."

"Annem eminim cevabı beğenmemiştir," dedi ve ikisi birden gülmeye başladılar. "Hatırlarsın, beden eğitimini dersten saymazdı. Sürekli bizim için izin alır ve kütüphanede kitap okumamızı sağlardı."

"Hatırlıyorum." dedi Sylvie. "Lütfen kızıma izin verin çünkü tırnağı acıyor," derdi. Aslında "Benim kızım zekasını bir topa vurarak zaman harcayarak geçiremez," demek istiyordu."

"Ya da pasta yaparak..." dedi Jane.

"Of Jane!" Sylvie'nin bakışları hüzünlüydü.

"Onu hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum."

"Senin için her şeyin en iyisini isterdi. Bebekten vazgeçince Brown'a döneceğini düşünmüştü."

Jane, "Biliyorum. Ama ben artık eski Jane değildim. Artık eski Jane'i unutmak gerek. Bebek sahibi olmak onu büyütsen de büyütmesen de insanı tamamen değiştiriyor."

"O zamanlar çok gençtin, Jane."

"Anne olabilecek kadar büyümüştüm."

"Kavga etmeyelim şimdi! Hele de annem orada yatarken..."

"Kavga ettiğimizi düşünmüyorum," diyordu Jane ama sanki ödülü kaybetmiş bir dövüşteymiş gibi kaskatı ve gergindi. Ailesi onun ne hissettiğini hiçbir zaman anlayamamıştı. Yirmi yaşında, sütle dolu olduğundan ağrıyan kocaman göğüslerinin olmasının ama emzirecek bir bebeğinin olmamasının ne demek olduğunu Sylvie hiç bir zaman bilemezdi. On altı yıl sonra hâlâ ayda birkaç kez doğum yaptığını rüyasında gördüğüne inanmazdı Sylvie. Buradan çok uzak olmayan bir hastanedeydi. Bu ameliyat katı ona doğum yaptığı ve Chloe'yu doğurduğu günü hatırlatıyordu.

Sonra, Acil Servis kapısından bir doktor içeri girdi. Elinde bir liste tutuyordu, kontrol etti ve Sylvie Porter diye seslendi.

" Evet, benim."

Otuz beş yaşlarında, düzgün vücutlu, parlak kahverengi gözlü ve saçları geriye doğru taralı bir doktordu.

"Ben de Jane Porter. Margaret'ın kızlarıyız," diye kendini tanıttı Jane.

"Ben de doktor Becker. Annenizin ameliyatını ben yaptım." Köşede iki tane boş koltuk vardı ve oraya doğru ilerlediler ama oraya gelince hiçbiri oturmadı.

"Nasıl?" diye sordu Jane.

"Buraya getirdiğimizde çok ağrısı vardı," dedi Sylvie.

"Onun bakımı için karar vermeye çalışıyorduk," deyince Sylvie, Jane'e keskin bir bakış attı.

" Ameliyat iyi geçti ama bazı karışıklıklar oldu."

" Karışıklık mı?" diye aynı anda sordular ve Jane'in adeta kanı dondu.

"Leğen kemiği bölgesinde genişlemiş bazı lenf düğümlerine rastladık."

Jane, doktorun sözlerinden çok sesindeki ağırlıktan sersemlemişti.

Sylvie hafifçe gülümseyerek, "Şeker hastası," dedi. "Çok kolay mikrop kapabiliyor. Şişliklere bu sebep olmuş olamaz mı? Hatırlasana Jane! Boğazımız şiştiğinde bizde de hep böyle olurdu. Annem ellerini çenemin altında dolaştırıp, kontrol ederdi."

"Bu düğümler, şişlikler daha farklı ama," dedi Doktor Becker.

"Kötü bir mikrop kapma olayı olamaz mı?" diye atladı Sylvie.

"Tetkik edilmesi için birkaç tane aldım."

"Tetkik etmek mi?" diye sordu Sylvie.

Jane cevap vermedi. Kanının damarlarında koştuğunu duyabiliyordu. Sylvie boş koltuklardan birine oturdu ama Jane kımıldayamıyordu. Doktor çektikleri filmlerden, dokuları dondurmaktan, uzmanların incelemeye aldıklarından ve birkaç gün içinde bilgi alabileceklerinden bahsediyordu. "Lenf kanseri," dedi.

"Lenf kanseri olduğunu mu söylüyorsunuz?" diye atıldı Jane. Sylvie ise sadece iç çekebiliyordu o anda.

"Hayır, kesin demiyorum ama böyle bir olasılık var."

Jane, Sylvie'nin tepesinden bakıyordu. Saçları bu hastane ışığında ne kadar güzel ve hoş görünüyor diye düşündü. Sylvie ise büzüşmüş, sarı bir sandalyede oturuyordu. Sanki donmuş gibi iki büklüm duruyordu. Jane yanına oturdu ve elini ellerini tuttu. Başını yukarı kaldırdı ve kalça çıkığının basit bir şey olduğundan bahseden doktora teşekkür

etti. Çok iyi bakıldığını ve kısa süre sonra onu görebileceklerini söyledi. Teşhis hakkında bilgi verecekti.

"İmkansız bu," diyordu Sylvie.

"Henüz kesin bir şey bilmiyoruz ama," diye ekledi Jane.

"Belki de söylediğim gibi sadece kötü bir mikrop kapmıştır, değil mi?"

"Belki," dedi Jane.

İki kız kardeş öylece sessizleştiler. Jane gözlerini kapadı ve hayatını değiştiren o anları düşündü. Bu da onlardan biri miydi? Hayatlarının geri kalan kısmını doktorun "lenf kanseri" sözcüğü mü belirleyecekti?

Titriyordu Jane çünkü hayatını değiştiren o anları çok iyi biliyordu. Bu zamana kadar belki de payına düşeninden daha fazlasını yaşamıştı. Hepsi gözünün önüne geçti. Bir an hepsi beynini kapladı. Anne babasının Sylvie'yi hastaneden getirişleri, babalarının onları terk edişi...

Daha yakın zamandaki, Carrie Kulesi'ndeki dans...ve bugün birkaç saat önce Dylan'ın mutfağında öpüşmeleri... Her ikisi de bunun ağırlığını hissetmişlerdi. Dylan'la danstan sonra Jane kendini çok farklı hissetmişti. Adeta vücudu ağırlığını yitirmişti ve bütün düşünceleri ona doğru akmıştı. Dylan'ın dokunduğu yanağını okşadığını fark etti ve hiç sebep yokken de elma kokusu aldığının farkına varıp irkildi.

Ama Jane'in hayatını değiştiren en büyük olay Chloe'yla ilgiliydi: hamile kaldığı gece, test sonuçlarını aldığı gün, Chloe'nun doğduğu gece...

Asansörün kapısı açıldı ve John Dufour dışarı çıktı. Parlak fayans kaplı zeminden Sylvie'ye doğru yürüyordu. Onu görünce Sylvie ayağa fırladı ve kollarını açtı. Sarıldılar. Jane kardeşinin usulca ağladığını duyabiliyordu.

"Test yapıyorlar. Kanser olabilirmiş."

"Her zaman senin yanında olacağım merak etme," diyerek ona sarılıyordu John.

Jane'se onları izliyordu. Mavi-beyaz kareli bir gömleğin üstüne kamel rengi bir yelek giymişti. Saçları biraz dökülmüştü. Göbeği Sylvie'nin ona iyice sarılmasına engel oluyordu. Kolları ve omuzları arzudan ve kaygıdan gerilmişti. Kardeşinin gözyaşları akarken gözlerinin kısılması, arkadaşının kollarına böyle sarılması Jane'e yalnızlığını hissettirdi.

Annesi şu an belki de yaşam savaşı veriyordu. Kız kardeşinin ona tapan biriyle gerçek ve sevgi dolu bir ilişki yaşadığı belliydi. Ve Jane, Sylvie'nin de söylediği gibi bir yalan içinde yaşıyordu.

Kendisinin kim olduğunu ve ne istediğini bilmeyen birine aşık oluyordu. Ve bütün yaşama amacı evlat edinilip, sevilen genç bir kızın öz annesinden dolayı duyduğu acıydı.

Sylvie çantasında mendil ararken, John Jane'e selam verdi.

"Merhaba John. Geldiğin için teşekkürler."

Gülümseyerek, "Sylvie için burada olmak istiyorum. Ve senin için de..."

Jane gülümsedi çünkü John gerçekten aileden biri gibi davranıyordu. Sylvie adına mutlu oldu. Dylan kendisini arayıp haber vermesini söylemişti ama "Cep telefonu kullanmak yasaktır." diye bir yazı asılmıştı duvara.

Beklemek için John ve Sylvie'yi bırakarak aşağıya, kontörlü telefon bulmaya indi.

●●●

Chloe'nun omuzları ve hatta bütün vücudu sırtındaki çantadaki kitapların ağırlığından ağrımıştı. Neden sadece bir tane almamıştı? Annesine Mona'yla fen ödevini yaptıklarını söyleyebilir, Estuary'de Vahşi Yaşam Kitabı'nı alıp çıkabilirdi.

Ama hayır! Kitapları çantasına nasıl yerleştirdiğini göstermeli, sonra dışarı çıkmalı ve bisikletine binmeliydi. Sadece, sola dönüp Monalar'a giden yolu kullanmak yerine Williams Nehri'nin üstündeki eski granit köprüden Crofton'a devam etti.

Tam olarak ne yaptığından emin değildi ama bu kasabadan gitmek istediğini biliyordu. Alışveriş merkezinden sonra tepeyi aşarken midesi ağrıyordu. Kalbinin hızla çarpmasına engel olamıyordu. Sanki bir korku kitabı okuyor gibi kendini suçlu hissediyordu. Hamile olabileceğinden endişeleniyordu. Mona'ya söylememişti. Aslında daha kendine bile kabul ettirememişti. Zeke'le meyve bahçesine gideli daha bir hafta olmuştu. Regl dönemi gecikmemişti. Ama korunmasız vücudunda onun istenmedik spermini hissedebiliyordu ve gerçeği biliyordu.

Bütün hamilelik testleri "Erken teşhis, ilk düşünce ya da hemen" diye adlandırılıyordu. Bu demek oluyordu ki bir hafta hızlı teşhis etmek için yeterli bir süreydi. Regl dönemini, birkaç gün daha, beklemesi gerektiğini düşündü ama böyle de bekleyemezdi. Hemen şimdi öğrenmeliydi. Alışveriş merkezinde büyük bir eczane olduğunu biliyordu ama Crofton'dan arkadaşlarıyla karşılaşmaktan korkuyordu. Bu yüzden eski kasabanın aşağı taraflarına doğru ilerledi. Eskiden Twin Rivers denilen yerin çoğu şimdi apartmanlarla kaplanmış, bir bölümü ise harabe haline gelen kırmızı kiremitli fabrikalarla dolmuştu. Aşağı kasaba bayağı küçüktü: yorgun ve üzgün görünümlü birkaç eski dükkan, bir istasyon, bir hukuk bürosu ve bir kukla dükkanı...

Acele ediyordu. Buralarda bir yerde bir eczane olmalıydı. Main Caddesi ve Arch Caddesi'ne doğru gitti. Bir lokantanın önünden geçerken karnı guruldamaya başladı. Acıkmıştı. Bu bir hamilelik belirtisi değil miydi? İki kişilik yemek? Daha da hızlanmıştı şimdi.

Virajı dönünce yanındaki o yüksek binayı gördü: Twin Rivers Hastanesi. Belki de şu anda burada bebekler doğuyordu. Chloe, kendi doğumunu daha doğrusu ailesinin anlattığı kadarıyla, onların Kadın Doğum Bölümü'ne ellerinde satın aldıkları battaniye, bebek bezi paketi ve pembe kıyafetlerle onu almaya geldiklerini anımsadı.

Hastanelerde mutlaka eczanenin bulunduğunu ve burada tanıdık birilerine rastlamayacağını düşünerek yukarıya çıktı. Yukarıya çıkana kadar baldır kasları yanmış, nefes nefese kalmıştı. Çabalamaktan değil ama panikten yorulmuştu.

Demirlere bisikletini zincirledi. Bir grup hademe kapının önünde sigara içiyorlardı. Dylan Amca'sını düşündü ve üzüldü. Endişeleri hemen geri döndü; birisiyle birlikte olmuştu. Hem de kendisini sevdiğine inandırıp onu kandıran biriyle...

İnsanlarla dolu olan lobi aydınlıktı. Aileler gruplar halinde oturmuşlardı. Hastanede kötü şeyler olmuş diye düşündü Chloe. Buraya gelmek bir hataydı. Tam geri dönmüş gitmek üzereyken eczane yazısını ve gördü. Ya şimdi ya da hiçbir zaman diye düşündü.

Koridoru hızla geçerek eczaneyi buldu. Ön taraf dergilerle, eski ki-

taplarla ve diğer eczane malzemeleriyle doluydu. Yan tarafta balonlar ve çiçekler göze çarpıyordu. Bu eğlence kısmını geçerek doğruca ilaçların olduğu bölüme ilerledi. Testleri kendisi aramaya başladı. Pedler daha önce hiç bu kadar güzel görünmemişti gözüne. Yine bunlara ihtiyacım olacak mı diye düşünürken gözleri doldu. Bir hafta içinde lütfen ihtiyacım olsun diye dua ediyordu.

Elleri titriyordu. Zeke'yle birlikte olana kadar sadece bir bakireydi. O zamana kadar tampona bile ihtiyacı olmamıştı. Testlerin buralarda bir yerde olması gerekmiyor muydu, ama yoktu. Eczacıya doğru ilerlerken bir yandan da rafları kontrol ediyordu.

Allah kahretsin! İşte ordalardı; dikdörtgen biçimindeki kutularda, prezervatiflerin ve mayasır merhemlerinin bulunduğu tezgahın arka tarafında... Geçen yıl mayasır olmuştu ve annesinin merhem için eczacıya sorduğunu hatırlıyordu. Tanrım! Bu çok utanç verici bir şeydi. Kimlik isterlerse ya da testleri almak için on sekiz yaşında olmak gerekiyorsa ne olacaktı?

Yaşlarını yirmi bir diye büyütmek için Mona'yla mahkemeye başvurduklarında birkaç tane kimlik çıkarmışlardı. Doğum tarihinden dolayı 8i 0 diye değiştirmek zor olduğundan o da kendini 1980'de doğmuş gibi göstererek yirmi dört yaşında göstermişti kendini. Boğazını temizleyerek mümkün olduğunca olgun görünmeye çalışacaktı çünkü buna ihtiyacı vardı.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu genç bir bayan.

"Evet," dedi Chloe. Aklı karmakarışıktı ama sakin görünmeye çalışıyordu. "Bir tane hamilelik testi alabilir miyim?" diye sordu. Sahte kimlik kartıyla ve uydurduğu hikayesiyle hazır bekliyordu. Adeta tezgahın öbür tarafına uçmak ve sonra bir an önce kaçmak ister gibi, "Dışarda bekleyen ablam için," dedi.

Aslında bunlara hiç gerek yoktu çünkü tezgahtar teste uzanıp aldı, onu tezgahın üstüne bıraktı ve kasaya yazmaya başladı.

"15 37 olacak" dedi.

Dylan Amca'nın kedileri beslemesi için verdiği yirmiliği uzattı. Elleri o kadar terlemişti ki paranın nerdeyse suyu çıkmıştı. Kadın testi bir poşetin içine koydu ve parasının üstünü verdi. Tam iyi günler diyecek-

ti ki Chloe beklemeden dışarıya fırladı. Gözyaşları içinde koridorun her iki yanına bakıyordu. Bayanlar tuvaleti nerdeydi? Tabelayı görünce sola döndü. Köşeyi dönünce hemen hemen hepsi meşgul olan telefon kulübelerini fark etti. İçinde paspas olan bir kovayı taşıyan adamın biriyle burun buruna geldi. Adam sadece banyonun kapısına sarı, plastik bir işaret yerleştiriyordu. *Kapalı* yazıyordu.

"Olamaz. İçeri girmem lazım," dedi Chloe.

Elleriyle adam "Diğeri üst katta," diye işaret etti.

"Bekleyemem" diye haykırdı Chloe.

Çubuğun üstüne çişini yapmaya o kadar hazırlanmıştı ki her an kalbi durabilirdi. Diğer banyolara bakmak istemiyordu. Erkeklerinki hemen sağdaydı ve hiç sarı bir işaret yoktu.

Elini kapının tokmağına koymuşken kapıdaki adam, "İçeriye giremezsiniz. Erkekler var," dedi.

"Hayır, olamaz!" diye öyle bir bağırdı ki telefon kulübelerindeki herkes ona baktı. Sanki alnında "Galiba hamileyim. Sinir krizi geçiriyorum!" yazısı vardı. Allahtan hiç kimseyi tanımıyordu. Sadece Jane'i tanıyordu, Jane!

Chloe'nun yerin dibine geçmesi gerekti ama olmuyordu. Jane'in o sevimli, arkadaşça yüzünü görmekten o kadar mutlu olmuştu ki adeta ona doğru koştu.

Jane onun elini tutmaya çalışarak Chloe'ya ne olduğunu sordu.

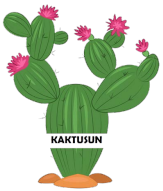
"Konuşmanı bitir sen," dedi Chloe.

Mümkün olduğunca diğer insanlara duyurmamaya çalışarak, Chloe'nun elini tutup, "Daha aramamıştım. Ne oldu sana? Ne işin var burada?" diye sordu Jane.

Hıçkırıktan boğulacak gibi "Bana bir şeyler oldu," diye yutkundu Chloe. "Meyve bahçesindeyken Zeke'yle bir şeyler oldu."

"Sana bir şey mi yaptı?" diye sordu Jane.

Sözcükler adeta hıçkırıklarının içinde boğuldu ve yanakları gözyaşlarıyla ıslandı. Onu o kadar incitmişti ki... Kafasını salladı ve bir insanın çıkarabileceği en ürkek sesle sadece "Galiba hamileyim" diyebildi. Aslında söylenebilecek o kadar çok şey vardı ki...

19

Jane'in arabasının önünde, park alanında oturuyorlardı. Sylvie'nin kendisinin yukarda acil servis odasına dönmesi için beklediğini biliyordu ama şu an hiçbir şey Jane'i Chloe'nun yanından ayıramazdı. Şöför koltuğuna oturarak Chloe'nun ağlamasının bitmesini bekledi.

Bir tane daha kahve desenli Dunkin' Donuts mendilinden uzatarak, iyi olup olmadığını sordu.

Chloe burnunu çekerek başını salladı. "Galiba hamileyim ama hâlâ testi yapmadım. Belki şimdiye kadar temizliği bitirmişlerdir."

İyi olduğundan tamamen emin olmak isteyen Jane ona biraz daha beklemesini söyledi. "Chloe, bana bir şeyler oldu derken tam olarak neyi kastediyordun?"

"Aslında hiçbir şeyi."

"Bana hiçbir şeymiş gibi gelmedi. Zeke diye biriyle bir şeyler olduğunu söyledin. O kim peki?"

"Köpekbalığının teki."

"Erkek arkadaşın mı?"

Chloe sert bir şekilde başını salladı. Bakışları keskin, çenesi kaska-

tıydı. Ama bir anda kendini bıraktı ve zaten su içindeki mendillere kapanarak hıçkırıklara boğuldu. Onun bu haline Jane'in kalbi dayanmıyordu. Acısı çok içtendi. Sanki çöküyordu. Jane onun ellerine uzandı ve gözyaşlarını kuruladı. Kendisi de bir zamanlar Jeffrey için aynen böyle gözyaşı dökmüştü.

"Onun... şey olduğunu...." diye ağlıyordu Chloe.

"Sana ne yaptı?"

"Bana Zoe dedi."

"Chloe yerine mi?"

Chloe başını salladı. "Sanki bilerek yapmış gibi davrandı. Kendi ismi Z'yle başlıyor ya benim ismimim de öyle olası gerekiyormuş gibi."

"Kibirli bir düşünce şekli," diye cevap verdi Jane.

"Ama doğru değildi. Sadece adımı yanlış söylemiş ve bunu telafi etmeye çalışıyordu."

"Uyuz herif!" Bekledi. Birinin başına gelebilecek en kötü şey bu muydu? İğrençti, korkunçtu. Chloe sanki başka bir şey daha anlatacakmış gibi ağlamaya devam ediyordu. Elini sıkınca Jane'in karnı yere düşecek gibi oldu.

"Onu sevmiş miydin?" diye sordu.

"Evet ya da öyle olduğunu sanmıştım."

"Sen ona kalbini verdin, Chloe. Sen ona duygularını açtın...."

"Ama normalde böyle değilim. Erkeklerle böyle şeyler yapmam. Bu çevredeki en dürüst insanım. Garip olduğumu düşünürdüm, bir şeylerin eksik olduğunu düşünürdüm çünkü ikinci kata bile inmemiştim hiç." Yüzü gözyaşlarının içinde kaybolmuştu. "Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?" diye sordu Jane'e.

"Evet, biliyorum."

"Bir arabanın önünde hamilelik testiyle oturabilecek en son kız bendim."

"Bu senin kötü birisi olduğu anlamına gelmez ki Chloe. Sen hâlâ tanıdığım en mükemmel kızsın."

Nerdeyse güldü Chloe. "Beni çok az tanıyorsun."

Jane sakin kalmaya çalışarak yutkundu. Sanki elinden kaçacakmış

gibi Chloe'nun ıslak ellerini sıkıca tutmuştu. "Yanıldığımı sanmıyorum."

"Neler olduğunu bilseydin belki de böyle düşünmezdin."

"İstersen bana her şeyi anlatabilirsin."

Chloe derin bir nefes aldı. Jane bu arada madalyonuna dokundu. Elindeki mendilleri tutan Chloe, birisiyle birlikte oldüğunu söyledi.

Tepkisiz görünmeye çalışan Jane, "Hımm!" diyebildi sadece.

Elindeki poşeti göstererek, "Belki de şey olduğunu sanmıştım..."dedi.

"Evet. Sorun değil."

"Her zaman iyi bir kız olmuştum."

"Zaten başka türlü olamazdın ki... Biriyle birlikte olsan da olmasan da..."

"Sorun şu ki isteyip istemediğimden emin değilim."

Jane başını kaldırdı ama Chloe onun yüzüne bakamıyordu. Kalbi sanki eziliyordu. Sakin olmaya çalışarak, "Onunla birlikte olmak isteyip istemediğinden mi emin değildin?" diye sordu Jane.

Evet anlamında başını salladı Chloe.

"Seni zorladı mı peki?"

"Emin değilim."

Kalp atışları daha da hızlanan Jane, "Ama istememiştin, değil mi?" diye sordu.

"Meyve bahçesindeydik. Ya da orada sadece buluşmuştuk. Bilmiyorum. Güzel bir geceydi. Amcamın söylediğine göre beraber dışarı çıktığınız geceydi."

Dudaklarını ısırmaya başlayan Jane, Kampüs Dans'ı diye düşündü.

"Her yerde yıldızlar vardı. Ağaçların üzerinde bile."

"Hatırlıyorum" dedi Jane.

"Elimi tuttu ve beni ağaçlara doğru götürdü. Harika bir koku vardı. Gece karanlık ve sakindi. Her yer yeşil yaprak gibi kokuyordu. Gece kuşları ötüşüyordu. Çok romantik bir geceydi yani."

Jane karşısındaki bu kızın, vücudundan bir parça olduğu, yıllar önceki o Kampüs Dansı'nı hatırladı. O zaman da gece bahar kokuyordu.

"Irmağa doğru gittik. Köprüden karşıya geçtik." Chloe ağlıyordu bu sırada. "Belki de bana bunu yapmadan önce ailemin topraklarından uzaklaştırarak bana iyilik yaptığını düşünmüştür."

Jane mümkün olduğunca yumuşak bir sesle ona ne yaptığını sordu.

"Hımm! Beni yere yatırdı ve her şey o anda başladı." Chloe gözlerini sıkıca kapamıştı.

Jane sessiz kalmaya çalışıyordu. Hastaneden insanlar çıkıyordu. Bir şeyler olmuştu büyük ihtimalle. Yeşil, beyaz, mavi önlüklü insanlar... Arabalar girip çıkıyordu. Chloe ise hiçbir şeyin farkında değildi.

"Hayır dedin mi ona?" diye sorarak sessizliği bozdu Jane.

Omuzları sarsılarak ağlayan Chloe'nun yanaklarından gözyaşları süzülüyordu.

"Hatırlamıyorum."

Vücudu ateşler içinde kavrulan Jane, kastettiği şeyin bu olup olmadığını sordu.

Küçük kız başını salladı.

"Ah, tatlım!"

"Testi yapıp sonucu öğrenmeliyim. Benimle içeri gelecek misin?" Chloe arabanın yanından sarışın bir kadının geçtiğini gördüğü anda gözlerini açmıştı. Yutkundu ve başını eğdi. Göz ucuyla bakan sarışın kadın bu hareketi fark etti ve bu esnada onu tanıdı.

"Dışarıya, dışarıya sür!" diye bağırdı Chloe. Bir an duraksayan Jane kontağı çevirdi.

Chloe'nun başından aşağı bakan sarışın kadın cama vurdu.

"Chloe, sen misin? Benim. Rhianna. Mona'nın annesi." Chloe'ya el sallıyor ve dikkatini çekmek istiyordu.

"Sür!" diye yalvarıyordu Chloe. Jane ters yöne sürdü ve park alanından çıktılar.

"Beni gördü mü?" diye soran Chloe arabanın arkasından hâlâ geriye bakıyordu.

"Adını söyledi."

"Belki yanılmıştır. Belki birini bana benzettiğini sanmıştır. Ben belki senin kızınım. Nerden biliyor?"

Çizgiyi takip etmeye çalışan Jane arabayı sürüyordu.

Chloe, "İkimizin de koyu saçları var. İkimiz de ağaçları üstünde yıldızların olmasının romantik olduğunu biliyoruz. Bunu herkes bilmez. Annem ağaçların kesilip yerine evlerin yapıldığını görmek isterdi."

Jane başını salladı ama bir şey söyleyemedi. Ama *annem* kelimesini içinden tekrarladı.

Park alanından uzaklaşırken Chloe, Rhianna'nın Mona'nın gerçek annesi olmadığını söyledi. "Kendisini nasıl tanıttığını duydun mu? Mona'nın annesi. Aslında değil. Benim annem de gerçek annem değil."

"Öyle mi?" diyen Jane arabayı daha iyi bir seçenekleri olmadığı için doğuya sürüyordu.

"Beni evlat edinmişler."

"Gerçekten mi?"

"Evet," diye başını salladı Chloe. "Ama en azından bana iyi davranıyorlar ve beni seviyorlar. Rhianna ve Mona gibi değiliz. Bu yönden şanslıyım."

"Hangi yönden?"

"Üvey annem tarafından seviliyorum." Elindeki testi göstererek, "bildiğim tek bir şey var. O da pozitif çıkarsa bebeğime sahip çıkacağım."

Chloe'ya doğru baktı.

"Annemin bana yaptığını asla çocuğuma yapamazdım."

"Sana ne yaptı ki?" Jane'in dudakları adeta kupkuru olmuştu.

"Beni bırakmış. Sadece adımı koymuş ve terk etmiş. Lise öğrencisiymiş ve eğitimini bitirmesi gerekiyormuş. Onun için eğitimi benden daha önemliymiş."

Tekerleklerin sesi hariç araba çok sessizdi. Jane konuşamıyordu. Canı acıyordu. Varlığının tüm hücreleri gerçeği haykırmak istiyordu. Ama yapamadı. Sadece arabayı sürüyordu. "Onun için de kolay olduğunu sanmıyorum."

Chloe cevap vermedi. Testi açtı ve nasıl kullanılacağını okumaya başladı. Bir dakika sonra kafasını kaldırdı ve etrafına bakındı. Bir boş-

luğun ortasında bomboş bir kasaba yolundalardı. Jane'in sözlerini duymamış gibi, durmasını istedi.

"Burada mı? Etrafta bir şey yok. Lambton bir kaç mil uzakta. Sanırım bir benzin istasyonu bulabiliriz."

"Hayır, burada duralım. Çalılıklarda yapmak istiyorum. Bu iyiye işaret olabilir."

"Amcan doğayı sevdiğini söylemişti." Kendini tutmaya, kontrolünü kaybetmemeye çalışıyordu.

"Seviyorum."

Yolun toprak kısmına gelir gelmez, Chloe arabadan fırladı ve ağaçlara doğru koşmaya başladı. Test prospektüsü ve içinden çıkan beyaz bir kağıt koltuğa düşmüştü. Jane kağıda uzandı ve okumaya çalıştı. Elleri titriyordu.

Yazılar düşünceleriyle birlikte uçup gidiyordu. Narkozun etkisinden çıkmaya çalışan kendi annesini düşündü. Chloe'nun nerde olduğunu merak edip büyük ihtimalle endişelenmeye başlayan ailesini düşündü. Rhianna'nın Chloe'nun kafasını gömmesini bir kaçırma olayı gibi algılamamış olmasını umdu.

Ama aslında, sadece Chloe'yu düşünüyordu. Yanlış bir isimle çağrılmanın ve sonra nehrin diğer tarafına geçmenin nasıl bir şey olabileceğini düşündü. Chloe'nun hayır demek istediğinden emindi. O kadar gençti ki onu sevdiğini sanmıştı. Belirsizlik... Bunu Jane çok iyi biliyordu. Avuçları terlemişti. Arabanın camları açıktı. Ağaçlarda sarı asma kuşları ötüyordu. Bir dakika sonra Chloe'nun ayak seslerini duydu. Arabanın kapısı açıldı ve kapandı.

"Keşke çubuğu tutmak için yanıma mendil alsaydım."

"Keşke yanımda olsaydı ama yok."

"Sorun değil, Jane."

Jane başını sallayarak yavaşça nefes aldı.

Çubuğa dikkatle bakarak, "Pembe çizgi pozitif, beyaz çizgi negatif," dedi.

Jane prospektüsü okumasına rağmen Chloe'ya ne kadar zaman alacağını sordu.

"Üç dakika. Sonra her şeyi öğreneceğim."

Jane ona bakamıyordu. Yerine oturamıyordu. Yıllar su gibi nasıl da geçmişti. Aile planlaması kliniğinde, bir kabın içine çişini yapıp sonucu beklediği günü hatırladı. Şimdiyse tırnaklarını avuçlarına o kadar bastırıyordu ki yarım ayın şekilleri oluşmuştu elinde.

Ne için dua etmesi gerektiğini biliyordu. Chloe'nun sadece on beş yaşında olduğu ve aynı durumdayken Jane'den beş yaş küçük olduğu aklına geldi. Önünde koskoca bir ömür vardı. Gerçekleşmesini istediği planları, istekleri, arzuları ve rüyaları vardı. Sadece çubuğun beyazı göstermesini, daha sonra Chloe'yu evine bırakıp ailesiyle yaşamına devam etmesini istiyordu.

Belki bu beyaz-pembe şeritlerden daha büyük bir testti. Hayatının sınavıydı. Bu belki de Jane'e Chloe'nun bir hayatı olduğunun, on beş yaşında ailesi olan bir kız olduğunun, bu yüzden onu yalnız bırakıp çekip gitmesi gerektiğinin işaretiydi.

Chloe elindeki çubuğa bakarak, "Ne olursa olsun senin tavan arasında bir yıldız olmana izin vermeyeceğim," dedi.

"Ne?" diye sordu Jane.

"Tavan arasında bir yıldız. Ölü bir yıldız... Ağaçtaki, yaşayan yıldızların tam tersi. Dün gece kötü bir rüya gördüm. Kayan bir yıldızdım ve annem beni tavan arasına bırakmıştı."

Şaşkınlık içindeki Jane, "Neden böyle bir şey yapmış olsun ki?" diye sordu.

Yavaş yavaş gözlerini kırpan Chloe, "Çünkü ben onun için hiçbir şeydim," diye cevap verdi.

"Bu doğru değil," diye atladı Jane ama Chloe'nun şaşkın bakışlarını fark edince, "Doğru olmamalı," diye gevelemeye başladı.

"Önemli değil. Zaten yıllar önce olup bitmiş bir olay."

Kelimeler havada asılı kalmış, Jane'in sinirleri altüst olmuştu. Chloe'ya doğruyu söylemek, hem de hemen söylemek istiyordu. Ona neler olduğunu, onun için tavan arasındaki bir yıldız değil dünyadan, evrenden hatta gökyüzünden daha değerli olduğunu söylemek istiyordu. Diline hakim olmak onun için çok zordu ama; şu an doğru bir za-

man değil diye düşündü. Chloe için önlerindeki bir buçuk dakika çok önemliydi. Daha sonra ona gerçeği söyleyebilirdi. Chloe'ya anlattıktan sonra belki Dylan'a da anlatabilirdi. Boynundaki gümüş madalyona dokunarak bu büyük sırrı saklamanın artık ne kadar zor olduğunu düşündü. Tanımaya başladığı hatta sevdiği bu iki insana artık yalan söylemek istemiyordu.

Jane artık Chloe'yu sadece kızı olan bir varlık gibi değil gerçekten kızı diye seviyordu. Dürüstlüğünü; o mavi gözlerini, zekasını, esprilerini, Mona'ya bağlılığını, doğaya ve bahçelere olan sevgisini ve yıldızlarla ilgili hayallerini seviyordu. Chloe'nun ellerine bakan Jane, onun ellerinin kendisinin, Sylvie'nin ve annesinin ellerine ne kadar da benzediğini düşündü. Ve bir an belki saçma belki de dünyanın en manalı şeyi olan sevgi seliyle dolup taştı.

Heyecan içindeki Chloe elindeki çubuğa bakarak Jane'e seslendi.

"Ne oldu?" diye telaşla sordu Jane.

"Üç dakika bile sürmedi," dedi ama sesindeki heyecan uçup gitmiş, adeta ezilmişti.

"Sonuç ne?" diye nerdeyse Chloe'nun bileğine sarılarak ısrarla soruyordu.

Beyaz şerit...

20

Okul kapanmış, tatil resmen başlamıştı ve şimdi iş zamanıydı. Chloe ve Mona güneş gözlüklerini ve şapkalarını giymiş taburede oturuyorlardı. Elma bahçelerindeki iki film yıldızı edasıyla salınıyorlardı. Mona Rhianna'nın tırnak ojesi setini getirmişti ve tırnaklarını böylece değişik değişik renklerde boyayabiliyorlardı.

Patlıcan, orkide, beyaz zambak, sümbül ve alev rengi boyadığı tırnaklarının kuruması için ayağını sallayan Chloe, Mona'ya annesinin onu öldüreceğini söylüyordu.

"Hayır ya! Bunlar zaten eskiydi. Kendisine yenilerini almıştı. Babam onu Los Angeles'a seyahate götürdüğünden beri Jessica Colours'tan başka marka kullanmıyor. Bunları zaten bir kenara fırlatmıştı."

"Jessica Colours ne?"

"Bütün ünlülerin gittiği o sosyetik salondan geliyor bunlar... Ordayken Nancy Reagan'ı görmüş. Gören yakın arkadaş sanırdı. Neyse bunları bir kenara bırakalım. Beklemekten yoruldum. Haftalar geçti ve sen hastanede gördüğü kişinin sen olup olmadığını artık ona söylemelisin."

Chloe yer yer güneş ışığında parlayan tırnaklarına bakarak gözlerini kıstı.

"Bana söylemelisin. Meraktan çatlıyorum," diyerek Chloe'nun üzerine gelen Mona bir taraftan da Chloe'ya yaklaşmak isterken Manic Mauve şişesini devirdi. "Yoksa ölecek misin? Annem hasta olduğunu benden gizlemişti ve şimdi sen de aynı şeyi yapıyorsan seni hiçbir zaman affetmem."

Mona'nın arkasından ona sarılan Chloe, ondan özür diledi. Mona'yı bu şekilde üzdüğü için çok pişman bir halde ona iyi olduğunu anlattı.

Büyük güneş gözlüklerini çıkarıp gerçek gözlüklerini takan Mona, "Gerçekten sendin, değil mi?" diye ısrarla soruyordu. O her zaman kısacık olan saçları şimdi değişik uzunluktalardı. "Orada ne yapıyordun?"

Utançtan büzülen Chloe, "Sana anlatmak istiyorum ama şey, şey... olmasını istemiyorum."

"Ne olursa olsun kimseye anlatmayacağım."

"Biliyorum. Sana güveniyorum ama benim hakkımda kötü şeyler düşünmeni istemiyorum. Zeke'yle ilgili."

"Artık onu sevmiyorsun değil mi?"

"Tabii ki! O..ve ben... ben hamile olabileceğimi düşündüm."

"Chloe!"

Chloe Mona'nın gözlerinde önce şaşkınlığı sonra da acıyı gördü.

"Merak etme, değilim. Sana söyleyecektim ama bu konu hakkında konuşmak istemedim. Twin Rivers boyunca gezdim ve tanıdık kimseyi görmedim."

"Rhianna gördüğünde kim vardı yanında?"

"Jane."

"Pastacı kadın mı?" diye sordu Mona.

Chloe başını salladı. Onun Jane'i böyle çağırması komik gelmişti. Jane pasta yapmaya yeni mi başlamıştı yoksa daha önce de yapıyor muydu? Onu ilk tanıdığı andan beri seviyordu ve şimdi onunla birlikte geçirdikleri zamanı, arabasında oturup kalbinin duracak gibi çarpmasını, beyaz şeridi bekledikleri anı asla unutmamıştı.

"Seninle ne yapıyordu?"

"Testi almaya gittiğimde hastanede birilerini ziyarete gelmişti. Sonra beni gördü."

"Twin Rivers o kadar uzak bir yer değil. Tabii ki tanıdık birilerine rastlarsın. Bana söylemeliydin. Otostop çekip eyalete gidebilirdik."

"Hallettim zaten. Jane beni götürdü. Bana karşı gayet iyi davrandı."

"Biliyorum ama amcana söylemesinden korkmuyor musun?"

Chloe hayır anlamında başını salladı. Ona neden güvendiğini bilmiyordu ama derinlerden bir ses ona güvenebileceğini söylüyordu. Dylan Amca'yla aralarında ne geçerse geçsin Jane'in sırrını saklayacağından emindi.

"Rhianna anneni aramak istedi. Biliyorsun annelerimiz birbirlerini kardeş ilan ettiğinden annelik görevini yapıp ona haber vermek istedi. Anneni arayıp ergen bir kız yetiştirmenin ne kadar zor olacağından bahsedecekti ama biliyorsun, engelledim."

"Ne söyledin ona?"

"Diyaliz için hastanede olduğunu."

"Mona!" diye haykırdı Chloe.

"Ne söylemeliydim? Gerçekten telefonu alıp anneni aramak üzereydi. İnan bana yapardı. Çok kötü bir durumdaydı ve senin başının belaya girmesini istiyordu. Cildiyeci Botox'unu patlatmış.

"Olamaz! Ne oldu peki?"

"Birazı gözkapağına akmış. *The Godfather*'daki Marlon Brando'ya benzemişti. Hani şu gözkapaklarını açamıyormuş gibi görünüyordu ya aynen öyle. Neyse ki kalıcı bir şey değildi. Zeke'yle birlikte olup bunu bana anlatmamana şaşırdım. Nerde oldu? Nasıldı?"

Chloe ürperdi.

"Hâlâ bana anlatmayacak mısın?" diye sordu Mona.

Kafasını salladı Chloe.

"Yani şimdi okuldaki tek bakire ben miyim demek istiyorsun?" Chloe gülümsemeye çalışıyordu ama bir türlü beceremiyordu.

"Acıdı mı peki?"

Chloe başını salladı ve "Çok," diye cevap verdi.

"Bu yüzden mi Zeke'den ayrıldın?"

"Bu sebeplerden sadece birisi," dedi. Mona'ya Zoe-Chloe ikileminden, nehrin diğer tarafı meselesinden, aslında tamamen istemediğinden bahsetti. Mona nefesini tutmuş titriyordu sadece.

"Tecavüzcü!" diye bağırabildi bir dakika sonra.

"Tamamen öyle sayılmaz. Aslında istiyordum ama doğru zaman olduğundan emin değildim. Hazırdım ama o an değil."

Mona, "Neden? ACI'ya gitmeyi hak ediyor o!" diye bağırdı ve Chloe'nun kafasında kırmızı kiremitlerle kaplanmış, dikenli tellerle dört bir yandan çevrilmiş, Cranston'da I-95 civarındaki "Yetişkin Islah Kurumu" şekillendi.

Chloe, "Hayır," diye bağırmıştı ama o an sert ve soğuk olan zemine uzandığı zaman sırtına dikenlerin nasıl batıp acıttığını hatırladı.

Sanki Mona bunu duymuş gibi bir anda sandalyeden fırladı ve pastaların olduğu rafı didik didik aramaya koyuldu. Bir dakika sonra mavi bayrağı bulmuştu. Bayrağı açtı ve Chloe'nun daha önceden yapıştırdığı güzel yunus resmini çıkardı. Mor bir cila aldı ve bayrağı boyamaya başladı.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu Chloe.

"O yunusların köpek balıklarını uzak tutacağını söylerdi ama şimdi param yunusun üzerinde," diyerek balinanın sırtındaki yüzgece doğru boyamaya devam ediyordu.

"Evet," diyerek artık iyice o havaya girmiş olan Chloe, bir şişe parlak kırmızı ojeyi açtı ve keskin bir diş yaparak boyamaya başladı. Bütün hayvanları ve balıkları hem de hepsini aynı derecede seviyordu. Hiçbir zaman yılanlardan, kertenkelelerden, farelerden ya da örümceklerden korkmamıştı. Sahilde sanki minik balıkları sever gibi deniz analarını severdi. Ama şimdi en iyi arkadaşının da yardımıyla kendisini Zeke'den ve yunuslardan korumak için köpekbalığının kötü ruhunu çağırıyordu.

"Beni dinlemeli ve Zeke'yi şikayet etmelisin," dedi Mona.

Chloe düşünüyordu. Eğer bunu yaparsa herkes öğrenecekti: Aile-

si, Dylan Amca ve birçok kişi... Ama şimdi sadece Jane ve Mona biliyordu.

"Neyse, o neden yanındaydı?" diye sordu Mona.

"Kim?"

"Jane. O kimi ziyaret ediyormuş o gün?"

Harika bir keskin diş çizen Chloe bir anda durdu. Oje damlıyordu yere. Bilmiyordu. Ne kadar bencildi? Jane gibi iyi bir insanla Twin Rivers Hastanesi'nde karşılaşmış ve ona neden orda olduğunu bile sormamıştı.

"Bilmiyorum. Sormayı unuttum," diyerek Mona'nın gözlerine bir şeyler ararmış gibi baktı.

•••

Diğer testler de negatif çıkmıştı.

Bahçeden topladıkları çiçeklerle çevrilmiş annelerinin yatağının yanına oturdular Jane ve Sylvie. Annesinin lenf bezlerinin şişmesinin şekerden dolayı kötü bir şekilde mikrop kapmasından kaynaklandığını öğrenince, bunu kutlamak için Jane evden üç tane şampanya bardağı getirmişti ve masada köpüklü elma şarabı açık duruyordu.

"Bir mermiden daha kurtuldum" dedi Margaret.

Elma şarabını dolduran Jane annesine, yenilmez olduğunu söyledi.

"Ama kırılgan," dedi Sylvie.

Üçü birden kadehlerini kaldırdılar ve tokuşturdular. "Annemizin sağlığına!" diye bağırdı Jane.

Bir yudum alan Margaret, "Hepimizin sağlığına içelim," dedi. "Tadı çok güzel ama keşke gerçeği olsaydı," dedi.

"Gerçek şampanya mı?" diyerek şaşkınlığını dile getirdi Sylvie.

"Hı hı. Babanız ikiniz doğduğunuzda da hastaneye gizlice Piperheidsieck sokmuştu," dedi Margaret.

Sylvie bardağını indirdi ve büyük ihtimalle yüzü solmuş olan Jane'e baktı.

"Ne düşünüyordu acaba?" diye sordu Jane.

Margaret güldü. Haftalardan beri ilk defa bu kadar iyi görünüyordu. Doktorlar testlerini yapmış ve ilaçlarını ayarlamıştı, fizik tedavici

ona yardım etmeye çalışıyordu. Vitamin veriyorlardı ve onun okul müdürü edası bütün hemşireleri ve hasta bakıcıları mıknatıs gibi çekiyor, herkes ona büyük ilgi gösteriyordu.

"Hastane kurallarını yıktığı için mi soruyorsun?"

"Hayır! Önce doğumumuzu kutluyor ve daha sonra bizi terk ediyor."

Sylvie, Jane'i uyardı. Margaret'ın gülümsemesi kaybolmuştu.

"Tatlım! Bunun cevabını keşke ben de bilseydim. Kendime milyonlarca kez sordum," diye cevapladı onu Margaret.

"Biz doğduğumuz için mutlu olmuş olmalı," dedi Jane. " En azından birazcık. Şampanya aldığına göre. Ama sonra ne oldu?"

Elma şarabını yudumlayan Margaret, "Canım! Sen de biliyorsun ki bazı insanlar çocuk yetiştirmek için yaratılmamıştır. Ya doğru zaman olmadığını düşünürler ya da onlara zor gelir. Ve yapamazlar. Babanız da..."

Sylvie, Jane'i izliyordu. Yüzündeki ifade tek kelimeyle "tehlikeli"ydi. Ters ters bakıyor, gözbebekleri büyüyor, içinde fırtınalar kopuyordu çünkü annelerinin kendilerini babalarıyla bir tuttuğunu görüyordu. Ama annesine tamam der gibi bakınca her şey anlamını yitirdi. Sanki artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Daha önceden de babalarıyla ilgili bu tür konuşmalar geçmiş ve hiçbir sonuç elde edilmemişti ve edilmeyecekti de...

Bir grup doktor tam o anda içeri girdi. Brown Tıp Okulu'ndan bir grup hoca ve stajyerler Dr.Becker'la birlikte yatağın etrafını sarmışlardı. Bu aile kutlamasını görünce gülümsediler ve şeker hastalığıyla, Margaret Parker'la ilgili neler yaptıklarını tartışmaya koyuldular.

Jane ve Sylvie koridora çıktılar. Bu son haftada o kadar çok şey olmuştu ki Sylvie artık yetişemiyordu. Margaret'ın taburcu olması konusunda bir sürü toplantı yapılmıştı. Bu arada annesinin evini baştan başa temizlemiş, yatakları havalandırmış ve kitapların tozunu almıştı.

John ona tabii ki yardım etmişti. Sylvie'nin ağır bir şeyler kaldırmasına izin vermemiş, yatakları ve kutuları o indirip kaldırmıştı. Yerleri cilalamasına yardım etmiş, yol boyunca yaz hakkında konuşmuşlar-

dı. Kamp yapmayı sevdiğini söylemiş ve Sylvie'ye de Maine'ye birlikte gitmeyi teklif etmişti. Sylvie'nin beğeneceğini düşünüyordu. Muzların ve kartalların olduğu bir yerdi.

Sylvie annesine bakmak zorunda olduğunu, gelemeyeceğini söyleyecekti ama söyleyemedi. Sadece "Belki," dedi.

Koridorda beklerken Jane'e ne yapmaları gerektiğini sordu.

Jane gülümseyerek ve onun yanaklarını öperek "Sadece mutlu olmalıyız," dedi. "Annemiz iyi olduğu için mutlu olmalıyız."

Sylvie kız kardeşine baktı ve gülümsedi. Son günlerde, Dr.Becker'in annelerinin lenf kanseri olabileceği haberiyle onları korkuttuğu günden beri Jane çok neşeliydi. Hiç bir açıklama yapmadan saatlerce ortadan kaybolmuştu. Ve geri döndüğünde mutlu, hafiflemiş, bulutların üstünde gibi görünüyordu.

Şimdi bile hastanenin halkla ilişkiler sorumlusu kendilerine yaklaşırken Jane'in gözleri adeta dans ediyordu. Şişman, dost canlısı, yuvarlak yüzlü ve uzun griye çalan saçlarıyla kadın yaklaştı ve selam verdi.

"İkiniz de nasılsınız bakalım?" diye sordu.

Sylvie, "İyiyiz," diye cevapladı onu.

"Annenizin iyileşmesini mi kutluyorsunuz?"

"Evet. Birazcık rahatladık. Her şey için teşekkürler," dedi Jane.

"Her zaman bekleriz," diyerek gülümsedi kadın. Telsizi çalan Abby numaraya baktı Sylvie ve Jane'e döndü. "Annenizin taburcu olması konusunda birkaç dakika konuşmak istemiştim," dedi.

"Taburcu mu? Ama kalçası hâlâ kırık. Zorla hareket edebiliyor," dedi Jane.

Biraz paniğe kapılan Sylvie, "Ve doktorlar şekerini kontrol altında tutmaya çalışıyorlar," diye ekledi. Kabul etmek istemiyordu ama annesine bakmak zorunda olmadığı için de durumdan memnundu. Birilerinin annesine baktığını bildiğinden rahat rahat uykusunu almıştı.

"Hastane onu daha fazla burada tutamaz. İsterdik ama elimiz bağlı. Doktorlarının biraz daha muayene edip tam bir sonuç elde etmek istediklerini biliyorum ama karar verilmeli."

Birkaç dakika süren bir sessizlikten sonra Sylvie Jane'in yüzüne

ancak bakabildi. Kardeşinin gözlerine bakıp da tereddüt ettiğini anlamasından korkuyordu. Meşaleyi tutan her zaman Sylvie olmuştu. Jane Newyork'a geçmişinden ve sorunlarından kurtulmak için kaçtığında Sylvie annesiyle birlikte Rhode Adası'nda kalmıştı ama şu an Sylvie sadece soğuk yıldızlı bir gecede John'la birlikte kamp ateşinde oturmayı düşünüyordu.

"Zor bir durum olduğunu biliyorum," dedi Abby. "Hangisinin en doğru karar olduğu hakkında karamsar kalan birçok aile gördüm. Bir süreliğine annenizi bakımevine göndermeyi düşünebilirsiniz. Ancak bu durumda biraz daha fazla ilgi görebilir ve ne olacağı hakkında sağlıklı karar verilebilir."

"Bir süreliğine de olsa gitmek isteyeceğini sanmıyorum," dedi Sylvie. "Bir daha oradan çıkamayacağından korkar."

Abby, "Oraların o kadar da kötü yerler olmadığını göreceksiniz. Bir sürü yerde çalıştım ve onlar için kefil olabilirim. Aydınlık, temiz, modern yerler ve arkadaş canlısı genç personelleri var."

Düşünceli ve uzaklarda görünen Jane, "Tıpkı okul gibi," dedi.

"Evet, bir yönden benziyor. Anneniz orayı sevmezse şaşırırım çünkü o kadar sosyal, herkese yardıma hazır olan birisi ki... Farkında mısınız bilmiyorum ama bütün hemşireler geçerken annenize uğrayıp gidiyorlar. İyi bir dinleyici ve sorunlarını çözmelerine yardım ediyor."

Birazcık alaycı bir tavırla bu konuda iyi olduğunu söyledi Jane. Sylvie kardeşinin yüzüne bakınca onun gülümsediğini, kardeşinin bütün o sorunları en azından bu durumdan sonra unuttuğunu, bazı şeyleri affettiğini gördü.

"Cherry Vale ve Marsh Glen'e bir bakmanızı tavsiye ederim," diyerek bir karta isimlerini yazıyordu Abby.

"Anneannemiz Marsh Glen'deydi," dedi Jane.

"Nasıl bir yerdi?" diye sordu Abby.

"Kurumsallaşmış bir yerdi. Annemden daha yaşlıydı zaten anneannem."

"Birçok yeniliğin yapıldığını göreceksiniz. Bizim neslimiz olgunlaştıkça ailelerimiz için daha güzel bir bakım istiyoruz."

"Marsh Glen çok uzaktı. Oraya gitmek çok zaman alıyordu."

Abby anlayışla başını salladı. "Bugün karar vermek zorunda değilsiniz ama pazartesiye kadar bir plan yapsak iyi olacak."

İkisinin de elini sıktı ve aceleyle uzaklaştı.

"Cherry Vale ve Marsh Glen. Neden bu tür yerlerin isimleri birbirine benziyor? Sakin, dingin... Cotswolds'larda bir yer gibi."

Sylvie Jane'in şaka yaptığını düşünerek, "Biliyorum. Ne mutlu Eski İngiltere!" diye güldü.

Koridorda bir aşağı bir yukarı bakan Jane'in gözleri karardı ve bir an kendini çok yorgun hissetti.

"Annemiz için bir karar vermeliyiz ama bu hiç de kolay değil. Anneannemizin gittiği yere onun da gitmesinden nefret ediyorum," diye ekledi.

"Hepinizin onun bakımevine gitmesini istediğinizi düşünüyordum," dedi Sylvie.

Jane kafasını salladı ve, "Marsh Vale ya da Cherry Glen'e mi? Nasıl böyle bir şeyi istediğimi düşünürsün? Ama en mantıklısı bu gibi görünüyor. Annemiz için en iyisi bu ama tabii ki çok da zor. Evde onun için bir hastane yatağı hazırlayabilirdik," dedi.

"Bir tekerlekli sandalye ve seyyar bir tuvaletle mi?" diye ekledi Sylvie. "Ama kim kaldıracaktı onu? Kırık kalçasıyla yataktan çıkması için bile iki kişiye ihtiyacımız var."

Jane, "Bunu yapabiliriz. Yeterince güçlüyüz," dedi.

Rolleri değişiyor olabilirler miydi? Sylvie John'la birlikte kampta yıldızların altında olmayı hayal ediyordu. Aynı çadırı paylaşır ve bütün gece öpüşürlerdi. Bunları istemesi çok mu bencilceydi?

"Peki sen işini ne yapacaksın? Geri dönmeyi düşünmüyor musun?" diye sordu Jane'e.

"Sanmıyorum, Syl. Son zamanlarda bu konuyu düşündüm. Burayı seviyorum. Rhode Adası'nı özlemişim. Fırınımı tekrar açsam, belki Twin Rivers'ta değil ama eyalette açarım, acaba nasıl olur?"

"Bunu gerçekten yapar mısın?" diye sordu Sylvie.

Jane, Sylvie'nin ellerini tuttu. Sylvie onun gözlerine bakınca bir

şeylerin değişmiş olduğunu gördü: Jane kararını vermişti. Burada kalıyordu. Jane gitmek isteseydi bunu bir davranışıyla belli ederdi. Ama şimdiyse Sylvie'ye, evlerine ve ailesine sıkı sıkı bağlanmış görünüyordu.

"Evet, istiyorum. Daha önce buradan defalarca kaçtım ama artık kaçmak zorunda değilim."

"Yani burada kalalım ve ikimiz birden annemize bakalım mı demek istiyorsun?" diye sordu Sylvie.

Jane başını salladı. Sylvie'ye sarıldı ve onu öptü. "Hayır canım. Bunu yapmak zorunda değiliz. Ama en azından onu sık sık ziyaret etmek, kütüphaneye götürmek ve ihtiyaçlarını karşılamak için yakınlarında olmalıyız," dedi.

Sylvie öylece kalakalmıştı. Jane'in burada kalacağını duymak onu çok mutlu etmişti. Geri kalan her şeyi, hemen hemen her şeyi görmezden gelebilirdi. Mutluluk ve hüzün gözyaşları ılık ılık akıyordu.

"Ama bundan nefret edecek," dedi.

"Şimdilik bilemeyiz. Abby'nin de söylediği gibi oralar nerdeyse okula benziyor."

"Bir kontrol edelim. Anneannemizin zamanından daha iyi olup olmadığına bakalım."

"Evet. Yapacağımız tek şey bu. Kontrol edelim."

Başıyla onaylayan Sylvie gözlerini sildi ve gülümsedi. Mutlu olmasını gerektiren o kadar çok şey vardı ki... Annesinin testleri iyi çıkmış, kız kardeşi eve geri dönmüştü ve John Dufour'la Maine'e gidecekti.

Keşke bazı şeyler değişip geri kalanı hep aynı kalsaydı diye düşündü. Keşke anneleri kendi kendine bakabilseydi. Her şey harika olurdu.

•••

Cherry Vale ve Marsh Glen aynı şirkete Rainbow Healthcare'e aitti. Nerdeyse ikisi de aynı gibiydi. İkisi de aynı mimar tarafından yapılmıştı ve manzaralı alanlar ve meyve bahçeleriyle çevrili adeta birer çiçek bahçesi gibiydiler. Pencereler odalara temiz havanın girmesi için yeterince büyük, orada kalan birinin düşmemesi için de idealdi. Gelişmeler olmuştu. Etkinlikler adeta gemi yolculuğu yönetici titizliğiyle heyecanla hazırlanmıştı. Etraf daha da aydınlatılmıştı.

Cherry Vale'in hasta kabul görevlisi Rosalie Drance, Sylvie ve Jane'e o haftanın planını gösterirken, "Görüyorsunuz ya, burada kalanlara birey olarak değer veriyoruz," dedi. "Yabancı sinemadan dansa kadar ilgileri ne olursa olsun karşılamaya çalışıyoruz."

Eğlence odasına şöyle bir göz atan Jane, dans mı, diye şaşırdı çünkü çoğu tekerlekli sandalyedeydi.

Rosalie gülerek, "Tekerlekli sandalyeler bizi durduramaz. Bir yolunu bulup insanların hareket etmesini sağlıyoruz. Tabii ki dans da edebilirlerse harika bizim için. Yapmaları için onları zorluyoruz."

Sylvie derin bir sessizlikle, "Annemiz dans edecek bir tip değildir. Okul müdüresiydi. O yüzden kitap okumak ya da yazmak gibi daha sessiz şeylerden hoşlanır," dedi.

Rosalie gülümseyerek, "Hiç kimseyi yapmak istemediği bir şeye zorlamıyoruz. Size kütüphaneyi de göstereyim," diye cevapladı.

Jane onu takip etti. Marsh Glen'deki görevli gibi Rosalie de buranın iyi yönlerini görmelerine izin vermiyordu. Güneş zeminde pırıl pırıl parlıyor ve çilek ağaçları meltemde dalgalanıyordu. Nerdeyse yarısı tekerlekli sandalyede olan bir grup yoga yapıyordu. Jane, onların gerçekten eğlenip eğlenmediklerini görmek için durup izlemeye başladı. Acaba aileleri onları ne kadar sıklıkta ziyarete geliyorlardı?

Kütüphaneleri çok kapsamlı değildi ama en azından formalite icabı yapılmamıştı. Klasik ve modern romanlar, bilimkurgu ve birçok referans kitabının olduğu raflar vardı.

"Gördüğünüz gibi Britannica Ansiklopedisi var," dedi Rosalie.

"Annem ansiklopedilerin gerçek araştırma için basit olduğunu söylerdi ve bir kütüphane görevlisi olarak ona katılıyorum," diye yanıt verdi Sylvie.

"Her türlü yoruma açığız ve yenilikleri değerlendiriyoruz. Bizden özel olarak istediğiniz herhangi bir sayısı var mı?" diye sordu Sylvie'ye.

Sylvie gözleri tamamen kapalı kollarını göğsünde birleştirmiş duruyordu. Bu arada Jane ve Rosalie dikkatle onu izliyorlardı.

Bir dakika sonra Jane, "Annemin ne kadar araştırma yapabileceğini düşünüyorsun?" diye sordu.

"Sadece... burası hoş bir yer. Cherry Vale de öyleydi."

"Burası zaten Cherry Vale" diye onu uyardı Jane.

"Öyle demek istemiştim ben de. Anneannemiz ordaydı ama annemiz farklı. Zeki ve istekleri olan birisi. Burası hoş ama gerçek ev değil ki.."

Kardeşine sarılan Jane, kendilerini sakince izleyen Rosalie'ye dönerek biraz daha düşünmeye ihtiyaçları olduğunu söyledi.

"Haklısınız. Ne kadar ailenin burada olduğunu göstersem de zor bir durum olduğunu biliyorum," diye anlayışla karşıladı Rosalie.

Dışarıda, arabalarına doğru gidiyorlardı. Sylvie sanki daha önce hiç içine çekmemiş gibi temiz havayı soluyordu. Burnunu çekerek "Böyle olmasını istememiştim," dedi.

"Bunu ikimiz için yapıyorsun," diye kardeşini teselli etmeye çalışıyordu.

Gözlerini kurulayan Sylvie, kardeşinin yüzüne baktı ve "Sen de kendini kötü hissediyorsun, değil mi?" diye sordu.

Jane başını salladı. Nasıl olmasındı ki?

"Bir tarafın tıpkı onun senin hayatını kontrol ettiği gibi sen de onunkini kontrol etmek istiyor değil mi?"

Jane, " Bunu nasıl söylersin!" diye bağırdı.

Ama Sylvie haklı değil miydi? Küçücük bir parçası istemiyor muydu? Kızıyla o kadar az zaman geçirebilmişti ki artık Chloe'yla daha fazla birlikte olmak istiyordu.

Üçüncü katta bir odanın camına yaslanmış çilek ağaçlarına bakan yalnız bir kadına bakan Jane, "Tavan arasında bir yıldız..." diye mırıldandı.

"Ne?"

"Hiçbir önemi olamayan bir insan, paketleyip tavan arasında koyduğun bir insan..." diyerek kadına bakmaya devam ediyordu. Ailesi onu hiç ziyarete gelmiş miydi yoksa çoktan unutmuşlar mıydı? Kendini terkedilmiş hissediyor muydu?

"Annemiz böyle yaptığımızı mı düşünecek?" diyen Sylvie düşünceliydi ama cevap da veremiyordu. Arabaya bindiler ve Jane arabayı sür-

meye başladı. İki yönden Cherry Vale'i daha çok beğenmişlerdi ama Jane sebebini Sylvie'ye söylemek istemiyordu: Crofton'a daha yakındı ve Chadwich Meyve Bahçeleri'ni ziyaret etmeleri çok kısa zaman alacaktı. Jane o yöne doğru sürmeye devam etti. Sylvie bir an durdu:

"Nereye gidiyoruz?"

Jane cevap vermedi. Dalları birbirine geçmiş olan akça ağaçlar, yolu gölgeliyordu. Geyikler yol boyunca otlanıyordu. Tepelerde elma ağaçlarıyla meyve bahçesi görünmüştü ve Jane'in kalbi daha da hızlı atıyordu. Daha da yaklaşan Jane, Chloe'nun yeni levhalar eklediğini gördü. Elma şeklinde, kırmızıya boyanmış ve elli metre aralıklarla yerleştirilmiş levhalar... Sırayla şunlar yazıyordu:

günde
bir elma
doktordan korur
ve böylece
Calamity Jane ile birlikte
Pastalar yapar!

Jane, Sylvie'nin levhaları okumak için eğildiğini fark etti.

"Güzel Tanrım!" dedi.

Jane, "Harika, değil mi?" diye sordu.

"Annemiz hakkında hayati bir karar vermek üzereyiz ve sen geçmişte kaybolmuşsun."

"O geçmişte değil."

Kızlar görününce Sylvie Jane'i uyardı çünkü kornayı çalmaya başlamıştı. Chloe ve Mona deli gibi el sallayarak sandalyelerinden fırladılar. Sylvie koltuğa sıkı sıkı yapışmıştı ama Jane'in kalbi gururla atıyordu.

"Çok geç artık çünkü bizi gördüler," dedi Jane.

Sanki donmuş gibi sessizce oturdu ve Chloe'ya bakakaldı Sylvie. Tıpkı sana benziyor, diye Jane'e fısıldadı. Jane'in tuhafına gitmişti çünkü bu onun Chloe'yu ilk görüşü değildi herhalde.

"Gel de yeğeninle tanış," dedi Jane.

Mona ve Chloe tıpkı karşılama komitesi gibi tepiniyorlardı.

Chloe, "Yeni levhaları gördün mü?" diye sordu Jane'e.

"Harikalar." Yukarıya, balinalı mavi bayrağa bakıp gülerek, "Köpekbalıklarını severim," diye ekledi.

"Hikayeyi bilen bir sen varsın bir de Mona var," dedi.

Mona, "Zeke balina görünümünde bir köpekbalığı," dedi.

"Boğazına yapışmak isterdim onun," dedi Jane.

Hepsinin yüzünde bir tebessümle üçü de birbirine bakıyordu. Çok mutlu ve gururlu olan Jane, Sylvie'ye baktı. Dışarıda durmuş Chloe'ya bakıyordu. Elinden tutan Jane onu da daireye aldı.

"Kızlar! Bu benim kız kardeşim Sylvie," diyerek onu kızlarla tanıştırdı. "Ve Sylvie'ciğim bunlar da Chloe ve Mona," dedi.

"En güzel pastaları kız kardeşiniz yapıyor," dedi Chloe.

Sylvie sözlerini tam olarak bilmeyen bir oyuncu gibi kaskatı kesilmiş, öylece duruyordu. Gülümsemeye çalışıyordu.

"Evet, yapar," diyebildi sadece.

Tezgahtaki boş bir tart kutusunu gösteren Mona, "Yakında ikimiz de acayip şişmanlayacağız," dedi.

"Evet Jane! Karşı koyamıyoruz. Bütün kazancımız gidiyor," dedi Chloe.

"Üzülmeyin. Diğer dağıtımda iki tane de sizin isminize ayırtırım."

"Bunu kesinlikle yapar. Pasta kutusuna insanların isimlerini yazıyor," dedi Jane.

Chloe, "Ya da sadece o kişinin anlayabileceği harika semboller buluyor," dedi. "Birkaç hafta önce biz Zeke'nin iyi birisi olduğunu düşündüğümüzde pastanın üstüne bir balina resmi koymuştu. Ama genelde çok güzel elma ve çiçek resimleri yapar ve daha geçen hafta bir grup yıldız yapmış."

"Ben en üstteki camda bir yıldız olan ev resmini çok sevmiştim," dedi Mona.

"Tavan arasında bir yıldız mı?" diye sordu Sylvie.

Chloe yutkundu ve " Benim rüyamı nerden biliyor?" diye sordu.

"Ona anlatmıştım," dedi Jane.

Birbirlerine bakakaldılar. Jane, Chloe'nun gözbebeklerinin hareket

ettiğini görebiliyordu. Chloe, Jane'in kız kardeşine bahsedecek kadar kendisini önemsediğini düşünüyordu. Keşke Chloe, Jane'in kız kardeşinin ve kızının onları tanıştırırken neler hissettiğini bilebilseydi. Jane'in teni, vücudu yanıyordu. Chloe'ya bütün gerçekleri anlatıp, Sylvie'nin teyzesi olduğunu söylemeyi o kadar çok istiyordu ki...

"Çok güzel bir düş. Yaratıcı. Bahse girerim öğretmenlerin seni çok seviyordur..." dedi Sylvie.

Chloe derin bir nefes aldı ve "İsterim ama sevmiyorlar. Biyoloji öğretmenim kurbağayı parçalara ayırmadım diye benden nefret ediyor. İngilizce öğretmenim benim deli olduğumu düşünüyor çünkü dönem ödevimi Charles Dickens hakkında yaparken Victorian İngilteresi zamanındaki yetimhanelerle modern Amerika'nın hayvan kontrolünü karşılaştırdım. Bence ikisi de barbarca," dedi.

Mona,Chloe'yu onaylayarak, "Chloe hayvan hakları için yaşar ve ikimizin de yetimhaneler konusundaki kitaplara özel bir ilgimiz var," dedi.

"Pardon?" diye sordu Sylvie.

"Annem ölmüş ve Chloe'nun gerçek annesi de onu terk etmiş," dedi.

Sylvie'nin elleri sınıfına hitap edecek bir öğretmen gibi önünde duruyordu. Jane'in boğazında bir şeyler düğümlenmişti. Öksürüyordu. Uzaklara bakmaya çalışarak şu anda neler hissettiğini Chloe'ya anlatmayı isterdi ama gerek kalmadı çünkü Sylvie bunu onun yerine yapmıştı.

"Çocuğunu evlatlık veren birisini tanıyorum. Bu yaptığı en zor şeydi. Ve tam olarak neler hissettiğini bilmesem de şunu biliyorum ki onu terk etmeyi asla istemezdi. Asla. Bir kütüphane görevlisi olarak deneyimlerime dayanarak şunu söyleyebilirim ki hiçbir şey göründüğü gibi değildir. Edebiyat bunu bize ispatlamak için vardır."

Chloe, "Hiçbir şey göründüğü gibi değil. Yani..." diye mırıldanıyordu.

"Yani seni isteyerek terk etmemiş olabilir."

"Zorla yapılmış olabilir," dedi Chloe.

Sylvie başını salladı ve "Bu mümkün," dedi. Jane bir köşede öylece kalakalmıştı. Kızlar dikkatlice dinliyorlardı. Jane gözlerine dolan yaşları fark etti.

"Evlat edinmek tamamen bir sır," dedi Mona. "Gerçek aileleri kimdir, neden evlatlık verirler ya da şimdi neredeler? Mesela benim annem hastalanıp ölünce babam bir cadıyla evlenmiş."

Sanki Mona'yı duymamış gibi yapan Chloe, Sylvie'ye bakarak "Beni terk etmemiş olduğunu düşünmeyi isterdim," dedi.

Sylvie o aynı kitapsı ses tonuyla, "Senin tavan arasına atıldığını düşündüğünü bilmektense ölmeyi tercih ederdi. Güzel bir benzetme yaratmışsın ama yine de tavan arası insanların eskilerini, değer vermedikleri şeyleri attıkları tozlu bir yerdir. Annenin seni oraya koymak isteyebileceğine inanmıyorum," dedi.

Sırtı dönük duran Jane'e "Çok serinkanlı bir kardeşin var," dedi Chloe. Kardeşinin söylediklerinin kalbini nasıl dilim dilim parçaladığını saklamak için arkasını dönmüştü Jane.

"Evet, öyledir," dedi. "Gerçekten öyledir."

21

Hastaneye doğru giderken John Sylvie'ye annesini ziyaret etmeden önce mi yoksa sonra mı yemek yiyeceklerini sordu.

Pencereden dışarıya dalmış, düşüncelerle boğulmuştu Sylvie. Chloe'yu gördüğünden beri kalbi hızlı hızlı atıyor hâlâ da yavaşlamıyordu. Sadece kız kardeşinin kızını yani yeğenini görmüştü. Arabanın koltuğundan John'a bakarak acaba bütün hikayeyi anlatsam ne düşünür diye merak etti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu John.

"Kız kardeşimi düşünüyorum."

"Jane! Kara koyunun."

Sylvie ona baktı ve "Daha önce ona hiç böyle hitap etmedim," dedi.

"Söylemen gerekmez. Ben zaten biliyorum. İşini bıraktın, annenin bakımını şu ana kadar üstlendin, o arada bir telefon etti ama eve hiç gelmedi. Onun Newyork'taki hayatından hep tehlikeli, riskli diye bahsedip durdun."

"Ben mi?"

"Evet sen. Onunla tanıştım ve ne kastettiğini anladım."

John'un ne düşündüğünü merak ederek, " Ne gördün?" diye sordu.

"Hmm! Siyah deri ceketini gördüm. Kendisini nasıl her şeyden geri çektiğini ve sanki senden ne beklediğimi merak edercesine bana bakan kuşkularını gördüm gözlerinde."

"Jane çok kırıldı, yaralandı ve bunu atlatabildiğini sanmıyorum. Senden ve diğer insanlardan şüphe eder gibi baktığı için onun adına özür dilerim," dedi Sylvie.

John onun elini tuttu ve, "Onu bu yüzden sevdim. Kız kardeşinin iyiliğini istiyor. Seni korumak istemesine hayran kaldım. Ben şey...yapmak isterdim..." dedi.

"Ben güçlü birisiyim," dedi Sylvie. Bu arada John hastanenin park alanına girmişti bile. Gözleri annesinin kaldığı dördüncü kata, onun penceresine takıldı. Hayatı boyunca ne kadar güçlü olmak zorunda kaldığını hatırladı. Boğazı düğümlenmişti. Babası onları terk etmiş, kız kardeşinin üçüncü sınıfta olduğunu düşündüğü Brown'a gittiğinde yaşadığı hayal kırıklığı, kampüste dolaşan dedikodular, Jeffrey Hayden'i yeni kız arkadaşıyla görmesi, annesi ve kız kardeşi için çektiği sıkıntılar...

Hafta sonları eve gittiğinde Jane'in gecenin kör karanlığında Chloe için nasıl gözyaşı döktüğünü düşünüyordu. Jane daha sonra Newyork'a taşınmıştı. Rhode Adası'nda kalmak güneşte yanıp kavrulmak kadar acıydı onun için. Kızının hatıralarıyla daha da kötü hale gelmekten korkuyordu.

Annesinin penceresine doğru bakarak kız kardeşinin mutlu olmasını istediğini söyledi.

John elini tutarak bunu bildiğini söyledi.

"Nerden biliyorsun?"

"Çünkü sana aşık oldum ve seni neyin mutlu ettiğini bilmek benim işim olmalı. Şimdi anneni yerleştirmemiz gerektiğini biliyorum ve bunun için sana yardım edeceğim."

"John!" diye haykırdı Sylvie.

"Ve sonra seni Maine'deki en güzel göle kayak yapmaya götüreceğim. Yıldızların altında ismini heceleyeceğim."

Chloe'nun saçakların altına gizlenmiş tozlu ve unutulmuş yıldızlarını hatırlayarak, "Canlı yıldızlar\" dedi Sylvie.

"Olabildiğince canlı. Ve bundan, yemeği hastanenin kafeteryasında yemezsen benimle daha sonra yemek istediğini anlıyorum," dedi John.

"Kulağa hoş geliyor."

"Masanın diğer tarafında sen olduğun sürece hoş."

Birbirlerine sıkı sıkı sarıldılar. Birazdan Jane de hastaneye gelecekti. Belki Abby Goodheart'la konuşup, annelerine Cherry Vale'e ziyarete gittiklerini anlatabilirlerdi. Hiç kimsenin başkasının hayatına yön vermeye hakkı yoktu ama Jane'le birlikte annelerinin işini kolaylaştırıp onu, en azından bir süre için bunun en iyi çözüm olduğuna ikna etmeyi umuyordu. Öyleydi, değil mi?

John sanki ona ihtiyacı olan desteği vermek ister gibi daha da sıkı sarılmaya başladı. Sylvie'nin başı dönüyordu. Her şey ne kadar çabuk değişiyordu. Sylvie zaman zaman tanıdık olduğu için eski şeylere bağlı kalmayı tercih etmişti ve şimdi John elini beline dolamış sanki değişikliklerin sadece küçük birer mucize olduğunu anlatmak ister gibi hastaneye doğru yürümeye başladılar.

Hastanenin asfalt alanından Margaret'ı görmek için ilerlerlerken John gibi iyi bir arkadaşa sahip olmanın ne kadar harika olduğunu düşünüyor ve Jane'in de böyle birini bulmasını umut ediyordu.

***

"Kardeşinin Chloe'yla tanıştığını duydum," dedi Dylan.

"Evet, tezgahı görmesi için beraber gelmiştik."

Dylan kafasını salladı ve beğenip beğenmediğini sordu.

Jane konuşmuyordu. Mutfakta duruyorlardı. Yarının pastalarını teslim etmek için uğramış ve Dylan da bir bardak limonata ikram etmişti. Limonata sevdiği gibi soğuk, buzla doluydu. Tenine hoş bir serinlik veriyordu. Bu arada Dylan'ın sorusunu düşünüyordu. Kardeşi normalde her yönden bunu onaylamazdı ama bütün bunların ortasında Dylan'a nerdeyse aşık olmuştu.

Alacakaranlıkta mavi gökyüzü eflatuna çalmaya başlamıştı. Açık olan mutfak penceresinden, kuşların güne elveda şarkıları duyuluyordu. Burada akşam üstleri huzur dolu, sakindi ve Newyork'taki son on beş yılki telaşından eser yoktu.

Dylan'ı izleyen Jane, uzun boylu, sakallı ve yeşil gözleri Jane'in şimdiye kadar gördüğü en içten bakışlara sahip bu adama aşık olmaya başladığını biliyordu. Ve bu yalanı artık daha fazla kaldıramayacağını da biliyordu. Sylvie onu hastanede bekliyordu ama beklemesini umursamıyordu. Derin bir nefes aldı. Nereden başlayacağını bilmiyordu.

"Sana söylemek istediğim şeyler var."

"Benim de," dedi Dylan.

Birbirlerinden uzakta duruyorlardı. Sigara dumanı etrafa yayılıyordu. Dylan limonatasından bir yudum aldı. Jane yaklaştı ve Dylan'ın kolları beline dolandı. Birbirinin gözlerine baktılar ve Jane karşısında güçlü bir adam gördü. Bunun ötesinde sanki nehirden hızla akan bir telaş sezdi onda.

Dylan öpünce keskin bir limon tadı aldı. Sıcak bir akşamdı. Dylan'ın üzerinde tişört vardı. Birbirlerine o kadar sıkı sarılmışlardı ki sıcaklıklarını hissedebiliyorlardı. Jane'in kalbi daha da hızla çarpmaya başladı. Keşke sonsuza kadar öpseydi onu.

Neredeyse aynı boydaydılar. Dylan uzun boyluydu ama Jane ayak uçlarına basınca onun boyuna yetişiyordu. Dylan kolunu Jane'in kollarının altından geçirdi ve onu yukarı kaldırdı. Jane ayak uçlarında çıplak ayakla Dylan'ın ayakkabılarına basıyordu. Akşam güneşinde öylece öpüşmeye devam ettiler. Diğer odada radyoyu açık bırakmışlardı. Sessizlikte müziğin sesi daha da artıyor böylece müziği rahatça duyabiliyor, derinlerde hissedebiliyorlardı. Dans etmeye başladılar.

Nasıl dans ettiklerini görmek için öpüşmeye ara veren Dylan "İyi dans ediyorsun," dedi.

"Hayır. Hiç de iyi dans edemem."

"Yapıyorsun işte." Dylan'ın gözleri mutluluk doluydu.

"Sadece öyle görünüyor," dedi Jane

Dans etmeye devam ettiler. Jane birlikte olmalarının an meselesi

olduğunu biliyordu. Bütün bedeninde, kalbinde, ta derinlerde hissedebiliyordu bunu. Dylan zamanı uzatıyordu ve bu her şeyi daha da lezzetli hale getiriyordu. Ona bütün hikayeyi anlatabileceğini ve her şeyin yolunda gideceğini biliyordu. Buna inanıyordu. Bahar havası çıplak teninde dolaşıyordu. Hava soğuk olmamasına rağmen Jane ürpermişti.

Tam o anda kapının vurulduğunu duydular.

Chloe, "Hey!" diye bağırdı.

"Müsait misiniz?" diye sordu Mona.

Sabırsız bir bakış atmıştı Dylan ve gülümseyerek Jane'e baktı.

Kızların odaya geliyor olduğunu duyan Jane, "Harika zamanlama!" diyebildi. Kızlar mutfak kapısından içeri daldılar ve Mona neden ışığı yakmadıklarını sordu.

Mona'yı dirseğiyle dürten Chloe, "Böyle daha romantik," dedi.

Jane kızlara selam verdi.

"Bu şerefi neye borçluyuz?" diye sordu Dylan.

"Dondurma ya da kızarmış midye yemek istiyoruz," dediler.

"Yaz yiyecekleri," dedi Jane.

Chloe, "Biliyorum ama annemler bizi dışarı çıkarmıyorlar. Film kiralamışlar, mısır patlatmışlar. Neymiş mısır da dondurma ya da kızarmış midye kadar iyiymiş," diye sitem etti.

"Bizimle ikisi de ha? Umarım önce dondurma sonra midye değildir."

Chloe, "İkisini de bulabileceğimiz tek bir yer var ve bizi oraya götürebilecek tek bir çift tanıyoruz," dedi.

Kafasını sallayan Mona, "Bizi Newport'a götürün," diye onu onayladı.

Parmağını Dylan'a doğru uzatan Chloe, "Aslında sizi kaçırıyoruz. Başka şansınız yok," dedi.

"Sessiz sakin dışarı çıkalım o zaman. Arabaya..." diye devam etti Mona.

Jane Dylan'a baktı. Aralarında alevlenen o şey hâlâ duruyordu ve Dylan'ın gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyordu. O da Jane'e baktı. Sylvie Jane'i hastanede bekliyordu. Çıkmadan Sylvie'ye haber vermesi

gerekiyordu. Hiç bir şey onun Chloe'yla Newport'a gitmesine engel olamazdı. Ailece yapılacak bir gezi...

"Ne diyorsun?" diye sordu Dylan.

"Ben haydi dondurma ve kızarmış midye yemeye gidelim diyorum." Hemen evi aradı ve Sylvie'ye not bıraktı. Herhalde onu anlardı Sylvie.

•••

Newport'a yolculuk uzun ve serindi. Hiç kimse klima istememiş, pencereler açık gitmişlerdi. Kızlar arka tarafa oturmuşlar, radyodaki müziğe eşlik ederek gidiyorlardı. Jane ve Dylan'ın koltuğun aşağılarında el ele tutuştuklarını gördülerse bile bunu belli etmediler.

138'e doğru ilerlerken Dylan Newport'a daha önceki gelişlerini hatırladı. Sanki oltaya takılmış bir balık gibi kalbi acıdı. İsabel de arabanın arkasındaydı sanki. Kuzeni ve arkadaşıyla birlikte oradaydı. Bu his o kadar kuvvetliydi ki Dylan arka koltuğa bakmakdan kendini alamadı.

"Babam bu yola "eski yıkama yolu" derdi," dedi Jane. Bu arada çukurlara girip çıkıyorlardı.

"Bu kadar tümsekli olduğu içindir herhalde," diye bağırdı Chloe. Jamestown Köprüsü'nden Narragansett'i geçtiler. Körfezin batı yakası günün son ışıklarında koyu gümüş rengini almıştı. Kullanılmayan bu eski köprü güneye doğru kavis çiziyordu. Dylan yıllar önce bir yılbaşında buradan bir traktörün römorkunun uçtuğunu hatırlıyordu. O zamanlar daha küçük bir çocuktu ve şoförün çocukları için çok üzülmüştü.

Conaticut Adası'ndan Newport Köprüsü'nden geçiyorlardı. Denizin etrafındaki şehir ışıldıyordu: limanda bekleyen gemiler, kilisenin uçları ve binalar... Balina şeklindeki Block Adası görünüyordu. Ve daha birkaç yıl önce bir katilin kendisine intihar süsü vermek için arabasını buraya park edip, parmaklıklara doğru koştuğunu hatırlıyordu. Bütün hatıralar bugün hafızasını dolduruyordu ama hiçbiri İsabel kadar belirgin değildi.

Tenha bir park alanı buldular ve Dylan'ın en çok sevdiği, kıyıda köşede bir yerde olan Commander Pauls'e girdiler. Denizden uzak olan bu yer küçük, dağınık ve dumanlıydı. İnsanlar dışarıya kadar sıra oluş-

turmuşlardı. Sırada beklerken gelen yemek kokularından ağızları sulandı. Dylan kollarını Jane'in beline doladı. Tam yaza uygun bir kot pantolon ve siyah bir büstiyer giymişti. O kaslı kollarının kendisini sıkı sıkı sarmasını arzuluyordu Jane.

"Sıra bize geliyor. Ne isteyeceğinizi düşünün," dedi Chloe.

Jane gülerek "Ta köprüden geçerken düşünmüştüm," diye bir kahkaha attı.

"Dört midye tava, dört porsiyon patates kızartması ve dört kola," diye pencerede duran garsona sipariş verdi Dylan.

"Bizim istediklerimizin bu kadar olduğunu nerden biliyorsun?" diye sordu Mona.

Parayı uzatan Dylan, "Çünkü ancak burada bu kadarını bulabilirsiniz," dedi.

Yiyeceklerini alıp dışarı çıktılar. Duvarın yanında oturacak yer buldular ve yemeğe koyuldular. Dylan Jane'in yanına oturduğundan emindi. Çıplak kolları, kalçası ona değiyordu. Chloe kendi midyelerini Dylan'a verdi.

"Ben de genelde et yemem ama buranın midyelerine dayanamıyorum," dedi Jane.

Gözleri parıldayan Chloe, "Bunu bilmiyordum," dedi. "İkimiz de hayvan dostuyuz demek ki. Allahtan midyeler omurgasız hayvanlar ve acıyı hissetmiyorlar."

"Ben de böyle düşünüyorum."

"Neden daha önce söylemediniz? Salata ve başka bir şeyler olan bir yerlere giderdik," diye sitem etti Dylan.

"Burası harika. Yıllardır ilk kez buraya geliyorum," dedi Jane.

Çatalını midyeye daldıran Dylan tam kıvamında pişmiş olduğunu biliyordu ama bugün hiç bir şeyin önemi yoktu, aklı fikri Jane'deydi.

Amerika Cup Boulevard'ı geçip iskelelere doğru ilerlediler. Dükkanlar turistler için açılmıştı. Kızlar takı ve güneş gözlüğü mağazalarına koşarken Jane ve Dylan Arnavut kaldırımı yoldan Bannister'teki kalabalığı yararak yürüyorlardı.

Deniz havasını içine çeken Jane, "Newport'ta yaz!" dedi.

"Birlikte ilk yazımız," dedi Dylan.

"Çok tatlısın," diye kıkırdadı Jane.

"Çok tatlı diye tavşan yavrularına denir. Ben emekli bir Amerikan mareşaliyim. Komutan Paul'e tatlısın denir mi?"

"Yıllardır orada yiyorum ama onun kim olduğunu bilmiyorum."

"Bir deniz kahramanı. Vietnem'da Rus W.T Crawford'ta görev almıştı. Balığı çok sevmesiyle bilinirmiş. Askerlere bu görevi bitince Newport'ta bir midye salonu açacağını söylermiş."

"Sonra ne olmuş ona?"

"Güney Çin Denizi'nde batan bir gemiden bütün mürettebatı kurtarmış. Köpekbalıkları etraflarını çevirmiş. Komutan yardıma gelene kadar küreklerle köpekbalıklarını uzaklaştırmaya çalışmışlar."

"Sen nerden biliyorsun?" diye sordu Jane.

"Newport'ta efsaneleşmiştir. Gemisine ismi verilmiş. Bu yüzden biz mareşaller ona büyük bir yakınlık duyarız. Akşam yemeklerine gelirdi bizimle." Nefesi kesilmişti Dylan'ın.

Jane bekledi biraz.

"Amanda'nın babası İkinci Dünya Savaşı sırasında hizmet etmiş. Yatlar, evler büyük tutkusu ve Newyork Yat Kulübü ikinci evi olsa da Newport'un bir deniz kasabası olduğu günleri özlerdi."

"İlginç bir adama benziyor," dedi Jane.

"Hırsız bir iş adamı için evet," dedi. Şımarık ve ukala bir kızı olduğunu anlatmak istemiyordu. "İsabel büyükannesini ve büyükbabasını çok severdi ama onları hiç bir zaman hayatının içine almadı. Annesi de bir midyecide ölü bulunmuştu. İsabel de benim gibi midye hastasıydı. Ailenin diğer fertleri sahilde bir şeyler yerken biz hemen Paul'e kaçardık."

Jane başını sallayarak, "Tıpkı benim gibiymiş," dedi.

"Senden hoşlanırdı mutlaka," dedi Dylan.

"Midye kulübesine aşık olan birisi mutlaka elmalı pastayı da sever."

Dylan kollarını onun beline doladı. Bir turist akınının ortasında durmuş Bannister İskelesi'ndeki yatlara hayranlıkla bakıyorlardı. Ama

Dylan'ın umurunda değildi. Bahçeden ayrıldıktan sonra bir tane bile sigara içmemiş ve canı da istememişti. Bu geceyle ilgili her şeyi hatırlamak istiyordu. Bir şey onu Jane'e bağlamıştı. Onu istiyordu. Bedeni onu arzuluyorken gitmesine izin veremezdi.

Chloe kalabalığın arasından Dylan'a seslendi.

"Evet Dylan Amca. Zam istiyoruz," dedi Mona.

"Maaşlarımıza zam istiyoruz," diye tamamladı Chloe. Dylan'ı Jane'i öpmek üzereyken yakaladığını düşünüp sırıtıyordu. Dylan'sa hayal kırıklığını üzerinden atmak istiyordu.

"Neden? Daha geçen cuma paralarınızı ödedim."

"Biliyoruz. Paramızı vermenizi değil öbür haftanın parasını borç vermenizi istiyoruz. Çok tatlı, güzel şeyler gördük," dedi Chloe.

"Bize Jane'i hatırlatıyorlar," diye ekledi Mona.

Jane gülümsedi ve yüzü kızardı. "Beni mi?" diye şaşkınlıkla sordu.

"Evet seni," dedi Chloe. Eğilip Jane'in madalyonu tuttu ve "Tıpkı seninki gibi küçük gümüş madalyonlar bulduk ve almak istiyoruz."

"Çünkü biz senin hayranınız. Sen pasta yapıyorsun biz de kendimize yaz için iş buluyoruz." dedi Mona.

"Sen olmazsan işsiz kalacağız," dedi Mona.

"Size satmanız için verdiğim bal petekleri ve akça ağaç şekerleri nerde?" diye sordu Dylan. "Ağaçlarda büyüyen elmalar ne olacak?"

Gülmeye başlayan Chloe ve Mona, "Kendimizi kandırmayalım Dylan Amca. Jane bizim tezgaha yeni bir renk kattı. İnsanlar sırf onun için geliyorlar. Bütün erkekler peşinde. Biz de onu sürekli hatırlamak için bu madalyonlardan istiyoruz," dedi.

Gülmeyi bırakan Mona, "İçine resim koyacağız," dedi.

Chloe "Jane'in resmini," diye ekledi.

Mona birden "Hayır! Pastalarının resmini," diye kahkaha attı.

Chloe, Jane'e kendisininkinin içinde ne olduğunu sordu.

Jane hâlâ gülümsüyordu ama sessiz duruyordu. Dylan'ın daha önceden alışık olduğunun tersine kızların eğlencesine katılmıyordu. Elini uzattı ve sanki korumak ister gibi madalyonunu tuttu. Gülümsüyor gibi görünüyordu ama rengi atmıştı. Jane'in yüzüne bakan Dylan'ın kalp

atışları hızlanmıştı. İçinde bir erkeğin resmi var diye düşündü. Belki de Newyork'ta birisinin.

"Uzun yıllar önce tanıdığım küçük bir kızın resmi," dedi Jane.

Mona, "Hadi göster!" diye atıldı.

"Resim çok küçük olduğu için iyi göremezsiniz. Hem de tam yerleştirmediğimden rüzgardan uçup gidebilir"

"Peki sonra bakabilir miyiz?" diye sordu Chloe.

Chloe'nun gözlerine bakan Jane, "Daha sonra mutlaka," dedi. Dylan yeğeniyle bu meseleyi böyle halletmelerine memnun olmuştu. Aslında Chloe'nun ailesi kızlarının bu yaz yaptıklarından memnundu. Sharon önceki gün aramış ve Jane'le görüşmek istediğini söylemişti. Eli'nin ve kendisinin Chloe'yla ilgilenmelerinden çok memnun olduklarını söylemişti. Aslında en başta tezgah işini istememişti ama kızlarının yazının iyi geçtiğini görünce hoşlarına gitmişti. Saverite'taki gibi her şeye karşı çıkmıyordu Chloe ve çocuk esirgeme kurumuna kaçıp durmuyordu artık.

Bunların dışında başka bir nedenden ötürü Jane'i merak ediyordu. Ailesinin ölümünden beri Dylan'ın ilgilendiği tek kadındı Jane. Uzun bir süre içine kapanmıştı. Sharon iyi bir yengeydi. Yıllar önce Dylan ve Amanda arasındaki problemi sezebilmişti.

Kalabalığa bakan Mona, "...tir" dedi ama söylediği şeyi sonradan fark etti.

Jane'in arkasına saklanan Chloe, "İki kere ...tir!" dedi.

"Bu o adam değil mi?" diye sordu Jane. Gözleri o kadar keskindi ki...

Chloe'nun gözleri dolmuş, konuşamıyordu ve Dylan gözlerindeki damlaları fark etti.

"Kim o?" diye sordu Dylan. Jane'in ve Chloe'nun baktığı yönü takip edince hamburgercinin önünde genç bir adamı fark etti. Uzun, sarı, dağınık saçlı biriydi. Saçlarının güneşte parladığını düşündürmek istiyordu ama bunun gibi güneşi şişede sanan serserileri çok görmüştü. Üzerinde şort ve tişört vardı. Kolundaki yunus dövmesini görünce direk olarak Chloe'nun bayrağını hatırladı.

"Ne söyleyeceğim ona?" diye Jane'e sordu Chloe.

"Hiç bir şey söylemen gerekmez."

"Ama iskeleye gitmek için yanından geçmek zorundayım."

"Sana ne yaptı?" diye araya girdi Dylan

"Bilmen gerekmez," diye kekeledi Chloe.

Mona, "Amcana söyle de gününü göstersin o sürüngene!" diye atladı.

Dylan'ın amcalık damarı kabarmıştı. Ne yaptığını bilmiyordu ama ilk görüşte nefret etmişti ondan. Yeşil, ölü gibi bakan gözleri tıpkı yırtıcı bir hayvan gibi kalabalığı süzüyor, bir köpekbalığının yemi izlediği gibi iştahla izliyordu. Bir bakışta ne aradığını anlamıştı: uyuşturucu, sahtekarlık, amaçlarına ulaşmak için her şey. Seks, uyuşturucu, para ve kadınlar... Chloe'ya bakınca bunun ilk ve son olduğunu anlamıştı: Yeğenini kullanmıştı. Jane kollarını Chloe'ya dolamıştı. Dylan, ikisinin de gözlerinden üzüldüklerini anlayabiliyordu.

"Newport'ta sörf yapıyor. Herhalde o yüzden buradadır. Baksana ne kadar sarışın ve güneşte yanmış?" diye açıklamak zorunda kaldı Chloe.

Dylan onun bir düzenbaz olduğunu söylemek istiyordu ama kendini engelledi. O hamburgeri de ağzına tıkmak istiyordu ama yine kendini tuttu.

"Bisikletiyle bahçeye giren oydu. Bütün ağaçları o mahfetti," dedi.Mona.

"O mu?" diye bağırdı Dylan. Oğlan sanki kendisine baktıklarını sezmiş gibi onların tarafına doğru baktı. Chloe, Jane'in arkasına gizlenmişti ve Dylan'ın kendisine baktığını fark etti. Yıllardır bir polisin bakışlarını benimsemişti Dylan; bıçaktan daha keskin bakışlar... Genç adamın ürktüğünü görebilmişti.

"Bir şey söyleme!" diye onu uyardı Chloe.

"Onu tutuklamalısın. Gerçekten kötü, iğrenç şeyler yaptı o," diye atıldı Mona.

"Mona! Lütfen Chloe'ya düşünmesi için fırsat ver!" diyerek Mona'yı uyardı Jane.

"Ondan sadece nefret ediyorum! Arkadaşıma böyle bir kötülüğü yaptığı için," Mona o kadar kızgındı ki...

Dylan, Chloe'ya onunla konuşmasını isteyip istemediğini sordu.

Hayır anlamında başını salladı Chloe. Kafalarını kaldırınca onun çoktan gitmiş olduğunu gördüler; bu yaz gününün en güzel avı yerini bırakıp gitmişti. Dylan arkasından iyice baktı. Acımasız bir bakış...

"Adı ne?"

"Zeke" diye atıldı Mona. Chloe ve Jane bir tarafta öylece susuyorlardı.

Dylan ağaçlarına, fidanlarına, yeğenine yaptıkları için peşinden gidip hesabını sormak istiyordu. Ama Jane'in Chloe'yu tıpkı yavru bir kuş gibi kanatlarının altına almasından bunun Chloe için daha da kötü olacağını seziyordu.

Dylan Chloe'yu seviyor ve tıpkı kendi kızı gibi onu korumak istiyordu.

Mücevher dükkanı iskelenin tam aşağısındaydı. Jane'in elini tutan Dylan, kızları da alıp dükkana doğru yürüdü. Jane'in boynundaki madalyonu gösteren Dylan, aynısından iki tane istediğini söyledi. Mona ve Chloe'nun sevinçlerini görebiliyordu ve Jane'in memnuniyetini görünce daha da sevindi. Gözleri madalyona takıldı. Acaba gerçekten küçük bir kızın mı yoksa hâlâ unutamadığı eski bir sevgilinin mi resmi vardı içinde?

Dylan yeğenini o kötü insanlardan, Jane'i de o eski sevgililerden kurtarmayı kendine görev edinmişti. Bu akşam bunu başarmayı umuyordu.

Kızlar madalyonların parasını gelecek ayki ödemelerinden kesmesini söyleyince sadece güldü.

"Onlar size hediyem," dedi. İsabel de böyle olmasını isterdi.

22

Newport'tan ayrılmadan önce Chloe, İsabel'in büyükannesinin eski evine de uğramak istedi. Bu yüzden dondurma külahlarını ellerine aldılar ve tepeden inmeye başladılar. Thames Caddesi'nin dışında Hammersmith Çiftliği'ni geçince köşede Ida Lewis Yat Klubü ve Harbor Court'tan sonra teknelerden, her yerden müzik sesleri yükseliyordu.

"John F.Kennedy başkanken yazlık Beyaz Saray burasıymış," dedi Chloe. Arabanın arkasında oturuyordu.

"Aa evet" dedi Jane. "Ehliyetimi yeni aldığım sıralar kardeşimle birlikte Newport'tan geçerken Macqueline Kennedy Onassis'i belki görebiliriz diye bahçeden içeriye bakmaya çalışırdık. Annesini ziyaret gittiği zamanlarda yolda yürürken görmeyi çok isterdik."

"Görseydiniz ne yapardınız?"

"Arabamıza binmesini teklif ederdik."

Dylan, "Annem ilk Katolik başkanın Rhode Island'da evlenmesinden hep çok gururlanırdı," dedi.

Chloe, "Anneannem çılgın biraz," deyince herkes gülmeye başladı. Dylan onları Ocean Drive'dan küçük koylar, saklanmış gibi duran kör-

fezlerden götürüyordu. Sağ tarafta tamamen Atlantik Okyanusu uzanıyordu. Tuz, yaban otu kokusu ve nemli buhar dolmuştu arabanın içine. Şu an denizde, gemide olabilirlerdi. Siyah dalgaların beyaz köpüklerle kaynaştığı noktayı gösteren Dylan, "Breton Kulesi bir zamanlar işte oradaydı ve daha birkaç yıla kadar Amerikan Kupası yarışmaları Newport'ta düzenlenirdi," dedi

Jane, "Kupayı kaybeden Dennis Connor'a Bela Dennis derlerdi. Bu bir süre Amerika'nın sloganı olmuştu," dedi.

"Rhianna hep flört ettiği adamlardan, çıkıp sürekli şampanya içen Avusturyalı denizcilerden bahsederdi," dedi Mona. "Bence iğrenç bir şey."

"Sörfçülerden daha iyidir," diye mırıldandı Chloe.

Jane arkasına dönüp baktı. Zeke'yi görünce Chloe adeta beyninden vurulmuşa dönmüştü. O an yanında olduğu için çok mutluydu Jane. Chloe'nun sorunlarını tek başına çözmek zorunda kaldığı o tehlikeli yıllarda, onu korumak için yanında olamadığı için üzgündü. Ama ayakta kalabilmişti Chloe. Ailesi gerçekten görevini yapmıştı ama Jane'in içindeki özlem, küçücük bebeğinin şimdi genç kız olması ve onu hayatının geri kalan yıllarındaki zorluklardan korumak istemesinden kaynaklanıyordu.

"İyi misin sen?" diye sordu Chloe'ya.

Başını sallayan Chloe, dondurmasını yalamakla meşguldü. Aralarındaki yakınlık hissi hâlâ kaybolmamıştı. Aralarında bir şey vardı. Chloe, madalyonu kutusundan çıkarmış boynuna takmıştı bile. Arabanın camından madalyonun ışıltısı yansıyordu. Sanki dalgalar denizde yükselip alçalırken botta gidiyor gibilerdi.

Son dönemeci geçerken Chloe eliyle Bailey Sahili'ni gösterdi.

"Snobville," diye onu düzeltti Mona.

"İsabel'in büyükbabası ve büyükannesi buralıydı. Asıl adı "Spouting Rock Beach Association." Buralarda bir yerde ağzından su akan bir kaya var. Adını oradan almış. Biz ağzından su fışkıran bir balina falan diye hayal etmiştik onu," dedi Chloe.

"Rhianna buraya davet edilmek için eminim ruhunu bile satardı. Ve eminim buraya bir asalet getirirdi," dedi Mona.

Chloe, sahil kulübü görüntüsü kaybolana kadar bakmaya devam etti. Doris Duke'ün Rough Point adındaki o taş binasını ve birçok bahçeli binayı geçtiler ve sonunda büyük bir duvarın önünde durdular. Güzelce budanmış çalılar ve asmalar taşları sarmıştı. Yarı açık duran demir kapıdan aydınlık bir avlu ve Loire Vadi'sinin simgesi olan Arnavut kaldırımı taşlarıyla kaplı bir yol görünüyordu.

"Maison Du Soleil işte orada," diye bir çığlık attı Chloe.

Kafasını daha iyi görmek için eğen Mona da "Güneşin Evi," diye bağırdı.

"Hâlâ ordalar mı?" diye sordu Chloe.

"Yengenin ailesi mi? Evet ordalar," diye cevap verdi Dylan.

"Ziyarete gidiyor musun?"

"Hayır."

"Ama sen onların damatlarıydın," dedi Chloe.

"Eveet öyleydim," Jane, Chloe'nun Dylan'ın geçmiş zaman eki kullandığına dikkat etmiş miydi acaba? Burada rüzgar daha az esiyordu. Evden, duvardan ve ağaçlardan ulaşamıyordu buraya. Ama evin denize bakan diğer tarafından Cliff Walk'un aktığını iyi biliyordu çünkü; yıllar önce Sylvie ve annesiyle sık sık gelirlerdi buraya ve yürüyüş yaparlardı. Şimdiye kadar hangi şatonun Amanda'nın ailesine ait olduğunu tam olarak bilmiyordu ama terasta oturan beyaz giysili kadınları görünce burasının olduğunu hatırladı. Bu genç kızlardan birisi bir zamanlar Dylan'ın karısı mıydı şimdi?

"İçeri girebilir miyiz?" diye sordu Chloe.

"Evetttt! Ben de Rhianna'ya sosyeteyle parti yaptığımızı anlatırım," diye bağırdı Mona.

Arabanın içi o kadar sessizdi ki tek ses Bevenue Caddesinden geçen arabaların sesiydi. Birbirlerine duydukları sevgiden ve İsabel'in hatıralarından dolayı, Dylan ve Chloe'nun konuşmadan bile birbirlerini anladıklarını seziyordu, Jane. Gözlerini kapadı ve Dylan'ın buzdolabında asılı olan gülümseyen iki kız resmini hatırladı.

Uzun bir aradan sonra Dylan "Girmeyelim," dedi. "Unuttukları şeyleri hatırlatmayalım onlara."

"Amanda'ya ve İsabel'e olanlardan mı söz ediyorsun?" diye sordu Chloe.

Kapıya doğru bakarken dalmış olan Dylan sadece başını salladı. Sonuna kadar açık olmasına rağmen Dylan'a kapının kilitli ve demirli gelmesini anlayabiliyordu Jane. Yıllarca New york'ta arka koltuktaki şu küçük kızdan uzak kalması ona bu duyguyu öğretmişti. Uzandı ve bacağına dokundu.

Dylan Jane'in elini tuttu. Jane, Dylan'ın kızının varlığını arabada hissedebiliyordu. İsabel gideli dört yıl olmuştu ama hayali tıpkı Chloe ve Mona'nınki kadar canlıydı. Jane derin bir nefes aldı. Varlığını ta kalbinin derinlerinde hissediyordu. Chloe'ya bakmak için arkasına döndü. Çok şaşırtıcıydı ama sanki Chloe da Jane'in döneceğini hissetmiş gibi ona bakıyordu.

Jane'in kalbi heyecandan durabilirdi. Bu gecenin sonsuza kadar sürmesini istiyordu. Dylan'a ve Chloe'ya söylediği yalanla artık daha fazla yaşayamıyordu. Eğer Mona olmasaydı o an bütün gerçeği anlatabilirdi onlara, ama şimdilik içinde tutmalıydı.

Ve tuttu.

•••

Mona Chloe'yla birlikte kalacaktı. O yüzden onları yola bıraktılar. Yorgun bir o kadar da mutlu olan kızlar aldıklarını toparladılar ve el sallayıp içeri girdiler. Bir kadın arka kapıya yaslanmış el sallıyordu.

"Sharon. Yengem," dedi Dylan. Bu arada kornaya hafifçe basıyor ve el sallıyordu.

Chloe'nun annesi diyecekti Jane ama; anne kelimesi bir türlü ağzından çıkmadı. Kadın hoş, kibar ve eğitimli görünüyordu. Ne demek yani bu diye kendi kendine sordu.

"Sen şu serseri Zeke'den bahsetsene," dedi Dylan. Bu arada evlerine doğru gidiyorlardı.

Kızını büyüten kadınla nerdeyse göz göze gelince Jane adeta titredi. Dylan'ın sorusunu düşünmek istiyordu ama olmuyordu.

"Sırrını mı saklıyorsun? Haklısın. Kendisini hazır hissettiğinde bana ya da ailesine kendisinin anlatmasını söyle."

"Bu gecenin başında sana bir şeyler anlatmam gerektiğini söylemiştim. Hatırlıyor musun?" Jane'in kalbi o kadar hızlı atıyordu ki nerdeyse yerinden fırlayacaktı. Bu arada Dylan'ın evinin önüne arabayı park ediyorlardı.

"Evet. Hatırlıyorsan ben de sana bir şeyler söylemem gerektiğini söylemiştim."

"Seninle konuşmam lazım," dedi Jane.

"Tamam" dedi Dylan ve arabadan indi. Ön tarafı dolanıp geldi ve Jane'in kapısını açtı. Gözlerini ondan hiç ayırmıyordu. Kollarını beline dolayıp kendine doğru çekti ve alnını alnına dayadı. Bahçe capcanlı sarmıştı etraflarını. Kuşlar ötüyor, uzaklardan bir baykuş sesi duyuluyordu.

"Söyleyeceğin her şeyi kelimesi kelimesine duymak istediğimi ama önce seni öpmem gerektiğini söylesem bana inanır mısın?"

Jane kaşlarını çattı, ama gülümsüyordu. Kalbi nerdeyse yerinden fırlayacaktı. Söyleyebilmeyi çok isterdi. "Sana inanıyorum çünkü aynı şeyi istiyoruz," dedi.

Dylan Jane'i öpmeye başladı ve o anda bütün o planları, anlatacakları ertelenmişti.

•••

Yukarıya çıktılar. Bu çok normaldi çünkü bütün gece belki de ilk tanıştıklarından beri bu günü bekliyorlardı zaten. Jane aklındakileri bir tarafa koymak istiyordu çünkü bedeni aklına galip geliyordu. Bedenini ateş ve titreme kaplamıştı. Ona anlatmalıydı. Biliyordu, anlatmalıydı. Ve denedikçe beyni daha da bulanıyordu. Acaba bu merdivenlerden Amanda'yla kaç kere çıktılar, diye merak etti. Belki de sadece kendini oyalıyordu bu düşüncelerle. Gerçeği anlatmaktan korkuyordu.

Her şey yerli yerinde: şifoniyerin üzerinde eski ve yeni çerçevelenmiş fotoğraflar... Hepsi İsabel'e, Chloe'ya, Eli ve Sharon'a aitti. Amanda'nın hiç fotoğrafı yoktu. Etrafı inceleyen Jane, Dylan'ın rahat, eski moda ve erkeksi olduğunu düşünüyordu.

"Dylan?"

"Evet?"

"Sana söylemem gereken şey gerçekten çok önemli."

Başıyla onaylayan Dylan, Jane'i bir daha öpmeye başladı.

Kocaman sarı bir yatak, akça ağaçtan yapılmış mobilyalar, çamurlu bir çift bot ve sandalyenin üzerinde bir yığın gömlek... Pencereden bahçeye bakan Jane, evin biraz tepelik bir yere yapıldığını ve meyve ağaçlarının vadiye doğru sıralandığını gördü. Bir nehir akıyordu. Suyun sesini duyabiliyor ve yıldızların yansıdığı gümüş rengi suyu görebiliyordu.

Dylan arkasından ona sarıldı. O kadar yakınlardı ki Jane, başını Dylan'ın göğsüne yasladı. Birkaç dakika öylece kalakaldılar. Bedenlerinin birbirine değişini ta derinlerde hissediyorlardı. Jane, Dylan'ı uzaklaştırmaya çalışıyordu ama olmuyordu. Gülüşmeye başladılar.

"Dylan?"

"Unut şimdi! Her neyse unut sadece!" diye fısıldadı Dylan.

Jane yüzünü döndü ve dudaklarından öpmeye başladı. Tütünün ve tuzun tadını alabiliyordu Dylan. Kaslarına dokundu, Dylan da Jane'in siyah büstiyerinin kopçalarını açmaya başladı. O kadar arzuluydu ki Jane dizlerinin üstünde duramıyordu. Açık duran pencerenin önünde birbirlerini soymaya başladılar.

Jane, ellerinin bedeninin her karesinde dolaşmasını arzuluyordu. Ellerindeki nasırlara baktı ve kırık kalbini tamir etmek için bahçede ne kadar çalıştığını düşündü. O da aynı şeyi mutfağında yapmıştı. Chloe'ya olan özlemini azaltmak için elleri yaralarla ve yanıklarla doluydu.

Dylan eğildi ve madalyonu öptü. Nefesi kesilmişti Jane'in çünkü içinde ne olduğunu bilmiyordu bile ama, değerli bir şeyler olduğunu biliyordu Dylan. Göğüslerini öpmeye başladı. O kadar uzun zamandır böyle dokunulmamıştı ki kalbi nerdeyse duracaktı. Dylan'ın pantolonunun düğmelerini açtı ve aşağıya indirdi. İç çamaşırı giymemişti Dylan. Gülümsedi ve bu konuyu konuşmadılar bile. El ele yatağa gidiyorlardı. Aslında sadece bedenleri değil bütün ruhlarıyla gidiyorlardı. Ama bir taraftan da Jane, tutku denizinde boğulduğunu biliyordu ve sahile yüzerek çıkıp çıkamayacağından emin değildi.

Dylan onun belinden tutmuş yatağa doğru eğilirken Jane, "Gerçekten çok uzun zamandır böyle bir şey yapmadım," dedi.

"Ben de."

Yan yana, aynı yastığa uzanmışlardı. Gözlerini yavaş yavaş kırpan Jane, Dylan'ın gözlerinden ne düşünüyorsa her şeyi okumak istiyordu. Dylan Jane'i kendine doğru çekti ve tekrar öpmeye başladı. Jane, onun göğsündeki kıllar göğüslerine değdikçe o kadar etkileniyordu ki hafifçe gülümsedi.

"Harika!"

"Bence de!" Yavaşça ellerini aşağılara indirdi ve bacaklarını okşamaya başladı. Heyecandan titriyordu. Dylan'ın yarasını buldu ve önce baktı, sonra da dudaklarına götürüp hafifçe öptü. Ve bacaklarından aşağıya doğru sanki merdivenlerin basamakları ya da fermuarın dişleri gibi dokularını ve kemiklerini bir arada tutan dikişlere dokundu.

"Buradan mı vurmuşlardı seni?" Ölümün soğuk nefesini hissedebiliyordu Jane.

"Hı hı!"

"Tanrıya şükür buradasın!"

"Birçok açıdan öyle. O gün zaten çoktan ölmüştüm. Aşka inanmayı uzun zaman önce bırakmıştım ve bu bahara kadar da hâlâ inanmıyordum."

Onu boynundan öpen Jane, "Peki şimdi inanıyor musun?" diye sordu.

"Evet!"

Sadece söylemekle kalmayıp bunu göstermek de istiyordu Dylan. Teninin her karesini okşuyordu. Ateşli dudaklarının bedeninde dolaştığını hissediyordu. O iğrenç berbat Newyork yıllarından sonra böyle bir şeyi gençliğini geçirdiği kasabada yaşıyordu. Bedeni daha da arzuluyordu.

Bacaklarının arasında geziniyordu Dylan. Tıpkı ateşli ve ıslak bir bahçe gibi... Dylan tahmin ettiğinden daha da arzuluydu. Gözleri ve bedenleri adeta birbirine kilitlenmişti....

Dudaklarını ısırıyordu Jane. Gözlerine yaşlar doluvermişti. Adeta Dylan'a kilitlenmişti. Elleri titriyordu. Dylan'ın yanaklarına dokundu.

"Jane, daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

"Biliyorum. Ben de hiç böyle olmamıştım."

Bedenleri alev alev yanıyordu. Jane gözlerini kapadı ve yatağın kenarlarına tutunmak için arkasını döndü. Pencereden içeri soğuk bir rüzgar girdi. Jane Dylan'a yakın olmak için tekrar sırtını döndü.

O harika duyguları içinde yıllarca yaşamak, saklı tutmak istememişti. Tıpkı Dylan gibi. İkisi de aynı zamanda açılıvermişlerdi. Pencereden ağaçlarda dans eden yıldızlar onları izlemiş, beyaz perdeler meltemle yavaşça havalanmıştı.

Tükenmiş ve bitkin olan Jane, sırt üstü döndü. Göz kapaklarında ufak şeyler fark etti. Yıldızlar mıydı yoksa başka bir şey mi? Dylan tam yanında, yanı başındaydı. Dudakları teninde dolaşıyordu. Kulağına: "Sana bir şeyler söylemem gerektiğini söylemiştim. Sana aşık oluyorum, Jane! Sana söylemek istediğim buydu," diye fısıldadı.

Jane onun elini tuttu ve parmaklarını öptü. Mutlulukla ve değişik duygularla doluydu. Chloe gerçeği, tıpkı dip akıntısının yüzücüyü içine çekmesi gibi ta içine işlemişti. Bedeni tükenmişti ama ruhu daha yeni canlanmıştı.

Daha sonra uyumuş olmalıydı.

Bir sürü rüya gördü. Meyve bahçesini, ağaçlardaki yıldızları, Chloe, tavan arasında açık bir pencere ve raflarda yıldızlar... Yıldızlar bir anda canlandılar ve kızlara dönüştüler. Dans ediyorlardı. Chloe ve İsabel... Ve Jane, Dylan, Chloe ve İsabel ailecek masadalardı. Dylan'ın dudaklarından öpüşünü ve boynuna dokunuşunu hissetti. Bir de arabada Chloe madalyonda kimin resmi olduğunu sorduğunda Dylan'ın bakışını fark etmişti. Orada başka bir adamın resmi olduğunu düşünmüştü. Şimdi gerçeği, orda kızının resmi olduğunu söylemek istiyordu. Kızım o benim!...

Dylan, "Chloe!" dedi.

Ve Jane uyanınca kendini Dylan Chadwick'in yatağında buldu. Dylan madalyonu açmış, içindeki on altı yıllık resme bakıyordu.

23

Jane, kapağı açık madalyonu çekti ve elinde sıkı sıkı tuttu.

Dylan olgun bir ses tonuyla, Chloe'nun bebeklik fotoğrafının burada ne aradığını sordu.

Jane hem uyku sersemliğiyle hem de seksin yorgunluğuyla konuşamıyordu. Dylan Jane'e giymesi için bir tişört vermişti ve tıpkı ikisinin kokusu gibi kokuyordu. Allah kahretsin! Neden beni hazırlıksız yakalayıp konuşmasına izin verdim diye kendi kendine kızıyordu. Dylan dirseğine çenesini koymuş, yatakta oturuyordu. Gözleri karanlıkta yeşil yeşil parlıyor, uzaklarda bir baykuş bir ölümü hatırlatır gibi çığlık atıyordu.

Nevresimi üzerine doğru çekip yatakta doğruldu ve uzanıp Dylan'ın elini tuttu. Ama Dylan elini geri çekti ve arkasına yaslandı.

"Bende o resmin aynısı ya da bir benzeri var."

Yataktan çıktı ve çalışma odasına gitti. Elinde Chloe'nun daha birkaç günlükken çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafıyla geri döndü. Başında, Chloe'yu diğer bütün bebeklerden ayırt eden hemşirenin verdiği fiyonk vardı. Jane, fotoğrafı görmek istedi. Resim beşe yedi boyutlarındaydı.

Kendindekinden daha büyüktü. Chloe'nun minicik elleri çenesinde, yanakları elma elma ve başında da bir tutam siyah saç vardı. Sanki gördüğü rüyadan uyanmamak ister gibi gözlerini sıkı sıkı kapamıştı. Sarı kurdele kelebeğe benziyordu.

"Chloe," dedi Jane.

"Senin madalyonundakinden. Saçları, kurdelası... Kesinlikle Chloe. Onun resmi sende ne arıyor?" diye sordu Dylan.

"O benim kızım."

Artık sözcükler ağzından çıkmıştı bile. Meltem açık pencereden içeri giriyor ve beyaz perdeyi dalgalandırıyordu. Rüzgar Jane'in sözlerini almış havada uçurmuştu. Kulaklarında çınlıyordu. Dylan'ın yüzü kızarmıştı. Bir adım geri attı.

"Senin kızın mı?"

"Yirmi yaşımdayken doğurmuştum. O zamanlar Brown'daydım ve bu yüzden okulu bıraktım."

Sözcükler çıkmıyordu Dylan'ın ağzından. Odanın ortasında kalakalmış, Jane'e bakıyordu. Acaba yeğeninin mavi gözlerini, siyah saçlarını, gülünce çıkan gamzelerini, kaşlarının ortasındaki çizgiyi ya da elmacık kemiklerini mi görüyordu Jane'de, yoksa güvenini yıkan bir insan mı; bilemiyordu.

"Onu çok sevmiştim, bu fotoğrafta kucağımda tutuyordum. Hemşire bu kurdeleyi vermişti bana. Taktım ve fotoğrafımızı çekmesini istedim. Bu madalyonu asla çıkarmayacağıma söz vermiştim ve çıkarmadım."

Dylan'ın sorusu boğazına düğümlenmişti. Soramıyordu acaba soracağı soru çok mu ağır bir soruydu.

"Annem beni bunun en iyisi olduğuna inandırdı. Çok gençtim, okulumu bitirmem gerekiyordu ve bebek için gerçek bir aile-anne ve baba- bulmanın en iyisi olduğuna inandırdı."

"Kardeşim ve Sharon..."

Jane başını salladı. Dizlerini kollarına almış duruyordu.

"Annem senin anneni tanıyordu. Kardeşinin nasıl bir aile oluşturmaya çalıştığını iyi biliyordu. Bu onlar için de iyiydi."

"Evet öyleydi, gerçekten de öyle." Bakışları o kadar sertti ki Dylan'ın.

"Ona sahip çıkabilmeyi isterdim." Kalbi sanki parçalanıyordu. Geleceğinin yok olduğunu hissedebiliyordu. Dylan'ın gözlerinden yaptıkları yüzünden kendisinden nefret ettiğini görebiliyordu. Büyük ihtimalle onu bırakıp gittiği için değil de tekrar geri döndüğü için, istenmediği bir zamanda hayatlarına girdiği için...

"Ona daha iyi bir hayat sağlamakla en doğrusunu yaptın."

Konuşamıyordu. Chloe'yla aralarındaki bağı düşünüp, on beş yıl birbirlerinden yoksun yaşamanın verdiği acıyı düşünüp yaptığının doğru olmadığına inanıyordu.

"Gitsem iyi olacak."

Birkaç dakika önce Dylan'ın kollarının arasında çok mutluydu ama şimdi kendisini çıplak, yapayalnız hissediyordu. Giyinmeye giderken çarşafı üzerine doladı.

Dylan'sa öylece durmuş, kaskatı kesilmişti. Yıldızların mavi ışığında konuşmadan, kımıldamadan öylece duruyordu. Jane'e değil, açık duran pencereden dışarı bakıyordu. Onu durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Herhalde çoktan çıkıp gitmişti Jane. Jane'se hatalarını düzeltmek, geri döndürmek için konuşamıyordu, kelimeler boğazına takılıp kalmıştı. Gömleğini giyerken hiçbir şeyi değiştiremeyeceğini, geçmişin geçmişte kaldığını ve yaptıklarının cezasını bu şekilde ödemek zorunda olduğunu anladı.

Dylan, "Tek bir şey söylemeni istiyorum, Jane!" dedi. Jane durmuş bir yolunu bulup vedalaşmak için bekliyordu.

"Tabii ki."

"Adının senin koyduğun gibi Chloe kalması anlaşmanın bir parçasıymış. Senin için neden önemliydi?"

Jane gözlerini kapatmış bebekle geçirdikleri saniyeleri düşünüyordu. Chloe'yu göğsüne bastırıp ona söz vermişti. Anne ve bebeği arasında çok basit ve özel bir sırdı bu.

"Sana söyleyemem," diye fısıldadı.

Bakışları soğuk bir şekilde, başını salladı.

"Biliyorum. Onun hayatına yeniden girmemem gerektiğini düşünüyorsun, ama..."

Dylan kafasını salladı ve kükrer bir şekilde, "Böyle mi düşünüyorsun?" diye bağırdı.

"Evet."

"Yanılıyorsun, Jane." O kaskatı duran adam canlanmıştı. Odasının içinde sağa sola saldırıyor, enerjisini boşaltıyordu. Jane, onun duvara bir yumruk atmak istediğini hissedebiliyordu. Derin bir nefes aldı .

"Bunu yapmak zorunda kaldığını biliyorum. Gerçek annesini o kadar çok merak ediyordu ki sen de bunu kullandın. Bana yalan söyledin ve beni kendine aşık ettin."

Dylan'a bir adım yaklaşan Jane, "Dylan!" diye seslendi. Dylan öyle bir bakış attı ki Jane yerinde kalakaldı.

"Sana güvenmeme izin verdin ama sen her zaman bu sırrı saklıyordun. Üstelik küçük bir sır değildi bu. Ailemi parçalayabilecek bir sırdı."

"Biliyorum ama üzgünüm." Dylan neler hissettiğini anlatırken Jane bir kaç saniyeliğine de olsa hâlâ şansı olduğunu düşündü. Bir şeyleri düzeltmek için hâlâ vakit vardı. Jane her şeyi anlatabilir, Dylan da onu affedebilirdi. Onu anlamaya çalışabilirdi. Bu yükü taşımanın ne kadar ağır olduğunu, bütün hayatı boyunca bu ağır yükü taşımak zorunda kaldığını anlatabilirdi.

Dylan elini kaldırdı ve "Hayır," dedi.

Kızına karşı olan bu sevgisini anlatmanın, bundan bahsetmenin ne kadar zor olduğunu anlatmak istiyordu. Bu sevgi insana neler yaptırabiliyordu. Jane yalnız başına kalmış, tıpkı bir masaldaki aşçılar gibi kaba un ve şekerle birlikte sihirli malzemeler- sevgi, dua, kucaklama ve dilekler- katmıştı. Her şey Chloe içindi. Bir zamanlar küçücük bebek olan şimdiyse genç bir kız olan Chloe içindi.

Soğuk bir şekilde, "Gitsen iyi olur," dedi Dylan.

"Şu ana kadar ne kaybettiğimi bilmiyordum," dedi Jane.

"En azından kızınla biraz vakit geçirmiş oldun," dedi Dylan.

"Senden de söz ediyordum."

"Komik ama ben de aynı şeyi düşünüyordum"

Tam o anda baykuş yine öttü. Ağzında kıpırdayan bir avla yükselip yıldızları kapladı ve ortalığı kararttı. Jane ürperiverdi. Dylansa artık konuşacak bir şey kalmadığını anlatmak ister gibi sessizce duruyordu.

Sevdiği adamın evini terk eden Jane hâlâ itibarını ve sakinliğini korumaya çalışıyordu. Yanaklarından süzülen yaşların dışında bunu başarmıştı da. Dış kapı arkasından yavaşça kapanmıştı. Arabaya gelince kafasını kaldırıp yatak odasına doğru baktı. Orda durmuş izliyordu. Hayallerine son veren adam tıpkı bir dev gibi pencereye yaslanıp kalmıştı.

Hayallerine son veren sadece Dylan değildi. Jane de kendisine bunu yapmıştı.

●●●

Ertesi gün Chloe ve Mona iş için çıkıp gelmişlerdi. Güneş parlıyordu ama tezgahın üstünde hâlâ çiyler vardı. Chloe, onları sildi, kilitli dolabı açtı ve bayrakları, flamaları ve işaretleri çıkardı. Chloe tam bir sabah insanı olmasına rağmen Mona öyle olmadığı için sessiz sessiz çalışıyorlardı. Gün için hazırlandılar.

Midesi bulanan Chloe, soğuk bir soda istiyordu. Midesi sadece sebzeye alışıktı ve midye büyük ihtimalle midesini bozmuştu. Büyük memelilerle küçücük yaratıklar arasında fark olduğunu kim söylemişti ki? Memeliler, yumuşakçalar... Yaratık yaratıktı işte. Ve belki de midyelere müsamaha gösterdiği için cezalandırılıyordu.

Dylan Amca traktörüyle pastaları dağıtmıştı ama yüzünde hırçın, kızgın bir bakış vardı. Chloe ağzının iki yanındaki ve alnındaki endişeli çizgileri fark edebiliyordu. Tıpkı İsabel'in ölümünden sonra, Jane daha gelmeden önceki gibi bakıyordu, bunlar aynı bakışlardı. Neyi olduğunu sorsam mı acaba diye uzun uzun düşündü ama kendisini çok hantal hissediyordu bugün.

"Güzelim bugün Chadwick ailesine neler oluyor böyle? İkiniz de acayip sinirli ve kötü görünüyorsunuz," dedi Mona.

"Ben iyiyim sadece midyeden dolayı midem kötü oldu."

"Ne?"

"O küçük çamurlu midyeler intikamını alıyor. O kabuğun içindeki şeyleri yememem gerekti."

Saçlarını düzelten Mona, "Onlar ölü ve kızarmış. İntikam alıyor olamazlar. Onlar konuşmazlar. Üstelik hiç yemedin ki zaten. Sadece midye suyuna batırılmış bir rulo yedin," dedi

Chloe, Mona'ya bir bakış attı.

"Aman, en azından senin gibi, bu güneşli sabahı ölü midyelerin ruhlarıyla sarılmışım gibi hissetmiyorum. Peki Dylan Amca'nın sorunu ne?" diye sordu Mona.

"Dylan Amca mı? Bilmiyorum ama ben de bunu merak ediyordum." Bahçede gözden kaybolan traktörün arkasından baktılar.

"Sence Jane'den bir şey alamadı mı?"

"Sorunun ne senin Mona? Bugün gerçekten iğrençsin!" diyerek gülmeye başladı Chloe.

"Seksin neresi iğrenç ya? Ama Zeke isimli bir sürüngenle olmadığı sürece tabii. Aklıma bir fikir geldi! Hadi köpekbalığı dövmeleri yaptıralım! Benimkini "bakire pislik" anlamında bir kurdele içinde yaptıracağım."

Chloe başını kaldırdı. Çok komik gelmişti bu fikir. "Ondan sonra da ailem seferber olsun değil mi?" diye güldü Chloe.

"Ben ciddiyim. O yunus balığı çocuğu kıtır kıtır yiyeceğiz. Göreceksin."

Chloe gülmeye başladı. Her zaman dövme yaptırmayı isterdi ama hayvanları sevdiğini göstermek için bir koyun ya da inek yaptırmayı düşünüyordu. Diğer taraftan köpekbalığı da kendilerini kötülüklerden koruyabilecek bir hayvandı.

"Garanti ediyorum, Zeke'yi uzak tutacaktır," diye kıkırdadı Mona.

"Geri döneceğini sanmıyorum zaten," dedi Chloe. Bu arada karnını tutmaya çalışıyordu.

Kaşlarını kaldırarak uyarmak ister gibi "midenin bulantısı midyeden değil de sabah bulantısıysa," dedi Mona.

İşaret parmaklarıyla çarpı işareti yapan Chloe, Tanrı korusun der gibi bağırdı. "Mona!"

"Bir düşün bakalım."

"Hayır istemiyorum.

"Chloe!"

Chloe gözlerini kapadı ve günleri saymaya başladı. Eğer testi çok erken yapmışsa ne olacaktı? Regl dönemi ne zaman başlıyordu acaba? Hesaplayınca altı gün önce olduğunu anladı.

"Hayır olamaz!" diye bağırdı.

Mona endişeyle sanki yaptığı şakanın gerçek olacağından korkar gibi baktı. "Bana geciktiğini söyleme lütfen."

"Altı gün" dedi Chloe.

"Ama ben sadece şaka yapıyordum."

"Ama eğer bu sabah bulantılarıysa ne yapacağım?"

"Olamaz. Sadece bir kere birlikte oldunuz. Pratik olarak sen hâlâ bakire bile sayılabilirsin."

"Bunun pratiği falan olmaz."

"Ama ben "bakire pislik" derken sadece şaka yapıyordum. Sadece gülelim diye söylemiştim."

"Üzülme," diyordu Chloe ama aslında kendisi de panik içindeydi. " Tanıdığım en az pislik insan sensin. Sonra da ben," dedi Chloe.

"Şimdi ne yapacaksın?"

"Bir test daha almam lazım. Ama yine aynı sorun. Kasabadan hiç kimsenin beni görmemesi lazım."

"Jane'i arayabilirsin. Hatta senin için testi bile alabilir, hatta..."

Chloe başını salladı. Yapabileceği tek şey buydu. Jane'i arayacaktı.

"Tamam Jane'i arayacağım ve tekrar test yapacağım."

●●●

Dylan bahçede traktörü sürüyordu. Sanki tekerlerin altında kalmamak için kendisine güvenmiyor gibi sıkı sıkı direksiyona sarılmıştı. Düşünceleri dalgalanıyor, kalbi hiç bir yere sığmıyordu. Chloe'nun gözlerindeki "Sorunun ne?" bakışını çok iyi yakalamıştı.

İyi bir soruydu. Gerçekten iyi bir soruydu.

Kendisini bu kadar kaptırmasaydı emindi ki bu kadar da yerlere düşmeyecekti. Alışkanlık dedikleri buydu işte. Çok fazla sigara ya da iç-

ki içen birisi, çok fazla kurabiye yiyen, televizyonun karşısına yapışmış gibi oturup kalanlar acıyı hissetmemek için hep bu zırhı giyiniyorlardı.

Herhangi bir psikolog bile bunu söyleyebilirdi. Sadece ispat etmek için bir sigara yaktı. 24 saattir ilk defa... Tamamen zırhını giymişti. Cehennem gibi ağır, iri bir kabuk. Tıpkı bir tank ,bir fıçı gibiydi. Her tarafa yuvarlanıp gidebilirdi. Mareşalken silah taşıyordu. Hepsi silah taşıyordu zaten.

Arenaya inip boğanın gözünden vurabilirdi. Bir keresinde uyuşturucu bağımlısı karısı tarafından reddedilen bir koca, büyük bir bıçakla Dylan'ın üzerine yürümüştü. Dylan şahit olarak karısını koruyordu, adam da karısını almak istiyordu. Dylan da adamı vurmuş, öldürmüştü. Durdurmak ya da yaralamak için değil gerçekten öldürmek için bedenine nişan almıştı. Böylece bir zırh birinin ölümüne neden olmuş ama, öldürdükten sonra zırh daha da kalınlaşmıştı.

Seni sevmeyen güzel bir karısının olması zırhın büyümesine neden olmuş ve süreci hızlandırmıştı. Sizin üzerinize zengin bir polo oyuncusuyla bahse girmesi bile sizin bu hassas yönünüzü ortaya çıkarmanıza yetmezdi. Sizi terk etmek istediğini daha doğrusu birlikte paylaştığınız evinizi, kızınızı hastaneden getirdiğiniz gün terk etmenizi istemesi Miracle-Gro zırhı yaratırdı.

Karınızın ve o zamanlar on bir yaşındaki kızınızın kollarınızda ölmesi zaten giymiş olduğunuz zırha demir, kesin bir mühür vururdu.

Ve sonra Jane gelmişti...

Şimdi düşünüyordu da elma ağaçlarından aşağıya sürmüştü. Toprağın kireç, magnezyum ve potasyum ihtiyacını ölçmüştü. Nerdeyse bütün ağaçlar budanıp bakım altına alındığı için nitrojen miktarının artmasını engellemeye çalışıyordu. Kimyasal ilaçlar nerdeyse görünmeyecek hale gelince, nerdeyse ölü bir ağacın altında durmuş ve traktörü de durdurmuştu.

Sırtını ağacın gövdesine dayamak için geriye yaslanmıştı. Çok rahatlamıştı. Yıllar önce ağaçlara güvenebileceğini öğrenmişti. Sen onlara gereken ilgiyi gösterirsen onlar da aynı şekilde cevap veriyorlardı. Hiç bir elma ağacı kalın bir zırh giymenize sebep olamazdı.

Jane...

Dylan nefes almaya çalışıyordu. Bahçeden gelen sesleri duyabiliyordu. Mona ve Chloe, pasta almak için duran biriyle konuşuyorlardı. Ne söyledikleri anlaşılmıyordu ama ses tonları Dylan'ı sakinleştirmişti.

Chloe bilmiyordu. Eli ve Sharon da... Bu büyük sırrı sadece Dylan biliyordu. Jane Chloe'nun annesiydi. Sevilecek kadın dediği Jane, Chloe'nun gerçek annesiydi. Onu öpmüş, ona sarılmış ve ona kalbini açmıştı. Savunmasızdı. Aralarında hiçbir zırh yoktu. Dünyada hiçkimseye anlatmadığı kadar ona İsabel'den, onlara neler olduğundan, duygularından bahsetmişti.

İşinden dolayı kendi kabuğuna çekilmişti. Bütün masraflar Amerika tarafından ödeniyordu. Gemide haftada bir gün bulunması gerekiyordu. Evet güzel bir ofisi, ofisinde birbirine bakan iki sandalyesi vardı ve pencereden dışarıya baktığında kilise görünüyordu.

Dylan bu sandalyede altı hafta boyunca hiç kımıldamadan oturmuştu. Neler söyleyeceğini düşünüp kiliseyi izlemişti. Bir keresinde Tanrı'ya o kadar kızmıştı ki doktordan perdeleri kapamasını istemişti. Doktorsa gözlerine güneş geldiği için bunu istediğini sanmıştı.

Psikolojik yardım alması gerektiği konusunda doktorları ikna ettikten sonra işleri bitmişti. Doktor üzgün bir şekilde gülümsemişti. Doktor kadın hoş ve akıllı biriydi. Dylan sevmişti onu ve biriyle konuşabilseydi kesinlikte bu kişi doktor olurdu. Doktor:

"İsabel'in ismini sadece iki kez söylediğini biliyor musun?" diye sordu.

"Ne?"

"Buraya geldiğinden beri altı seans boyunca İsabel'in ismini sadece iki kez telaffuz ettin."

"İsabel."

"Üç oldu. Neden yaptın şimdi bunu?"

"Çünkü kulağa hoş geliyor." Penceredeki gülden gelen ışıktan dolayı gözlerini kısıyordu. Ama yalan söylediğini biliyordu. Sadece ismini ağzına alabildiğini ispatlamak için söylemişti onu.

Jane'le ise hiçbir şeyi ispat etmek zorunda değildi. Jane'in her şeyi an-

latmasını istemişti. Ve ne olursa olsun bütün hikayesini öğrenmek istemişti. Dinleyebilirdi, evet onu dinleyebilirdi. Onu yargılamaz, doğru yolu bulması için ona yardım edebilirdi. Ama ne yapması için yardım edecekti?

Burada durdu çünkü bu hikayenin sonu hiçbir şekilde mutlu bitmezdi. Jane, Chloe'ya yakınlaşsa Eli ve Sharon incinebilirlerdi. Dylan kardeşini, ailesini korusa bu sefer de Jane dışarıda kalacaktı. Daldan dala konan bir arıya baktı. Ne kadar da gürültü yapıyordu böyle...

Dylan'a yalan söylememeliydi. Gerçek niyetini saklamamalıydı. Yaptıklarıyla Dylan'ın ve Chloe'nun gönlünü kazanmıştı. Acaba hisleri gerçek olabilir miydi?

Arı bir aşağı bir yukarı dolanıp duruyordu. Havada 8 rakamını çizdiğini gördü. Kanatları siyahımsı bir renkti. Ağaçları tozlaştırarak görevini yapıyordu. O arı olmasaydı bu bahçe ölebilirdi. Tıpkı aşk olmadan insanların yaşayamaması gibi. Jane'den önce kendisinin yavaş yavaş yok olduğunu düşünüyordu. Arıyı izleyerek hayatta bazı şeylerin imkansız göründüğünü düşünüyordu. Aslında bir çok şey imkansızdı. Mesela bu bahçe. Bir zamanlar boş bir tepelikti burası. Büyük bir imkansızlık.

Dylan ağacın altına oturdu ve arıyı izlemeye devam etti. Bütün ağaç çeşitlerinin ya da bir ağaçtaki bütün çiçeklerin kendi kendine tozlaşamayacağını düşündü. Yüksek verim alabilmek için değişik cinsten ağaçları bir arada dikmek gerekiyordu. Çiçek açma zamanları denk gelmeliydi. Ancak o zaman hepsi aynı anda çiçeklenebilirdi.

İnsanoğlu aynı anda çiçek açmayı nasıl başaracaktı? Diğer faktörler de önemliydi tabii ki. Mesela bazı elma türleri- Jonagold, Stayman, Winesap ve Matsu, vb. Steril polenler çıkarırlardı. O yüzden de tozlaştırıcı olarak kullanılamazlardı. Ama diğer polenler tozlaştırıcı olarak kullanılabilirdi.

Gerçekten bu bal arısı görevini yapıyordu. Dylan sıcacık yere oturmuş onu izliyordu. Chloe'nun resmini on beş yıldız madalyonunda taşıyan Jane'i düşündü. Evlatlık verilme kayıtlarını yanıltmak için Chloe'nun nasıl kimliğini değiştirdiğini düşündü. İkisi de aynı şeyin peşindelerdi: Bağlantı. Baktığında her şey haklıydı, doğruydu. Peki Dylan'a neden bu yarı ölü ağacın altında oturmak yanlış geliyordu?

24

Dylan'ın evinden karmakarışık duygular içinde evine doğru yol alan Jane, fikrini değiştirip arabayı hastaneye doğru sürmeye başladı. Annesini istiyordu şu anda. Bu içgüdüsel, ani bir istekti. Sanki her tarafı uyuşmuş gibi arabayı girişe yakın bir yere park etti, yaya yolundan yukarı çıktı ve asansörü çağırdı.

Odaya girdiğinde annesinin yatağında oturmuş olduğunu, televizyonun bir oyun kanalında olduğunu gördü. Kapıda durdu. Yüzlerce sebepten kalbi çarpıyordu. O zeki ,eğitimli annesinin sarışın, yanık tenli bir hostesin yarışmacılara mikrodalga fırın hediye ettiği bir yarışmayı izlemesi o anki en büyük sebepti.

"Selam anne!"

"Ah tatlım!" diye el yordamıyla kumandayı arayıp televizyonun sesini kıstı. "Yakaladın beni."

"Yakaladım mı?"

Annesi kızarmıştı. "Yemin ederim hiç yapmayacağım bir şey yapıp gün boyunca televizyon izliyordum. Çok canım sıkılmıştı. İlaçlar o kadar uyku veriyor ki okuyamıyorum. Okumaya başlayınca kitabın daha ilk sayfasının yarısında uykum geliyor."

Sandalyeyi yatağın yanına çeken Jane, "Bu gerçekten zor olmalı. Okumayı ne kadar çok sevdiğini biliyorum," dedi.

Margaret büyük bir ciddiyetle, "Kitaplar hep hayatımı kurtarmıştır. En zor zamanlarımda bile," dedi.

"Ne demek istediğini anlıyorum." Jane de yıllardır o harika kitaplar arasında kaybolmuş, karakterlerle arkadaş olmuş, geçici de olsa bir süreliğine kendini sıkıntılardan uzaklaşmış hissetmişti.

Margaret televizyonu göstererek, "Yarışmalar... Bu tür programlar tıpkı pamuk şeker gibiler. Tatlı ve kolay geliyor. Yedikçe daha çok istediğini sanıyorsun. Ve sonra seni terk ettiklerinde pek bir boşluk yaratmıyorlar içinde."

Jane gözlerini kapamış dinliyordu. Dylan'ın söyledikleri bütün bedeninde çınlıyordu sanki. Titrememek için bedenini kollarının arasına almak zorunda kaldı.

"Kitaplarsa tam tersi. İster romantik, komik ya da heyecan verici olsun insanı geliştiriyor, tazeliyor. Kalbimiz ve ruhumuz için gerçek bir öğün yemek gibiler." Margaret sustu ve başını ellerinin arasına gömdü.

"Neyin var anne?" diye sordu Jane.

"Kitaplarımı özlüyorum!" diye ağlamaya başladı Margaret.

"Anneciğim! Yakında hepsine kavuşacaksın. Sylvie, yakında seni taburcu etmek istediklerini söyledi."

"Bir bakım evine..." konuşmakta zorlanıyordu Margaret.

Jane annesinin elini tuttu. Bir ailenin ferdi olmak böyle gizemli bir şeydi: İçeriye en büyük sorunun seninki olduğunu düşünerek girersin ve sonra birileri daha büyük bir sorunla karşına çıkar. Annesi nerden duymuş olabilirdi bunu? Sylvie ile beraber konuşmayı planlamışlardı.

"Bunu kim söyledi sana?"

Bir taraftan burnunu çeken Margaret Sylvie'nin dün gece anlattığını söyledi.

Jane kendini suçlu hissediyordu. Sadece kafasını salladı. Sylvie'nin buraya geleceğini bilmiyordu. Belki de bir an için gelmiş ve Abby tutmuştu onu.

Jane, pastaları Dylan'ın evine bırakmış, sonra Chloe ve Mona gelip

Newport'a gitmek için yalvarmışlardı. Keşke Sylvie'yle yaptığı plana uysaydı. O zaman Sylvie ve annesine destek olabilirdi ve Dylan da madalyonun içinde ne var diye bakmazdı. Tepeden tırnağa bütün bedeni titriyordu.

"Sizce ait olduğum yer orası mı?" diye sordu Margaret. Halbuki daha önce kaç kez bu soruyu kendine sormuştu.

"Ama bir yerlerden düşüyordun."

"Ve unutuyordum," dedi Margaret. Gözlerini elleriyle kapamıştı. "En kötüsü de bu galiba. Sana ilaçların okuduklarımı unutturduğunu söylediğimde doğruydu. Bu sorun değil ki. Bir anda oluyor işte. Benim aklım... O kadar zekiydim ki..."

"Hâlâ öylesin anne!"

Sessizce içini çeken Margaret başını salladı. "Yarışmayı güç bela izliyorum. Ne olduğunu sürekli unutuyorum. Kitaplarım, kitaplarım!"

Jane gözlerini kapamış annesinin incecik ellerini tutuyordu. Annesinin damarlarından akan kanı düşündü. Zaman ve sevgi... Sylvie, Jane ve sonra da Chloe'ya geçmişti. Annesinin kitaplara, romanlara ve bir arada farklı anlamlar, semboller taşıyan kelimelere olan sevgisini düşündü.

"Sylvie, Jane!" diye seslendi Margaret. Kızlarını karıştırmış, ikisinin de sanki ellerini dudaklarına götürüyordu. Jane'in ellerini öptü, sonra parmaklarını. Sonra da kendi yüzünü kurulamak için Jane'in elini kullandı. "Özür dilerim kızım. Dertlerimle seni üzdüm halbuki sen de üzgün görünüyorsun."

Jane gülümsemeye çalışıyordu ama başaramamıştı. Annesinin unutkanlığı ve kitap okuyamamasından dolayı çok üzüntülüydü. Çok sevdiğin şeyleri elde edememek, onlara sahip çıkamamak üzüntü vericiydi.

"Sorun ne tatlım? Ne oldu böyle?" diye sordu Jane'e.

"Bebeğimi istiyorum."

Jane'in ellerini tutmuştu ama hiçbir şey söyleyemiyordu. Sadece kızına bakıp yatağında öylece kalakalmıştı. Elleri pürüzsüz, yumuşacıktı. Kitap okumak güneşten korumuştu onu.

Kelimeler anlamını yitirmişti. Jane, o an neler hissettiğini kelimelerle anlatamazdı. Fiziksel bir ihtiyaç onu Dylan'ın evinden buraya, annesine gelmeye itmişti ve yine aynı sebepten dolayı kızını istiyordu. Kanını, canını istiyordu. Bu mantıkla ya da akılla çözülecek bir şey değildi. Margaret sessizdi ama Jane gözlerinden kendisini anladığını hissetti. Okul müdüresi Margaret Porter sonunda anlamıştı. İlginçti ama beynindeki bağlantılar zayıflayınca kalbine gidenler güçlenmişti.

"Senin için en iyisini istemiştim."

Jane anladığını göstermek ister gibi başını salladı.

"Baban bizi terk etmişti. O kadar katı olmuştum ki sizin gibi zeki iki kız yetiştirme sorumluluğuyla beni tek başıma bırakmıştı. O çocuk da sana onu yapınca..."

"Yani beni hamile bırakınca..."

Margaret başını salladı. "Ondan nefret etmiştim. Seni hayatının şansından yoksun bıraktığı için. Belki de babana duyduğum kızgınlıkla bu kararı verdim. Hamileliği sana yapılan bir kötülük olarak gördüm. Başka birinin hayatının söz konusu olduğunu unuttum."

Jane'in canı o kadar yanıyordu ki acısını dindirmek ister gibi ellerini sıkıyordu.

"Chloe!"

Jane kafasını kaldırıp annesine baktı; daha önce torununun adını ağzına hiç almamıştı. Jane kızına ismini verdiğinde onu ailenin bir parçası saymamak için adını söylemezdi.

"İkinize de zarar verdim."

"Neyi kastediyorsun?" diye sordu Jane.

"Sizin eğitiminizle ilgilenip İngilizce'de ilerlemenize, profesör olmanıza o kadar yoğunlaşmıştım ki... Sizi tek başıma yetiştirmek o kadar zordu ki size engel olacak hiçbir şeye izin veremezdim. Simdi anlıyorum her şeyi."

Jane, annesinin ses tonundan pişmanlığını anlayabiliyordu. Yatağa doğru eğildi ve annesini tuttu. Onların daha genç insanlarla başa çıkmalarını istiyordu. Arkalarında bir aile desteği bile yoktu. "O kadar gençtin ki her şeyi mahfedebilirdin. Ve bu işe müdahale etmemin an-

nelik görevim olduğunu düşündüm. Ama şimdi seni neden yoksun bıraktığımı anlayabiliyorum."

"Biliyorum seni suçladım ama; senin hatan değildi aslında. Biliyorum ki ben de kendimi anne olmaya tamamen hazır hissetmiyordum. Neler olabileceğini onu terk edene kadar anlayamamıştım."

"Sana neler yaptı ki?" diye korkarak sordu. Sanki duyacağı cevaptan ürküyordu.

"Kendi kabuğuma çekildim. Kendimle baş başa kaldım." Hâlâ Chloe'yi kollarından alıp götürürken bebeğin ağlaması kulaklarındaydı.

Bir süre birbirlerine sarılıp kaldılar öyle. Abby Goodheart başını uzatıp baktı ama onları o halde görünce geri gitti. Jane annesinden bunları duymayı o kadar özlemişti ki. Dylan'ın dün geceki bakışlarını hatırladı.

"Senin onu görmeye gittiğini biliyordum, bana söylemedin ama biliyordum," dedi Margaret.

"Harika bir insan, anne."

"Senin kızının başka türlü olması da beklenemezdi zaten."

"Keşke..." diye başlamıştı Jane ama cümlesini tamamlayamadı.

Margaret onun ne söyleyeceğini merakla bekliyordu. Jane dışarı baktı. Arabalardan sıcak yükseliyordu.

"Amcası kim olduğumu biliyor. Dün gece öğrendi. Anlayacağın her şey bitti."

"Ne bitti?"

"Chloe'nun hayatında olabilme şansım."

"Neden?"

"Çünkü beni yalancı sanıyor. Hayatlarına farklı bir kılıkla girdim. Beni kötü biri sanıyor artık ve mutlaka ona söyleyecek."

Margaret gülümsemeye başladı. O yumuşacık yanakları gerilmiş ve gülümsemesi derinleşmişti.

"Niye gülümsüyorsun?" diye sordu Jane.

"Çünkü canım her şey bir tarafa benim aptallığımdan öğrenmen lazımdı."

"Neyi?"

"Şunu o ailenin fertleri bir şeyler anlatacak kadar bilmiyorlar ki."

"Ama o amcası. Chloe için her şeyi yapar."

"Tıpkı benim senin için yaptığım gibi."

Jane'in kalbi daha da hızlanmıştı. Dylan'ın Chloe'nun resmine bakışını hatırlıyordu. Sonra Chloe'nun kendinde olan resmini getirip Jane'e fırlatmıştı. Seven insanların tavrıydı bu.

"Kızımı seviyorum," dedi Jane.

"O zaman ona göre davranacaksın."

"Dylan da onu seviyor."

"Sevgisi karşılıksız değildir zaten. Hareketlerini ona göre ayarla."

Jane ağaya kalktı. Telefonunu titreşime almıştı, titriyordu. Bilinmeyen bir, Rhode Island civarı, numara aramıştı. Dışarı çıkıp kim olduğunu öğrenmek istedi.

"Her zaman öyle yapmıştım ama şu anda tam olarak hangi yöne gideceğimi bilmiyordum," dedi Jane.

"Ama şimdi biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," dedi Jane. Annesi kucakladı kızını. Sylvie odaya girince Jane'le şöyle bir bakıştılar. Kızgındı Sylvie.

"Dün akşam burda olman gerekiyordu," dedi.

"Biliyorum yaa.. özür dilerim. Senin Abby'le görüşeceğini bilmiyordum."

"Daha önceden kararlaştırılmış bir şey değildi. O saatte boşmuş ve odanın önünden geçiyordu. Ben de buradayken oturup konuştuk." Geriye yaslanmış, gözleri kapalı duran annesine şöyle bir baktı. Sanki Jane'le az önce konuştuklarını hatırlar gibi hafifçe gülümsüyordu. Televizyonun sesi kısık, açık kalmış, anneleri uykuya dalmıştı. Belki derin uyumuyordu. Gün boyunca kaç kez böyle kestiriyordu. Ama gözleri tamamen kapanmış, çenesi göğsüne düşmüştü.

"Bugün nasıl?" diye sordu Sylvie.

"Kitapları için üzülüyor."

Sylvie yatağa doğru annesine baktı. Yanakları solgundu ama allık da vardı yüzünde.

"Üzgün görünmüyor," dedi Sylvie.

"Chloe hakkında konuştuk."

Sylvie'nin gözleri şaşkınlıktan büyümüştü.

"İlk defa adını söyledi. İlk defa..."

"Ama sık sık ismini söylerdi. Yani onun varlığını yok saymıyor, sadece senin üzülmeni istemiyordu. Ondan çok fazla söz etmezsek senin de çok özlemeyeceğini düşünüyordu."

"Böyle bir şey mümkün mü? İmkanı var mı?"

Sylvie bugün daha bir mutlu görünüyordu. Jane, onun John'a aşık olduğunu biliyordu. Aşk insanı nasıl da değiştiriyordu. Kanını ısıtmış, daha canlı, daha neşeli bir insan olmuştu. Jane de Dylan'la böyle hissetmişti. Onu düşünmek istemiyordu şu an. Chloe'ya yoğunlaşıp yaptıklarını düzeltmeliydi. "En azından sen onunla tanışıp konuştun," dedi Jane.

Kızkardeşine sıkı sıkı sarılan Sylvie, "Daha önce onu hiç görmediğimizi mi sanıyorsun? Annem her yıl okulunu ziyaret ederdi. Sanki diğer okulların durumu ne diye merak eden bir müdüre gibi. Bir kaç seferden sonra beni de yanında götürmeye başladı."

"Onu görünce ne düşündü annem?" diye fısıldayarak sordu Jane. Annesi uyuyor muydu acaba?

"Tıpkı benim gibi o da güzel bir kız olduğunu, senin kanını taşıdığını söyledi."

"Gerçekten mi? Teşekkür ederim canım!" diye sevindi Jane.

"Dün gece onlarla mıydın?" diye sordu Sylvie.

O an Newport'a gidişlerini, kamyonetin camlarından içeri giren deniz kokusunu hatırladı. Dylan'ın o kırgın ve kızgın bakışlarını da... Sylvie'yle göz göze geldiler. Eskiden, gençken birbirlerine ne kadar da yakınlardı. Ama Jane anne olunca her şey değişmişti.

Hayali bir anne... Yaşayan her anneninki gibi kalbi doluydu ama bunu göstereceği bebeği yoktu. Jane çok değişmişti. Kalbi artık ona ait değildi. Hiçbir şey artık eskisi gibi olmayacaktı. Şimdi Sylvie'ye dün gece neler olduğunu anlatmak istiyordu. Jane gözyaşlarını tutmalıydı.

"Neler oldu?" diye sordu Sylvie.

Jane dudaklarını ısırıyordu. Aşk neler yaptırıyordu insana. Yaşamak için bir sebep oluyor, aynı zamanda kalp yaralarına ve aldatmaya... Aileleri bir araya getiriyor ve onları darmadağın edebiliyordu. Tıpkı şimdi Jane'in Chloe'yla meseleyi halledene kadar kendi kendine destek olması gerektiği gibi.

"Sonra anlatsam olur mu? Seninle konuşmak istiyorum ama şimdi hazır değilim."

"Tabii ki." Endişeli görünüyordu Sylvie.

Anneleri de uyanmıştı zaten. "Selam kızlar!" Bir taraftan da esnerken ağzını kapatıyordu. "Bütün gün nerdeydiniz? O kadar yalnızdım ki canım sıkıldı burada."

"Anne, ben burdaydım ya!" diye paniklemişti Jane. Konuştuklarını unutmasından korkmuştu. Chloe'yu ne zaman ziyarete gittiğini sormak istiyordu annesine. "Hatırlasana, Chloe'den bahsettik."

Eliyle Hşşşt diye susturdu Margaret. "Adını anma! Jane duyarsa çok üzülebilir."

Jane'e sarılan Sylvie, sonra konuşuruz bunları diye kardeşini teselli etmek istiyordu.

Tamam anlamında kafasını salladı Jane. Ne yapabilirlerdi ki? Kardeşini öptü. Dışarı çıkıp kızına neler söylemesi gerektiğini düşünmeliydi artık.

•••

Her şey kontrolden çıkmıştı artık ve daha fazla beklemesine gerek yoktu. Kimlerin aradığına bakmak için telefonunun sesli mesaj bölümüne giren Jane, Chloe'nun, Mona'nın telefonundan mesaj bırakıp hemen araması gerektiğini söylediğini gördü. Ve tabii ki öyle yaptı.

"Efendim!"

"Selam, Mona. Ben Jane."

"Ah,selam! Chloe yanımda, burda"

Jane Chloe'nun pasta sattığını duyup, işini bitirmesini bekledi. 30 saniye sonra telefona gelmişti Chloe.

"Selam Jane!"

"Evet canım." Jane zor nefes alıyordu. Dylan'ın konudan bahsetmemiş olmasını umuyordu.

"Jane, gelip beni tezgahtan alır mısın? Yeni bir gebelik testi almam lazım."

Jane, hastanenin koridorunda kalakalmıştı, kulağı telefondaydı. Tabii ki hemen geleceğini söyledi. Birkaç dakika yerinden kımıldayamadı. Chloe'nun sesini ve aramak için sadece kendisini seçtiğini düşündü.

25

Chloe yol kenarında bekliyordu. Geri dönene kadar Mona işi idare edecekti. Tam öğle üzeriydi ve acayip sıcaktı. Asfalttan buhar yükseliyordu. Suya girip çıkmak çok iyi gelebilirdi. Chloe kafasını kaldırmış elma ağaçlarına bakıyordu. Keşke şimdi küçük bir çocuk olsaydı da her şeyi bırakıp yazın tadını çıkarabilseydi.

"Ne zaman gelecek?" diye sordu Mona.

Bir taraftan yola bakan Chloe, her an gelebileceğini söyledi.

"Güzel şeyler düşünmeye çalış! Bedenine hamile olamayacağını söyle. Eminim dinleyecektir seni."

"Seks çok kötü bir şey," dedi Chloe. O kadar üzgündü ki...

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Chloe kafasını salldı. Acaba hissettiği kadar kötü görünüyor muydu? Bıyıklarının üstünde terden ince bir çizgi oluşmuştu. Bir keresinde ailesiyle birlikte Block Adalar'a gemiyle giderlerken o kadar fırtına vardı ki gemi bir o yana bir bu yana savruluyordu. Chloe'yu deniz tutmuştu. Şimdi de aynı şeyi hissediyordu.

Moral vermeye çalışan Mona, "Herşey yolunda gidecek," dedi.

BİLİNÇSİZ KİTAP KAMUSU

"Umarım."

Mona sanki gülecekmiş gibi eline ağzına kapatıp kıkırdamaya başladı.

"Ne oldu?" diye sordu Chloe.

"Tanrım! Kendimi tutamıyorum. Duyuyor musun arka fonda müziğimiz bile var: Cik cik, vızzz vızzz..."

"Kuşlar ve arılar..." Chloe da kendini iyi hissetmemesine rağmen gülüyordu. Kusmak üzereydi.

Kuşlar ağaçlara tünemiş ötüyorlardı. Alakargalar, kardinaller, ispinozlar ve serçeler... Serçeler havada dolanıp böcekleri avlamaya çalışıyorlardı. Bal arıları ise ağaçların dalında ve çiçeklerde vızıldayıp duruyordu.

"Çok salağım ben ya! Böyle zamanlarda böyle şakalar yapmamam gerekiyor," dedi Mona.

"Boşver canım." Chloe da aslında hâlâ gülebildikleri için memnundu.

"Aslında şaka da sayılmazdı. Nükte yapmıştım. Bak bir tane daha var. Burada durmuş seni izlerken sizin evin holündeki çaprazlı resim aklıma geldi."

Chloe da hatırlamıştı o resmi. Annesi babasıyla ilk evlendiği ve bahçeye taşındıkları zaman yapmıştı bu resmi. Küçük beyaz evlerini tasvir ediyordu bu resim. Elma ağaçları, tepenin başında kırmızılı bir ahır, çitler vardı. Annesi kelimeleri çaprazlama yapıştırmış, adeta bir flama yapmıştı.

Mona hatırlıyordu sözleri: "Yol kenarında bir evde yaşamama ve bir adama arkadaşlık etmeme izin verin!"

"Bu benim işte. Bir adama arkadaş oldum."

Mona, "Ben onu kastetmemiştim ama," dedi.

"Ama doğru." Chloe kendini o kadar kötü hissediyordu ki daha fazla dayanamayacaktı.

"Sen böyle yol kenarında durmuş Jane'i beklerken o kadar hoş görünüyordun ki onu kastetmiştim. Annene söyleyelim de o kelimeleri değiştirip " bir kadına arkadaş" yapsın."

Chloe kafasını salladı. Annesini, tabloyu yaparken hayal etti. O zamanlar genç bir kadın olmalıydı. Acaba bu bahçeye taşınmak nasıl bir şeydi? O zamanlar dedesi yaşıyordu herhalde. Belki de annesi ona yardım etmiş, bakmıştı. Ve bir bebek hayaliyle yaşıyordu. Sandalyeye oturmuş tabloyu yaparken doğuracağı bebekleri hayal ediyor muydu acaba?

Dünyadaki herkes için hamilelik normal, olağan bir şeydi. Yüzlerce, binlerce kişi hamile kalabilirdi de neden annesi böyle bir şeyden mahrum bırakılmıştı? Annesinin bu halini düşününce gerçekten üzülmüştü, Chloe.

O an Dylan Amca kamyonetle yanlarına yaklaştı.

"Yol kenarında durmuş ne yapıyorsunuz öyle?"

Chloe başını hiç çevirmeden, "Birisini bekliyoruz," diye cevap verdi.

Dylan Amca motoru durdurdu ve konuşmak istediğini söyledi.

Chloe, telaşlanmıştı. Olanları amcasından saklamayı gerçekten istemiyordu ve Jane'le gidip başka bir gebelik testi alana kadar da bu konudan bahsetmeyecekti.

"Benimle de konuşabilirsin," diye biraz işveli bir tavırla Dylan Amca'ya cevap verdi. Chloe sarılıp öpmek istedi onu.

Dylan Amca ise gülümsemedi bile. Jane gelmeden önceki o yaşlı aksi adam oluvermişti yine.

"Ne oldu Dylan Amca? Üzgün görünüyorsun," dedi Mona.

"Sorun yok. Chloe, hadi benimle gel! Mona, tezgaha birkaç dakikalığına göz kulak olabilir."

Tam o anda Jane'in arabası da görünmüştü. Amcasının onu görünce yumuşayacağını umuyordu. Ama garip bir şekilde daha da katılaşmıştı. Yüzündeki çizgiler daha da derinleşmişti. Gözleri yağmur bulutlarına benziyordu.

Chloe arabanın kapısını açınca Dylan, Jane'e dönüp burada ne yaptığını sordu.

"Fazla geç kalmayacağız," diye cevap verdi sadece. Bu arada Chloe arabaya binmişti bile. Sırrını sakladığı için ona o kadar minnettardı ki...

"Geç kalmayın!" Ellerini arabaya koymuş bakıyordu Dylan. Jane ise başka bir şey söylemeden gözlerini kırparak baktı Dylan'a. Chloe, onu bu yüzden çok seviyordu. Kedi dilinde göz kırpmak aşkın simgesiydi. Göz kırpan kedi karşısındakine barış ve arkadaşlık mesajı verirdi. Dylan Amca mesajı aldıysa bile hiçbir tepki vermedi. Gözlerinde fırtınalar kopuyordu sanki.

"Jane, dur!" diye bağırdı ama Jane çoktan arabayı çalıştırmıştı bile. Chloe ne olduğunu sormak için Jane'e döndü, ama onun da yüzünde aynı fırtınalar kopuyordu: bulutlar, şimşek ve yağmur... ama Chloe'nun koltuğuna bakınca gözleri ışıldamaya başladı.

"İyi misin?" diye sordu Chloe'ya.

Chloe önce evet anlamında başını salladı ama sonra hayır diye tekrar salladı başını.

"İyi değilim. Kendimi çok kötü hissediyorum."

"Sabah bulantıları olmasından korkuyorsun, değil mi?"

"Evet. Belki midemi bozdum ama..."

"Regl dönemin ne oldu?"

"Bir hafta gecikti. O son testi erken yaptıysam ne olacak?" Artık Dylan Amca'yı bir kenara bırakmış, sadece içinde bulunduğu çıkmazı düşünebiliyordu.

"Olabilir." Jane'in sesi yumuşamıştı. Gözlerindeki fırtına dinmiş, artık tatlı tatlı Chloe'ya bakıyordu.

Yolda giderlerken Chloe'nun heyecanı gittikçe artıyordu. Eliyle karnına dokundu. İçinde büyüyen bir bebek varsa ne olacaktı? Tükürüğünü zor yutabiliyordu. Daha on beş mil vardı Twin Rivers Hastanesi'ne. Jane'e döndü ve "Hadi testi Crofton'dan alalım! Sen alırsan hiç kimse şüphelenmez," dedi.

Chloe'nun durumunu anlayan Jane, "Tamam," dedi. Mağazaya gelip arabayı yiyecek reyonuna yakın kapıda park ettiler. İçeri girdiler. Sağlık eczanesi vardı içerde. Jane içeri girince Chloe dışarıda beklemeye koyuldu. Ana koridorda durmuş yaz için alışveriş yapıp koşuşturan insanları izlemeye koyulmuştu ki birden adının çağrıldığını duydu.

Etrafına bakınca, annesinin elinde Chloe'nun en sevdiği mağaza olan Langtry poşetiyle ona doğru yürüdüğünü gördü.

"Anne!" diye bağırdı.

"Tatlım, burada ne işin var? Neden işte değilsin?"

Chloe sanki terk edilmiş ve kızarmış hissetti kendini. Dudaklarını ısırıyordu. Yalan söyleyecekti, bu işten kurtulmanın başka bir yolu yoktu.

"Bir arkadaşla öylesine uğramıştık."

O an annesi nerde durduklarına dikkat etti: Eczanenin önünde ama evcil hayvanların olduğu bir dükkanın da karşısında. Sanki Chloe'nun okuldan kaçtığını o an öğrenmiş gibi yüzü değişti. Chloe ne kadar kızardıysa o da o kadar solmuştu.

"Chloe bir şey planlamıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Ne planı?"

"Evcil hayvan gibi. Biliyorsun ben çocuk değilim, Chloe Chadwick. Neyi protesto ediyorsun söyle bakalım?"

"Anne, gerçekten, yemin ederim ki hiçbir şeyi." Chloe evcil hayvan mağazasının camına baktı. Bir maymun odun parçasına zincirlenmişti. O an gözleri doldu. Nasıl bir insandı bu böyle? Kendi sorunuyla o kadar dolmuştu ki hayvanları bile fark etmemişti.

"Bu da ne? Köpek yavrusu mu, yoksa Amazon'dan çalınmış bir papağan mı?"

"Anne, o papağan değil," diyerek onu düzeltti Chloe.

Chloe'nun bileğini tutmuş, yalvaran bakışlarla, "Chloe, karga bile olsa umurumda değil," dedi. Gözlerinden ne kadar endişeli olduğu ve Chloe'yu ne kadar sevdiği belli oluyordu. Chloe, tekrar annesine baktı.

"Tatlım! Baban Ace Fontaine ile konuşup borç yapmacağımızı söylemiş. Yani herhangi bir şey yaparken tutuklanabilirsin. Biliyorum, hayvanları çok seviyorsun. Kalbi senin kadar geniş bir kız daha görmedim. Ama lütfen bir şey yapma! Söz ver bana."

Chloe birden annesine sıkı sıkı sarılınca konuşmasını kesti. Konuşamıyordu. Kendisi burada ne için bulunuyordu, annesi ise onun hayvan sevgisinden korkuyordu.

"Söz veriyorum, anne! Söz!" Nerdeyse annesine herşeyi anlatıp ağ-

lamak üzereydi. Bir kaç dakika daha öyle kaldılar. Annesinin saçlarının kokusu ne güzeldi. Tıpkı lavanta gibi, Chloe'nun çocukluğu gibi kokuyordu. Annesinin hafif dolgun bedeni hoşuna gitmişti. Rhianna gibi sırf kas değildi.

Annesi bahçelerde dans etmiş her şeyi, hiç kimsenin izlemediğini düşündüğü anlarda eski videolara kaydetmişti. Bir keresinde Madonna'nın "Into the Grove" şarkısında onun gibi dans ederken yakalamıştı annesini. Chloe da ona katılmış, odanın içinde dönmüşlerdi. Annesi hareket etmeyi severdi ama bir gözü de aynada değildi.

Chloe'yu kolundan tutup, "Söz verdiysen sana inanıyorum. Mona nerde peki?" diye sordu.

"Tezgahta."

"O zaman kiminle geldin sen?"

O anda Jane eczaneden çıktı. Elinde Özgürlük Heykeli'nin elindeki fener gibi parlayan beyaz bir çanta vardı ama Chloe'nun annesini görünce çantayı indirdi. Chloe bayılıp düşmek üzereydi.

Jane yaklaşarak selam verdi. Chloe'nun annesi de şaşkın bir halde selam verebildi.

"Anne, bu Jane. O pastaları yapan. Jane, bu da annem."

"Sharon Chadwick. Hakkınızda çok şey duymuştum. Pastalarınız da harika." Sharon el sıkışmıştı Jane'le.

"Teşekkürler." Jane de şaşırmış, gözbebekleri büyümüştü. Çantayı sıkıca tutmuş, kımıldamadan duruyordu. Jane'in annesinden, aslında buradaki bütün annelerden, ne kadar farklı olduğunu fark etti. Başında, önünde "Om," arkasında da "Shanti Yoga, Perry Caddesi" yazan siyah bir şapka vardı. Siyah saçları çok şekerdi. Kendisini genç gösteriyordu. Saçları hafifçe sağ gözünün üstüne düşüyordu. Asker pantolonunun düşük belinden Calvin Klein marka iç çamaşırı biraz görünüyordu. Kalçasında küçük bir "C" harfi dövme vardı. Newport'a giderken de aynı kıyafetler vardı üzerinde. Ayakkabıları da aynıydı: siyah, değişik tarz, belki biraz tehlikeli.

Annesinde ise uzun yazlık elbise vardı. Uzun, serin tutan, her tarafında günebakan çiçekleri olan bir elbise ve hasır şapka. Ayağında rahat

sandaletler vardı. Küpeleri boncuklu, güneş sembollüydü. Tırnakları bahçede çalışmaktan dolayı biraz kirli gibiydi. Çok içten ve onu tanıyan herkesi rahatlatan bir duruşu vardı.

Chloe'nun annesi daha sormadan, Jane, "Küçük bir işimizi halletmek için gelmiştik," dedi.

Sharon, Chloe'nun omzuna dokunup, "Benim kızım çok yardımseverdir," dedi. Chloe, gülümsemeye ve konuşmaya çalışıyordu ama beceremiyordu. Büzüldükçe büzülüyordu yerinde. Annesine yalan söylediği için kendini kötü hissediyordu. Her zaman yalan söylenirdi ama hiç bu kadar sık değildi. Ama bugünkü çok riskliydi. Daha önceki yalanlarıyla da ilgiliydi çünkü. Evden gizlice çıkması, yıldızların altında Zeke'yle birlikte olması ve belki de hamile kalması... Zor yutkunuyordu. Bakıp da iki kadını bir arada görünce Jane'i sevmedi. Annesine yalan söylemişti. Kendisine yardım etmek için bunu yaptığını biliyordu ama yine de kötü hissetmişti.

"Benim bahçeye tekrar dönmem lazım," dedi Chloe.

"Benimle mi gelmek istiyorsun? Sadece birkaç ıvır zıvır almak için durmuştum burada. Eve gidiyorum ben de," dedi Sharon.

Başıyla onayladı Chloe. Bu kadar yalanın içinde "ıvır zıvır" kelimesi ne kadar hoş geliyordu kulağa. Kendinden utandı. Jane'e baktığında ağzını açmış olduğunu gördü. Belki yine yalan söyleyecekti. Chloe, buna engel olmak için aceleyle konuştu.

"Jane'le gideriz biz. Pastalar var arabada."

"Tabii, olur." Jane'e dönerek, tanıştıklarına memnun olduğunu söyledi. Ve sonra bir gün Dylan'la birlikte akşam yemeğine beklediklerini ekledi.

"Teşekkür ederim." Jane zorla gülümsüyordu. Sanki pek ilgilenmiyormuş gibiydi.

Chloe'nun ruhu bedenine sığmıyordu. Annesinin arkasından koşmak istiyordu. Jane, yetişkinlerin dünyasını, bağımsızlığı ve büyük şehri temsil ederken; annesi, çocukluğu, saflığı ve kasabayı temsil ediyordu. Boğazında bir şeyler düğümlendi. Jane, endişeli gözlerle Chloe'ya baktı.

"Bir tuvalet bulalım mı?" diye sordu.

Chloe tam başını tamam diye sallarken Jane'in ayaklarının dibine düşüverdi aniden.

•••

Jane, onu arabaya taşıdı. Chloe utanmış ağlıyordu. Biliyordu ki Chloe'nun annesine yalan söylemek zorunda kalması üzücüydü. Keşke herşeyi geriye sarıp düzeltebilseydi. Jane'in çok iyi tanıdığı bir krize yakalanmıştı Chloe. Sharon Chadwick de bu olaya karışmıştı artık. Onunla karşılaşmak Jane için o kadar zor olmuştu ki. İki kadın birbirlerinin gözlerine o kadar dikkatli bakmışlardı ki, Sharon nerdeyse Chloe'yla Jane arasındaki ilişkiyi anlayacaktı.

Nasıl anlaşılmasındı ki? Chloe'yla gözleri o kadar birbirine benziyordu ki. İkisi de Chloe'yu kendi kızı olarak görüyordu ama, Jane'in alnında gerçek annesi olduğu yazılıydı sanki.

Park alanından yavaşça çıktılar. Chloe, bir benzin istasyonunda ya da lokantada durmak yerine daha önceki o gölgeli yolda durmak istemişti. O yüzden Jane, doğu yününe sürdü. Cherry Vadisi'nin araba yolunu geçtikten sonra "eyalete 10 kilometre" levhasını gördüler. Eyalet; başlangıçların ve sonların yeri... Chloe, burada hamile bırakılmıştı, Jane'in annesi de ölene kadar burada yaşayacaktı. Arabada son sürat, füze gibi gidiyorlardı. Dylan'ın arabaya yaklaşırken bakışlarındaki derinlik, Chloe'nun Jane'le gitmesini engellemek istemesi aklına geldi. Sharon'ı Chloe'yla birlikte alışveriş merkezinde görünce, bir an Dylan'ın onu arkalarından gönderdiğini düşündü.

Arabayla ilerlerken ikisi de düşüncelere dalmış ve arabayı derin bir sessizlik kaplamıştı. Yalancılık hakimdi o ana. Belki de Sharon'a söyledikleri yalan diğerlerini de hatırlatmıştı. Jane, Chloe'yla birlikte küçük bir iş için orada olduklarını söylediğinde Chloe'nun yüzündeki tiksintiyi görmüştü. Ve şimdi Chloe, Jane'in ne kadar kolay yalan söyleyebildiğini düşünüyordu belki de. Sadece söylemiyor, bir yalanın içinde yaşıyordu.

"Chloe!" diye seslendi.

Jane Chloe'nun koltuğa bakışını fark edebiliyordu. En son yaşa-

dıkları araba maceralarından çok farklıydı bugün. O zaman Chloe, onun bir koruyucu melek olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi ikisinin bir yalana saplandıklarını düşünüyordu.

Jane, arabayı yol kenarında durdurdu. Kalbi hızla çarpıyordu. Dylan artık gerçeği biliyordu ve söylemesi an meselesiydi artık. Dikiz aynasından bakınca kendi mavi gözlerini gördü. Yutkundu ve Chloe'nun da mavi gözlerine baktı.

"Neden durduk?" diye sordu Chloe.

Jane, zorla nefes alabiliyordu. "Bana bak!" dedi.

"Ne?"

"Göremiyor musun?" diye titrek bir sesle sordu Jane.

"Neyi göremiyor muyum?"

"Kim olduğumu."

"Jane'sin. Bizim pastaları pişiriyorsun. Pastacı kadınsın." Gülmek gelmişti içinden, ama gülecek bir durum olmadığını da biliyordu.

Jane, tırnaklarını avuçlarına batırıyordu ve gözleri kapalıydı. Durmak istiyordu ama söylemesi gerekiyordu.

" Ben aslında başka biriyim de." Sesi o kadar yumuşaktı ki. Hava sıcaktı. Arabanın pencereleri açıktı ve ağaçların sallandıkça çıkardığı hışırtılar duyuluyordu. Chloe, elinde beyaz çantayla ona bakıyordu. Bakışları derin, sert ve yırtıcıydı. Bakışları tıpkı bir bulmacanın kendini diğerlerinden ayırt ettiren parçası gibiydi.

"Sen..." diye söze başlamıştı ama devamı yoktu.

"Senin annenim."

"Benim..."

"Evet annenim."

Chloe sanki Jane'in konuştuğu dili anlamıyormuş gibi bakakaldı. Tıpkı onun gözlerinin rengini, şeklini, ağız yapısını ve belirgin elmacık kemiklerini almıştı.

"Seni hayal etmiştim," dedi Chloe.

"Chloe, ben de seni hayal etmiştim."

"Neden? Neden beni terk ettin?"

"Çok geçtim. Yaşım senden daha büyük değildi. "

"Ne önemi var bunun? Ben bebeğimi asla terk etmezdim. Neden bıraktın beni?" Karnına dokunmuş, adeta inler gibi ses çıkarıyordu.

Jane gözlerini kapadı. "Senin için yaptım. Senin için en iyisinin bu olduğunu düşündüm. Ama hayatımın en büyük hatasını yaptığımın hep farkındaydım."

"Ailem beni seviyor."

"Biliyorum."

"Beni tavan arasına attın. İstemedin beni. Bir kenara fırlatıp attın."

Chloe ağlamaya başlamıştı. Kucağındaki çanta yere düşmüş, dizlerini kendine doğru çekmiş, kafasını gömmüş hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Jane son on beş yıldır hep bu anı hayal etmişti. Bazılarında birbirlerini affetmişlerdi bazılarında ise sakin sakin, birbirlerine ne kadar benzediklerini konuşmuşlar ve içinde bulundukları anı yaşamaya çalışmışlardı ama kızının ağzından böyle sözler duyacağını hayal etmemişti. Buna hazırlamamıştı kendini. Hâlâ göbekleri birbirlerine bağlıymış gibi kızının acısını hissedebiliyordu şu anda.

"Chloe," diye seslendi, ama Chloe onu duyacak halde değildi. O kadar sarsıcı bir gündü ki... Yalan, gerçek ve korku...Kucağında hamilelik testi olan bir çanta vardı. Cenin pozisyonunda kalmıştı koltukta. Canı yanıyordu.

Jane'in şu anda bildiği tek şey, Chadwickler'in Chloe'yu çok sevdikleriydi. Chloe, onlara anne-baba demiş, bütün hayatı boyunca da öyle kalmışlardı. Jane, onun nereye ait olduğunu artık biliyordu. Arabayı döndürdü ve geldikleri yöne geri sürdü. Cherry Vadisi'ni ve alışveriş merkezini geçip gitti.

Yemyeşil meyve bahçeleri nihayet görünmüştü. Dalların üzerlerinde küçücük elmalar büyüyordu. Hâlâ yeşillerdi ama olgunlaşacakları günü bekliyorlardı. Güneş alan yerdekiler daha parlak ve yeşil görünüyordu. Hiç durmadan ağaçların arasındaki yoldan tezgaha doğru sürmeye devam etti. Mona onları görmüş, el sallamıştı. Jane de karşılık vermişti, ama Chloe bunların hiç birisini görmemişti.

Jane sinyal verdi ve 114 Barn Swallow Yolu'na saptı. Arabayı, Chadwickler'inkinin hemen arkasına park etti. Dylan kamyonetin üs-

tünde dolaşıyordu. Sharon eve henüz dönmüş, alışveriş paketleri ayaklarının dibinde, yol kenarında duruyordu. İkisi de kafasını kaldırmış Jane'e bakıyorlardı. Dylan'ın bakışları sert ve suçlar gibi; Sharon'ınki ise endişeli ve meraklıydı.

Arabaya yaklaşınca Dylan'ın Chloe'yu bir an önce arabadan indirmek istediğini bakışlarından anladı. Dylan'ın üzerinde kot pantolon ve mavi bir tişört vardı. Güneş yanığı bronz bir teni vardı. O uzun güzel parmaklarına daha dün aşkla bakarken bugün, Dylan onu ailesinin bir düşmanı olarak görüyordu. Belki Sharon da öyle düşünüyordu. Dylan'ın tam arkasında durmuştu. Dudakları kaskatıydı.

Chloe, kafasını kaldırmış nerde olduğunu anlamaya çalışıyordu. Amcası seslendi ama duymadı bile. Sadece sanki derin bir uykudan yeni uyanır gibi Jane'e baktı. Yüzüne bakınca Jane, onun ne kadar acı çektiğini gördü. Acısı sadece kendisine yalan söylendiği için değil terk edildiği içindi de.

Jane, kulağına eğilip, "Seni üzmek istememiştim," diye fısıldadı. Chloe'nun gözlerinden kızgınlığı fark ediliyordu.

"Adım?"

"Ne olmuş?"

Pencereden Dylan'ın ve Sharon'ın kızgınlıkları fark ediliyordu. Dylan, kapıyı açmak istedi ama, Jane otomatik olarak kilitlemişti.

"Ailem adımı Emily koymak istemiş, ama senin yüzünden koyamamışlar."

Jane gözlerini kapadı ve evlatlık verirken bebeğe koyduğu adın kalması şartını koştuğunu hatırladı.

"Üzgünüm! Emily isminin konmasını mı isterdin?"

Chloe başını sallarken gözlerinden yaşlar olarak akmaya başlamıştı. Yaşlar yüzünden aşağıya doğru damlıyordu.

"Ama Chloe'yum ben. Adım da bu!"

Konuşamamıştı Jane. Chloe kapıyı açınca Dylan atladı hemen. Chloe'nun elini tutup dışarı çıkardı hemen. Adeta bir rehineyi kurtarır gibiydi. Sharon, Chloe'yu kollarının arasına alıp sardı.

Dylan ve Jane bir an göz göze geldiler. Sanki Jane'e, Chloe'nun bu

gözyaşlarını hak etmediğini söylemek ister gibiydi. Gözlerinden nefretini görebiliyordu ama Chloe'nunkinin yanında hiç kalmıştı. Konuşmadan, arabayı döndürdü ve geldiği yoldan geri döndü.

Tezgahı, kırmızı ahırı ve rengarenk çitleri geçene kadar Chloe'nun iki şeyi arabada unuttuğunu fark etmemişti: İçinde hamilelik testi olan beyaz bir çanta ve koltukta bir kan damlası.

Chloe, regl olmuştu. Jane'in dudaklarında küçücük bir gülümseme belirdi. Demek ki sadece midesini bozmuştu. Ama o gülümseme tekrar kayboldu...

GÜMÜŞ AYIN IŞIĞI

26

Günler yavaş yavaş geçiyordu. Margaret, neden Cherry Vale'de saat olduğunu merak etti. Bir bakıyordu saat sabahın onu. Bir daha bakıyordu, saat onu on geçiyor. Ama günler jet hızıyla geçiyordu. Pazartesiden sonra hemen salı oluyordu. Sonra bir bakıyordu bir hafta geçmiş. Yılın en uzun günü gelmiş geçmişti. Yemeklerle ve şarkılarla 4 Temmuz bile geçmişti.

Bir takvimleri vardı. Büyük kare bir kartonun üzerinde günler karalanmaya hazırdı. Ve takvimin yanında da bakımevi sakinlerinin not almaları için yapılmış bir bilgi kartı vardı. Şöyle yazıyordu üzerinde:

Merhaba! Bugün Pazar.

30 Temmuz.

Hava: Güneşli (yanında da gülen bir güneş resmi)

Sıcaklık: 85

Gelecek tatil: İşçi Bayramı

Hemşirelerin odasının dışında tekerlekli sandalyesinde oturan Margaret, sıraya baktı. Yemek sırasında kendinden başka yedi kişi daha vardı. Solundaki adam sandalyesinde horul horul uyuyordu. Ağzından

çenesine doğru salyası akmıştı. Kel, kalın çerçeveli gözlüklü biriydi. Kucağında Wall Street'in aylık dergisinin sayısı açık duruyordu.

Diğer tarafında ise, yine bir adam elinin üstündeki kabuk tutmuş yarayı kaşıyıp duruyordu. O kadar sert kaşıyordu ki Margaret yaranın kanamasından korkuyordu. Bir an okul koridorlarında kaç kez çocuklara sivrisinek ya da zehirli böcek ısırıklarını kaşımamaları gerektiğini söylediğini hatırladı. Bembeyaz saçları ve kalın çerçeveli gözlükleri vardı. Margaret, adamın da yarayı kaşımayı bırakması gerektiğini bildiğinden emindi.

Gözleri yaşla dolmuştu. Ayakkabının içinde nasır tutmuş ayakları acıyordu. Kırık kalçası yavaş yavaş iyileşiyordu. Fizik tedavi için o kadar zaman ayırmıştı ki başka etkinliklere ve diğer insanları tanımaya vakti olmamıştı. Çişini tutamayan bazı kat arkadaşlarının çişleri o kadar iğrenç kokuyordu ki midesi bulanıyordu. Hemşireler aceleyle koşuşturuyorlar bu arada da insanlara selam veriyorlardı. O kadar yüksek sesle selam veriyorlardı ki, Margaret onların oradakileri sağır sandıklarını düşündü.

Margaret'a selam vermiyorlardı. En azından ismiyle hitap etmiyorlardı. Otuz gündür buradaydı. Hafta içi burada olan hemşireler onu iyi tanıyordu; ama bugün pazar olduğu için bu hemşireler onu pek tanımıyordu. Böyle büyük bir kurumu idare etmenin zor olduğunu bildiğinden onları hoş görüyordu. Hemşireler gülümseyip selam veriyorlardı ama hiçkimse "Selam, Margaret," demiyordu. Hele yüksek sesle, asla.

Burnunu çekti. Cebinden bir mendil çıkardı ve gözlerini sildi. Ve tekrar mutlu yüz ifadesini geri takındı. Kızlarına ve yetiştirdiği öğrencilerine her zaman, neşeli görünmelerinin onlara başarı getireceğini söylemişti.

Gülen güneş resmine bakıp tekrar gülümsemeye çalıştı ama olmadı. Derin bir iç geçirmiş olmalıydı ki kaşınan adam döndü ve, "On iki yaşında olduğumuzu sanıyorlar," dedi.

"Efendim?"

"Görevliler. Bu işareti ne diye yaparlar ki? Acaba aklımızı yitirdiğimizi falan mı sanıyorlar?"

Margaret kıkırdamaya başladı. "Ne demek istediğinizi anlıyorum.

Kırkbeş yıl okulda çalıştım ve bu tür şeyler kesinlikle ilkokul birde görebileceğiniz şeyler. Yani on iki fazla bile."

"Evet, haklısınız. Beş yaşında sanıyorlar bizi herhalde. Bu arada siz öğretmen misiniz?"

"Lise müdürü."

"Tanıştığımıza memnun oldum. Ben de vasiyetname yargıcıydım. Burada insanlar kendilerini daha önce yaptığı işle tanıtıyor. Böylece hiç kimse bizi saçları beyazlamış, öylece uyuyup duran yaşlılar olarak nitelendiremeyecek. Bir zamanlar işe yaradığımızı bilecekler. Adım Ralph Bingham."

"Ben de Margaret Porter."

"Tanıştığımıza memnun oldum. Bazen kapının önünden geçtiğinizi görüyordum ama iki haftadır sırt üstü yatakta yatıyordum. Glokomla ilgili sorunlar vardı. Peki siz buraya sık sık gelir misiniz?"

Margaret gülümsedi, ama bir taraftan da taşmak üzereydi. Bir dalga gözyaşlarını akmadan geri itmişti içeri. "Maalesef," dedi.

"Hadi canım! O kadar da kötü değil! Cherry Vadisi adında bir yerin kötü olması mümkün mü?"

Gülümsemeye çalıştı Margaret ama bir anda öksürük tutmuştu. "Kızlarım ayarladı burayı. İki tane çok tatlı kızım var," dedi Margaret.

"Benim de üç kızım bir de oğlum var."

"Bugün harika bir gün, değil mi?"

"Emin değilim. Bugün pazar ve gelip beni dışarı çıkaracaklarını söylemişlerdi. Gelirlerse gerçekten hoş olur. Ama gelmezlerse vasiyetimi tekrar yazmak için hâlâ vaktim var. Siz ne yapacaksınız? Kızlarınız sizi görmeye gelecekler mi bugün?"

"Sylvie gelecek, ama diğer kızım Jane, Newyork'a geri döndü." Sesi güçlükle duyuluyordu.

"Newyork mu? Big Apple'a mı gitti?"

"Evet. Nerdeyse bütün bahar burdaydı. Benimle ilgilendi, ama işinden dolayı tekrar dönmesi gerekti. Çok hoş bir... işletiyor."

"Hoş ne?"

"Hoş bir küvet." Biliyordu. Yine kelimeyi yanlış hatırlıyordu. Kaş-

larını kaldırmış, doğru kelimeyi hatırlamaya çalışıyordu. Birden, "Pastahane," dedi. "Çok hoş bir pastane işletiyor," dedi.

Tam Jane'den bahsetmek üzereydi ki gözünün önüne Jane'in ağlaması geldi. Newyork'a dönmeye karar verdiği son gün Margaret'ı ziyarete gelmişti. Margaret, yaptığı her şey için ona teşekkür etmiş ve kızını görmesi için destek olmuştu. Ama Jane, yanlış zaman olduğunu ve Newyork'a dönmesinin daha iyi olacağını söylemişti. Onu durdurmak için elinden hiç bir şey gelmezdi.

"Newyork o kadar da uzak sayılmaz. Seni ziyarete gelebilir," dedi Ralph.

"Umarım," diye cevap verdi Margaret. Ama Rhode Island'tan onu uzak tutan bir gücün olduğunu biliyordu. Nerdeyse ağlayacaktı.

Ralph hâlâ yarasını kaşıyordu. Margaret onun yüzüne bakınca arka taraftaki dişlerinin bazısının dökülmüş olduğunu gördü. Yamaklarında da yaralar vardı. Hoş beyaz saçlarının yıkanmaya ihtiyacı vardı. Biraz kepek problemi vardı sanki. Beyaz kepekler siyah gömleğinin üstünde belli oluyordu. Ama bir zamanlar hoş ve ilgi çekici bir adam olduğunu düşündü. Kataraklı gözlerinde zeka ve merhamet kıvılcımları vardı. İyi ki yargıç olduğunu söylemişti. Ralph Margaret'ın Jane için üzüldüğünü görmüyor gibi gülümsedi.

"Sizi arkadaşımla tanıştırmama izin verin," dedi ve Margaret'ın yanındaki adamın omzuna dokunmak için uzandı. "Bill! Hey Bill! Onu uyandırsana Maggie!" dedi.

Takma isimle çağrılmak heyecanlandırmıştı onu. Yanındaki adama dönüp dokunmak için omzunda salyasız bir yer aradı. Omzuna dokundu ve, "Pardon! Bill'sin değil mi? Ralph uyanmanı istiyor," diye kibarca seslendi adama.

"Hmmm!" diye uyanmaya çalışırken sesler çıkarıyordu adam. "Kapanış zili mi?" diye sordu.

"Off! Burası Menkul Kıymetler Borsası değil. Cherry Vadisi'ndeyiz. Uyan da Maggie'yle tanış!"

"Margaret," diye düzeltti Margaret. Aslında takma isimle hitap edilmek hoşuna bile gitmişti.

"Böyle çok resmi oluyor," dedi Ralph.

"Tamam ama ben zaten resmi bir insanım."

Ralph, Bill'in duyabilmesi için eğildi ve yüksek sesle, "Lise müdürü," dedi.

"Eee?" diye sordu Bill.

"Margaret bir zamanlar lise müdürüymüş."

"İsminin Maggie olduğunu söyledin sanmıştım," diye bağırdı Bill.

"İkisi de doğru," dedi Margaret. İki adam birbirlerini duymak için nerdeyse göğsüne yaslanmak üzereydiler.

"Bill de borsa tellalıymış."

"Newyork Menkul Kıymetler Borsası'ndaydım," dedi gururla.

"Bu harika!"

"Hiç bono ve hisse senedi satın aldınız mı?" diye sordu Bill.

"Fazla değil. Biliyorsunuz bir eğitimci maaşıyla zor."

"Eşiniz ne yapardı? Yatırım için yani?"

"Banka hesap cüzdanını sana gösterse senin için daha kolay olmaz mı?" diye onu azarladı Ralph. "Allah aşkına sen ona aldırma, Meg!"

"Meg mi?"

"Ya da Peggy. Bir bayan için Peggy hoş bir isim," dedi Ralph.

"Benim adım Margaret," dedi.

Bill, Margaret'ın eline dokundu ve "Bu böyledir işte. Takma isimsiz birine dayanamaz. Buraya geldiğimden beri beni "Billy" diye çağırıyor. Ne aptalca! Annem öldüğünden beri böyle çağrılmamıştım," dedi.

"Onun takma ismi var mı?" diye sordu Margaret.

"Yok," dedi Ralph. "Zaten sorun da bu ya. Ralph'tan bir şey olmuyor ki. Adımın hep Chip, Skip, Terry ya da başka birşey olmasını istemişimdir. Keşke Margaret ya da Bill gibi bir ismim olsaydı!"

Margaret, Ralph'e bakmaktan kendini alamadı. Bir zamanlar nasıl beşinci sınıf eğitimi alan bir çocuk olduğunu düşündü. Okumaya meraklı, kısa boylu ve belki biraz da şişmanca... Bir yargıca yakışan bu gözlükler küçük bir çocuk da pek de hoş durmuyor olmalıydı. Gülümsedi. O anda Bill, kekelemeye başladı. Ne söylediği anlaşılamıyordu.

Bir taraftan da ağlamaya başlamıştı. Bir zamanlar sayısız çocuğa yaptığı gibi elbisesinin koluyla Bill'in gözyaşlarını sildi.

"Orda işte," dedi Margaret.

"Gurk yon."

"Hoş geldin!" dedi Margaret. Bill'in ne söylemek istediğini anlamıştı. Yıllarca birçok göçmen çocuğu yetiştirmişti. İşitme engelliler için bir kurum açmıştı bir zamanlar. Onların dilini anlamasa bile yüreğiyle ne demek istediklerini anlıyordu. Bill'in teşekkür etmek için bir yol bulamadığını görünce kendi kaybettikleri için üzüldü ama hâlâ sahip olduğu şeyler için de minnettarlık duydu. İki kızı vardı.

"Sen iyi birisin, Maggie!" dedi Ralph.

İnsanın hayatının ne kadar kolay değişebildiğini düşünüp, ona teşekkür etti Margaret.

"Tamam, unut onu! Eminim ki iyi anlaşacağız seninle. Sence de öyle değil mi, Billy? Hayatımıza çok şey katacak, değil mi?"

Bill başını salladı. Ve konuşmayı becerebildi tekrar. "Kesinlikle! İki dikenin arasında bir gül gibi," dedi.

Sonra bakıcılar geldiler ve onları yemek odasına götürdüler.

27

Kamp tek kelimeyle cennet gibiydi. John'un kalın kumaştan yapılmış mavi flamalı turuncu çadırı o kadar moderndi ki çölden ve Maine soğuğundan harika bir şekilde koruyabilirdi. Rhode Island'da, kavurucu ağustos sıcakları varken Maine'de sonbahar soğuğu hakimdi. Sıcak, güneşli günlerden sonra soğuk, berrak geceler geliyordu.

John ve Sylvie, kamp ateşinin yanı başına oturmuş, gökyüzüne bakıyorlardı. Uyku tulumuna girmiş, çıtırdayan oyun parçalarını ve kayan yıldızları izliyorlardı. Ateş çok güzel ısıtıyordu; ama yıldızları görebilmek ve ışıktan kaçmak için ateşten biraz uzaklaştılar.

Annelerini bakım evine yerleştirene kadar tatillerini ertelemişlerdi. John bu konuda çok anlayışlı davranmış, hatta bu erteleme fikrini bile o ortaya atmıştı. Sylvie'yi tanıdıkça, onun ailesi rahat ve huzurlu olana kadar mutlu olamayacağını anlamıştı. Annesi Cherry Vadisi'nde emin ellerdeydi ama Jane...

Jane aklına gelince omuzları çöktü. Kendisi iyi durumda olunca Jane'in de öyle olmasını istiyordu. Tam olarak ne olduğunu bilmiyordu; ama Dylan Chadwick'in Jane'e sırtını döndüğünü biliyordu. Jane, Chloe'dan onu hayatında istemediğine dair bir mesaj almıştı. Jane, bu-

nu öğrenince hemen Newyork'a döndü. Jane'i trene bindirip uğurlarken, onun kaskatı ama çökmüş bedenini, uzaklara dalıp gitmiş gözlerini görünce Sylvie'nin yüreği burkulmuştu adeta.

"İyi ki günlerini değiştirmişiz," dedi John.

"Bizim..." diye başlamıştı Sylvie; ama aslında aklında hâlâ kız kardeşi vardı.

"Tatil günlerimizi. Belki de temmuz da göremeyeceğimiz harika şeyleri bu hafta gördük."

Dün gece kuzey ışıklarını görmüşlerdi. Bugün de Katahdin Dağı'na tırmanmış, bir ayı ve yavrusunu görmüşlerdi. Ve bu gece birbirlerinin kollarında Perseid Meteoru'nu izliyorlardı.

"Böyle düşündüğün için teşekkür ederim," dedi Sylvie.

"Başka nasıl düşünebilirim ki?" diye sordu John.

Sylvie, John'un omzuna sarılmış kolunu sıktı. John'un annesini önemseyen ve hayatlarındaki inişleri ve çıkışları kişisel olarak algılamayan biri olduğu için minnettardı.

"Hayal edemeyeceğim kadar güzel bir şey bu," dedi Sylvie.

"Neyi hayal etmemiştin?" diye sorarken bir taraftan da onu boynundan öpüyordu John.

"Güzel olan hiçbir şeyi. Okuduğum bütün o kitaplar, yıldızların altında uyuyup hesaplar yapmam, dağa tırmanmam ve bütün herşey bunun yanında sönük kalıyor."

"Hayatım boyunca kamp yapıp, yürüyüş yaptım, ama hiç birisi bu kadar güzel değildi," dedi John.

Sylvie gülümsedi. Titriyordu ve John bunu fark edince onu kollarıyla daha sıkı sardı. Bu nasıl olabiliyordu? Sylvie hiç böyle gezi insanı değildi. Sporun hiçbir türünü sevmezdi. Yazlarını kitap okuyarak geçirirdi. Annesinin kalbi babasına duyduğu aşktan o kadar kırıktı ki, kızlarını kendiyle birlikte dış dünyadan alıp kitaplara dalmıştı. Sylvie kendilerine okuma ve edebiyat sevgisini aşıladığı için annesine hiçbir zaman kin tutamazdı tabii ki; ama John'la birlikte bu soğuk havayı hissetmek, aynı çadırı paylaşmak ve gölden gelen kurbağa seslerini dinlemek de kesinlikle yaşamaya değerdi.

Tam olarak mutlu olmasını engelleyen tek bir şey vardı. O da Jane'di. Kız kardeşi acı çekerken nasıl gerçekten mutlu olabilirdi ki? Gökyüzüne baktı. John da sarılıvermişti ona. Hayatında ilk defa aşık olmuştu. Kendisini terk etmesinden korkup hiçkimseyi sevmeye çalışmamış, kendini duvarların arkasına gizlemişti. Genç kızlık dönemi Brown'a girip okumak için ders çalışmakla geçmişti. Ve oradaki yıllarında iyi bir öğrenci olarak kalabilmek için çok çaba sarf etmesi gerekmişti. Jane'in hikayesi apaçık ortadaydı: Bir aşkın neler yapabileceği...

Bu yüzden Sylvie kalbini kimseye açmamıştı. Kütüphane görevlisi olarak kendisini yetiştirmiş, eve ve okula bağlı biri olarak yaşamış, aşka izin vermemişti.

Sonra John karşısına çıkmıştı. Eğer o olmasaydı birine kalbini açmanın ne olduğunu bilemeyecekti. Akademinin tepelerinden kardeşini küçük görmeye başlamıştı. İçten içe kendisini düşürdüğü bu durumdan dolayı suçluyordu onu. Ona göre, Jane sorunlarını kendisi yaratmıştı. Ve yine bunların üstesinden gelip eve geri dönmek için yeterince çabalamadığını düşünüp, suçluyordu onu. Onu özlüyordu Slyvie.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" dedi Sylvie.

"İstediğin her şeyi," diye cevap verdi John.

"Kardeşimle ilgili. Ben hep ona haksızlık ettim."

"Nasıl yani?"

"Newyork'ta yaşayıp da eve dönmediği o yıllarda ona çok kızgındım. Hayatını mahfettiğini düşünüyordum. Brown'daki erkek arkadaşına karşı koyamamış ve bütün hayatını mahfetmişti."

John sessizce onu dinliyordu.

"Yıllarca ondan daha üstün olduğumu düşündüm."

"Ama şimdi öyle düşünmüyorsun, değil mi?"

Sylvie hafifçe başını salladı ve "Hayır," dedi.

"Ne değişti peki?" diye sordu John.

"Sen. Senden önce aşkın ne olduğunu bilmiyordum. Neler yapabileceğini bilmiyordum."

"Ben de," dedi John ve sıkı sıkı sarıldı Sylvie'ye.

Ve o anda gölden bir kurbağa çığlığı duyuldu. Çığlık, çılgın, ateşli ve

kontrolsüzdü. Bir dakikalığına Sylvie gözlerini kapadı. Bu çığlık, Jane'in Chloe'dan ayrıldığı günlerdeki inlemelerini anımsatmıştı ona. Sylvie kendini o kadar çaresiz hissetmişti ki, elinden hiçbir şey gelmiyordu.

"Keşke ona şu anda yardım edebilseydim," dedi.

"Sadece yanında ol! Yapabileceğin tek şey bu."

"Aşk konusunda nasıl bu kadar mantıklı olabiliyorsun?" diye sordu John'a. Hafif yana dönmüştü Sylvie. O iri kahverengi gözlerini, kalkık alnını ve kibar yüz ifadesini görünce kalbi yumuşamıştı. Gülümsedi.

"Başlangıç olarak ailemden yardım aldım. Daha sonra da seninle tanıştım," dedi John.

"Keşke ailenle tanışma imkanım olsaydı," dedi. Ama John, beş yıl önce altı ay arayla ikisinin de öldüğünü söylemişti.

"Eminim onlar da seni çok severlerdi."

"Teşekkür ederim. Annem de seni çok seviyor. Babamsa..."

"Baban o ismi hak etmiyor. Nasıl ailesini terk edip gider; anlamıyorum."

"Hayır."

"Ne olursa olsun çocuklar ailelerinin kendilerini sevdiklerini görmek isterler."

Sylvie, gökyüzüne doğru başını kaldırdı. Kalbi acıyordu. Haklı olduğunu biliyordu. Jane ve kendisi baba sevgisinin özlemini çekmenin en iyi örnekleriydi. Ama sonra Jane'i ve kızını düşündü. Chloe'nun hayatı onsuz geçmişti; ama hiç kimse Chloe'yu Jane kadar sevemezdi.

"Kardeşini düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu John. Sylvie, ona bütün hikayeyi anlatmıştı. Konuşamıyordu. Sadece başını salladı.

"Hadi onun için bir yıldız tutalım!" dedi John.,

"Kayan bir yıldız mı?" diye sordu Sylvie.

"Evet. Bundan sonraki ilk yıldız onun ve Chloe'nun."

"Jane ve Chloe," diye fısıldadı. Sylvie gökyüzüne dalıp gitmişti.

Uzunca bir zaman geçmişti. Dakikada birkaç tane yıldız kayarken gökyüzü birden sakinleşmişti. Yıldızlar parıldıyor, samanyolu yıldızı çıkmıştı, ama kayan bir yıldız yoktu.

Jane'i düşündü. Bir zamanlar genç bir kızdı Jane, ama hâlâ

Sylvie'nin ablasıydı. Saçları örgülüydü ve gözlerinde derin bir ifade vardı. Sylvie ile birlikte Hartford'a otostop çekip babalarını arayacaklardı. Tıpkı bir kurbağa gibi inlediğini, kızı için ağladığını duymuştu. Sonra bu yaz tıpkı çiçekler gibi açtığını, Chloe'yla birlikte vakit geçirdiğini ve Dylan'a aşık olduğunu görmüştü.

"Jane!" diye seslendi Sylvie.

O an bir meteor belirdi gökyüzünde. Arkasında bir iz bırakan bir ateş topu ya da Jane'in madalyonuna benziyordu. Sylvie izlemek için ayağa fırladı. Tam gölün üzerinde ve gece yarısında belirmişti.

Her zaman mucizeler olabiliyordu.

"Umudunu yitirme!" diyerek hem kendisine hem de kardeşine sesleniyordu. Aşk ve meteor karanlıkların içinde birden beliriyor ve en ummadığın anda bütün dünyayı değiştirebiliyordu.

Arkasında mavi-beyaz bir çizgi bırakıp kayboldu meteor. Gözlerinin önünde önce gümüş rengi olmuş, sonra siyaha dönmüş ve en sonunda da kaybolmuştu. Acaba gerçekten görmüş müydü Sylvie? John ona yaklaştı ve kollarının arasına alıp onu öpmeye başladı.

Ve bu öpücük meteoru yeniden alevlendirmişti.

•••

"Bunu gördün mü?" diye sordu Eli Chadwick. Üç eyalet ötesinde sırtı Rhode Island'a dönük şekilde oturuyordu.

"Gördüm. Her zamanki ateş toplarından biri," dedi. Eşinin yanındaki basamakta oturuyordu.

"Chloe! Dışarıya çık da kayan yıldızları seyret!" diyerek Eli, Chloe'ya seslendi. Ama Chloe'dan ses çıkmadı.

Sharon, yukarıya Chloe'nun penceresine baktı. Lambalar yanıyordu ve pencere de açıktı. Bahçedeki bazı kediler lağım borusundan yukarı tırmanmışlar ve Chloe'nun penceresinin kenarında oturuyorlardı. İçlerinden biri yazın tadını çıkardığını göstermek ister gibi miyavladı.

"İçerde ne yapıyor?" diye sordu Eli.

"Bilmiyorum ki."

"Benden eski dergileri istedi. Odasından geçerken onları kestiğini görmüştüm."

"Kolaj hazırlıyor. Daha önce de Mona'yla yapıyorlardı. Ben de bitirdiklerini sanmıştım," dedi Sharon.

Gecenin sessizliğinde Chloe'nun odasından gelen makasın "kırt kırt" kesme sesleri artık daha iyi duyuluyordu.

"Anlaşılmaz bir kız. Dylan'ın tezgahında çalışmak için yalvarmıştı. Şimdiyse hiç ilgilenmiyor. Pastanın kaynağı tükenip de Dylan, dükkandan hazır pasta almaya başladığından beri hiç ilgilenmez oldu."

"Tezgahta durmak istemesinin sebebini biliyoruz. Toptan alınan pastalarla ilgisi yok," dedi Sharon.

"O kadın, değil mi? Elime geçse tutuklardım onu."

Sharon kocasına baktı ve, "Bunun ona bir faydası olmazdı," dedi Chloe'nun odasına bakarak.

"Buraya gelmeye hiç hakkı yoktu. Başka amaçlarla gelip Chloe'nun ve sonra da Dylan'ın hayatına girmeye hiç hakkı yoktu."

"Dylan kendisine bakacak yaşta. İsabel'i kaybettiğinden beri ilk defa bu yaz mutlu görünüyordu," dedi Sharon.

"Bana onu savunma!" diye bağırdı Eli.

Sharon hiç cevap vermedi. Beyni hatıralarla dolup taşıyordu. Bir çoğu bu yaz yaşananlardan daha sorunlu olan hatıralar... İsabel'in öldüğü yıl Chloe konuşmayı bırakmıştı. Chloe'yu avutmaya, üzüntüsünü hafifletmeye, rahatlatmaya çalışıyordu, ama hiçbir faydası olmuyordu. Sadece Dylan onunla anlaşabiliyor, iyi bir iletişim kurabiliyordu. O zaman, Chloe'nun Dylan'ın acısını hissettiğini, onu paylaşmak istediğini anlamıştı.

Annesini kaybetme acısını...

Birini evlat edinmek, tuhaf, harika, acı ve mutluluk verici bir olaydı. Chloe, Eli ve Sharon'ın hayatına girmiş, yuvalarını şenlendirmişti. Tanrı'nın bir lütfuydu onlara. Çocuk sahibi olmak için yalvarmışlar ve O da onlara Chloe'yu göndermişti. Yıllardır, anne-baba olmanın güzel ve yorucu taraflarını yaşamışlardı. İşler iyi gittiğinde kendilerini iyi bir ebeveyn oldukları için ödüllendirmişler; zorluklarla karşılaştıklarında da Sharon, zaman zaman acaba öz çocukları olsa daha mı farklı olurdu diye düşünmüştü. Acaba Chloe'nun bu derinliği, tutkusu ve vahşiliği genlerinden mi kaynaklanıyordu?

Onu bir Chadwick gibi yetiştirmeye çalışmışlardı ama derinlerde bir yerde anne- babasından gelen genleri taşıyordu. Duygusal olarak çok derin düşünen biri olduğundan birçok şeyi Sharon ve Eli'den daha güçlü hissedebiliyordu ve damarlarında kendini dünyaya getiren kadının kanının dolaştığını biliyordu.

"Sanırım yanlış tepki verdim," dedi Sharon. Chloe'nun yanık ışığına doğru bakıyordu.

"Neyi kastediyorsun?"

"Dylan bana Jane Porter'ın kim olduğunu anlattığında ve sonra Chloe'yla birlikte arabayla gittiklerini söylediğinde..."

"Başka nasıl tepki verebilirdin ki? Kızımızı resmen kaçırıp gitmiş."

"Hayır, yapmamıştı," dedi Sharon, yumuşak bir ses tonuyla. Gözlerini kapadı. Hiç çocuk doğurmamıştı; ama bir annenin bütün kalbiyle çocuğunu nasıl sevebileceğini çok iyi biliyordu. Bütün o geçen yıllar boyunca, Chloe kendisinin yanında olmuştu. Ama Jane ondan uzaktı, özlemişti onu. Düşüncesi bile Sharon'ı üzüyordu ama Chloe da Jane'i özlemişti.

"Kes şunu!" diye bağırdı Eli.

"Chloe'nun benim yüksek topuklu ayakkabılarımı giyişini ve yalandan bir evlilik yüzüğü takıp nüfus kaydına bakmak için aile mahkemesine gidişini hatırlıyor musun?" diye sordu Sharon.

"Hatırlatma bana!"

"Çok cesur bir davranıştı."

Eli, Sharon'ın elini tuttu ve, "Sharon, aptalca bir şeydi. Kendisine sadece sorun arayan bir ergendi. Bu yaz olanlara bak! Öz annesiyle tanışınca gerçekte mutlu oldu mu? Hayır. Beyninden vurulmuşa döndü. Sürekli ağladı ve üç gün doğru dürüst konuşmadı kimseyle. Daha yeni yeni kendine geliyor," dedi.

"Şaşırmıştı. Hepsi bu."

"Söylenen yalanlara şaşırmıştı."

"Jane ne yapabilirdi ki? Buraya gelip kim olduğunu mu açıklayacaktı? Sence onu kabul edecek miydik o zaman?"

"Bizden uzak durmalıydı. Buraya gelip de sorun yaratmamalıydı.

Chloe'nun geleceğini kendi bencil annelik duygusuna tercih etmeliydi. Nasıl bir anne hem de? Çocuğunu terk eden bir anne. O tercihini on altı yıl önce yaptı. Kağıtları imzaladı."

Sharon, Eli'nin elini tuttu ve yüzünün alev alev yandığını gördü. Onu bu yüzden seviyordu işte. En kötü durumda bile işleri yoluna koymaya çalışıyordu. Tıpkı "Baba Ayı" gibi ailesini korumaya çalışıyordu. Acaba bir zamanlar aslında evlat edinmeyi istemediğini hatırlıyor muydu? Tanrı onları bir çocuğa sahip olmaya layık görmemişse buna razı olmak gerekiyor, diye düşünürdü.

Ama unutmuştu herhalde. Chloe'suz bir hayatı nasıl düşünebilirlerdi? Yaptıkları her şeyde o da vardı. Bahçe kedileri, çitlerin üzerinde, bahçenin derinliklerinde, çalıların arasında her yerden onları sarmışlar, miyavlayıp duruyorlardı. Bu kediler bile Chloe sayesinde yaşıyorlardı. Eli'ye baktı ve kocasının hayvanları korumak konusunda duyarsız olduğunu düşündü.

Chloe, onların gecesinde, gündüzünde, sabahlarındaydı. Yaptıkları her planda, gördükleri her rüyada ve tuttukları her yıldızda O vardı. Jane Porter'dan doğmuştu, ama onların kızı olmuştu. Bu yüzden Jane'e derin bir minnettarlık duyuyordu Sharon.

Ve Jane Chloe'yu alıp arabayla götürdüğünde neler olduğunu hatırlıyordu. Hayatında hiç olmadığı kadar sinirliydi Sharon. Dylan, onu gerçekten fişeklemişti. Jane'in kim olduğunu anlatırken Dylan'ın o kırgın ses tonunu, gözlerini hatırlıyordu. Ama şimdi geriye dönüp baktığında Dylan'ın neden bu kadar üzgün olduğunu anlıyordu. Sadece doğurduğu çocuğuna kendini tanıtmak istediği ya da kim olduğunu saklayıp başka amaçlarla onlara yaklaştığı için değildi.

Dylan, kendisini aldatılmış hissediyordu. Kendisini sevmeyen bir kadını, Amanda'yı, yıllarca sevmeye çalışmış, sonra onu ve İsabel'i kendisinin yüzünden kaybetmişti. Ve sonra ilk defa gerçekten Jane'e aşık olmuştu. Gerçek aşk...

Sharon düşünüyordu da bir an bile Eli Chadwick'e olan sevgisinden şüphe duymamıştı. Onu sevdiğinden emindi. Onun sevgilisi, en iyi arkadaşı ve eşiydi. Kocasıydı onun. Sharon, Chloe'yu da gerçekten se-

viyordu. Biyolojinin hiçbir önemi yoktu. Onun için her şeyi yapabilir, onun başına gelecek herhangi bir şeyden onu korumak için kendi hayatını feda edebilir, hayatının sonuna kadar onun yanında olabilirdi. O yüzden bu yazın hâlâ tamamen bitmemiş olmasından memnundu, hâlâ zamanları vardı.

Çünkü kayınbiraderini de gerçekten seviyordu. Tıpkı kocası ve kızı gibi o da ailenin bir parçasıydı. Öyle düşünse de düşünmese de Dylan'ın ona ihtiyacı vardı. Tıpkı o eski adam olmuştu Dylan: Kabuğuna çekilmiş, zırhlanmış, ve aksi... Ve hemen şimdi bu meteor gösterisiyle dolu gökyüzüne baktı, ayağa kalkıp, elbisesini silkeledi.

"Benimle bir yürüyüşe var mısın?" diye sordu Eli'ye.

"Nereye gidiyoruz?"

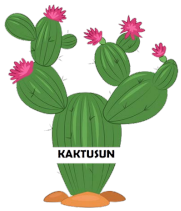
"Bahçeye doğru."

Eli, başını salladı. "Teşekkürler, tatlım! Ben Dylan'ın kendine gelip şu yaşlı ağaçları satmasını bekliyorum. Ailemizden kalan bir hazinenin içinde yaşıyoruz ve O hâlâ o eski, kesilmesi gereken ağaçları tutmaya çalışıyor," dedi Eli.

"Tamam canım! Sen burada bekle ben geri geleceğim," dedi ve kocasının başından öptü.

"Kardeşimi görürsen aklını başına toplamasını söyle!"

"Zaten onu yapacağım. Görebilirsem tabii."

28

Dylan, mutfak masasına oturmuştu. Tavanda asılı lambadan bir ışık dairesi masaya yansıyordu. Bir elinde bıçak bir elinde de elma vardı. Sezonun ilk kırmızı elması çıkmıştı. Bir parça kesti ve yedi. Daha sonra bıçağın ucuyla elmanın beş çekirdeğini çıkardı.

Tohumları masanın üstüne koydu. Yırtık pırtık giysilerin içinde kasaba kasaba gezip, ceylan derisinden yapılmış çantasında elma tohumları taşıyan John Chapman'ı düşündü. Johnny Appleseed. Sıçanlarla birlikte ağaçlarda uyuyordu. Kafasına şapka yerine teneke bir tava geçirmişti. İnsanlar onun deli olduğunu düşünüyordu; ama arkasında bıraktıkları sayesinde onu seviyorlardı da.

Geride bırakılan şeyleri düşünüp tohumları masaya saçtı. Babasına da miras bırakılan bu meyve bahçesi ailesine de miras olarak kalmıştı. Eli ve Dylan, küçücük çocukken diğer çocuklar soyadları "Chadwick", Chapman'a benziyor diye alay ederlerdi. Dylan Appleseed ve Eli Appleseed diyerek alaylarına tahammül etmek zorunda kalırlardı. Dylan bunu kafaya takardı, ama Eli kadar değil. Newyork ve Washington'da geçirdiği yıllar boyunca babalarından kalan bu bahçe-

ye geri dönüp, babalarının geride bıraktığı yeri doldurmak için can atmıştı.

Sigarasının mavi dumanından buzdolabının üstündeki İsabel'in resmine baktı. O kadar canlı ve hayat dolu görünüyordu ki aniden resimden çıkıp gelebilir, Dylan'a sarılabilirdi. Çok kısa bir zamandan beri burada onunlaydı; ama Dylan her gün, her saat onu içinde, ruhunun derinliklerinde hissedebiliyordu.

Bu elma tohumları geçmişteki ve gelecekteki bütün ağaçların özelliklerini taşıyordu: Siyah, sert, cansız. Ama Dylan dışarı çıkıp onları bu gece ekerse, göz açıp kapayana kadar ağaç olacaklardı. Ağaçlarında bu sefer de kendi elmalarını taşıyacaktı.

Hayat ne garipti. Gerçekten de sırlarla dolu ve romantikti. İnsanlar ve elma tohumları. Tıpkı tohumların ağaç olması gibi insanlar da çocuk sahibi oluyor ve hayat böyle bir döngünün içinde sürüp gidiyordu. Ya da çocuk sahibi olamıyor, çocukları ölüyordu böylece hayat bitiyordu. Bunların ne önemi vardı ki şimdi?

Dışarıda ayak sesleri duydu. Masadan kalkamadan birinin verandaya kadar gelişini dinledi. Gözlerini kısıp, kim olabileceğini düşündü. Verandanın ışığını söndürmüştü.

"Dylan?" diye seslendi birisi kapıdan.

Sharon'dı. Ellerini gözlerine siper etmiş daha iyi görebilmek için kapının camından bakıyordu. Dylan durdu. Gitmesini, onu rahat bırakmasını istiyordu aslında ama söyleyemedi.

"İçeri gel!" diye bağırdı Dylan.

Sharon içeri girdi. Bronz teni ona yakışıyordu. Uzun siyah bir elbise giymişti. Jane'i hatırladı çünkü o hep siyah giyerdi. Kafasını kaldırıp gözlerine baktı:

"Hangi rüzgar attı seni buraya?" diye sordu Dylan.

"Sen," diye karşılık verdi Sharon.

Dylan'ın karnı karıncalanıyordu, ama hâlâ ayakta dimdik durmaya çalışıyordu. İstemiyordu. Sharon'ın aklında her ne varsa duymak istemiyordu. Bu yüzden taptığı, çok sevdiği yengesine en korkunç bakışlarından birini fırlattı. Dylan gözlerini kısmış ona bakıyordu.

"Sakın..." dedi Dylan.

"Bana 'sakın' deme, Dylan Chadwick! Bizi bu işe sen bulaştırdın ve bizi sen kurtaracaksın."

"Ne işine?" diye sordu.

"Bu yaz, Chloe'yu tezgahta durma işine sen bulaştırdın."

"İşi hâlâ duruyor ama ağustostayız. Bütün çocuklar gibi ilgisini yitirdi, o kadar."

"Sattığın pastalardan nefret ediyor."

Dylan daha da sert bakıyordu şimdi. "Pastalarım çok güzel!" dedi.

"Ticaret için yapılıyorlar. Oyun kartı gibiler."

Sigarasından uzun bir nefes çekti ve dumana sanki tehdit etmek ister gibi baktı. Sharon, uzanıp elini tuttu.

"Ne?" diyerek baktı Dylan.

"Bana ver onu."

Sandalyeye yaslandı. Dylan daha evlenmeden önce, gençken nasıl Sharon'la oturup sigara içtiklerini hatırladı. Eli istemediği için de akşam yemeklerinden sonra bir sigara aşırıp, Dylan'ın peşinden ahırın arkasına giderdi. Sigara dumanından havada halkalar çizerken, Eli'nin çocukluğundan bahsettirir, sonra da geri dönerlerdi. Dylan sigarayı uzattı.

Sharon, ciğerlerini doldururcasına uzun bir nefes çekti ve üç seferde dumandan halkalar çizerek geri verdi. "Hâlâ yapabiliyorum," diye gülümsedi.

"Evet, yapabiliyorsun," diyordu ki, Sharon'ın sigarayı söndürdüğünü gördü. "Hey!" diye seslendi.

"Bu kadar yeter," dedi Sharon.

"Ne yeter?"

"Kendine verdiğin zarar, insanlardan uzak yaşaman ve bu sır. Böyle baca gibi sigara içerek yeğenine nasıl örnek olacaksın sen?"

"Yeğenim şimdi burada değil ki."

"Peki, o zaman İsabel'i düşün!"

"Canın cehenneme!" dedi Dylan. Devam etmedi. Yengesini bu ka-

dar sevmese, onu incitmekten korkmasa devam ederdi. Ama uzanıp Sharon'ın elini tuttu ve ondan özür diledi.

Aslında Sharon onu pek de takmamıştı.

"Onu alabilirim," dedi Sahron.

"Bense alamam."

"Biliyorum Dylan," dedi yumuşacık bir sesle.

Dylan cevap vermedi. Etrafına bakıp geride kalanlara baktı: İsabel'in ve Chloe'nun resimleri, annesinden kalan pasta kapları, babasının bastonu, sırf ticaret için pişirilmiş pastalar... Bu pastalar maalesef ona Jane'i hatırlatıyordu.

"Bu yaz bir şeyler oldu," dedi Sharon.

Dylan masanın üstündeki elma çekirdeklerine baktı.

"Ben de hoşlanmamıştım. Zaman zaman incindim, ama aslında şimdi memnunum."

"Memnun mu?"

Sharon başını salladı ve, "Evet!" dedi.

"Bunu nasıl söyleyebiliyorsun? Chloe çok üzüldü. İsabel'in ölümündeki kadar üzgündü."

"Bunun neresi kötü?" diye sordu Sharon.

Dylan başını salladı. Sharon, aklını karıştırıyordu. "Bence öyle. Sence değil mi?" diye sordu Sharon'a.

"Değil. Olanlar hala duyguların olduğunu, hâlâ yaşadığını gösteriyor. Bu yola çok daha önceden girmiştik, hatırlıyor musun, Dylan? Aile mahkemesi olayını hatırlasana! Aile kayıtlarını incelediğini hatırlaşana! Eli'yle bunu onaylamamış, çocukluk yaptığını düşünmüştük."

"Öyle zaten. Onunla karşılaşınca ne yaptığına baksana!"

"Annesiyle. Hadi Dylan, devam et! O kelimeleri telaffuz edebilirsin. Bana o gün arabayla gittiklerinde o kelimeleri ne güzel telaffuz etmiştin. Ben seni bu yüzden seviyorum işte. Bizi korumak istemeni seviyorum. Yani,tatlım..."

Sharon devam edemedi. Dylan kafasını kaldırıp bakınca Sharon'ın gözlerindeki damlaları gördü. O sert polisler gibi bakma sırası şimdi Sharon'daydı. Gözlerini kısmış, dudaklarını büzmüştü.

"Tatlım! Şimdi sıra bende. Seni senden koruma sırası bende," diye devam etti Sharon. Dylan'ın sigaralarını masadan almış, bu arada hepsini çöpe atmıştı.

"Sadece beni yalnız bırakırsan onlardan uzak dururum," dedi Dylan.

"Çok olgun bir davranış!"

"Ve ben de daha çok satın alacağım artık."

"Tebrikler! Tabii bir cüzdanın var. Ama Dylan, asıl mesele bir kalbin olup olmadığı."

"Sharon, kes şunu!"

"Cevap ver bana! Bana bunu borçlusun."

"Borçlu mu?"

"Bu kadar yıl bizimle ilgilendin. Şimdi geriye yaslan ve benim de aynı şeyi yapmama izin ver. Bir kalbin var mı, Dylan?"

Dylan cevap vermedi. Kalbi hızla çarpıyordu. Gözü pastalara çarpınca göğüs kafesinde bir şeyler sıkıştı, sanki içi parçalanıyordu.

"Senin yerine ben cevaplayayım, Dylan. Evet. Bu çevredeki en büyük kalp hem de. İşine o yöneltti seni, hiç tanımadığın insanları bile korumanı o istedi. Onun sayesinde iyi bir eş oldun."

Dylan kafasını hızla sağa sola sallıyordu. Sharon, uzanıp onun elini tuttu ve:

"Evet, Dylan. Harika bir eştin. Onun bunu kabul etmemesi senin öyle olmadığını göstermez. Ve harika bir babaydın. Amanda bile bunu inkar edemiyordu. Sadece oturup İsabel'le seni izlemek geliyordu elinden. "

"Sharon!"

Sharon onu duymamış gibi devam etti. "Dünyadaki en iyi kardeşsin inan. Bana ve Eli'ye. Chloe'yu ne kadar sevdiğini biliyoruz. Onun senden daha iyi bir amcası olamazdı. Ne olursa olsun bu böyle."

Dylan teşekkür etmek istiyordu ama konuşamadı.

"Anlayacağın, senin kalbini biliyorum. Hiçbir şey söyleme ama dinle! Dinlemelisin Dylan! Buna ihtiyacım var. Bize yaptıklarını biraz olsun ödeyebilmek için bir şeyler yapmalıyım. Her zaman harika bir kardeş ve amca oldun. Lütfen beni dinle ve Newyork'a git!"

"Ne?"

"Newyork dedim, Dylan."

"Sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Ne kadar mutlu görünüyordun bir zamanlar." Dylan gözlerini kapadı. Ağaçlarda ötüşen kuş seslerini duyabiliyordu. Hafif bir meltem eylül kokusunu getiriyordu içeriye. Havada elma kokusu vardı.

"Baharda, yaz başında, o buradayken..."

"O mu?" diye sordu Dylan.

"Kimi kast ettiğimi biliyorsun," dedi Sharon. Evet, biliyordu Dylan. Sharon'a karşı hiç bir zaman rol yapamazdı.

"Jane," dedi Dylan.

"Gidip onu görmeni istiyorum, Dylan."

"Bana bunu nasıl söylersin? Yarattığı bu kadar sorundan sonra nasıl söylersin? Bize yalan söyledi ve hepimiz ona inandık."

"Hepimiz zaman zaman yalan söylüyoruz. Evet, bazı yalanlar diğerlerinden daha büyük; ama ben de seninle ahırın arkasında sigara içmeye giderken Eli'ye yalan söylerdim. Dışarı çıkıp temiz hava alacağım derdim."

"Aynı şey değil, biliyorsun Sharon."

"Biliyorum. Her yalan birbirinden farklıdır. Hiç birisi hoş değil, ama bazıları iyi niyetle söylenir. Amanda'nınkiler bencilliğinden kaynaklanıyordu mesela," dedi Sharon.

"Yeter bu kadar!"

"Kesinlikle! Yeter artık! Amanda öldü. Herkesi onun yaptıklarıyla yargılayamazsın. Jane farklı. O sevgisi için yalan söyledi."

"Bunu sen mi söylüyorsun, Sharon? Buraya gelip kızını elinden almaya çalıştı ve sen hâlâ onu mu savunuyorsun?"

Sharon başını salladı ve: "Chloe'yu almaya çalışmıyordu. Sadece onu biraz olsun tanımak istiyordu. Onu o kadar çok seviyordu ki."

Sharon'ın söyledikleri üzerine Dylan'ın tüyleri diken diken olmuş, titremişti.

"Ve eminim Jane için bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. İhtiyacın olan tek şey Jane'di, Dylan."

"Ne fark eder ki artık? Bu mesele kapandı."

"Bana öyle geliyor ki hiç bir şey bitmedi hâlâ," dedi Sharon.

"Ne demek istiyorsun sen? Onun hayatınızda olmamasını istediğini sanıyordum. Onun yazın yaptıklarından sonra senin ve herkesin de ondan nefret edeceğinizi sanıyordum," dedi Dylan.

"Dylan, hepimiz onu anlıyoruz. Unutma, ben bir anneyim."

Dylan kalp atışlarını duyabiliyordu. Jane'le son görüşmelerini hatırlıyordu. Chloe'yu arabayla götürürken ve Dylan Sharon'la konuşurken kendisine nasıl baktığını hatırlıyordu. Kalbi burkulmuştu Dylan'ın. Jane'in kendisini değil de kendisinin onu aldattığını düşünüyordu şimdi. Sharon haklıydı. Jane Newyork'a geri dönmüştü. Biliyordu çünkü oradan kendisine bir kartpostal yollamıştı. Greenwick Köyü'nün olduğu ve arkasında sadece "Üzgünüm" yazan bir kartpostal...

Bisiklet tekerleği sesleri artmıştı şimdi. İçerde lamba falan yanmıyordu; ama herhalde bisitletçiler Dylan'ın içeride olduğunu, karanlıkta oturduğunu düşünüyorlardı. Birden sinirlendi. Adeta toprağının istila edildiğini ve sahip olduğu her şeyi kaybettiğini düşündü. Sharon'ın bilmediği bir şey vardı ki artık her şey için çok geçti. Hasar tamir edilemeyecek kadar büyüktü. Arka kapının yanındaki gardroba yaklaştı ve tüfeğini çıkardı.

"Ne yapıyorsun sen?" diye onu kolundan yakaladı Sharon.

"Arazime izinsiz giriyorlar," dedi soğukça. Bu kötü adamları silahıyla uzaklaştırmak Sharon'a ne hissettiğini anlatmaktan yüz kat daha kolaydı.

"Sakın aptalca bir şey yapma!" diye onu Sharon uyardı.

"Tabii ki." Artık olanların ne önemi vardı ki? Her şey anlamını yitirmişti Dylan için.

•••

Chloe, kolaja dalıp gitmişti. Babası ona bir sürü eski dergi vermişti. Bir tane makas, mukavva kartonu ve yapıştırıcı da buldu. Sonra oturup bir yığın resim ve tek tek harf kesip, sonra da onları sanki bir rüyadan alınmış kesitler gibi sırayla yapıştırmaya koyuldu.

Chloe kendisiyle ilgili bir şeyi çok iyi biliyordu: Duygularının çok

yoğun olduğu zamanlar sözcükler yok oluyordu. Beyninden uçup gidiyor, onu karmakarışık bir ruh halinde bırakıyordu. Duyguları içinde isyan ediyor, adeta birbirleriyle savaşıyorlardı. Hiç bir belirtisi olmadan kalp krizinden ölen en genç kız kendisi olacaktı bu gidişle.

Açık pencereden giren meltem, resim parçalarını uçuruyordu. Açık pencereden içeri giren kediler en olmayacak yerlere yerleşmişlerdi. Dergilerin arasına boylu boyunca uzanmış, yapıştırıcıyla ve Chloe'nun kollarıyla oynuyorlardı. Normalde Chloe da böyle anlarda dizlerinin üstüne çömelir, kedi kılığına girerdi. Ama şimdi bu kolajı bitirmesi gerekiyordu.

Telefon çaldı, çaldı, çaldı, ve çalmaya devam etti.

"Hey! Birisi şu telefonu açabilir mi?" diye anne-babasına seslendi.

Baktı ki hiç kimse açmıyor, herhalde hâlâ dışarıdalar, arkadaki merdivenlerde oturuyorlar diye düşündü. Koşup ahizeyi kaldırıp, cevap verdi. Arayan tabii ki Mona'ydı.

"Tanrı aşkına! Burada bir şeyle meşgulüz herhalde," dedi Chloe.

"Ne güzel işte! Bense burada canım sıkıla sıkıla oturuyorum. Rhianna ve babam dışarıya yemeğe gittiler. Gelecek hafta sonu nereye yemeğe gideceklerini konuşacaklarmış."

Chloe, kıkırdamaya başladı. "Evlilik yıldönümleri mi?" diye sordu.

"Pazar günü zaten büyük bir parti düzenliyorlar, ama bir gün önce romantik bir yerlere gitmeliymişler. Babam aldığı mücevheri verecektir o zaman."

"Böylece Rhianna onu partide takabilir, değil mi?"

"Ne rezalet ama! Neyse sen neyle uğraşıyordun?"

Chloe duraksadı. Konuşma sorunu o kadar kötü durumdaydı ki Mona'ya neler olduğunu anlatabilecek durumda bile değildi. Mona'ya daha önce kolajdan ve içinde neler olacağından söz etmemişti. Göz ucuyla kolaja baktı. Sadece kendisi ve o büyük kartonu süsleyen satıcı için anlamı olan bir sürü resim. Bir elma ağacı, bir pasta, kucağında çocuğunu tutan bir anne, "Erken Teşhis" için hamilelik testleri için bir reklam, bir yunus balığı ve köpekbalığı, "Calamity" diye bir kelime...

"Fazla bir şey değil," dedi Chloe.

"Kaçamak cevaplar ha? Sorun değil ama," dedi Mona.

"Tekrar regl oldum," diyerek konuyu değiştirmeye çalıştı Chloe.

"Hadi ya! O zaman kesinlikle hamile değilsin."

"Doğru. O olaydan sonraki ikinci reglim."

"Her şeyin yolunda olduğuna sevindim," dedi Mona.

"Nasıl öyle hasta oldum anlamadım." Açık pencereden berbat bir ses geldi. Tanıdık bir sesti bu. İlk önce zincir için testere sesine benzetti ama değildi: Bisiklet sesiydi.

"Jane'e söylemen lazım belki de," dedi Mona.

"Hayır."

"Ama bu nazik bir davranış olurdu."

Chloe tekrar kolaja baktı. Chloe duyguların içinde ve söylenmeyen sözcüklerin arasında kaybolup gitmişti. Bisiklet sesleri daha da arttı. Kafasını pencereden dışarı uzattı. Anne-babası merdivenlerde oturmuyorlardı. Demek ki içeri girmişlerdi. Bütün bedeni hafifçe sarsıldı. Gidip Zeke'nin karşısına dikilecekti.

Telefonu pencereye tuttu ve,

"Duyuyor musun?" diye sordu Mona'ya.

"Şeytan dolanıyor," dedi Mona.

"Bizim bahçede."

"Bence Dylan Amca'yı arayıp onu defetmesini söylemelisin."

"Neden bir kadının işini bir erkeğe yaptırayım ki? Bu benim işim," dedi ve makası alıp şortunun kemer yerine sıkıştırdı.

"Dikkatli ol!" diyerek onu uyardı Mona.

"Olurum," dedi Chloe ve telefonu kapadı. Konuşamama sorununu düşünüyordu şimdi. İsabel ölünce konuşmamaya başlamış ve sonra tekrar konuşmuştu. Ta ki bu yaza kadar. Normal bir insanın farkına bile varamayacağı bir sorundu, ama Chloe'nun dili tutulmuştu adeta.

Jane ve Zeke yüzünden olduğunu biliyordu. İkisine de söylemesi gereken çok şey vardı ama hepsini de içinde saklamıştı. İçinde bir şeyler onu yiyip bitiriyordu, kemiriyordu. Bir yolunu bulup dışarı atmalıydı bunları. Kolaj bunun için bir yoldu. Ve belindeki makaslar da.

Chloe, çatıya tırmandı ve oradan da su borusundan kayarak aşağıya indi. Odasında kalan kediler arkasından miyavladılar. Sanki onları sakinleştirmek ister gibi içinden geri geleceğim, dedi. Gökyüzündeki meteorlar yandıkça yolunu aydınlatıyordu. Demir çitlerden atladı ve ormana doğru yalın ayak koşmaya başladı.

Bisikletlerin motorları ve tekerlekleri dönüp duruyordu. Chloe, Zeke'nin nerede bisiklete binmeyi sevdiğini biliyordu. Onun dolambaçlı yollardan tepelere, ahırın arkalarından nehre doğru motor sürmeyi sevdiğini biliyordu. Ağaçların dallarına takılmamak için başını eğerek, meyve bahçesine doğru koştu.

Nihayet ışıkları gördü. Gümüş rengi ay ışığına benzer, top gibi ışıklar saçılıyordu. Çalılıkların arkasına saklanmış, kalbi küt küt atıyordu. Onlar yaklaştıkça, tekerleklerin altında ezilen çubukların ve dalların sesleri de yaklaşıyordu. Bir zamanlar Zeke'yi beklerken de böyle heyecanlanmıştı burada. Chloe'nun gözleri ıslanmıştı. O zamanlar masum bir kızdı çünkü.

Bisikletler tepeyi aşınca, o da belindeki makası hızla kaptı ve çalıların arasından fırladı. Tam yolun ortasında durmuş, yüzüne yansıyan ışıkları gözlüyordu.

"..tir!" diye en öndeki sürücü kıza çarpmamak için direksiyonu çevirince yoldan çıktı. Ağaçların arasına saptı ve nerdeyse kendisi de ağacın birine toslayacaktı. Zeke'yse tam Chloe'nun karşısında durmuştu.

"Hey!" diye seslendi Zeke. Boş boş bakıyordu, ama yine de gülümsemeye çalıştı.

"Hey! Ben Zoe," diye karşılık verdi Chloe. "Beni tanıdın değil mi?"

Zeke gülmeye başladı.

"Zeke, adamım! Gel hadi!" diye ağaçların arasından seslendi diğer bisikletli.

Ama Chloe yolu tutmuştu. Elindeki makası öyle bir tutuyordu yanından geçip gitmeye cesaretleri yoktu.

"Hiç bir yere gitmiyorsun!" dedi Chloe.

"Üzgünüm ama bizi durduramazsın, tatlım. Bizi durduramayacağını biliyorsun, değil mi?"

"Öyle sandığını biliyorum."

Diğer adam gülmeye başladı. "Bu, bu..."

"Bu Chloe," dedi Zeke. Bu adamın Chloe'yu tanıması için yeterliydi. Gülmeye devam ederek, Chloe'ya biraz daha yaklaştı.

"Hoşmuş. Ben de becerirdim bunu," diye pis pis kahkaka attı.

Ortalık karanlıktı. Ağaçların dalları yıldızların ışığını kapatıyordu, ama Chloe korkmuyordu. Diğer adamın yüzüne bile bakmamıştı. Bütün bakışları ve nefretiyle Zeke'ye odaklanmıştı.

"Senden iğreniyorum," dedi Chloe.

"Temmuzda böyle konuşmuyordun ama."

"Sen kendine söyle onu."

"Kendime hiç bir şey söylemem gerekmiyor. Bana gelişin her şeyi anlatıyordu zaten," dedi Zeke. Ses tonundaki kızgınlık yavaş yavaş sezilebiliyordu.

"Buna gerçekten inanıyorsan acınacak haldesin demektir."

"Ben yalnızca gördüğüme inanırım," dedi Zeke.

Jane ve diğerleriyle Bannister'in Yeri'nin dışarısında durdukları günü hatırlayıp, "Seni Newport'ta görmüştük ve kaçıp gitmiştin," dedi.

"Senin ailenle tanışmaya ihtiyacım yok. Benim çıktığım kızlar genelde hafta sonlarını analarının babalarının dizinin dibinde geçirmezler."

Birisinin Jane'i annesi diye tanımlaması ve bunun gerçek olması garip bir his yarattı içinde. Ama şimdi hedefinden şaşmamalıydı.

"Sen bir korkaksın! Ve bunu bildiğimi bilmeni istiyorum," dedi Chloe.

"Duruşu hemen git buradan der gibi," dedi diğer adam. Chloe adamın üzerine doğru yürürken gözlerini ona dikmişti. Makası havaya kaldırdı. O an aklına babasının dergilerinden kestiği bebek, anne ve elma ağaçları resimleri gelmişti. Kendini ve Jane'i düşündü. Böyle kalpsiz erkeklerin yüzünden kendileri acı çekmek zorunda bırakılmışlardı. Yaklaştı ve bisikletin ön tekerini makasla deldi.

"Kaltak karı!" diye bağırdı adam. Tekerleğin havası fısss diye boşalıyordu.

"Sadece bir tekerleği patlatabilirsin işte!" dedi Zeke. Chloe, Zeke'ye dikkatle bakıyordu. Yaklaştı ve onun da ön tekerini patlattı.

"İki oldu. Ama siz hâlâ korkak gibi davranıyorsunuz."

"Aşağılık seni!" diye bağırdı Zeke. Boynundaki bütün damarlar kabarmıştı çünkü bisikletinden düşmüştü. Chloe'ya bağırıyordu. Chloe'nun elinde makas vardı, ama birkaç saniye içinde kaçması gerekiyordu. Çünkü o makası kullanamayacağını biliyordu. Bisikletin tekerini patlatabilirdi ama daha ileri gidemezdi. Hiç bir canlıya zarar veremezdi. Zeke'ye bile...

Hızlı koşabildiğini biliyordu. Bahçeyi de diğerlerinden iyi bildiğine göre hemen koşmaya başlaması gerekti. Bisikletlerin geldiği tepeye doğru koşmaya başladı. Ağaçların arasından sıvışıp gidiyordu. Arkasından çocukların koştuğunu biliyordu. Nerdeyse yaklaşacaklardı ona ama Chloe'da süpermen hızı vardı tabii ki.

Chloe söylemişti. Zeke'nin yüzüne haykırmak istediklerini haykırmış, böylece bu bahçeyi o kötü hatıralardan da kurtarmıştı. Kolaj onun şiiri, şarkısı, her şeyiydi ve tamamladığı zaman tek yapması gereken o şarkıyı söylemekti. Cesareti adeta kanatlandırmıştı onu. Ağaçların arasından uçuyordu adeta. Geniş bir meraya gelmişti ve karşısı ahırdı.

Tepesinde kubbesi olan kırmızı ahır... Chloe orayı geçince güvende sayılırdı. Merada saklanılacak bir yer yoktu, ama ahıra ulaşırsa orda bir yerler bulabilirdi. Kapıyı içerden kilitlerse asla içeri giremezlerdi. Dylan Amca'nın evi hemen yan taraftaydı. Kubbeye tırmandı mı oradan avazı çıktığı kadar bağırırdı. Dylan Amca onu duyardı herhalde.

Kubbeye bakınca eski bir anısını hatırladı birden. Bir zamanlar onun gözleri olduğunu sanırdı. Oranın meleklerin, baykuşların ve koruyucu ruhların evi olduğunu düşünürdü hep. Öz annesinin evi olduğunu düşünürdü. Derin bir iç çekti. Acele etmesi gerekiyordu. Meranın uzun çimenlerini geçmesi gerekiyordu. Koşarken çimenler beline kadar her yerini çiziyordu. Var gücüyle koşuyor, kolları da adeta kanatları olup ona destek veriyorlardı. 30,20...geriye dönüp bir bakmak istiyordu ama cesaret de edemiyordu.

Gözü kapalı koşuyordu. Sanki birisi onu koruyor, gözetliyordu.

Bu yaz bazı şeylerin göründüğü gibi olmadığını ve de çok basit görünen şeylerin sırlarla dolu olduğunu anlamıştı. Meteorlar gökyüzünü aydınlatıyor, arkalarında alev bırakarak çarpışıyorlardı.

Bir taraftan koşarken bir taraftan da "Yardım edin!" diye bağırıyordu.

Bir kendisinin bir diğerlerinin ayak sesleri güm güm gümlüyordu. Gittikçe yaklaşıyorlardı. Sanki birisi tişörtünün arkasından tutmuş, o koştukça yırtılıyor gibi gelmişti. Daha da hızlandı. Bir taraftan, "Yardım edin!" diye bağırmaya da devam ediyordu.

Onlara yakalanmadan nasıl ahıra girecekti? Kapılar kilitliyse ne olacaktı? Acaba açık tavandan tırmanabilir miydi? Odasına su borusundan tırmanmaya alışıktı ne de olsa.

Ne kadar da hızlıydı. Yıldızların ışığında gölge gibi görünen ahır şimdi tam karşısında duruyordu. Kapıya doğru koşup, demir kapıyı zorla açmaya çalıştı ama kilitliydi işte.

"Kaçabileceğini mi sanıyordun?" diye sordu Zeke.

"O.....!" diye diğer çocuk bağırdı.

Chloe'nun sırtı duvara dayalı onlara bakıyordu. Zeke'nin saçları ne kadar da uzun ve kirli görünüyordu. Nasıl onun bu zalim yüzü güzel gelmişti Chloe'ya? Arkadaşı ters ters baktı ona. Saçları tıraşlıydı ve boynunun etrafına iğneli dövme yaptırmıştı. Chloe ürküyordu ama onlara korktuğunu belli etmemesi gerekti.

Chloe'nun etrafında dönen Zeke, elini attı ve Chloe'yu saçından yakaladı.

"Kaçamazsın!" diye bağırdı. Ağzı bira kokuyordu. Arkadaşı da yanında durmuş, "Kaçmak ha! Nasıl olacaksa," diyordu.

İşte o an iki el silah sesi duydular: Tak tak!

Zeke'nin kafasına silahı doğrultmuş olan Dylan Amca, "Kaçması gerekmiyor ki. Evinde zaten," dedi.

"...tir!" diyen arkadaşı arkasına baktı.

"Sizi vurmak istiyorum. O yüzden konuşmaya devam et!" diyerek silahı Zeke'ye doğrulttu, ama Dylan Amca onun arkadaşına söylüyordu. Sonra Zeke'ye baktı ve Chloe'yu bırakmasını söyledi.

Zeke, Chloe'nun saçını bırakınca Chloe, amcasının yanına koştu. Onun yanında durmak istiyordu.

"Aşağılanmanın nasıl bir duygu olduğunu anlıyorsun, değil mi? Hoşuna gitti mi?" diye sordu Zeke'ye. Silahı hâlâ ona doğrultulmuştu.

"Hayır!" diye bağırdı Zeke.

"Hiç kimse hoşlanmaz." Elindeki Winchester marka silahını kendinden o kadar emin bir şekilde tutuyordu ki sanki her şeyi göze almıştı.

"Dylan Amca!" diye bağırdı Chloe. Daha önce onun böyle baktığını hiç görmemişti.

"Gidebilir miyiz? Ne olur, bizi bırakın!" diye yalvardı Zeke'nin arkadaşı.

Ne kımıldadı ne de bir şey söyledi Dylan Amca. Silahı o kadar sıkı tutuyordu ki Chloe, her an tetiğe basmaya hazır olduğunu görüyordu. Korkuyordu. Çocuklardan, silahtan ya da gelebilecek tehlikelerden değil kırık bir kalbin neler yapabileceğini bildiğinden korkuyordu.

O duygu Chloe'yu kendini savunabilmek için bir makasla bahçeye atmıştı. Ve İsabel'den Jane'e süren bu duygu Dylan Amca'yı da elinde bir silahla buraya itmişti.

"Dylan Amca!" diye fısıldadı Chloe.

"Cüzdanlarınızı yavaşça çıkarın!" diye emretti Dylan Amca.

"Bizi vuracak mısınız?" diye sordu Zeke. Gökyüzünde ince ince bulutlar hareket ediyor, meteorlar yanıp sönüyordu.

"Kimlikleriniz cüzdanlarınızda, değil mi?"

"Hı hı."

"Senin ki?" diye sordu diğer çocuğa.

"Evet. Ehliyetim yanımda."

"Yere fırlatın hemen! Bir daha benim alanımda bisiklete binemeyeceksiniz. Ve bir daha yeğenimin karşısına da çıkmayacaksınız," diyerek ağır ve soğuk bir ses tonuyla konuştu Dylan Amca.

"Bana sizin deniz generali olduğunuzu söylemişti Chloe. Keşke onu dinleseydim. Özür dilerim," dedi Zeke.

"Bizi öldürecek ya!" diye feryat etti diğer çocuk.

"Lütfen Dylan Amca! İsabel'i düşün!" diye amcasına yalvardı Chloe. Çünkü çocuk haklıydı.

Birden gözlerinin önünde bir ışık parladı. Evet, bütün mesele bu bir anlık ışığın yanıp sönmesiydi.

"Chloe'dan özür dileyeceksin!"

İkisi bir ağızdan Chloe'dan özür dilediler.

Dylan Amca çocuklara hemen kaybolmalarını söyledi ve havaya bir el ateş etti.

Çocuklar adeta uçarcasına koşup bahçeden uzaklaştılar. Chloe arkalarından baktı ve sonra da amcasının yerdeki cüzdanları toplayışını seyretti. Gülümsemeye çalıştı ama Dylan Amca'nın yüzü kaskatıydı. Ne gülümseyebiliyor ne de kaşlarını çatabiliyordu. "Bunlara ihtiyacımız olacak. İçeri girer girmez polisleri arayacağım. Bunu hak ettiler. Sen iyi misin?" diye sordu.

Chloe başını salladı ve "Ya sen?" diye sordu.

Dylan Amca da başını sallayacaktı ki, Chloe onun boynuna sarıldı. "Teşekkür ederim."

Dylan ne cevap verebiliyor ne de Chloe'yu bırakabiliyordu. "Seni incitmek istediler. Eğer öyle bir şey olsaydı ben ne yapardım? Seni de kaybetmeye dayanamam."

Amcasına daha da sıkı sarılan Chloe, "Biliyorum," dedi.

"Gecenin bu saati bahçede ne yaptığını bilmiyorum ama..."

"Tek başıma kendimi savunuyordum. Benim için önemli olan bir şeyi koruyordum."

"Her zaman bu kadar şanslı olamayabilirsin ama. Ben de İsabel ve Amanda için uğraşıyordum. Onları korumaya çalışıyordum ama sonunda ne oldu ha?"

"Onların yanındaydın sen. Uğraştın. Onları korumaya çalıştın. İsabel ölürken elini sen tutuyordun. Sen yanında olmasaydın ne durumda olurdu ha? Yanı başındaydın."

"Ama ne işe yarar ki bu? Sonucu değiştiremedikten sonra ne işe yarar?" Chloe, amcasının çizgilerle dolu yüzüne bakınca gözlerindeki yaşları gördü.

Gözlerini kapadı. Jane' in siyah saçları, mavi gözleri ve o derin gülüşü aklına gelmişti. Nerde, ne söylemesi gerektiğini o kadar iyi biliyordu ki. Hayatlarına yaptığı pastalarla girmiş, sonra kalbi yaralı amcasının elinden tutmuş, onu yeniden güldürmeyi başarmış, Chloe'yla birlikte hamilelik testi almaya gitmiş, hiçbir şeyi eleştirmeden öylece, sessizce Chloe'yu beklemişti.

Bütün hayatı boyunca Chloe'dan uzak kalmış, ama ona ismini verecek kadar çok sevmişti onu. Sonra bu yaz bahçeye gelene kadar hep ondan uzakta yaşamak zorunda kalmıştı. Uzakta olmasına rağmen resmini hayatı boyunca boynundaki madalyonda taşımıştı.

Şimdi kilometrelerce uzakta olmasına rağmen bütün yol boyunca sanki Chloe'nun yanıbaşındaydı. Amcası ve ailesi onu belki de bir çocuğun görebileceği en büyük sevgiyle büyütmüşlerdi, ama onu Jane de seviyordu.

"Hâlâ anlayamadığım bir şey var. Ama herhalde orada olmakla ilgili," dedi Chloe.

"Orda olmakla mı?"

Evet, tıpkı senin İsabel'in yanında olman gibi."

Dylan Amca hiç bir şey söylemeden dinlemeye devam etti.

"Doğarken de ölürken de yanındaydın. Ve şimdi de onunlasın, değil mi?"

"Bence o benim yanımda. Evet, haklısın!"

"Aynı şey. İnsanlar ellerinden geleni yapıyor."

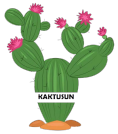
"Ama bazen yeterli olamayabiliyorlar."

"Bence yeterli. Yeterli. Jane'e bak!"

"Bu kadar yeter! Hadi gel de seni evine bırakayım." Dylan Amca, silahını omzuna alıp, yürümeye başladı.

Chloe ayağını yere vurdu ve Jane'i görmek istediğini söyledi. Kolajı düşündü. Bunun anne ya da babasını incitmeyeceğini umuyordu. Annesinin pek üzülmeyeceğini düşünüyordu. Aslında son zamanlarda annesinin Jane'i araması gerektiğini düşündüğünü sezmişti. Dün kahvaltıya indiğinde masanın üstünde *New York Times* dergisi açık bir şekilde duruyordu. Annesi çarşamba ve perşembe günkü yemek,

ev ve bahçe dekorasyonu bölümü için abone olmuştu. Açık sayfada "Calamity Jane Tekrar Kasabada" başlıklı küçük bir yazı vardı. Ağaçlıklı bir caddedeki dükkanın önünde beyaz fırıncı şapkasıyla Jane'in bir resmi vardı. Chloe ona uzun uzun bakmış, ama Jane'in yüzünde gülümseme görememişti. Sanki denemişti ama içten değildi. Yazıda sonbahar için bir sürü elmalı tart yaptığı yazılıydı. Annesi yazıyı açık bırakmıştı.

"Onu görmeyeceksin!" dedi Dylan Amca.

"Göreceğim."

"Bu iyi bir fikir değil, Chloe."

"O senin annen değil."

"Biliyorum ama seni o büyütmedi ki. Ağabeyim ve yengem büyüttü seni. Sana sevgi verdiler."

Chloe, hem ağlamaya hem de gülmeye benzer bir ses çıkardı. Amcası bu kadar zor biri olabilir miydi gerçekten? Etrafına baktı. Mera uzun uzun çimenlerle, cırcırböcekleriyle ve tilkilerle capcanlıydı. Uzaklardan bir geyik sesi ve fare avına çıkan bir baykuşun sesi geliyordu. Ağaçlar elmalarla dolmuş, güneş doğudan yavaş yavaş yüzünü gösteriyor, kedilerse etrafta dans ediyorlardı.

"Komik olan ne?" diye sordu Dylan Amca.

"Sadece etrafına bir bak!" dedi. Amcasının elini tuttu.

"Chloe, sen neden söz ediyorsun?"

"Ahırda yaptığımız dansı hatırla! Annemlerin evlilik yıldönümünde ayarlamıştık."

"Hatırlıyorum. Ne olmuş?"

"Yenisine ihtiyacımız var. Hem de acilen. Sen tamamen yok olup gitmeden yapmalıyız."

"Ben yok olup gitmiyorum. Seni eve götüreceğim ve polislere telefon edip, biliyorsun ya o iki çocuğu..."

"Annemin ve babamın beni sevdiğini söylüyorsun."

"Seviyorlar."

"Biliyorum. Hem de o kadar çok sevgi verdiler ki bende sevgiyle doluyum."

"Chloe!"

"Senin için, Isabel, Mona, kediler ve... Öz annem için."

Konuşmuyordu. Silahını elinde tutmuş, ay ışığında heykel gibi dimdik duruyordu.

"Jane," dedi sonra.

"Kabul et, Dylan Amca! Jane'i seviyorsun."

Bir kez daha heykel gibi donup kalmıştı. Yükselen ay ışığında gözleri daha da siyah görünüyordu. Chloe, Jane'i düşündüğünden emindi.

"Pastalarını özlüyorum."

"Tezgahta şimdi sattıklarımız işe yaramaz," dedi Chloe.

"Biliyorum."

"Newyork'ta. Dergide bir yazıda okudum. Annem, görmem için masanın üstünde açık bırakmış. Gideceğim. Newyork'a gidip Jane'i bulacağım."

Dylan Amca, o en sert erkeksi bakışıyla Chloe'ya bakmaya çalıştı. Kaşları ve çenesi dümdüzdü. Ama dudaklarını büzmediği için daha çok gülümsüyor gibi görünüyordu.

"Buna izin veremem," dedi sonra.

"Beni engelleyemezsin."

"O zaman seni ben götürürüm. Tek başına gitmene izin veremem. Tabii ki annenler izin verirse," dedi Dylan Amca.

"İzin verirler."

Gülmeye başladı sonra. "Haklısın galiba," dedi Chloe'ya.

Chloe, amcasının koluna girip, ahırın arka tarafından eve doğru yürüdüler. "Pastalarımız geri gelecek. Ve Jane'i davet edeceğiz," dedi.

"Neye?"

"Ahır dansına. Merak etme! Biz Mona'yla ayarlarız."

Omuzlarını sarsa sarsa gülen Dylan Amca, "Ben de bundan korkuyordum," dedi.

Chloe gökyüzüne, aya baktı. Yusyuvarlak gümüş bir tepsiye benziyordu. Kenarları yazın sıcağından kaybolmuştu sanki. Eliyle tutacakmış gibi uzattı elini. O an öyle geliyordu ki uzanıp tutacaktı ayı. Cebinde taşıyıp, Jane'e hediye edebilirdi.

"Umarım dansta da bunları ayarlayabiliriz," diyerek gökyüzüne baktı. "Tek ihtiyacımız olan gümüş bir ay."

Gülüyordu Dylan Amca tek kelime etmeden gülüyordu. Chloelar'ın bahçesine gelince ailesinin dışarıda beklediğini gördüler. Silah seslerini duyunca polisi aramışlar, onların gelmesini bekliyorlardı. Chloe'yu görünce Sharon ağlamaya başladı. Kollarını açtı ve Chloe koşup sarıldı ona.

29

Sipariş bir düğün pastasıydı. Jane, hamuru karıştırırken, uzaktan bakıyordu. Karıştırdı, ölçtü, karıştırdı ve bir daha ölçtü. Her malzemenin doğru ölçüde olduğundan emin olması gerekiyordu. Duygusal çöküşünden etkilenmeyecek, harika bir pasta olacaktı.

Ama bir elinde kocaman bir kase, diğerinde ise aşırı büyük bir tahta kaşık, düşünüyordu da her şey ne kadar da değişmişti. Tadı tuzu yoktu bugünlerde. Eskiden ne zaman bir düğün, doğum günü ya da açılış partisi için pasta; Noel çöreği gibi siparişler alsa kendini o olayın içinde hisseder, tarifte olmayan özel bir malzeme katardı içine.

Chloe nerede, ne yapıyor olursa olsun ona duyduğu sevgiyi önüne koyar, direk olarak pastaya katardı onu. Hiçbir yemek tarifi kitabında böyle bir şeye rastlayamazdınız ama Jane, bir pastacı olarak asıl sırrının bu olduğundan emindi. Pastalarını bu kadar aranılan yapan da buydu. New York Times dergisinin yazdığı gibi, Calamity Jane, pastalarını bir profesyonelin hüneri ve bir annenin sevgisiyle pişiriyordu.

Ama şimdi aklı başka yerlerdeydi. Bu hafta hiç özel bir malzeme yoktu. Müşterilerinin bunu fark etmemesini umuyordu. Fırınını adeta

DİJİTAL KİTAP KAMUSU

bir laboratuvar gibi görüyordu. Gerekenden fazla ya da az malzeme koymamak, ölçüyü tutturabilmek için malzemeleri dikkatlice ölçmesi gerekiyordu.

Hayatının geri kalanında da aynı sorunu yaşıyordu: Yanlış zamanlarda çok az ya da çok fazla... Hamuru üç tane yuvarlak tavaya döktü, sonra yeniden boşalttı. Bu sefer de tepsileri yağlamayı ve unlamayı unutmuştu.

Keki nihayet fırına koyduğunda dinlenmenin tam zamanıydı. Saçlarının gözüne gelmemesi için bir beyzbol şapkası giymişti; ama yine de yüzüne dökülen birkaç saç telini elinin tersiyle geriye itmesi gerekti. Bir bardak meyve suyu aldı ve masaya oturdu. Jane içerisi fırının ısısıyla ısındığı için memnundu. Üşüyordu çünkü.

Yardımcısı, siparişleri dağıtmak için şehrin sokaklarında iş başındaydı. Village Voice gazetesine ilan vermiş, sonra da bu yeni yardımcısını işe almıştı. Şu ana kadar hiçbir sorun da yaşamamıştı. Eski yardımcısı, Jane uzunca bir süre ortalarda görünmeyince ayrılmıştı işte. Seviyordu onu ama Rhode Adası'nda geçirdiği baharın bir şekilde bedelini ödemesi gerekti.

Baharın tamamı ve yazın bir kısmı...

Üzerinde kendisine Newport'u ve eyaleti hatırlatan resimleri olan takvimine baktı. Aşağıya indirdi ve masaya yaydı. Tuhaf bir şey yaptı ve günleri saymaya başladı.

On altı gün Mart'tan, otuz Nisan'dan, otuz bir Mayıs'tan ve on dört gün de Haziran'dan, toplam doksan bir gün ediyordu. Chloe'nun doksan bir günü... Sanki o günleri bağrına basmak, kanına sokmak ister gibi elini takvimin üstüne koydu ama zamanı böyle tutamazdı. Sadece içinde bulunduğumuz zaman vardı. O an nerdeysen ve ne yapıyorsan o kalıyordu. Hayatın anlamı buydu. Bahçedeki o inanılmaz günlerin ardından haftalar geçmiş, ağustos olmuştu.

Nefes almaya çalışıyordu Jane. Aldığı her nefes içini biraz daha acıtıyordu çünkü geçen her an Chloe'dan biraz daha uzaklaştırıyordu onu. Başlarda, ondan ayrı olmak tıpkı Chloe'nun doğumundan sonra ayrıldığında çektiği gibi acı çektiriyordu ona. Gözünün önüne Chloe'-

nun bakışları geliyordu. Hamile olabilme korkusu, genç bir kız olma duygusu ve arkadaşı olduğunu sandığı birinin öz annesi olduğunu öğrenme duygusuyla karmakarışıktı. Jane hata yapmıştı. Durumu kurtarmak için birçok yol bulabilirdi aslında. Ta en baştan doğruyu söylese ne olurdu? Tezgahta duran Chloe'nun yanına koşup, "Biliyorum tuhaf gelecek ama ben senin öz annenim," dese ne olurdu? Yoksa Dylan'la Eğitimciler Yemeği'nde karşılaştıkları ilk gece yanına gidip, "Siz beni tanımıyorsunuz, ama ben yeğeninizin öz annesiyim," mi demeliydi? Dylan...

Henüz onu düşünme fırsatı olmamıştı. Onun o soğuk, asker bakışı sanki bir katile bakar gibi bakan gözlerinden kalbi buz kesmişti Jane'in. Birlikte oldukları, birbirlerine sarılıp uyudukları o geceden beri belki de her gün onu rüyasında görüyordu. Bir bütün olmuşlardı o gece. Evet, Jane'in aklından çıkmayan tek sözcük buydu: Bütün olmuşlardı. Dylan'ın yanında kendini gerçek bir kadın gibi hissetmişti çünkü. Aşk, insanı gerçek bir insan yapıyordu. Jane şu an bunun iyice farkındaydı. Ama bütün hayatı boyunca yaşadığı gibi özlemle dolu bir aşk değildi tabii ki. İçinin acıdığı, yıllarını ızdırapla geçirdiğin, bugün eve gelecek mi gelmeyecek mi diye merakla beklediğin, peşinden koştuğun aşk değildi. Tıpkı babasına ve Chloe'nun babasına duyduğu özlem değildi...

Jeffrey Hayden... Annesini Sylvie ve John'a teslim edip de Newyork'a döndüğünde Brown Üniversitesi'nin internet sitesine girmişti. Annesini onlara teslim etmişti, çünkü tek başına bir kadın için bu ağır bir sorumluluktu. İnternet sitesinde yıllardır yapmadığı bir şey yapıp, Jeffrey'nin ismine bakmıştı. Kariyerine asistan olarak başladığını biliyordu. Daha sonra İngilizce Bölümü'nde tam zamanlı bir hoca olmuştu. Tabii ki bütün bunlar internetten önce olan olaylardı. O zamanlar üniversitenin yıllık dergilerini takip eder, onun resmini her görüşünde soğuk terler dökerdi.

Daha sonra internetten takip etmeye başlamıştı. Harvard'a gitmişti Jeffrey ve profesör olmuştu. The New Yorker, Harper's ve Atlantic adlı dergilerde akademik yazıları yayınlanıyordu. Bir çok kitap yazmıştı, hatta bir tanesi okul kütüphanelerinden taşmış, ulusal çapta en iyi sa-

tanlar listesine girmişti. *Kalbin Edebiyatı*...Edebiyatın bir yazarın nasıl kendi kalbinin derinliklerine indiğine ve nasıl kendi kayıplarına değinmesine yol açtığı konusunda yazılmış post modern ve modern açının bir senteziydi bu kitap. Jane, bu kitabı okuyamamıştı. Hatta yıllardır Jeffrey'yi internetten takip etmez olmuştu. Ta ki bu yaza kadar...

Temmuzun son günlerinden birinde, Newyork'un alev alev yandığı bir gün Jane, Brown Üniversitesi'nin sayfasına girmiş ve Jeffrey'nin son durumuna bakmıştı. Ofisi Harvard'taydı. Bilgilere göre Belmont'ta Trapelo Sokağı'nda oturuyordu. Saatler sonra ofisini defalarca telefonla aramıştı. Kalbi çarpıyordu. Ses tonundaki aynı mizah, sesinin tonu... evet, artık evini arama zamanı gelmişti. Hazırdı Jane artık.

Bir çocuk açmıştı telefonu.

"Baban evde mi?"

"Baba!" diye seslenmişti çocuk. Sonra Jeffrey telefona gelmiş ve alo demişti.

Sıcaktan bunalıp yüzüne koyduğu buz parçası parmaklarının arasından eriyip giderken, "Selam Jeffrey. Ben Jane." demişti. Soyadını söylememişti ama sorun değildi. Biliyordu Jeffrey zaten.

"Jane." Bir süre süren sessizlikten sonra, "Nasılsın?" diye sormuştu.

"Onu gördüm. Onunla tanıştım ve birlikte vakit geçirdik."

Bu kez daha uzun bir sessizlik olmuştu.

Sonunda, "Nerde?" diye sormuştu Jeffrey.

"Rhode Island'da. Orda, bir meyve bahçesinin yanında yaşıyor. Çok güzel, zeki ve komik. Sevimli, değişik, ilgi çekici... Tutkulu, gördüğüm en zeki..."

"Jane!" diye onu susturmuştu Jeffrey.

"Ben..." Ama neden aramıştı onu? Telefonu ilk çevirdiğinde biliyordu neden aradığını. Kalbi bir ceviz kabuğu gibi çatırdamış, gözlerinden yaşlar süzülmüştü. Deli olduğunu biliyordu. Gözyaşlarını kuruladı. Telefonun diğer tarafında olan kişi Chloe'nun babasıydı. İkisinin bir parçasıydı Chloe.

"Evliyim ve üç çocuğum var," dedi Jeffrey.

"Biliyorum. Dergide görmüştüm."

"Bazı şeyler geçmişte kaldı artık."

Tıpkı bir mezar gibi içine girebilir ama çıkamazdınız. Elinde telefon titriyordu Jane. O kadar sıcaktı ki üzerinde sadece iç çamaşırı olmasına rağmen tere boğulmuştu. Onunla konuşabilmesinin tek yolu çıplak olmasıydı. Çıplak ve delirmiş... Ama ona aşkından değil, kızına sevgisinden.

"Hiç mi aklına gelmiyor?" diye sordu Jane.

"Getirmemeye çalışıyorum."

"Peki, hiç mi rüyalarına girmiyor?"

Uzun bir sessizlik daha olmuştu. "Görüyorum. Seni de. O yüzden o kitabı yazdım zaten." Genç birinin sesi geliyordu arkadan. Jeffrey'ye soru soruyordu. Jane, bir şey daha söylemesini bekliyordu, ama sadece telefonu kapamıştı Jeffrey.

Hemen o gece kitabı almak için altıncı sokaktaki Barnes ve yirmi ikinci caddedeki Noble kitapçılarına girmişti. Kitabı alıp, eve dönmüştü. Okumaya başlamıştı, ipuçları arıyordu. Öyle ya da böyle bu ağır, kalın kitabın yazılmasına Chloe vesile olmuştu. Arka kapağındaki Jeffrey'nin fotoğrafına baktı. Aslında Jeffrey'in fotoğrafından ziyade Chloe'dan izler arıyordu. Kaşları, gülerken dudağının sola doğru kalkışı... Ve orda, oradaydı işte. Jane'in kızı olduğu kadar ondan da bir parçaydı. Jane, hamile olduğunu öğrendiği ilk andan itibaren kendilerini bir aile gibi düşünmeye başlamıştı. Nasıl ayrı kalmayı düşünebilirlerdi ki?

Elinde kitap, ona hamile olduğunu söylediği günü hatırlamıştı Jane. Newyork şehrine trenle gelmiş, Penn İstasyonu'nda buluşmuşlardı. Tren kalkış ve varış saatlerinin yazdığı tabelanın altında bekliyordu. Onu görünce Jane koşmaya başlamış, elindeki çantayı yere atıp sarılmıştı. Titrediğini hissedebiliyordu Jeffrey.

"İşte başardın. Harika! Bizim oraya giden tren alt katta. Trenimizin kalkmasına kırk dakika var. Ailem gelmene çok sevinecek. Birlikte yemek yiyelim istiyorlar. Jones Beach'te konser var ve sonra da..."

"Jeffrey!"

Başını göğsüne yaslamış, söyleyeceği kelimeleri içinden geçiriyordu. "Ben hamileyim." O kadar garip gelmişti ki bu kelimeler. Liseli kız-

ların, zeki İngilizler'in söyleyeceği kelimeler değildi bunlar. Rhode Adası'ndan Newyork'a sevgilisini görmek için gelen bir genç kız söyleyemezdi. Yüzü kızarmıştı. Kalp atışları hızlandıkça dizleri daha da titremişti. Aklından o manzarayı geçiriyordu: Jeffrey şok olacaktı. Bu kesindi, ama aşkı ve iyiliği onun Jane'e her türlü yardımı göstermesini sağlayacaktı.

"Ne oldu?" diye sordu Jeffrey. Söyleyeceği sözleri unutmuştu. Edebiyat ve dil uzmanıydılar, konuşmayı, tartışmayı seven insanlardı ve üç haftadır birbirlerini görmemişlerdi halbuki. Bir anda utangaç bir kız olmuş, sözcükleri bir araya getirip de konuşamamıştı.

"Ben..." diye başlamıştı söze ama durdu ve bu sefer, "Biz..." diye değiştirdi.

"Bizim mi?"

"Bizim bir bebeğimiz olacak."

Her şeye hazırdı. Şok olabilirdi, konuşmayabilirdi ama gülmesini beklemiyordu.

"Çok iyi, Jay!" diye gülmeye başladı Jeffrey.

"Gerçekten," dedi ve geriye çekildi. Böylece Jeffrey ciddi olduğunu anlayacaktı.

Bakışları kilitlenmişti. Jeffrey tuhaf bir şekilde gülümsüyordu. Aslında normalde birbirleriyle dalga geçen, alay eden insanlar değillerdi. Ama Jane'in dalga geçmediğini fark edince bakışları donuklaştı ve daha bir ağırlaştı.

"Jane, emin misin?" diye sordu.

"Eminim çünkü aile planlamasına gittim."

Jane'i sıkı sıkı sardı, adeta sarsıyordu onu. Dudaklarına yapışmıştı. Ona söylemek hakikaten hafifletmişti Jane'i ve ona öyle bir sarılıyordu ki Jeffrey, her şeyin yolunda olduğunu düşünmüştü. Bu durumu da yoluna koyacaklardı. Onlar artık...

"Bebeğimiz kızmış gibi geliyor bana. Biliyorum, bunu şimdiden bilemem ama içime öyle doğuyor işte."

"Sakın kendine bunu yapma!" Hâlâ sımsıkı sarılıyordu Jane'e.

"Neyi yapmayayım?"

"Kız mı erkek mi diye düşünme! Kendini bağlama ona!"

Jane gülümsedi ve onun gözlerinin ta içine baktı.

"Ona bağlı olmaktan daha öte bir şey bu. O içimde şimdi. Bedenimden bir parça."

"Kes şunu!" Gözleri, sesinden daha da sertti.

"Kes mi?"

"Ne yapacağımızı düşünmemiz lazım."

"Ne yapacağımızı mı?"

"Jane! Neden söz ettiğimi biliyorsun. Bak tatlım! Annemleri arayıp daha sonraki trenle geleceğimizi söyleyeceğim. Bilmiyorum ama ne bileyim treninin geciktiğini falan söylerim. Masanın başına toplanıp da biz böyle...."

Nefes almaya çalışıyordu Jane.

"Tanrının cezası ne yapacağımızı düşünürken, öylece masada oturamayız herhalde. Bizim katta üst sınıflardan bir çocuğun kız arkadaşı hamile kalmıştı."

Jane'in gözleri gitgide büyüyordu.

"Aile planlaması! Güzel, oraya gidiyoruz. Sanırım onlar da oraya gitmişlerdi. Ya da sadece kız gitmişti. Ama ben seni yalnız bırakmayacağım tabi ki."

"Nereye yalnız bırakmayacaksın?"

"Kürtaja."

Jane, yavaşça gözlerini kırptı. Her kadının buna hakkı olduğunu düşünüyordu. Karnına dokundu ve sessizce bebeğine merhaba dedi. O da merhaba diye karşılık verdi. Başını kaldırdı ve,

"Kürtaj olmayacağım," dedi.

"Jane!"

"Jeffrey!"

"Brown'da daha iki yılımız var. Mezuniyetimiz, bitirme tezimiz var."

"Biliyorum."

"Bebeği doğurmayı düşünmediğini söyle bana!"

"Düşünüyorum."

"Jane, seni seviyorum. Bir gün evleneceğiz, ama şimdi bunu yapamayız."

"Biz mi yoksa sadece sen mi?"

"Jane!"

"Bebeğimi aldırmayacağım. Bebeğime sahip çıkacağım. Ya da belki iyi bir aile bulabilirsek evlatlık verebilirim. Her şeyin farkındayım, Jeffrey! Henüz çok genç olduğumuzu biliyorum, anlıyorum." Sesini yükselttikçe gelen geçen yolcular dönüp bakıyordu. "Anlıyorum! Kampüs dansında onu yaptık, ve O bizden bir parça."

"Jane!"

"Biliyorum, üzgünüm. Gelecek dönemim boşa gidecek. Ama evimde oturup kendim çalışacağım. Bir ev tutarız kampüsün dışında, olmaz mı?"

Jeffrey kafasını iki yana salladı. Jane biliyordu ki o an her şey bitmişti. Belki tartışabilirler, oturup konuşabilirlerdi, ama Jeffrey'nin kendi istediği şeyi istemediğini anlamıştı. Evet, Jane biliyordu ve işte o an yüreği burkulmuştu.

"Her şey berbat olacak. Burası UEFA ligi gibi. Dikkatimiz dağılacak. Kampüste bir haftalık bebekle nasıl dolaşacağız, ha?"

"Ben dolaşırım."

"Hayır, sanmıyorum. Bebeği doğurursan bütün bir yılı kaybedeceksin."

"Ne olmuş yani?"

"Eğitimimiz?"

"Ama bu bizim hayatımız," dedi Jane.

"Bizim hayatımız." Bu iki kelime bütün bir istasyonu doldurmuştu. Bütün yolcular ve görevliler, ailelerini ziyarete giden ya da ziyaretten dönen liseliler, küçücük çocuklarının ellerini sıkı sıkı tutan aileler, bilet görevlileri, herkes ama herkes kendi hayatını yaşıyordu. Başka kimseninkine benzemeyen, tek, eşsiz bir hayatı...

Jeffrey'nin kaşları çatılmıştı, bakışları adeta hüsrana uğramış küçük bir çocuk gibiydi. Jane, hayatlarının Jeffrey için bambaşka bir anlamı olduğunu anlıyordu. Ne söyleyebilirdi ki Jane?

"Böyle bir şey için çok zekisin!" dedi Jeffrey.

"O kadar da zeki olmadığım görünüyor. Oldu bir kere işte."

"Onu kastetmiyorum. Bundan sonra olacaklar için, yapmaya karar verdiğin şey için."

Jeffrey, biz demiyordu; sen diyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Jane.

"Sen köylü, cahil biri değilsin."

Jane gözlerini kapadı. Acaba Jeffrey'ye göre köylü, taşralı nasıl oluyordu? Brown gibi bir yerde okuyamayanlar mı? Jeffrey'nin ailesinin hali vakti yerindeydi. Güzel bir kasabada yaşıyorlardı. Babası radyologtu, annesi de hastanede gönüllü olarak çalışıyordu. Jane, onlarla tanışmak için can atıyordu; ama biraz da tedirgindi çünkü Jane'in ailesi farklı bir kesimden geliyordu.

"Bu bir film değil, Jane!"

"Şaka yapmıyorum ben de."

"Sana şimdi romantik bir durummuş gibi geliyor, ama biraz daha mantıklı düşünmeye çalış!"

Jane haykırdı. Tek kelime etmeden acayip bir ses çıkarmıştı. Annesi onlara kitapları ve filmleri sevmelerini öğretmişti ve şimdi kendini aşağılanmış hissediyordu. Başı dönüyordu. Bu onların hikayesiydi. Ne bir film ne de herhangi bir yazarın romanı. Ama Jeffrey öyle sanıyordu. Bir an edebiyat dersleri aklına geldi. Giriş, gelişme ve sonuç bölümleri... Ve işte Jeffrey için bu sondu.

"Böyle bir şey olursa geleceğimiz mahfolur, Jane."

"Seni hiç tanımamışım. Sen tanıdığım Jeffrey değilsin."

"Jane!" diyerek bir adım yaklaştı Jeffrey ama ona dokunmadı.

Jane'in gözleri dolmuştu.

"Senin adına üzülüyorum, Jeffrey. Benim hissettiğim seni, senin de hissedebilmeni çok isterdim. Sen de içinde onu hissetseydin bunları söyleyemezdin."

"Gelecek istemeye hakkım yok mu benim? Hem de sadece benim değil senin de geleceğin," dedi Jeffrey.

"Bizim geleceğimiz sonsuzluk olacak ve bir bebek var o sonsuz-

lukta. Bizimle yaşasın yaşamasın bizim bir parçamız o. İkimizden bir parça." Gözlerinden yaşlar dökülüyordu.

"Ben o hayatın içinde olmayacağım. Bunları söylediğine inanamıyorum. Sana şimdiden söylüyorum. Ben olmayacağım. İstemiyorum."

"O zaman ben de seni istemiyorum."

Birbirlerine öfkeyle bakıyorlardı. Jane'in vücudu aşkla dolup, taşmış ve şimdiyse buz kesilmişti. Tıpkı kışın akan bir nehir gibi dağların ta tepesinden aşağıya akıyordu. Aşklarının meyvesi olan bebeklerini terk ettiği için Jeffrey'den nefret ediyordu şimdi.

Bir adım geri çekildi Jane ve baktı. Gözlerini kurulamıştı. Ve bir adım daha geriye ve sonra bir adım daha... Gittikçe uzaklaşıyordu. Ne bir hoşçakal demiş, ne öpmüştü onu ne de ona el sallamıştı.

Herkes kendi seçimini yapmıştı. O da, Jeffrey de. Gidiş dönüş biletini Rhode Island'da gitmek için kullandı. Bütün yol boyunca uyudu trende. Hamilelik onu yorgun düşürüyordu.

Ağlamak isityordu Jane. Jeffrey de tıpkı babası gibiydi. Jane onu sevmişti, ama o yüzüstü bırakıp gitmişti onu. Jeffrey'nin hâlâ fikrini değiştirme şansı vardı ama değiştireceğini pek sanmıyordu. Aslında artık çok da fark etmezdi. Bebeği onunlaydı. Ta en baştan içine kız olacağı doğmuştu.

O gece trende Chloe'yu rüyasında görmüştü. Sadece bir anne ve bebeğinin anlayabileceği bir dilde konuşmuştu Chloe onunla. Ve bütün yolculuk boyunca bebeğini yanında hissetmişti Jane.

O gece Jeffrey'den nefret etmeye çalışmıştı. Aslında onun için üzülüyordu. Annesini düşündü. Eğitime belki de her şeyden çok değer veren bir kadındı annesi. Ama aslında eğitime değil onun insana öğrettiklerine saygı duyuyordu annesi. İnsana kendiyle ilgili, dünyayla ilgili öğrettikleri kitapların... Aşk...Jeffrey'in aşk adına öğrenmesi gereken çok şey vardı ve Brown dahil hiç bir üniversite bunu ona öğretemezdi...

•••

Jane, kitabı rafa kaldırmıştı.

Ağustos da geçiyordu yavaş yavaş. Bir ara soğuklar gelmiş, sonra yine havalar ısınmıştı. Jane, kendini Google'da başka isimleri ararken buldu. Mesela babasının ismini: Thomas J.Porter.

BİLGİ DAĞITIM KAMUSU

Benzer adayları incelemekle bütün geceyi geçirmişti. En son durağının Glastonbury olduğu biliniyordu; ama oradan ayrılalı çok zaman olmuştu. Her yerde olabilirdi şimdi. Sylvie'yle birlikte nasıl da Allman Brothers'ların "Ramblin' Man" şarkısını söylediklerini hatırladı. Kızgınlıkla ve alay ederek söylerlerdi bu şarkıyı. Nasıl bir adam ailesini terk edip giderdi, gidebilirdi? Belki bu uzun yazın en sıkıcı zamanı şimdiydi. Chloe'nun da şu an kendisi hakkında aynı şeyleri düşündüğünden emindi Jane. Bu arada pasta da pişmek üzereydi. Chloe'nun kalbinin derinliklerinden gözlerine yansıyan kızgınlıktan, "Sen işte böyle bir insansın!" dediğini anlıyordu.

Bu zaman diliminde ayakta kalmak çok zor olmuştu Jane için. Bu yüzden zamanını başkalarına pasta yaparak geçirmiş, başka aileleri mutlu etmişti yaptıklarıyla. Birkaç kere yardımcısı başka siparişleri dağıtırken o da bizzat yaptığı pastayı kendisi götürmüş ve evdeki şenliği kendi gözleriyle görmek istemişti.

Bütün düğünlerde, doğum günü partilerinde ağlardı. Aslında onu bütün kutlamalar ve merasimler ağlatırdı. Bu kutlamalar hep umudu ve iyi dileklerini teslim ederdi. İnsanların hep bir arada yaşayacakları mesajını verirdi. Bazen ta Avrupa'dan, Asya'dan, Ohio'dan ve New Jersey'den kutlamalara gelen akrabalar olurdu. Teyzeler, dayılar, karı-kocalar, kuzenler, büyükanne ve babalar, anneler, babalar ve kardeşler... Hepsi bir arada fotoğraf için poz verir, Jane'in pastasını yerken eski anılarından bahsederlerdi.

Jane ağlarken, "Aman tanrım! Bizi tanımıyorsun bile ama kızımızın mezuniyetine ağlıyorsun!" diye gizlice alay ediyorlardı.

"Umarım her şey gönlünce olur! Hepiniz bir arada olduğunuz için gerçekten çok şanslısınız."

"Evet, biliyoruz."

Neyse ki sonbahar da gitgide yaklaşıyordu. On beş yıl önce Chloe'dan koparıldığı andan itibaren bildiği bir şey varsa, o da zamanın her derde ilaç olduğuydu. Belki tamamen iyileştirmiyordu ama yine de geçiyordu. Zaman sargı bezi gibi yaralarını sarıyordu. Böylece hayat sürüp gidiyordu işte.

Jane iyileşmek için kendisinin de çabalaması gerektiğini iyi biliyordu. Mesela elmalardan uzak durması gerekiyordu. Alışveriş yaparken meyve reyonundan, kıpkırmızı ve lezzetli elmalardan uzak duracaktı. Ve elma şeklinde, ahır şeklinde ya da ağaç şeklinde hiç pasta yapmayacaktı. Elmalı turta yapmadan bir Eylül geçirmek zor olacaktı ama gerekliydi. Ve internetten uzak durması da gerekiyordu. Google'dan Chloe'nun ya da Dylan'ın isimlerini araştırmaması gerekliydi. Ama dün gece yapamamıştı, kendine engel olamamıştı. Dylan Chadwick ismini girince yüzlerce bilgi çıkmıştı. Birçok bilgi aslında Dylan Thomas yada ünlü besteci Rufus Chadwick'le ilgiliydi. Ama bir kaç tanesi en azından Jane'in Dylan'ıyla alakalıydı. Hâlâ o güçsüz anlarında onu hatırladığına, düşündüğüne inanamıyordu. Amerikan Deniz Kuvvetleri'ndeki göreviyle ilgili birkaç makale okudu. Cesur ve kahraman biri diye anlatılıyordu. Zamanında kumarhane sahiplerinin ve uyuşturucu tacirlerinin keyfini kaçırmıştı. Manhattan ve Brooklyn'de münzevi jürileri korumuş, bir fidyeciyi kovalamış sonunda Wyoming'te yakalamıştı. Birçok görevi gizli olduğu için onlar internete verilmemişti.

Amanda ve İsabel'inkinden bahsedilmişti ama. Newyork Times gazetesinde, "Anne- kız kasabanın ortasında silahla öldürüldü" başlığıyla verilmişti haber. Sonra da olayın ayrıntıları anlatılmıştı. Bilinmeyen bir araba, Dylan Chadwick, karısını ve kızını Penn İstasyonu'nda uğurlarken ateş açmış, 33 yaşındaki Amanda Chadwick ve St.Vincent Hastanesi'ne kaldırıldıktan sonra, 11 yaşındaki İsabel Chadwick'se orada ölmüştü, Dylan Chadwick'in durumu ise acildi. Dylan Chadwick'in uzun zamandan beri süren ve jürileri etkilemeye çalışmak ve adam öldürmek suçlarını da içeren bir uyuşturucu dosyası üzerinde çalışıyormuş. Organize bir suç işlenmişti ve bu yüzden Dylan, ailesini kasabadan uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Jane yazıyı okurken, kendini bir kez daha Dylan'ın mutfağında hissetti. Dışarıda rüzgardan sallanan dalların hışırtılarını duyabiliyor ve İsabel'in buzdolabının üzerindeki resmini görebiliyordu. İki kuzen kafa kafaya vermiş, kameraya gülümsüyordu. Yılların rutubetinden resmin kenarları buruşmuştu. İsabel'in resminin kendinden çok yaşadığını dü-

şününce içi burkuldu. Dylan da kendisiyle aynı duyguları hissetmişti demek. Ve Dylan'ı düşünürken gözlerini sıkı sıkı kapadı. Gözlerini kapamış, pastadan gelen nefis kokuları içine çekerken az kalsın zilin çaldığını duymayacaktı. Adeta Chelsea Caddesi'nde bir hayalet gelip mutfağın kapısını açacaktı. Çekip gitmesini istiyordu. Artık bir şeyler pişirmek istemiyordu. Ne bugün ne de öbür gün. Kalbi, bir kutlama pastası daha yapmaya dayanamayabilirdi. Ses çıkarmadan kımıldamadan otururwhile her kim geldiyse çekip gideceğini düşündü. Ama pastadan gelen koku her şeyi ele verebilirdi. İçerde kimse olmadan pasta kendiliğinden pişmezdi, değil mi?

Aslında istediği Dylan'la anılarını düşünmekti sadece. Dylan, mavi gözleri, kocaman elleri, sakalı, kocaman botlarıyla mutfaktaydı. Jane, bu gözlere ömür boyu bakacağına yemin ediyordu, adeta onun gözlerinde hapsolmuştu.

Zil tekrar çaldı. "Neyse ki gittiler," diye düşündü sonra. Ama o an bir şeyler dürttü sanki. Aniden yerinden fırlayınca incik kemiğini sandalyeye çarptı. Çok canı yanmıştı aslında ama hissetmedi bile. Mutfaktan girişe koşarcasına gitti. İki tane sandalye ve bir masa müşterilerini bekliyordu. Hiç kimse yoktu içerde. Pencerede içerden okununca ters görünen "Calamity Fırını" yazısı görünüyordu. Pencereden dışarısı görünüyordu. Armut ağaçlarıyla, yeşil yapraklarla ve Ağustos'un tozuyla kaplı Chelsea Sokağı... arabalar yolun iki tarafına park edilmişti. Kırmızı bir kamyon duruyordu orda.

Kırmızı kamyonu görünce içi cızzz etti. Yeşillik taşıyan kamyon tıpkı Dylan'ınkine benziyordu. Plakasını görmek için pencereye iyice yaklaştı ve eğildi. Rhode Adası plakası... Beyaz levhanın üzerinde mavi renkte rakamlar, rüzgarda seyreden bir yelkenli resmi ve Ocean State yazısı vardı. Plakaya, resimlere o kadar dalmıştı ki insanları fark edemeyecekti nerdeyse.

Önce ayaklarını gördü: Çamurla kaplı beyaz tenis ayakkabıları. Sonra bacaklarını. İkisi de kot giymişti. Ve yüzlerini. Gülümsüyor denilemezdi, gülümsemiyor da denilemezdi. Sanki başkente eski bir arkadaşlarını görmeye gelen, ama hoş karşılanıp karşılanmayacaklarından

emin olmayan insanlar gibi biraz endişeli biraz da umutla dolu görünüyorlardı. Pencereden onlar da Jane'e baktı, Jane de onlara. Ve gidip giriş kapısını açtı. Dışarının sıcağı yüzüne vurdu. Dışarının sıcağından ve kapıda bekleyen insanların aşkından bayılıp düşecekti. Kelimeler boğazına düğümlenmişti.

Chloe, bir adım yaklaştı ve "Seni özledim," dedi Jane'e.

Jane, adeta Chloe'nun gözlerine dalıp gitmişti, kımıldayamıyordu. Dylan da Chloe'nun yanıbaşında ne yapmak istiyorsan yapabilirsin der gibi başıyla onayladı. Kelimeler yetersiz kalmış, çıkmıyordu dudaklarından. Sadece kollarını açtı ve kızını göğsüne bastırdı.

SON SÖZ

"Bu Hasat Ayı'sı.."

"Değil. O ekim'de oluyor. Bu başka bir şey. Eylül'de hangisi oluyor acaba?"

"Okula geri dönüş ayıdır herhalde."

"Dilini ısır!" diyen Chloe, parmaklarını çapraz işareti yaptı. "Yazın sonundaki Lanetli İşçi Günü."

"Çok şairane birisin Chloe, biliyorsun değil mi? Artık şans çörekle-rine falları sen yazarsın."

"Belki de bu Ay, şans çöreği Ayı'dır," dedi Chloe. Mona'yla ahırın kubbesine oturmuş, o eşsiz,parlak dolunayı izliyorlardı. Ay, ışığıyla bahçenin her tarafını aydınlatıyordu.

"Eveet! Öyleyse söyle bakalım Bayan Akıl Küpü, bizim kaderimiz nasıl olacak?"

Chloe düşünmeye başladı. En yakın arkadaşıyla Dylan Amca'nın ahırının kubbesine oturmuşlar, aşağıda toplanan davetlileri izliyorlardı. Bu ahır dansı Chloe'nun fikriydi ve gerçekleşmişti işte. Jane, aşağıda Dylan Amca'yla birlikte Chloe'nun anne-babasıyla konuşuyordu. Ja-

ne'in kız kardeşi ve yakında eniştesi olacak adam da ordaydı. Jane'in annesi bile davetliydi. Bakımevine, kamyonetle bırakacaklardı onu da. Yani bütün aile bursda olacaktı. Garipti ama Chloe'nun anne-babası bu fikre bayılmışlardı.

Mona, "Tahmin edeyim! Yunus balığı kılığındaki köpekbalıklarının farkına varın diyecekler," dedi. Chloe ve Mona kıkırdamaya başladılar. Kubbenin penceresinden aşağı, Dylan Amca'nın o çapulcuları yakaladığı yere eğilip baktı. Dylan Amca sözünü tutmuş, polisi aramıştı. Zeke ve arkadaşı Brad tutuklanmıştı.

"Zeke'nin hapishane dövmesi yaptırıp yaptırmayacağını merak ediyor musun?" diye onunla dalga geçiyordu Mona. "Kendini korumak için o yunus balığına ihtiyacı olacak."

Chloe, yakınlardaki telefon aramasını hatırlayıp titredi. Ama o an müzik başladı. Gitar, bas ve keman vardı. O kötü anıları unutup gitmişti bile. Müzik, her yeri kaplamıştı.

"Önceden meleklerin kubbenin içinde yaşadıklarını düşünürdüm," dedi Chloe.

"Bu da senin şansın mı?" diye kıkırdadı Mona.

Bir bakıma öyle sayılırdı aslında. Melekler onu izlemiş ve korumuştu. İsabel, kediler, geyik ve annesi Jane...

"Belki de. Senin de kubbede meleklerin vardır," dedi Chloe.

"Benimkiler hangisi peki?"

"En iyi arkadaş, en iyi melektir."

"Bana ne! Ben daha derin birşey istiyorum," dedi Mona. Mona'nın isteklerinin kalbini kuşattığını düşünmüş gibi ona kızgın bir bakış attı. Aslında, onu kardeşi gibi seviyordu ve ona sarılmak istiyordu. Aslında o gece Chloe herkese sarılmak istiyordu.

"Peki bu nasıl, dinle! Kız kardeşin yoksa kendine kardeş bulursun. Annen yoksa anne. Ve ailen olmadığında biz bir aileyiz."

"Bu mu?" diye sordu Mona. Ay gökyüzünde gittikçe yükseliyordu.

"Evet."

"Bak bunu sevdim," dedi Mona ve kız kardeşinin, arkadaşının, ai-

lesinin her şeyinin kollarına attı kendini. Tabi ki o küçücük kubbe buna ne kadar izin verirse o kadar.

***

Dans bütün hızıyla devam ediyordu. İlk dansı Kentucky Valsi eşliğinde John ve Sylvie yaptı. Sylvie turkuaz bir etek ve üzerine de beyaz bir gömlek giymişti. Gömleğin üzerinde beyaz taşlardan süsler vardı ve bu gömleği lisedeyken giymişti. Bu gece için eski kıyafetlerin arasından tavan arasında arayıp bulmuştu. Annesi böyle bir gece için kesin çok basit bulurdu, burada olsaydı kesin hayal kırıklığına uğrardı diye düşündü Sylvie. Acaba John'la gidip kendileri mi getirselerdi annesini?

Sylvie titriyor olmalıydı ki John ona sıkı sıkı sarılıp, iyi olup olmadığını sordu.

"Sadece tedirginim. Sanki kötü bir şeyler olacakmış gibi geliyor."

"Ne gibi bir şey?"

"Chloe'nun annesinin Jane'e gidip onu geri istiyorum demesi gibi bir şey."

"Ama anladığım kadarıyla Jane'i buraya O davet etmişti. Sen öyle söylememiş miydin?"

"Evet ama tuhaf geliyor bana. Bu çok büyük bir şey."

"Bu onun ne kadar harika biri olduğunu gösteriyor. Chloe için her şeyin en iyisini istediğini gösteriyor. Onun için her şeyi yapabilir."

Sustular ve dans etmeye devam ettiler. Bir kütüphaneci ve lise müdüresinin kızı olarak çocukların isteklerinin bu kocaman dünyanın içinde ne kadar küçük kaldığını biliyordu. Şu an kesinlikle ideal bir aile tablosuyla karşı karşıyaydı.

"Bu inanılmaz, harika bir şey ama gerçek değil sanki," diye Sylvie kaşlarını çatmış John'a bakıyordu. John, eğilip gözlerinin ortasından öpünce şaşırdı ve, "Ne oldu?" diye sordu.

"Nişanlın olarak dünyaya biraz daha güvenle bakmanı sağlamak benim görevim artık."

Sylvie durdu ve, "Yani ben güvenmiyor muyum?" diye sordu.

John sadece gülümsedi ve yanağını Sylvie'nin alnına koydu. Sylvie sorusunu yineledi.

"Dünyaya ne kadar güvendiğini söyleyeyim sana. Mesela şu an gidip anneni getirmemiz gerektiğini düşünüyorsun. Haklı mıyım?"

Sylvie gülümsedi sadece.

"Sylvie, haklıyım değil mi?"

"Hımmm! Evet!"

John da gülümsedi ve dans ederek döndüler ortada. Jane'in Dylan'la birlikte kardeşiyle ve yengesiyle dururken bir an kendisine baktığını gördü. Jane o kadar tatlı ve masum görünüyordu ki onun yine yıllar önce olduğu gibi kırılmasını istemiyordu. Buna artık dayanamazdı Sylvie. Ama neyse ki Jane artık evindeydi ve önemli olan da buydu.

"Evlenene kadar seni o kadar güvende hissettireceğim ki artık hiçbir şeyden endişelenmeyeceksin. Söz veriyorum!" dedi John.

Sylvie, elini John'un boynuna dolamıştı. John'un Maine'deki o yıldızlı gecede parmağına taktığı elmas yüzüğe baktı. "John, bu imkansız," dedi.

"Hayır, değil. Bak göreceksin sözümü tutacağım." Sylvie'yi öptü. Sylvie de onu öptü ama bir gözü de ahırın giriş kapısında Cherry Vale'den gelecek olan kamyonetteydi.

●●●

Sharon, Eli'nin elini tuttu. Eli'nin bu geceyle ilgili birçok endişesi vardı ama Sharon davetli listesini Rotary Kulübü'ndekilerle doldurunca Eli onlarla ilgilenmekten diğerlerine pek de fırsat bulamamıştı.

Ace Fontaine karısıyla birlikte gelmişti.

"Harika bir parti!" dedi.

"Teşekkürler."

"Bir meyve bahçen olduğunu bilmiyordum."

"Aslında kardeşimin. Babam ölünce Dylan elimden almıştı."

Dylan, "Tabii ki onun da. Siz onun dediğine bakmayın! Bu bahçe babamızdan kaldı ve Chadwick ailesinin. O da bir..." dedi.

"Chadwick ailesinden," diye atıldı Eli. Bu arada Dylan'a gülümseyerek bakarken onun yanında duran Jane'e de bir bakış atmıştı. Sharon, Eli'nin elini sıktı ve şöyle bir baktı.

"Elmalar harika görünüyor," diyen Ace, adeta elmalara hayran kal-

mış bir manav gibi masaya bakıyordu. Mona ve Chloe yine masa düzeninde harikalar yaratmışlardı. Elma sepetleri, peynir ve üzüm servisi, kırmızı benekli bir örtünün üstünde Jane'in pastaları ve tartları... "Acaba biraz ısmarlasam mı?" diye sordu Ace.

"Tabii ki! Eli'ye ne istediğini söylemeniz yeterli," dedi Dylan.

"Hey, bu harika olur!" diyen Eli, Ace'nin elini sıktı.

"Bence de!" Ace, sonra da karısının elini tuttu ve dans pistine doğru yürüdüler.

Böylece Jane, Dylan, Sharon ve Eli baş başa kalmışlardı. Yan yana duran iki kardeş sanki birbirlerini sert bakışta geçmeye çalışıyorlardı.

Sharon gülümseyerek Jane'e, "Burada olduğunuz için çok memnun olduk," dedi.

"Burada olabildiğim...olabildiğimiz için ben de çok mutluyum," diye karşılık veren Jane bayağı tedirgin görünüyordu. Sharon, Dylan'la henüz dans etmediklerini fark etti birden. Sanki aralarında mesafe varmış gibi geldi Sharon'a.

"Umarım anneniz de burada olur."

"Umarım. Bakımevi onu getireceklerini söyledi. Her an gelebilir."

"Cherry Vale'de mi kalıyor?" diye Eli nihayet konuşmaya katılmıştı. Sharon'ın içinden kocasının boynuna sarılıp onu öpmek gelmişti.

"Evet. Şimdilik memnun görünüyor. Bizim de içimiz rahat bu yüzden."

"Kolay değil böyle şeyler. Biz de ölümünden önce annemi Marsh Glen'e yatırmak zorunda kalmıştık," dedi Sharon.

"Alışabilmiş miydi bari?" diye sordu Jane.

"Alzheimer hastasıydı. O yüzden pek de bilmiyordum."

"Anneminki daha başlangıç seviyesinde. Nerde olduğunun ve etrafında neler olup bittiğinin farkında. Bu aslında bazı yönlerden daha kötü."

Sharon gülümsedi. İkisi için de önceki nesillerden konuşmak gelecektekinden konuşmaktan daha kolaydı. Ama Dylan bu durumu değiştirmenin vakti geldi diye düşünmüş olmalı ki, "Bu partiyi düzenlemekle Chloe harika bir şey yaptı, değil mi Eli?" diyerek kardeşine baktı.

"İyi bir çocuk," dedi Eli.

"Gerçekten öyle! Sevimli, zeki...." diyerek Sharon da katıldı.

"Bu parti mesela tamamen onun fikriydi," dedi Eli.

"Şunu söylemek isterim ki çok güzel yetiştirmişsiniz onu..." Jane, teşekkür edecekti ama vazgeçti bir anda. Sharon bundan memnun olmuştu. Neden yaratılışlarında olan bir şey için Jane kendilerine teşekkür edecekti ki? Kızlarını seviyorlardı ve öyle de yetiştirmişlerdi onu. Anne-baba olmak gerçekten çok kutsal bir görevdi ve Sharon artık bir çocuğu yetiştirmenin onu dünyaya getirmek kadar derin bir duygu olduğunu biliyordu.

"Size çok benziyor," dedi Sharon.

Jane başıyla onayladı ve teşekkür etti.

Eli de sert bir ses tonuyla, "Evet, gözleri tıpkı senin gözlerin," dedi. "O bebeksi mavi gözleri Sharon'dan ya da benden almadığı kesin. Sadece rengini değil o güzelliği de bizden almamış. Gerçekten can yakan gözleri var."

"Ama ailemizden bazılarının var tabi ki," diyen Sharon, Dylan'a baktı.

"Aman durun hatırlatmayın! Yoksa size kırpmaya başlar," diye güldü Eli.

Herkes de gülmeye başladı çünkü söyledikleri aslında tam tersi olduğu için çok komik gelmişti herkese. Sharon, Eli'nin bu durumundan oldukça memnundu. Jane'e artık daha bir içten ve derinden gülümsüyordu Sharon. "Chloe seni tanımayı hep çok istiyordu," dedi Jane'e.

"Çocuk merakı işte," diye söze girdi Eli.

"Geçen bahar o şekilde hayatınıza girdiğim için üzgünüm."

"Hepimiz için zor bir durumdu. O yüzden de hiçbirimiz tam olarak nasıl davranacağımızı bilemedik," dedi Sharon.

"Yani nasıl başa çıkacağımızı," diye ekledi Eli.

"Hepiniz harikaydınız. Bakın! Hepimiz Chloe için burada toplanabildik bu gece," dedi Dylan.

"Nereye doğru sürükleniyor bilemiyoruz tabii," dedi Eli.

Dylan da Eli de düşünüyor gibi yapıp kaşlarını çatmışlardı. Sharon

ve Jane birbirlerine bakıp gülümsediler çünkü bu sorunun cevabı yoktu. Zaman onları nereye götürürse o tarafa gideceklerdi. Her şeyi zaman gösterecekti.

Yıllarca bir bebeği olsun diye yalvarıp duran Sharon hayatın kendisinin bir soru olduğunu çok iyi öğrenmişti. Cevapları geçiciydi ama sorular kalıcıydı. Kadınların bunu erkeklerden daha iyi bildiğini düşünüyordu. Bu belki de yaradılıştan kaynaklanıyordu. Kadınlar hayatın bir sır olduğunu ve kendilerinden daha güçlü bir varlığın sadece bu sırrı çözebileceğini biliyorlardı. Jane de kendisiyle aynı fikirde olmalıydı ki o da artık daha içten gülümsüyordu.

"Bakalım göreceğiz," dedi Sharon.

"Evet, bekleyip göreceğiz," diye karşılık verdi Jane.

Newport Blues şarkısı başlamıştı. Sharon kocasının elini tuttu ve şöyle bir baktı. Bunca yıllık beraberliğin sonucu olarak konuşmalarına gerek bile yoktu. Eli başını salladı.

"Umarım anneniz de bir an önce gelir," dedi Sharon.

"Virginia da gelecek mi?" diyerek Jane Eli ve Dylan'ın annelerini sordu.

"Hayır. Onun için bu durum biraz ağır gelebilir diye düşündük. Hepinizin burada toplanması ve durumun farkına varması yani. Eskiler bazı şeylerin gizli kalmasından yanadır hep, bilirsin."

"Annem de aynen öyle," dedi Jane.

Sharon derin bir nefes aldı. Bu iki insanın kendilerinin Chloe'yu evlat edinmesinden sorumlu olduğunu biliyordu. Sharon'ı bir ömür minnettar bırakan şeyin Jane'i üzebileceğini biliyordu. Ama bu gece, herkesin bir araya toplanıp eğlenmesi için düzenlenmişti. Birbirlerini suçlamak için değil

"Annenizle tanışmayı çok isterim," dedi Sharon.

"O da sizinle tanışmayı çok istiyor ve de..." Jane bir kez daha söyleyeceği şeyi içinde sakladı.

"Chloe'yla," diye Eli cümleyi tamamlamış oldu. "Torunuyla tanışmayı tabii ki ister."

"Evet, öyle," dedi Jane.

Sharon, hayatını güzelleştiren kocasına sarıldı ve beraber dans etmeye gittiler.

•••

Jane'le Dylan başbaşa kalmışlardı. Jane, gümüş tokalı bir elbise giymşiti ve Dylan da siyah bir gömleğin üstüne çizgili bir kravat takmıştı. Newyork'taki o geceden beri onun yanında utanıyordu Jane. Olaylar hakkında biraz biraz konuşmuşlardı. Dylan affetmişti onu. En azından affetmeye karar vermişti. Birbirlerine çok yakınlaştıklarının ve kendisini ne kadar aldatılmış hissettiğinden zorla bahsedebilmişti Dylan. Jane de farkındaydı bunun. O da Chloe'yu görme isteğinin o kadar yoğun olduğundan ve artık dayanamadığından bahsetti. Birbirlerini yeniden anlamaya başlamışlardı, ama eski yakınlıklarını hâlâ geri kazanamamışlardı.

İşte o an Dylan parmaklarını Jane'in parmaklarına dolayınca Jane baştan ayağa titredi. Bacakları o kadar titriyordu ki nerdeyse düşüp bayılacaktı.

"Hadi gel!" diyerek onu çekti Dylan.

"Ne? Nereye?" diye şaşırmıştı Jane.

"Sadece dediğimi yap ve benimle gel!"

Bu arada müzik tatlı tatlı çalıyordu. Dylan, ahırın duvarına dayalı bir merdivene getirdi Jane'i. Tavandaki bir boşluğa dayandırılmıştı merdiven. Dylan tırmanmasını işaret etti ve Jane de öyle yaptı. Yukarıya çıkınca Dylan otların üstüne oturmasını işaret etti. Jane bir an tereddüt edince Dylan onu belinden tuttu ve aşağıya çekti.

"Konuşmamız gerek," diyen Dylan, otların üzerine, Jane'in tam yanı başına uzandı.

"Tamam," diyen Jane, Dylan'ın şimdi burada bunu konuşmaya hazır oluşuna şaşırmıştı.

"Sana sebebini sordum ve sen de cevabını verdin."

"Elimden geldiği kadar," diye karşılık veren Jane, Dylan'ın mavi gözlerine baktı. Ne kadar özlemişti onu.

"Cevaplardan bıktım," dedi Dylan.

"Ben de cevap vermekten."

BİLGİ DAĞITIM KAMUSU

"Jane!"

"Dylan!" Birbirlerinin yanaklarına o kadar içten dokunuyorlardı ki. Jane'in parmakları Dylan'ın sakalları arasında yavaş yavaş dolaşıyordu. Birden internette okuduğu yazıları ve İsabel'in dolabın üzerindeki resmini hatırladı. Benzer acıları çekmiş olmaları onları birbirlerine bu kadar bağlamıştı.

"Keşke..." diye başladı Jane.

"Ne istediğini söyle bana!"

"Keşke her şeyi başa alabilsek! O zaman her şeyi daha akıllıca çözebilirdim."

"Gerçekten durumu çok iyi idare ettin. Hatalı davranan bendim."

"Yoo."

"Evet. Sen sadece Chloe'yu tanımak istiyordun."

Jane'in elleri hâlâ yüzünde dolanıyordu.

"Sadece kızını tanımak istemiştin. Chloe tanımaya o kadar değer bir insan ki... Chloe, burada hepimizi bir arada tutan insan. Ve biliyor musun..."

"Neyi, Dylan?"

"Sanırım kıskandım. Evet, kıskandım."

"Ama neyi?"

"Sen kızını tanıyabilirdin ama ben değil."

Jane'in kalbi adeta tuz buz olmuştu. Aşağıda çalan keman Dylan'ın gözlerinden yaşların süzülmesine eşlik ediyordu. Jane'in elinden sadece eğilip onları öpmek gelmişti. Diline gelen tuz tadı ona Narrangansett Koyu ve Büyük Atlanta'daki kayalıklara çarpan dalgaları hatırlatmıştı.

Adeta fısıldar gibi, "Onu tanıyabilirsin. Onu zaten tanıyorsun," dedi.

Dylan konuşmuyordu.

"Ben Chloe'yu tanıyordum. Geçen bahar onunla tanışmadan önce bile tanıyordum. Çünkü o benim bir parçamdı. İsabel de senden bir parça. O yüzden o hep senin yanı başında olacak. Sonsuza kadar."

Dylan kollarını ona doladı ve o kadar sıkı sıkı sarılmıştı ki adeta içine sokmak ister gibiydi. Tek bir beden... Ve dudakları birleşti. Her

şey o kadar yavaş, sıcak ve sonsuzdu ki bedenlerinin ne zaman birleştiğinin farkına bile varmamışlardı.

"O kelimeyi seviyorum," dedi Dylan.

"Hangisini?"

"Sonsuza kadar."

"Güzel bir kelime."

Aşağıda çalan müzik adeta başlarını döndürmüştü. Dylan bir şey söylemek için ağzını açtı, ama sadece Jane'e baktı ve onu tekrar öptü. Aşağıda müzik yukarıda, gökyüzünde yükselen Ay eşliğinde kalpleri birbirleri için deli gibi atıyordu. Otların üzerinde yanyana uzandılar.

Birden bir tıkırtı duydular. Sonra bir tane daha.

"Birileri bize elma atıyor," dedi Dylan.

Jane, "Tahmin edelim bakalım!" diye yukarıya kubbeden aşağıya doğru sarkan Chloe'ya ve Mona'ya bakıp, onlarla göz göze geldi.

•••

Margaret giyinmiş hazırlanmıştı. Emekli olmadan önce aldığı kaşmir baharlık paltosunu giymişti. Emekli maaşıyla ne olur ne olmaz diye tedbirli davranıp almıştı ve şimdi on yıl sonra hâlâ ilk günkü gibi duruyordu.

Karavan kasabanın bilinmeyen karanlık yollarından geçip gidiyordu. Margaret, şoföre camı birazcık açmasını söylemişti. Bahar kokusu, düşen yaprakların kokusu içerisini kaplamıştı. Margaret'ın kalçası sargılıydı aslında, ama bu koku onu adeta canlandırmış ve gençleştirmişti.

"Dans edeceğim," dedi Margaret.

"Tabii ki!" dedi şoför ona bakıp.

"Kızlarım da orda olacak"

"Biliyorum. Harika bir şey."

"Torunumla da tanışacağım. Adı Clove."

"Clove? Değişik bir isim."

"Clove değildi. Rosie."

"Rosie hoş isim."

"Dur! Başka bir şeydi, Rosie değil."

Margaret gözlerini kapadı. Diğerleri çoktan uyumuştu. Zaten hep

uyuyorlardı. Yıllarını evde neşe ve hüzün içinde geçirmenin yorgunluğuydu onlarınki. Margaret bunu öğrenmişti.

Belki de matematikten, tarihten, fen bilimlerinden hatta İngilizce'den daha önemli olan hayatın bize öğrettikleriydi. Margaret, nasıl bir müdüre böyle düşüncelere sahipti, şaşırmıştı. Ama hayat ona sevginin her şeyden üstün olduğunu öğretmişti. Arkadaşlar, aile, sevgililer, eşler... Onların hayatı zenginleştirip güzelleştirenler.

Keşke zamanında kızlarıma ve sevgililerime bu kadar katı davranmasaydım, diye düşündü. Babalarının yaptıklarından dolayı hiçbir erkeğe güvenmemeleri gerektiğini öğretmişti hep onlara.

Sağına ve soluna bakıp, hayatın ona şimdi neler öğrettiğini düşündü. Ralph'ın omzuna dokundu ve seslendi. Sonra da diğer tarafındaki Billy'ye seslendi. "Hadi ya! Geldik mi?" diye sordu Ralph.

"Daha değil ama nerdeyse geldik."

"Billy'yi uyandırdın mı?"

"Çalışıyorum ama derin bir uykuda herhalde."

"On beş kilometrelik yolda uyanık kalmayı beceremeyen iki erkek senin gibi bir bayana dansa eşlik edeceğiz."

"Ben senin sevgilin miyim?" diye hafifçe gülümsedi Margaret.

"Evet! Ama sen Bill'e söyleme! Hadi onu uyandıralım. Kapıdan girene kadar ona hiçbir şey belli etmeyeceğiz. Ta ki ben sana "Hadi içeri girelim, sevgilim!" diyene kadar.

Margaret gülmekten kendini alamıyordu. Eğilip Billy'nin omzuna dokundu.

"Canım hadi kalk! Nerdeyse geldik!"

O an Billy aniden sarsılıp uyandı. Mavi ceketine yine salyası akmıştı ama Margaret'ın bu kez mendili hazırdı yanında. Billy sonra acayip şeyler söyleyip ağlamaya başladı.

Margaret, onu sakinleştirmeye çalışıyor bir taraftan da gözlerindeki yaşı siliyordu.

"Hadi bakalım dostum! Margaret'la ilk dans için seninle kavga etmemiz gerekecek. Adil bir düello için hazırlan bakalım!" dedi Ralph.

"Tamam, peki! Geldik mi?"

"İşte geldik," dedi Margaret dışarıya bakarak. İçerisini elma kokusu kaplamaya başlamıştı bile. Kendini sanki Chadwickler'in bahçesinde değil de cennetteymiş gibi hissetti.

Ralph, Margaret'ın sağ yanağından öptü ve "İlk dansı ben edeceğim," dedi.

Diğer yanağından da Bill öptü ve "Hayır ben edeceğim," dedi.

Margaret gözlerini kapamıştı; ama ay o kadar aydınlıktı ki hayatından kareler film şeridi gibi gözünün önünden geçiyordu. Kızların babasıyla dans etmeyi ne kadar da severdi. Thomas harika dans ederdi. O,Margaret'a unutulmaz anılar bırakmıştı, o da ona iki tane kız vermişti.

Bugün torunumla nihayet resmi olarak tanışacağım, diye düşündü Margaret. Şoför karavanı durdurdu. Her tarafı elma kokusu kaplıyordu. Müzik de tabii ki. Margaret, Bill'in kulağında işitme cihazını ayarladı ki rahatça duyabilsin. Kapıyı açan şoför, Ernest adında genç ve kibar bir çocuktu. Margaret gülümsedi.

"Hazır mısın Margaret?"

Başıyla onayladı. Ve nihayet hatırlamıştı. "Chloe. Torunumun adı Chloe," dedi.

•••

Chloe, Mona, Jane ve Dylan karavanın geldiğini kubbeden görmüşlerdi. Tepeden beri ağır adımlarla, sanki içinde devletin üst kademesinden birilerini taşır gibi geliyordu. Jane, Chloe'nun heyecanının biraz tedirginliğe dönüştüğünü fark etmişti.

"Beni sevmezse ne olacak?" diye sordu Chloe.

"Sevecektir," dedi Jane.

"Beni görünce çılgına dönecek belki de."

"Neden ki?"

"Hayatını nerdeyse mahfetmişim de ondan."

Jane zorla yutkundu. Herkes o küçücük yerde durmuştu; ama onun gözleri sadece Chloe'yu fark edebiliyordu. Chloe'nun gözleri çağlayan bir nehir gibi masmavi ve berraktı. Sadece kendilerinin cevabını bildiği birçok soru vardı içlerinde.

"Sen asla öyle bir şey yapamazdın."

"Evet, yapabilirdim ve zaten de yapmışım."

Jane dikkatle baktı Chloe'ya.

"Bildiğimi biliyorsun çünkü sen de ordaydın. Belki tam dokuz ay sürmedi ama Haziran'da düşündüm, düşündüm..."

Dylan derin bir nefes aldı. Daha önceden duymuş muydu bunu? Jane bundan emin değildi ama Chloe, bunu anlatabilecek kadar cesurdu gerçekten.

"Hamile olduğumu düşünmüştüm," dedi Chloe.

"Ama değildin."

Evet anlamında başını salladı Chloe. "Evet değildim ama öyle olduğumu sandığım o günlerde tıpkı senin gibi hissettim. O zamanlar bunun farkına varmamıştım çünkü tek düşündüğüm hamile olmaktan korktuğumdu. Ailemin durumu öğrenmesinden, hayatımın bir anda değişmesinden korkmuştum. Okul hayatım bitecekti. Gittikçe karnım büyüyecekti ve ondan sonra herkes öğrenecekti."

Jane, farkına varmadan kendi karnına dokunmuştu. Bu kadar gençken hamile olma korkusunun ve St. Joseph'te kaderine terk edilmenin nasıl bir duygu olduğunu hatırlamıştı.

"Ve tek düşündüğüm şey tıpkı seninki gibi benim hayatımın da mahfolmuş olmasıydı."

"Ama sen benim hayatımı mahfetmedin ki. Yani tamamen değil. Çünkü senin gibi bir kıza sahip oldum."

"Ve beni terk etmek zorunda kaldın. Hamile olduğumu sandığımda ne yapacağımı düşündüm. Ve en dayanılmaz şey bebeğimi terk etmek korkusuydu. Tıpkı hayatında her şeyin yok olup gitmesi, mahfolması ve en güzel yanını terk etmek gibiydi. Bebeğimi terk etmek zorunda olmak..."

Kızına hayran hayran baktı ve, "Sen hayatımın en güzel yanıydın," dedi Jane.

"Ama beni terk etmek zorunda kaldın."

Jane, başıyla onayladı. "Evet, ama kısacık bir süre de olsa seni kollarıma aldım. Ve inan bu benim için yeterliydi."

"Nasıl yani? Nasıl yetti sana? Bana yetmemişti." Bu arada Jane'in elini tutmuştu Chloe.

"Ama neyse ki şimdi yanında işte!" diye Dylan söze karıştı. Çünkü ikisinin de ağlamaya hazır olduğunu fark etmişti. Ağlamaya bir başlarlarsa susturmak kolay olmayacaktı.

"Yeniden buldunuz birbirinizi," dedi Mona.

"Radarımız var bizim," diye gülümsedi Chloe.

"Radar mı? Ha, evet, görebiliyorum," dedi Jane.

"Aşağıya partiye inmeden bir şey sorabilir miyim?" dedi Chloe.

"Parti değil halk müziği korosu," diye düzeltti Mona.

Chloe başını salladı ve "Haklısın!" dedi.

Jane, "Tabii ki. Ne istersen sorabilirsin," dedi.

"Bana neden Chloe ismini koydun?" Chloe, adeta soruyla birlikte kaybolup gitmişti. Dudakları bile solmuştu. Sanki varlığı Jane'in cevabında saklıydı. Fiziksel bir desteğe ihtiyaç duymuş olmalıydı ki Mona'nın koluna sarıldı.

"Arka fonda bir müzik çalayım mı?" diye sordu Mona.

Dylan gülümsedi ama aslında o da heyecanla ve biraz da endişeyle bekliyordu cevabı.

Jane hafifçe kızarmıştı. Bir an tekrar geçmişe dönmüş, yalnızca Chloe'yla arasında kalan, hiç kimsenin bilmediği bir sırrı hatırlamıştı. O küçücük bebeğinin şimdi genç bir kız olarak karşısında durması komik gelmişti biraz.

"Komik olan ne?" diye sordu Chloe.

"Komik çünkü sen söylemiştin bana."

"İsmimi ben mi söyledim sana?"

Jane başıyla onayladı. Zamanı geriye sarıp, Jeffrey'le Pennsylvania İstasyonu'nda buluştuktan sonra eve gittiği geri dönüş trenine, o geceye dönmüştü. O kadar yordundu ki trende uyuyakalmış ve rüyasında Chloe'yu görmüştü.

"Trendeydim. O kadar yorgundum ki bütün yol boyunca uyumuşum." Jeffrey'le ilgili hislerini çıkarması gerekmişti çünkü aslında ne

söyleyeceğini bilmiyordu onun hakkında. "Ve tren son sürat denizleri geçip sahil boyunca koşturuyordu."

"Peki yanında kim vardı?" diye merakla biraz da şüpheyle sordu Chloe.

"Yalnızdım ama aslında sen vardın benimle."

Chloe hiçbir şey söylemeden dinlemeye devam etti.

"Beraberdik. Aslında o anki hislerimi anlatmak çok zor ama öyle hissetmiştim işte. Kız mı yoksa erkek mi olduğun belli değildi ama ben adım gibi emindim."

"Kız olduğumdan mı?"

"Evet. Ve bir de o rüyayı gördüm işte." Jane, gözlerini birkaç saniyeliğine kapadı. Rüyayı sanki bugünmüş gibi hatırlıyordu. Belki de kızının gözlerine bakınca hatırlamıştı.

"Ve seni rüyamda görmüştüm. Çok güzeldin. Bebek değildin ama küçüktün. Belki üç ya da dört yaşlarındaydın. Siyah saçların ve masmavi gözlerin vardı. Ve tıpkı bir yetişkin gibi bütün bir cümle kurmuştun."

" Evet, kurdu. Gerçekten öyle oldu," diye Dylan söze karıştı.

Jane şaşırmamıştı zaten. "Ben sana, ne yapacağız şimdi, diye sordum ve sen sahile gitmek istediğini söyledin. Peki ben başka bir yere dalıp seni göremezsem ne olur, diye sordum. Beni çağırırsın o zaman, dedin. Ben de, peki ne diye çağıracağım, adın ne, diye sordum."

"Ben de Chloe, dedim," diye söze girdi Chloe.

Jane başıyla onayladı. Uzunca bir süre konuşmadan birbirlerine baktılar. Jane konuşmaya cesaret edemiyordu; çünkü rüyasında gördüğü kızın şimdi karşısında durduğunu ve rüyasında gördüğü her şeyin gerçekten olduğunu fark etmişti.

Aşağıda müzik harika çalıyordu. Gitar susuyor, sonra keman çalmaya başlıyordu. Jane, gözlerini Chloe'dan alamıyordu.

"İşte isminin hikâyesi," diye derin bir nefes aldı.

"Düşündüğümden daha iyiymiş," dedi Chloe.

Jane de öyle düşünüyordu. Çünkü bunu anlatma fırsatını sonunda bulabilmişti. Aşağıda müzik değişti ve birden alkış sesi duyuldu.

"Bu alkış yaşlılar için," dedi Chloe.

"Öyle mi?" diye sordu Jane.

"Bu bir dans geleneğidir. Büyüklerimizi alkışlarız."

"Bu kadar akıllı oldukları için."

Jane ve Dylan birbirlerine şüpheli bir bakış attılar. Mona ve Chloe, geri kalan elmaları toplamışlar, arka ceplerine doldurmuşlardı. Merdivenden aşağı inerlerken Jane de arkalarından Chloe'nun parlak siyah saçlarına baktı. Adeta içini eritiyordu güzelliği.

Dylan, elini tuttu ve pencereyi işaret ederek bakmasını söyledi. Bir grup geyik ay ışığında otlanıyorlardı. Tüyleri parlak ve kahverengiydi. Uzun çimenlerin arasında geyik yavruları adeta nokta gibi, birer karınca gibi görünüyordu. Yalnız bir baykuş ağaca tünemişti.

"Hayatımda gördüğüm en güzel manzara," dedi Jane.

"Bence de," dedi Dylan.

Orkestra, vals çalıyordu şimdi de. Aşağıya inmek bayağı zaman alacaktı; çünkü Dylan'ın bacağının aksaması hareketlerini yavaşlatıyordu. Chloe'nun tanıştırılmak için nasıl da ortaya çağrılacağını düşündü. Bu işi belki John ve Sylvie ya da Eli'yle Sharon yaparlardı. Chloe'nun o kadar geniş bir ailesi vardı ki zaten. Jane bu anı görmek istiyordu ama müzik de çalıyordu. Jane, Newyork'taki o kavurucu günde hayatın bir anlık olduğunu ve o anı nerde olursa olsun yaşamak gerektiğini öğrenmişti. Ve aşkı da öyle...

Kollarını açtı ve bakışlarıyla "Benimle dans eder misin?" der gibiydi.

Dylan, ne istediğini anlamıştı gözlerinden. Aşağıda çalan keman eşliğinde, kubbenin üstünde birbirlerine sarıldılar ve müziğin götürdüğü yere bıraktılar kendilerini.

Teşekkürler...

Kardeşim Luke Armour,OCSO'ya en derin minnetlerimle.

Rosemary, Roger, Kate,Molly ve Emil Goettsche'ye sevgilerimle.

Maureen, Olivier ve Amelis Onorato: Her zaman seveceğim.

Jan ve Rick Gaunt'a; Marilyn, Don, John, Danny, Emily, Nick ve Maggie Walsh'e; Bill, Shelby, Tommy ve Laura Scully'e; John, Barbara, Bobby, Carolyn, Katherine ve Michael Scully'e; Bill, Liz, Jeff ve Sandra Keenan'a minnettarım.

Ve Barbara ve Mary Lou Beaudry'e; Mary Beth, Brian ve Gary Holland'a; Howie, Mimi, Elizabeth be Michael Logee'e; Lucilleve Bobby Kennedy'e ve Mary Keenan'a çok teşekkürler.

Dr.Rene Horvilleur'a teşekkürler.

Jim Plumeri en sevdiğim sanatçıdır.

William Twigg Crawford: Sen biliyorsun.

Leslie, Loulou ve cıvıldayan kuşları: Siz olmasaydınız ne yapardım?

LUANNE RICE'IN EŞSİZ ROMANLARINA ÖVGÜLER

"Rice'ın alamet-i farikaları güzel yazma, küçük detaylara dikkat ve aileleri birarada tutan gizemli bağı esrarengiz bir şekilde iletmesidir."

Kirkus Reviews

"Yazarın en iyi yaptığı şey geri dönüş: Ta derinlerde hissedilen acıklı ve zarif bir aile dramı."

Kirkus Reviews

"Rice bir kez daha hayatın cazibesini olduğu gibi yakalıyor ve umut için bir yer bırakıyor. *Dans Et Benimle*, Rice'ın popülerliğini neden koruduğunun en baş örneğidir.

Booklist

"Bu acıklı hikayede gönül yarası aşka ve barışa yol veriyor. Rice'ın sevimli başkahramanları ve etkileyici yardımcı karakterleri okuyucunun ilgisini topluyor."

Publishers Weekly

"*Dans Et Benimle*' de Rice bir kez daha okuyucunun iyi ve kötü zamanlarında kendilerini bulabilecekleri tipler yaratma becerisini ortaya koyuyor."

Orlando Sentinel

"Luanne Rice kalabalık hayran kitlesini memnun etmek için bir roman daha kaleme aldı. *Dans Et Benimle* yaşlılık ve kaybolma gibi gizli olayları ve sonuçlarını inceden inceye konu alan iyi bir kitap."

Chattanooga Times Free Pres

"Karmaşık hikayeler yaratmakta her zaman becerikli olan Rice, bir kez daha bu aşk, kayıp ve umut hikayesini tamamlayan yardımcı karakterler yaratmaktaki özel yeteneğini gösteriyor."

Newark Sunday Star Ledger

"Okuyucular, geçmişteki yaraları yok etmek için didinen ailelerle ilgili güçlü mesajı takdir etmeliler."

Bookpage

"Luanne Rice'ın ilk kitabını ve kitaptaki dürüstlükten nasıl etkilendiğimi hatırlıyorum; aynı dürüstlüğü *Dans Et Benimle*'de de görüyorum."

bookreporter.com

"Rice'ın dürüst, dünya iyisi kahramanları okuyucuyu hemen kendi dünyalarına ve gönüllerine çekebiliyorlar."

Romantic Times

TRUVA / EDEBİYAT

1. **DA VINCI ALDATMACASI** (Roman)
   Thomas Swan Çev. Serhan Nuriyev (3 baskı)
2. **DERYALARI DİZE GETİRENLER** (Roman)
   Raif Karadağ
3. **SAHTE MELEKLER** - Hortumcuzadeler (Roman)
   Memduh Bayraktaroğlu
4. **AŞKI SEVEN BEŞ KADIN** (Öykü)
   İhara Saikaku Çev. Sevda Kubilay
5. **KUTSAL KADIN** (Roman)
   Qaisra Shahraz Çev. Deniz Arslan
6. **ÇÖL KAHRAMANI** (Roman)
   Donya Al-Nahi Çev. Serhan Nuriyev
7. **ATTİLA** – Tanrı'nın Kılıcı (Roman)
   Ross Laidlaw Çev. Selim Yeniçeri (2 Baskı)
8. **ADOLPHE** (Roman)
   Benjamin Constant Çev. Mehmet Murat Döğüşgen–Ergün Büke
9. **BEYAZ MOĞOLLAR** (Roman)
   William Dalrymple Çev. Enver Günsel
10. **MATHILDA'DAN KALANLAR** (Roman)
    Marcia Willett Çev. Özlem Toprak
11. **PERİ MASALINDA GÜZEL** (Öykü)
    Ayça Atçı
12. **KRAL FİDYESİ** (Roman)
    James Grippando Çev. Enver Günsel
13. **AKBABA FONU** (Roman)
    Stephen W. Frey Çev. Deniz Arslan
14. **GÜMÜŞ ÇANLAR** (Roman)
    Luanne Rice Çev. Murat Özpınar
15. **BİLDİĞİM BİR SIR VAR** (Roman)
    Marcia Willett Çev. Safiye Gül Avcı
16. **SAKLI MABET** (Roman)
    Stephen W. Frey Çev. Banu Sadıklar - Esra Makara
17. **ANTİKACI ARAGO'NUN GÜNLÜĞÜ** (Roman)
    Mehmet Murat İldan
18. **DANS ET BENİMLE** (Roman)
    Luanne Rice Çev. Aslı Türk - Nilgün Eker

TRUVA / TARİH

1. **SÜRGÜNDE ÜÇ ÖLÜM** - Enver, Talat ve Cemal Paşaların Bilinmeyen Yönleri
   Emir Şekip Arslan Haz. Ömer Hakan Özalp (4 baskı)
2. **CEHENNEM DEĞİRMENİ** - Siyasi Hatıralanm – Rauf Orbay (2 baskı)
3. **HED EFTEKİ SULTAN II. ABDÜLHAMİD** - Bir Siyasi Tarih Denemesi
   Dr. Vahit Çabuk (2 baskı)
4. **HAREM PENCERESİNDEN II. ABDÜLHAMİT –** İsmet Bozdağ
5. **KÜRT İSYANLARI –** İsmet Bozdağ
6. **BİLİNMEYEN ATATÜRK** – Celal Bayar Anlatıyor
   İsmet Bozdağ (2 baskı)
7. **KIZIL MEYDAN'DAN TAKSİM'E** - Siyasette, Kültürde ve Sanatta Türk-Sovyet İlişkileri – Raşid Tacibayev
8. **OSMANLI'NIN İLK YAHUDİ SOSYALİSTİ** - Avram Benaroya ve Faaliyetleri
   Emre Polat
9. **LATİFE VE FİKRİYE - İKİ AŞK ARASINDA ATATÜRK**
   Atatürk'ün Başyaveri Salih Bozok Anlatıyor
   İsmet Bozdağ (3 Baskı)
10. **ATATÜRK'TEN HİÇ YAYINLANMAMIŞ ANILAR**
    Prof. Dr. Yurdakul Yurdakul
11. **KUTSAL ERMENİ PAPALIĞI** - Eçmiyazin Kilisesi'nde Stratejik Savaşlar
    Doç. Dr. Ali Arslan
12. **KAYIP TOPRAKLAR** - Ortadoğu'da Türk Askeri
    Burak Artuner
13. **ATATÜRK'ÜN SOFRASI**
    Derleyen: Oğuz Akay
14. **AVRUPA'YLA AŞKIMIZ**
    Burak Artuner
15. **GAZİ** - Fikriye'yle Neden Evlenmedi? Latife'yle Neden Evlendi?
    Derleyen: Oğuz Akay
16. **OSMANLI'DAN CUMHURİYET'E TÜRKİYE'DE RUM BASINI**
    Doç. Dr. Ali Arslan

TRUVA / SOSYOLOJİ

1. **AVRUPA YOLUNDA BATILAŞMA YA DA BATILILAŞMA**
   İstanbul'da Sosyal Değişimler
   Dr. İlbeyi Özer

TRUVA / SİYASET

1. **ŞEYTANA SON** - Terörde Savaş Nasıl Kazanılır?
   Richard Perle-David Frum Çev. Gökçe Kaçmaz
2. **HAYDUT MİLLET** - Dünyanın Bilmediği Amerika
   Peter Scowen Çev. Attila Berkeoğlu
3. **BÜYÜK ORTADOĞU PROJESİ VE TÜRKİYE**
   Abdullah Şahin
4. **KISIR DÖNGÜ** - Türkiye'de Üniversite Ve Siyaset
   Doç. Dr. Ali Arslan
5. **CASUSLUK** - 20. Yüzyıl'ın En Büyük Casusluk Operasyonları
   Ernest Volkman Çev. Sevda Kubilay–Melike Atik
6. **MODERN SAVAŞLARI KAZANMAK** - Terörizm ve Amerikan İmparatorluğu
   General Wesley K. Clark Çev. Attila Berkeoğlu
7. **SİSTEM DE ÇÖKTÜ İNSAN DA ÇÖKTÜ**
   Memduh Bayraktaroğlu
8. **DARAĞACINDA BİR BAŞBAKAN** – Menderes! Menderes!
   İsmet Bozdağ (3 baskı)
9. **TARİHİN SEYRİNİ DEĞİŞTİREN GİZLİ AJANLAR**
   Ernest Volkman Çev. Enver Günsel
10. **BÜYÜK ORTADOĞU PROJESİ VE TÜRKİYE ÜZERİNE STRATEJİK ANALİZLER**
    Prof. Dr. Mahir Kaynak (2 Baskı)
11. **AMERİKAN ÜSTÜNLÜĞÜ HAYALİ** - Yanlış Kullanılan Amerikan Gücünün Düzeltilmesi
    George Soros Çev. Doğan Selçuk Öztürk
12. **GİZLİ DÜNYA İMPARATORLUĞU** - Dünyayı Yöneten Gizli Güçler
    Jim Marrs Çev. Selim Yeniçeri (2 Baskı)
13. **TARİH BOYUNCA SAVAŞ VE STRATEJİ**
    E. Tuğgeneral Nejat Eslen (Genişletilmiş 3. Baskı)
14. **BAŞARISIZ BAŞARI** - Bir İstanbul Macerası
    Ergun Göknel
15. **TAPINAĞIN GİZLİ KAPISI**
    Halil Ersin Avcı
16. **MASKELİ BALO** - Türkiye, ABD ve Diğerleri
    Prof. Dr. Mahir Kaynak
17. **POLİTİKADA ŞİDDET**
    Taha Akyol
18. **SIRLAR OPERASYONU** - Terör mü? Politika mı?
    Jim Marrs Çev. Pınar Bulut
19. **KÜRESEL HAMLELER ANAHTAR STRATEJİLER**
    E. Tuğgeneral Nejat Eslen (Gözden Geçirilmiş 2. Baskı)

TRUVA / SAĞLIK

1. **DİYET Mİ? NİYET Mİ?**
   Memduh Bayraktaroğlu

TRUVA / EKONOMİ

1. **AÇIK TOPLUM** - Küresel Kapitalizmde Reform
   George Soros Çev. Doğan Selçuk Öztürk

TRUVA / İNCELEME–ARAŞTIRMA

1. **MOR BAKIŞLAR** - Kadının Sırtından Sopa Eksik Olmuyor
   Cahide Günay (2 baskı)
2. **ATATÜRK'TEN İNSANLIĞA YOL GÖSTEREN SÖZLER**
   Derleyen: Selman Kılınç (2 baskı)
3. **PRENSES DIANA CİNAYETİ** – Yüzyılın Yalanı
   Noel Botham Çev. Sevda Kubilay – İrem Özel
4. **MEDYA İMPARATORLUĞU** – İhtilaller, İhaleler ve 28 Şubat'ın Kutsal İttifakı
   Hamit Karalı
5. **YENİÇAĞ'DA DÜŞÜNCE GÜCÜ VE HOLİSTİK SAĞLIĞA AÇILAN PENCERE**
   Özer Uçuran Çiller
6. **PİRİ REİS HARİTASININ ŞİFRESİ**
   Metin Soylu
7. **ATATÜRK VE KAYIP MU UYGARLIĞI**
   Sinan Meydan

TRUVA / METAFİZİK

1. **DÜNYANIN SONU 2009** - Mesih Ve Armagedon Kehanetleri
   Peter Lorie Çev. Attila Berkeoğlu (4 baskı)
2. **NOSTRADAMUS 2003-2025 KEHANETLERİ** - Geleceğin Tarihi
   Peter Lorie Çev. Seda Çöl